

NA ONI STRANI DOTIKA

miha jensterle

Kazalo

Prekletstvo zemlje	3
Izgon iz raja in povratek	4
Trije kralji	10
Materina zgodba	19
Ognjeni človek	27
Mojzes in pravičnost	35
Buda in svoboda	45
Homer, Delfi in demokracija	48
Sokrat in modrost	59
Jezus in ljubezen	69
Krona svetega rimskega cesarstva	82
On/ona	91
Stebrišče norcev	101

PreKLETstvo zemlje

Izgon iz raja in povratek...

"Nekoč davno," se iz tihote zaslišijo in mi ujamejo pozornost besede Anonimusa, "še pred začetkom časa, je bila Zemlja, modri planet, lebdela v temini vesolja. Bilo ji je hladno v duši, materi Gei, in zamaknjeno je sanjarila topel prinčev poljub, da jo ogreje in ji v srcu prižge iskro življenja.

Mimo se je bilo, na svoji sijoči kočiji, pripeljalo Sonce in jo nežno pobožalo s svojimi toplimi žarki. Oledenelo srce speče Trnuljčice je od topline vzdrhtelo in odprla je svoje dolgo-usnule oči. Vzradoščena se je zasmejala v čudovitost zaslepljujoče, oživljajoče groče svetlobe.

Sonce je obstalo obnemelo.

Dolgo, dolgo je že bilo popotovalo po vesolju, a prvič je bilo slišalo smeh, prvič zaznalo in občutilo veselje; in zaljubilo se je v Geino prešernost. V prebujeno lepotico.

Priklenilo jo je nase. Zavrtelo jo je okoli sebe in nežno jo je obsipavalo z zlatimi poljubi, grelo njeno obličje s svojo pozornostjo in plodilo rodovitno prst. In prebujena lepotica je svoje vitke trave, dišeče cvetlice in košata drevesa stegovala proti svojemu ljubimcu; in ptički so se dvigovali proti 'Njemu' in prepevali o 'Njegovi' milini.

S tremi mogočnimi koreninami vpeto v skalo, je raslo drevo.

Bilo je že staro. Leta in leta je bilo raslo in raslo iz naročja matere in plezalo proti nebu. Proti očetu Soncu.

Spomladi, ko so ga, iz prs matere privreli sokovi, napajali v brste in cvetove, je pričelo stegovati svoje trepetajoče liste proti božajočemu očetu in se kopalo v njegovih toplih solzah. A v jesenskem hladu so sokovi matere pričeli usihati, listi odpadati in 'oči' so se mu počasi zapirale. Sonce je 'zašlo', le slutilo je njegovo občasno prisotnost. Zaspalo je v hladen Had in celice vejic, debela in korenin so ostale brez soka, prazne in lačne.

Spominjalo se je svoje mladosti, kako je bilo, vsako zimo lačno in prestrašeno, izgubljalo upanje. Takrat... takrat je bilo umirajoče sanjalo o hrani in si neutolažljivo želelo materinih prsi, vse do tistega dne, ko so se bili dnevi zopet pričeli daljšati in noči krajšati in se je bila oseka sokov narave spremenila v plimo. Šele takrat je zares spet vedelo: *'Prihaja boginja Demetra. Bo.že pomlad.'*

Kolo obilja, lakote in hrepenenja, pa tudi sproščujočega veselja ob zimskem obratu, ob Božiču ('Bo že, če...'), ob ponovni prebujeni veri v prihod Vesne, se je bilo ponavljalo iz leta v leto v njegovem spominu. Zato se je z leti navadilo na plimovanje sokov zemlje, kot tudi na zimsko bolečino pomanjkanja. Že vnaprej je vedelo, da se bodo Demetrini seski zagotovo spet odprli. Zaupalo je materi. Mirno je znalo pretrpeti občasno lakoto in žejo. Od/dvojenost od matere.

In zdaj, ko je bilo že staro, ga sploh ni več skrbelo.

Gotovost spomina: *'Saj vedno pride.'* je bila počasi ugasnila njegovo zimsko hrepenenje po materi, kajti mleko matere zemlje ga nikoli ni bilo pustilo na cedilu. Vedno je spet priteklo. Nič več ga ni skrbelo, zato je pozimi bolj in bolj hrepenelo po toplini. Sanjarilo o Soncu. Očetu. Svetlobi. Kajti zime so bile dolge in temačne, a poleti, ko so bili listi zeleneli in je bila svetloba, je bilo vedno vse tako lepo. Živo. Tedaj je bila njegova krošnja polna listov in skozi nešteto 'oči' je lahko opazovalo čudovito okolico.

Spoznalo je bilo daljno nočno potepinko Luno in njene prijateljice Zvezde in spoznalo je bilo tudi vse bližnje sosede. Poznalo je zgodbe vseh dreves, cvetlic in trav. In mavrico, ki se je

zjutraj kopala v reki. Opazilo je vsak premik, vsako spremembo okolja; a premakniti ...premakniti se ni moglo nikamor. Korenine mu niso pustile nikamor. Bilo je 'ujeto'. Priraščeno.

Reka, ob kateri je košatilo svojo mogočno krošnjo, mu je neprestano prinašala sporočila dogodkov iz gornjega toka reke, od izvira, a bežala je za ovinek, nekam v neznanu.

'Le kam odteka?' se je drevo pričelo spraševati.

Vetrovi so mu od daleč prinašali nerazumljive zgodbe o čudnih svetovih 'tam daleč'. Ptice, ki so sedale k počitku med njegove veje, so mu pripovedovale o daljnih popotovanjih, o drugačnih krajih in vsake toliko je mimo prikolovratilo kako nepriraščeno bitje, ki je imelo noge in se je lahko prosto gibalo po zemlji.

A nekoč je bilo neko hodeče bitje prišlo, se sesedlo med njegove korenine in kot okamenelo obsedelo.

'Le kaj počne?' se je vprašalo drevo. *'Zakaj se je bilo priraslo?'*

Sedel je pod okriljem prastarega drevesa ob deroči reki; in v valovih žuboreče reke je opazoval tok svojega življenja.

Videl 'se' je, kako se je bil rodil v najvišjo kasto, kot sin enega od voditeljev rodu Sakja, v himalajskem gorskem mestecu Kapilavastu, kjer je bil odraščal in se poročil. V času, ko je bil njegov sin še dojenček, ga je pričelo glodati vprašanje: ***'Ali se ljudje res rodimo le zato, da trpimo, se postaramo in na koncu nas čaka neizbežna smrt? Ali živeti res pomeni le opraviti zapovedano dolžnost, ki ti jo začrta rojstvo? Zakaj sploh umiramo?'***

Opazil je bil namreč v večno pomanjkanje spodnje kaste rojenega izmučenega človeka, katerega sta bili celotno življenje krivili beda in bolezen, videl je bil 'starca' na zadnji stopnji senilnosti in videl je bil, kako so mrtvega bogataša, v spremstvu žalujočih, nesli k sežiganju; in v razmišljanju, da je smrt usoda prav vsakogar, tako bogatega brahmana kot berača, je opazoval svojega ravno-rojenega otroka, ki, srečno rojen v obilje, hrepeni le po materinih prsah in njeni toplini.

'Drobceno, neboljano bitje se je bilo porodilo na pot proti neizbežni smrti,' je žalostno vzdihnil. *'Zakaj?'*

Tedaj je zagledal po-glavi-pobritega beraškega popotnika, 'šramana', svetega moža, ki se je bil odpovedal tosvetni lastnini in svoje telo predal asketskemu načinu bivanja, da bi skozi samo-odpoved našel pot odrešitve. Pot resnice. Pot življenja. In se izognil smrti.

Zagonetka Smrt?Življenje mu je, mlademu očetu, zaposlila vso pozornost. Pričel je opazovati dogajanje v družbi in opazil je, da je dežela, poleg vladajočih bogatih brahmanov, polna revnih, neprestano potujočih učiteljev kakega posebnega boga ali filozofskega nauka in opazil je tudi, da vsi trdijo 'edino resnico'. Toda čeprav med seboj v religioznih in filozofskih sporih o 'sveti resnici', je bil med asketi opazil tudi povezanost. Kajti 'beraški red' je složno zanikal bogastvo in skupaj nasprotoval religiji brahmanov, nastopal proti uveljavljenemu obrednemu darovanju bogatih kast. In opazil je tudi, kako je revne ljudi nižjih razredov nauk šramanov veliko bolj privlačil, saj je nauk spremljala resnost. Samo-disciplina. Samo-izbrana revščina.

Sedel je ob reki pod drevesom in, zazrt v valove, opazoval sebe na svoji poti. Videl 'se' je, kako se je bil odrekel svoji kasti, brahmanski tradiciji staršev, svoji izobrazbi. Odpovedal se je bil popolnoma svojim 'koreninam'. Odložil je bil krvno nasledstvo, odložil po rojstvu pripadajoče mu žezlo, meč in zlato. Zapustil je varnost družinskega ognjišča, udobno prihodnost pomembneža. Odpustil vzvišeno brahmansko vedenje, po-membnost lastnega rodu, podrejenost družini, očetu. Za seboj je odpustil tako ukaz kot bogastvo, vse, kar mu je bilo dano ob rojstvu...

in prost bremena staršev, brez posvetne in brez duhovne imovine, se je ne-veden, z le-eno-samo željo: *'Priti do dokončne resnice!'*, kot ponižen učenec pridružil skupini asketov ter se z vso resnostjo, predanostjo, ponižnostjo in prizadevnostjo poskušal dokopati do duhovnega razsvetljenja.

A čeprav je bilo njegovo asketsko discipliniranje duha in kročenje telesa tako strogo, da je bil skoraj umrl in je izgledal le še kost-in-koža, čeprav je bil obiskal vse sloveče duhovne avtoritete, mu njegovo iskanje ni prineslo dokončnega odgovora; in prišel je do spoznanja, da tega, kar išče, ne bo mogel najti z nobeno metodo samoprisile in samozatajevanjem, ki so ga od učencev zahtevali njegovi sodobni religiozni učitelji.

Zapustil je bil torej askete in avtoritete in šel samo-svojo pot.

Pripeljala ga je na ta breg reke, pod to drevo.

Opazoval je svojo pot, prepojeno z željo po spoznanju dokončne resnice, prosvetljenja, opazoval svoje dolgo brezplodno samotrpničenje, mukotrpno iskanje, polno žalosti zaradi krutosti trpljenja in umiranja ljudi, tako bogatih kot revnih. Žaloval je zaradi bede človeškega življenja, polnega strahu pred predvidljivim in groze pred ogromnim vrtincem neznane moči, pred smrtjo.

Zamaknjeno je opazoval neizbežni tok vodne kapljice proti morju in videl je neizbežno pot vseh živih bitij proti smrti kot tudi svojo lastno pot proti razsvetljenju-ali-smrti. Bil je osamljen in utrujen od neprestane poti, a ogenj ne-vedenja, strah pred smrtjo ga je še vedno žgal in gnal. Na tisoče vprašanj je še živelo v njem; a nikogar *'živega'* ni bilo več, ki bi ga lahko povprašal.

'Nikogar ni...' je obupano zavzdihnil, izdihnil v nemoč, se prepustil praznini...

Pozornost so mu nenadoma pritegnile meglice, izparevajoče iz žuboreče reke. Opazil je, kako sonce kapljice topi v meglice, jih dvigne v čudovito mavrico... in nenadoma je vedel, kam kapljica steče. Z meglicami se je povzpel v nebo. Zajahal je oblak, potujoč po nebu. Spremenil se je v dež, v solze, ki zalivajo rodovitnost. Padel je kot kapljica na bujno rastlinje, se skotalil v valove reke, ki je drla proti morju... Pred seboj je videl celotno življenje vodne kaplice oziroma življenje morja in nenadoma je zaznal zaupanje vodne kapljice toku reke.

'ZAUPANJE...' je dahnila njegova osamljenost... *'a komu?'*

Njegova *'pot'* je nenadoma zbledela iz njegovih misli, besede v njem so zamrle... v nastalo praznino pa se je nenadoma vtihotapilo *'nekaj'*... veter mu je poljubil lice in mu pozornost iz spomina preselil v prisotno. Začutil je dih obdajajoče narave... zaznal drevo, pod katerim je sedel, zaslutil celo bolečino njegove ujetosti v korenine. Zablestela je roža, mu zadišala in se mu zaupljivo nasmehnila. Vrnil ji je nasmeh in nezaupanje neznanemu v njem se je nenadoma raztopilo v vzdušju zaupanja. Mora grozeče smrti, smrtni strah, strah pred *'ne-vedenjem'* se je razblinil...in izpraznjeno praznino je zapolnila razneženost ob veličastju narave.

Prevzet od čudovitosti stvarstva, je ganjen obnemel. Srce mu je trepetalo ob krhkosti in razdajajoči nedoumljivosti obdajajočega in nenadoma je vse oživelo. Barve so zacvetele v valovih reke in srce mu je zalivala lepota sončnega zahoda. Na licu je začutil solzo radosti in skozi lečo solze je pred seboj nenadoma gledal v čudovitost, ki ji človeški spomin reče *'rastlina'*, opazoval živost, ki vzklije, zraste, vzcveti, dozori in, ko rodi seme, rastlina propade, umre. A seme, v katerem je ves zapis staršev, ves spomin staršev, ostane, in pognojeno z gnojem staršev vzkali ter zraste v *'enako, a drugačno'* rastlino od starševske, drugače vse te čudovito lepe narave, ki jo je zaznaval okoli sebe, sploh ne bi moglo biti.

Videl je rastline, ki vsako leto propadejo in videl je rastline, ki so bile pretrpele zimo in spoznale, da zima ne prinaša smrti, ker se izkušanje deh-tenja spomladi zopet vrne. Videl je

muhe enodnevnice in muhe, ki so bile spoznale, da s koncem dneva še ni konca življenja. Videl je bitja, ki so v ne-gibnost priraščena k materi Demetri, in druga, ki so bila spoznala, da za bivanje ne potrebujejo korenin in se prosto gibljejo po zemlji.

Karmično kolo umiranja in oživljanja se je vrtelo pred njegovimi očmi; in 'vseprisotno' je nenadoma zaznal kot živo, med seboj prepleteno in povezano soživeče spreminjanje.

Stal je sredi življenja in z opazovališča 'smrti' opazoval tok umiranja-rojevanja-odmiranja, tok presnove, pre-meditacije, tok strahu, ki odnaša vse ljudi, stare ali mlade, bogate ali revne, pa naj se še tako upirajo umiranju, še tako oklepajo tosvetnega bogastva, idealov, tradicij. Opazoval je prestrašeno vzdušje ljudi in svoj strah in nenadoma ga je prešinilo jasno videnje, kako strah neprestano išče le rešitev iz strahu in kako vedno oporo išče v materialnem svetu, a videl je tudi, kako vse, česarkoli 'mrtvega' se oprime, človeka iz raja, v katerem živi, odnese s sabo v smrt oziroma ponovno rojstvo v zasluži-ni pekel medsebojnih odnosov. *'Vsaka palica, ki jo strah sanja za ob-rambo, prileti nazaj kot udarec. In kdor zatira, bo rojen v suženjstvo. Kdor tepe, bo pretepan, prevzetni poniževan in zatrt. In kdor ubija, bo rojen v trpljenje umiranja ljubljenih. Kdor krade, mu bo ubito najljubše jagnje,'* mu je govoril pravični zakon setve in žetve.

'A Smrt ne obstaja,' mu je šepetalo srce, *'obstaja le odmiranje starega. In brez zablod? Ob sprotnem odpuščanju....?'* ga je pretreslo vprašanje. Ostrmel je in nenadoma zagledal samega sebe brez besed sedeti pod drevesom, zastremljenega v nepojmljivo lepoto.

'V strmečem začudenju besede izginejo,' je opazil in v trenutku je spregledal, da se lepote boginje in čudovitost boga ne da ujeti v zakon, v 'resnico', kajti ni besede, ki bi lahko opisala osupljivo lepoto stvarstva, preprostost stvarjenja in veličino stvarnika. Spoznal je, da vsak opis sveta prihaja iz minulega, iz brezna spomina in je vsaka resnica zato vedno nepopolna, 'že mrtva', statična; in da spoznavati boga pomeni odpuščati 'svete resnice' vzvišenih avtoritet preteklosti, izmirati iz zablod apostolov statičnega sveta in izstopiti iz na videz nespremenljivega, neumrljivega, starega, avtoritativnega, tiranskega reda.

'Vse znanje gurujev,' je nenadoma dojel, *'je le odsev preteklosti. Vsa modrost človeštva je odmev minulega. In želja po odrešujoči besedi učitelja je največja prepreka pri spoznavanju resničnosti oziroma pri osvobajanju strahu,'* je nenadoma spoznal in osredotočena želja po prosvetljenju in odrešujoči 'sveti resnici', to gonilo v njem, ki ga je bilo leta in leta pehalo od guruja do guruja v iskanje prosvetljalca, je umrlo... Avtoriteta človeškega reda, 'beseda' mrtvega spomina je izgubila moč nad njim. Ponižnost učenca v njem se je raztopila v skromnost in pozornost *SIDheartE* je stopila ven iz zaprtega kroga znanega, izven prepoznavnega, pogledala ven iz teme 'koristnega sveta' v prisotni objem žive matere Narave; in vstopilo je prvo svobodno človečno bitje v 'prostor', kjer je vse novo, še neznano...

Nenadoma je zagledal pred seboj celotno svojo pot, pot učečega otroka skozi 'učilnico umiranja' do razkritja vseh slepot in čudil se je lepoti človekove poti skozi iskanje, skozi zablodo vzvišenosti in ponižnosti, skozi zablodo pekla?in?nebes. Iz zablode smrti v smrt vseh svetih resnic. V smrt 'smrti'.

Rodil se je BUDA.

V prvi človeški duši se je rodilo opažanje Lepote, 'toplina' in radost za-upanja vsemu. Bogu. 'Srce' se je bilo osvobodilo tiranije strahu in razuma. Odpustilo je bilo spomin kot vodilo preračunljivega, pazljivega življenja; in zazvenelo v harmoniji trenutne večnosti.

In napolnjen s svetim duhom, napolnjen z lepoto je nenadoma skočil na noge v čudovit svet, poln čudes in čudenja. Predano zaupajoč obdajajočemu umiranju in življenju se je veselo

nasmehnil prihajajočemu in ves kričeč od veselja je stekel povedat vsem ljudem tega sveta: **‘Oooo... Lepota. Nirvana.’**

‘Le kam ga je odneslo?’ se je v zavesti drevesa porodilo novo hrepenenje po vedenju, nov ‘vprašaj’. Zagledalo se je žalostno v svoje tri korenine, v ‘verige’, ki so ga priraščale v zemljo; in v njem se je porodila želja: *‘Če bi ne-imelo korenin, bi mu lahko sledilo in videlo, kam je šel...’*

Dobrohotna mati Demetra in radodarni oče Sonce sta slišala prošnjo drevesa. Svojemu otroku nista mogla odreči. In drevo je izgubilo korenine. Od/ ločilo se je od zemlje in izgubilo je bilo stik z mamó. ‘Zavest drevesa’ je padla iz ‘raja’ in ostala v varstvu očeta Sonca.

Zbudila ga je bila lakota v želodcu in žeja v ustih. In še ‘nekaj’... Obrnil je nos v veter in globoko potegnil zrak skozi nosnice. Opojni vonj mu je obrnil glavo. Zabuljil se je v ‘prisotno’ in dih mu je zastal. Pred njim se je, v vsej svoji privlačnosti, košatila kraljična Persefona, utelešena hči boginje Demetre in boga Sonca. Vrglo ga je na noge in grozeče je zamukal ter se, pripravljen na boj, ozrl za tekmečem.

To je bil trenutek rojstva nepriraščene, tavajoče (tava joče, tavaj oče) zavesti, katero vodijo tri korenine, trije nagoni, trije ‘kralji’: lakota, žeja in spolni nagon. V negibnost ukoreninjena ‘rastlinska zavest’ je bila stopila na pot do zapolnitve osamljenosti, v čas do zadovoljitve treh potreb. V ‘kronološki’ čas. Čas ‘lakote’ in ‘gostije’. V pot, čas in s tem v hitrost vpete ‘živalske zavesti’ so pričele tavati po prostoru, po okolici in potovati tja, kjer je bila zadovoljitev. Lakota je, s pomočjo nosu, oči in ušes, hojo telesa v-eno-mer usmerjala v smeri hrane, žeja je telo vodila k napajališču in spolni nagon je gonil na gonišče, privlačil partnerja za nadaljevanje ‘sebe’ (*lakote, žeje, OtroK*).

Zgodilo se je bilo Goljatovo carstvo.

Borba za hrano je bila bitka za ohranitev ‘življenja želodca’, sebe-telesa; bitka za samico pa je predstavljala ‘notranji boj’ samčkov za nadaljevanje sebe-duha. Bitka za preživetje telesa je povečevala hitrost, ostrila zobe in kremplje in skrbela za razvoj in ohranitev vrste, a bitka za nadaljevanje duha je razdvajala-in-hkrati-združevala znotraj vrste, saj je lepšala rogove, krasila perje in zatirala konkurente. Borba za samico je skrbela za kvaliteten dvig vrste, za lepoto posameznika in za sociologijo črede.

Bitja se niso borila za vodo, kajti žeja-voda je ena sama, le okusi želodca so različni. Napajališča so združevala različno-jede živali na isti točki in ostrila zaznavo nevarnosti, **POZORNO PRISLUHNJENJE**. Kajti napajališče je ‘mizica pogrni se’ za mesojedce. Ko piješ, gledaš v vodo; in si lahek plen.

Živalska zavest je torej brezpogojno ubogala zakon press.nove. Živela zadovoljevanje treh nagonov. Hrana in voda sta bili osnova preživetja in zadovoljenosti. Sitost je živalim velevala počivati, potešenost žeje in spolne sle pa jih je zazibala v spanec.

Toda ko spolni hormoni zamamijo?

V naravi vlada zakon močnejšega, zato si NAJmočnejši v tropu jemlje privilegij posedovanja samičke, in šibkejši, prestrašeni, so lahko le nemi, za-vistni opazovalci. Vsi zastrašeni bi sicer radi močnejšega odstranili s samičke, s ‘svetega keliha’, a strah, spomin na slabo izkušnjo, jih drži v ‘war-ni’ razdalji pred ponovno bolečino.

Toda spolni nagon ne da miru.

VSE ‘gledalce’ nezaustavljivo vleče?potiska k samički, kajti samička vlada samčkom z neustavljivo silo. Vleče jih za nos, privlači pozornost-in-telo. Zato jim želja ne pusti oditi; a strah jim ne pusti do izpolnitve. Razpeti med strahom in željo, med nagonom po preživetju telesa in

nagonom po preživetju duha, zato obstojijo, stojijo... in zavistno opazujejo dogajanje.... opazujejo in iščejo priliko, iščejo Ahilovo peto zatiralca. Neučakano čakajo na trenutek ne-pozornosti tirana, ki si lasti žensko in njim 'krade', saj jim krati zadovoljitev duha skozi telo. Opazujejo in čakajo 'svoj trenutek', da s samice vržejo močnega Goljata in na prestolu zasedejo njegovo mesto."

Trije kralji

"Nekoč davno," *nadaljuje svojo zgodbo Anonimus*, "za časa vladavine močnega, so živeli trije BRATJE.

Najstarejši je bil močan kot BIK, a, na žalost, prav kot bikova, je bila trda tudi njegova glava. Nikoli ni vedel, kdaj in kje bo vzšlo sonce, in jezil se je na svetlobo, kadar je, po njegovem, zamujala.

So-bitja so se bala njegove neznanske moči in občasne jeze, spoštovala njegov ukaz, ubogala na njegov migljaj. Takrat, ko !so morala! ali kadar !niso smela!, takrat so ga preklinjala; a hkrati so imela rada njegovo pri-sotnost, saj jim je njegova bližina prinašala vzdušje varnosti, kajti z lahkoto je ubijal strahove, ki so jih v so-bitjih budile divje zveri v temnem gozdu. Neprestano pozorno motreč prisotno okolje, je bil vedno oprezen in vedno pripravljen na boj s sovražnikom. Nikoli utrujenega ga ni plašil spomin na minule boleče praske, ki jih je bil dobil v boju s strašnimi duhovi in v tekmi za kraljično Persefono, utelešenje boginje Demetre, čaščene zaščitnice rodovitnosti. Za posedovanje 'nje', ki ga je bila očarala in vlekla nase in vase, je bil

vedno pripravljen zastaviti svoje življenje. Nenehno jo je častil, nenehno oprezal ZA njeno bližino.

In ponosen je bil na svoje otroke, kajti po naravnem zakonu želodca: *'Le najhitrejši uidejo smrti in najmočnejši so siti.'* in zakonu moči: *'Le najboljši pijejo nektar kraljične.'*, se je bil na Zemlji nadaljeval le duh zmagovalca, skozi nenehno utelešenje oziroma rojevanje 'skozi Persefono'; a duh slabotnih opazovalcev je bil umiral skupaj z njihovim fizičnim telesom.

Bolečino vsakdanjih ran mu je bilo lajšalo Persefonino 'pivo', pir poročne noči, privilegij zmagovalca, ki mu je jemal razbolelost, prinašal *Blaz'EnoST* in ga delal 'močnega'. Neustrašno junaškega.

Imenoval se je Goljat Močni.

Bile so ga same mišice in častil je le moč svojega telesa ter malikoval žensko telo, 'svoje' nasprotje. Ponosen na svojo moč je samovšečno hodil naokoli kot car, kajti izkušnje samih zmag so mu bile v spomin utrdile prepričanje, da je najmočnejši v deželi. Edini vladar nad vsemi. Bil je utelešenje moškosti. A kaj, ko ni imel pameti, ker nikoli ni bil spoznal strahu.

Pameti ni upošteval, ker sam ni imel razuma; in kadar je oponašal brata, ki je sadil semena, a je seme 'boginji' vrgel sredi zime in ni vzklilo, je njegovo razočaranje obžalovala in sotrpela vsa okolica. V navalu jeze se je, preklinjajoč zemljo in bogove, Goljat znesel nad svojim nerodovitnim vrtom, a največkrat v navalu ljubosumja zaradi uspešnega pridelka svojih bratov, razril tudi njuna vrtova. Kajti bil je le 'telo', zato je tudi častil le Persefonin 'sveti gral', iz katerega je najmočnejši lahko pil 'ambrozijo'. Orgazem po-zabljenja. Nebeški nektar.

Ali je treba pleti ali sejati, mu je bila torej največja uganka in ženska duša nežne Persefone mu je bila popolna neznanka; toda bil je močni, edini preživeli zmagovalec vseh bitk. Nepremagan. Zato si je lastil Persefono, posedoval samičko in brezobzirno vladal vsem premagancem. Nikogar se ni bal, zato tudi upošteval ni nikogar. Nikogaršnja beseda ni predrila obroča njegove samozavestne vasezagledanosti.

Vedel ni torej nič, a do vsega obdajajočega se je vedel objestno. Vzvišen je bil celo do lastnih bratov. Kadarkoli je bil česa potreben, sta morala, mlajša dva, takoj steči in mu ustreči; kajti spomin na kazni zaradi prejšnjih neuboganj ju je nenehno opominjal: ***'Če ne boš ubogal, bo bolelo!'***

Strah pred ponovitvijo bolečin ju je bil gnal v ponižno uboganje. V podrejenost. Kar zastokala sta, kadar jima je zarenčal ukaz. In brž sta pohitela, da bi mu ugodila in se izognila njegovi trdi pesti. Skupaj sta sotrpela strah pred krutim bratom in v skupnem trpljenju pomagala drug drugemu.

Drugi brat je bil David.

Spomin na bivše kazni za nepokornost ga je bil spremenil v pohlevno ovco in ga napravil uslužnega, a tudi predvidljivega, kajti strah pred Goljatom ga je bil nenehno silil v neprestano osredotočeno opazovanje Goljatovega obnašanja in okoljnega stanja ter dogajanja.

Goljatovo neprestano zatiranje ga je bilo naučilo vztrajne pazljivosti. In pričel je opazovati spremembe. Premikanje. Spreminjanje Goljatovega razpoloženja in spreminjanje narave. In opazil je bil tudi ponavljanje. Pričel je opazovati in spoznavati zakone narave.

Boginja Demetra, duhovna mati kraljice Persefone, ga je bila, zatiranega od brata, obdarila s sposobnostjo opazovanja-in-povezovanja. Z logiko. Spoznala ga je z uporabnostjo vseh bilk, dreves in živali in ga obdarila z bogatim znanjem. Opazil je bil magični učinek vode, ki semena kali v rastline in sadove in iz puščave naredi raj in pričel je bil svoj vrt v sušni dobi zalivati. Iz ponavljanj letnih časov mu je bila boginja dala razbrati vzorec spreminjanja in kolo

ponavljanja narave; in v spomin se mu je pričaralo zaporedje pomladi, poletja, jeseni in zime. Krog.

Vedno bolj je vedel, kako valujejo Demetrini sokovi in opazil je lunino plimovanje; in vse bolj je slutil, kaj 'mora', po pravilu kolesa življenja, naravno slediti. In slediti je začel tem svojim opažanjem. Ubogal je omne boginje, narave.

Svet se je Davidu pričel vrteti: setev-žetev-setev-žetev-setev...

Že vnaprej je pričel pričakovati pravi čas in pravo luno za sejanje. V njegovi glavi se je nenadoma pojavil 'timing': **'Če sedaj ne posejem, BO prepozno. In pozimi bom lačen.'** In naučil se je potrpežljivo čakati. Počakati, da je bilo sadje dozorelo do 'zdaj', ko mu je samo priletelo v naročje. Prenehal je rabutati nezrelo sadje; in iz trenutne prisotnosti, iz brezčasja, v katerem je živel Goljat, je zavest Davida vstopila v 'verjetnost'. Prihodnost. 'Bo, če bo...'

David je vstopil v Čas. Pogojni čas. V 'če'. V logiko.

Začel je živeti krožno logiko narave. Poljedelsko logiko. Logiko setve in žetve. Videl je v prihodnost, v verjetnost, kaj prihaja, in vedno pogumneje je pričel predvidevati in izračunavati in zalivati, zato so na njegovem predvidevanju in pričakovanju resnično z neba padali najlepši plodovi, kadar mu vrta, seveda, ni uničil bratov srd.

Postajal je razumno bitje, v 'že.tu' (žetev) usmerjeno, naprej misleče, pred-postavljajoče bitje, ki na podlagi verjetnosti, da bo spet mraz, pripravlja drva za zimo. Vse bolj in bolj je bil torej sledil nasvetom boginje; a na tihem je pričel častiti Pozejdona, boga vsega Žeznanega. Kajti vse bolj je bil zaupal v svoje uporabno znanje. Koristno znanje, ki prinaša bogat pridelek. Bogastvo.

'Videl' oziroma vse bolj je vedel, kaj bi bilo PRAV storiti, pa tudi kdaj ne saditi, zato je Močnega skušal opozoriti na njegovo slepoto, ki povzroča njegov bes in vsem preostalim uničenja pridelka, a Goljatova ušesa so bila, za bratova svarila in nasvete, gluha, kajti živel je le 'sedaj'. Trenutne tri potrebe so mu določale pot, in besede 'BO' ni poznal. In 'ČE... logika mu je bila 'španska vas'. Močni silak je bil spoznal le ne-razumno logiko pesti, zato nobeno Davidovo razlaganje, dokazovanje in prikazovanje ni prijelo. Vse prepričevanje je bilo zaman, kajti kdo drug, kot le-on, najmočnejši, Goljat, je imel pravico besede. Ukaza. Samo on je odločal in določal, kaj je 'prav', kaj je 'sveta resnica'...

Nemočno je bil David skušal spremeniti svojo, od močnejšega usojeno, usodo, a njegova možnost vpliva na dogodke je bila prav tako majhna, kot je bila velika slabost njegovih udov. Nikakor se ni mogel upreti bratovim mišicam, ki so mu določale resničnost: dogajanje in počutje.

In počutil se je ujetega. Neprestano ujet v neprestan strah in uboganje (UNDERstanding), je pokorno trpel bratovo zatiranje, molil k Pozejdonu, bogu znanega, in k Demetri, učiteljici božje logike; in vse hitreje se je učil zakonov narave in uporabnosti obdajajočega. Kar je bil Goljat dosegel z močjo, je David zgradil z glavo. Kar je bil Goljat dvignil z mišicami, je David premaknil na vzvod. Kar pa je bil nerazumni Goljat podril s svojim trdim čelom, je Davidov razum razbil s kladivom.

Nekoč je David sanjaril, blodil po spominu in se logično poigraval s svojimi opažnji. Nenadoma so se mu podatki povezali v zgodbo, različni predmeti in njihove značilnosti v eno. Novo.

Izenada je pred svojimi notranjimi očmi domislil pračo.

Vrglo ga je pokonci.

Izdelal je metalec kamenja po svoji zamisli in veselo ga je presenetilo, kako z lahkoto je z njim lahko vrgel kamen zelo, zelo daleč. Skrivaj se je učil spretnosti metanja in na vsakoletnem velikem praznovanju v čast boginji plodnosti Demetri, kjer je bil vesoljni moški spol na

preizkusu moči tekmoval za kraljično Persefono, za oblast in nasledstvo duha, je v najpomembnejši disciplini, metu kamna, na presenečenje vseh zmagal.

En sam met; in Goljatovo cesarstvo je bilo končano. Voda je bila spodkopala kamen. Domišljija je premagala moč. Prača pest. Krpan Brdavska.

Goljat najmočnejši je bil v šoku obstal kot vkoreninjen sredi bojnega polja. Le nemočno je buljil v slabotnega brata, kako dviguje žezlo zmago-valca in pelje kraljično Persefono s seboj.

Počutil se je ponižanega, prevaranega in nemočnega.

Hotel je skočiti na Davida; a kot bi ne imel nog. Razganjalo ga je od jeze; a kar stal je, zakaj izgubil je bil pogum. Samo-zaupanje. Srce mu je bila stisnila bratova zvitost; in prvič je slišal biti svoje srce, svoje 'bilo'. Prvič v življenju je spoznaval strah, zato pravil družbe, ki jih je bil, kot najmočnejši, v svojo zmago zaupajoč, sam nekoč uveljavil kot 'zakon', zdaj, kot poraženec, ni mogel kršiti. Ni upal kršiti.

Nemočno je sklonil glavo in pogled mu je obvisel na lepi Persefoni. Njegova posest je odhajala izpod njegovega okrilja. Kako rad bi se bil stisnil k njej... in iz srca mu je nenadoma kapnila solza obupa, solza slovesa, solza žalosti na lice. Solza izgube je bila prižgala iskro hrepenenja v Goljatovem srcu, hrepenenja po izgubljenem nasprotju.

A najmlajši brat je od veselja plesal in vriskal zaradi Davidove zmage oziroma Goljatovega poraza, saj je računal, da mu bo brat David, s kate-rim sta bila vse življenje skupaj so-trpela poniževanja in bolečine, zdaj, ko je bil prevzel oblast in prišel do ukaza, z razbolelega hrbta končno snel brez-obzirnega brata Goljata.

Toda veselje ob pričakovanju koristi je bilo 'zastonj', kajti David je bil z zmago nad močnim Goljatom dobil kot nagrado Goljatovo samozaupanje in z njim neustrašnost. Počutil se je NADmočnega, saj je bil premagal moč. Postal je samozavesten; a postal je, grešnik, preponosen nase, zakaj prevzel se je bil s svojo zmago in se zagledal?zaljubil v veličino svoje domislice. Postajal je bolj in bolj samovšečen ter vzvišeno brezobziren do okolice. Pričel je bil častiti svoj razum, 'božansko' sposobnost svojega predvidevanja in svoje domiselnosti, ki sta ga bili povzdignili v kralja. Pričel je častiti 'sebe'. Kajti nikogar ni bilo več nad njim, znal je preskrbeti želodec, kašče so bile polne in prvič je bil dobil vtis: '**Ob-vladam**'. Posmehljivo zviška je zato pričel gledati na nerazumnost, kajti nič več se je ni bal.

A prenehal je bil opazovati naravo. Prenehal je biti kmet, ki opazuje vreme, ga upošteva in se naravi prilagaja. Prenehal je spoznavati nove omne in nove trike matere Zemlje. Pozorna Demetra, stvarnica Davida samega in logične oziroma razumne civilizacije, je bila v njegovi glavi vse bolj zapostavljena; zato je bil ženski ogenj pozornosti v Davidovih očeh pričel usihati.

Iz nevednega in radovednega otroka se je bil David prelevil v odraslega-kralja, ki obvlada-in-ukazuje, v gospodarja, ki osredotočeno računa le BO in bulji le v sanjano. In iz boga-boječega učenca se je prelevil v vzvišenega učitelja, v avtoriteto, ki od okolja zahteva, da ga pokorno uboga, njega, ki sanja pot in ve za pravi cilj. Bogatost.

Naslonjen na 'svoje' znanje, je objestno pričel gospodariti 'svojemu' kraljestvu. Ukazovati vsem 'drugim'. Uzakonil je bil svoje znanje kot ZAKON. In ustoličil je čaščenje 'svojega' boga, boga Pozejdona. Prepoznavno. Znano. Postal je pastir svojega kraljestva in svoje otroke je spremenil v ponižne ovce. Njegov ukaz je 'njegovim ovcam' postal morala: '*Moraš, če ne...*'. Pričel jih je rezati po lastni volji?podobni. Podredil si je vse obstoječe in zahtevati je pričel od vseh, tudi od obeh svojih bratov, pokorno podrejenost njegovi 'modrosti' in ustrežljivost Njemu, ki je jasno videl bodoče bogastvo 'svoje' dežele.

In zaukazal je: '*Naj se zgodi...*'

Toda nestanovitna mati narava ne uboga vedno, zato jo je prevzetni David pričel doživljati kot nasprotnico. Kadar je deževalo, a, 'po njegovem načrtu' ne bi bilo smelo, se je nad boginjo Demetro celo jezil in jo imenoval 'sovražnica'. Vedno bolj jo je dojemal kot svojo teknico, zato je svojo duhovno mater preklel in se proti njej pričel boriti. A na tihem je bil sam že pričel častiti Zeusa, boga prihodnosti. Cilj-in-dosežek.

Pričela se je ošabna vladavina koncentracije. Vladavina pameti. Naj-pametnejšega. In rodil se je pastirski red. Red učitelj/učenec.

Davidovo kraljestvo je zaradi njegove ošabnosti že bilo za'padlo propadu, kajti zaljubljen v Demetrino darilo, 'svoje znanje', je bil David izgubil stik z boginjo, pozabil na svojo mater. Videl je pogačo, a pozabil je na roke, ki so jo spekle.

Pozornost, ki opazi VSEobdajajoče, se mu je bila zožila v snop in se zapičila v točko v prihodnosti. Osredotočil se je bil v en sam še neobstoječ cilj. V bogastvo svoje dežele. V idejo v svoji glavi. In na vso moč in z vsemi sredstvi je pričel graditi rajski vrt.

Narediti je bil zaukazal namakalne naprave in njegov ukaz je bil spremenil puščavo v rodovitno oazo... in kljub Davidovemu narcizmu, je njegovo 'božje kraljestvo' vseeno zacvetelo v blagostanje. Kajti ljudje so se bili naučili koristnih zakonov o uporabnosti 'zunanjega' sveta. In kljub njego-vemu tiranstvu so ljudje svojega kralja imeli radi, kajti njegovo znanje je bilo spremenilo 'red' sveta. Demetrin dar je divjaški red spremenil v kulturo razuma. V poljedelski rod.

Za najmlajšega brata pa se je pričel 'križev pot', neznosno trpljenje. Kajti, pod tiransko vladavino Goljata je bil moral streči le 'pol brata', kajti 'druga polovica strežbe' je bila padla na pleča slabotnega Davida. In inteligentni David je bil še kako dobro znal poskrbeti za vse tiranove potrebe. Tudi njemu, mlajšemu, je bil pomagal v stiski in z njim delil celo skrivnost Demetre. Znanost.

A ko je bil dobil moč, je David izgubil srce.

Goljat je bil res grob, ker ni bil imel ne pameti in ne srca, a ni bil po-kvarjen. Pripadnost grupi ga je bila celo silila v dobra dela, v obrambo skupnosti. Slepota srca Davidovega oziroma njegova krutost pa je izhajala iz izgube spomina, kajti zaradi vasezagledanosti je bil izgubil iz upoštevanja Goljatovo neznansko moč in iz uvidevnosti svojega mlajšega brata.

Poistovetil se je bil namreč s svojim znanjem in bogatostjo v prihodnosti, a soljudje so mu bili postali le sredstva za doseg cilja. V svoji domišljiji potopljen v 'BO?', v svojo sanjo, je bil pozabil na BILO, na preteklo so-trpljenje; in domišljjav izgubil sočutje. Zaznavanje obdajajočega. Izgubil je bil preteklost-in-sedanost. Zanj je obstajala le še 'prihodnost'.

Zato je bil namesto pričakovane Davidove zaščite in olajšanja, najmlajši brat nenadoma dobil 'na grbo' štirikratno delo. Nenadoma je, 'uboga para', moral streči obema bratoma. Karkoli mu je bil ukazal David, je moral ubogati, drugače ga je, Goljat, na Davidov ukaz, moral prebutati. Vse, kar je bilo zaukazano Močnemu Goljatu, je le-ta brezobzirno preložil na 'revo', pa tudi Goljatovim nenehnim željam je moral še vedno streči; in če se je 'nič' le namrdnilo, je bolelo.

Ošabna brezčutnost starejših bratov je bila najmlajšega pahnila v lakoto, kajti tekajočemu za ukazi bratov, vedno na poti logike strahu: '*Moraš, če ne bo bolelo...*', mu je bilo za svoje polje vedno zmanjkalo časa. Zaraslo ga je trnje.

Do 'roba' v trpljenju je, opazujoč svoje neobdelane njive, pričel preklinjati kralja Davida in njegovega pametnega Pozejdona ter neumnega Goljata in njegovo lepo Persefono. Preklel je razum in lepoto, kajti čutil je vedno bolj in bolj le svoje trpljenje. Nenehno so ga pekle rane in bolela ga je duša. Živel je v vzdušju bolečine in strahu. V peklu. Ujet je bil v usodo-vlogo sužnja,

saj sta mu brata določala pot, ukradla ves čas in ga ujela v bolečine neprestanih udarcev, ki so mu vedno bolj krepile hud spomin na jutri, od koder se je bil neprestano vanj valil grozeč strah pred novimi udarci. Novimi bolečinami.

‘Luknjo strahu’, ki je zevala vanj iz verjetne prihodnosti, je pričel zalivati z grozdnim sokom, s ‘kislico’, edino preživelo trstiko na njegovem opustelem vrtu, zakaj kisli sok trte mu je omotil razbolelo glavo, pomagal mu je utopiti žalost, mu topil strah in ga, razbolelega, zazibal v spanec.

Skrivaj je pričel častiti boga vina, dvoličnega Dioniza, ki strahopetce spre-minja v leve, zavрте v opice, in iz prizadetih ‘dela’ svinje. Njegova jeza nad bratovsko krivičnostjo pa je bila pričela poveličevati maščevalnega boga Aresa. Boga smrti. Sprtosti. Vojne. V blodnih sanjah se mu je pričel kazati bog Her-Mess, gospod Zmeda. Kajti neprestano plesoč pod bolečo taktirko bratov je bil postajal vse bolj izkrivljenega telesa in bolečina krivičnosti mu je bila vedno bolj krivila dušo. Toda razbolelost telesa in trpljenje duše sta mu bila izbistrila duha; in nekega jutra se je njegov trpeči obraz prebudil z zvitim nasmeškom.

Nemočna bolečina je bila prebudila spečo inteligenco in v sanjah se mu je bil prikazal trikotnik. Trik. 3K. (čečeneče?) Izhod iz bolečine. V ušesih so mu iz sanj še vedno odzvanjale Hermesove preroške besede: ***‘Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima. DOBI, ČE Kima. Če pritrjuje obema. Izkoristi slepoto svojih bratov. Užaljeno moč Goljata in nemočno domišljavost Davida. Spri ju med seboj in jima vladaj! Kajti, do-kler se onadva tepeta med seboj, nimata časa pretepati tebe!’***

In nenadoma je Odisej ZVITI videl rešitev svojega problema, videl, kako iz ‘VI’ narediti ‘ti’. Iz dreka zlato.

Spregledal je bil žalost in jezo premaganega Goljata in slabotnost nadutega zmagovalca Davida. Jasno je bil videl nerazumnost močnega in nemoč razumnega. In pričel jima je bil, bratoma, mešati vino v vodo, meštrati štrene in z njima mešetariti, kajti obrnil je pozornost bratov v navzkrižni ogenj. V medsebojno mržnjo. Podpihnil je ogenj Goljatove žalosti in jeze v užaljeno za-vist in maščevanje, ‘dvignil’ bratov sesuti ‘ego premaganca’ v sovraštvo ter naščuval močnega v vojno proti razumnemu. In v Davida je spet ‘položil’ po-zabljeno bojazen, vzdušje nenehne prestrašenosti, vedno-prisoten strah pred strašnim maščevanjem in herkulsko močjo Goljata.

S ‘pravo’ besedo je bil sprl svoja brata v smrtna sovražnika, kajti postal je bil dvoličnež. Postal je prilagodljiv potrebi. Igralec, kot dvolični, pijani DIoniZ. Maska. Klovn. Postal je vrač-politik.

Po potrebi vzvišen ali po potrebi ponižen, je pričel govoriti dva jezika, kazati dva obraza, kajti naučil se je bil gledati v oči in lagati. Eno masko si je bil nadel za enega brata, drug obraz je bil kazal drugemu. Eno ceno ima za enega, drugo za drugega.

Davidovega kraljestva je bilo konec. Obdobje razuma se je bilo izteklo, kajti beseda je vino postala. In meso.

Začelo se je bilo obdobje vladavine laži. PREvaRE. Pričelo se je obdobje ognja. Vračev. Vojne. Obdobje trgovine s sužnji. Obdobje umiranja, zmede in pijane dvoličnosti. Pohlepno obdobje Aresa, Her-mess-a in Dioniza.

Od takrat naprej se Goljatovo cesarstvo in Davidovo kraljestvo, ne-spametna moč in pametna nemoč, med seboj pretepa v večni borbi, v vojni za ^{NAD}vlado. Moč in Razum oprezata le drug drugega, zviti Odisej pa je, z načrtovanjem zmage ‘full time’ zaposlenemu, razumnemu Davidu speljal kraljično, iz varnega ozadja pri pirčku nadzoruje prepirček, prešteva vojni dobiček in skrbi, da ga jezna pretepača nimata časa opaziti. In z dobrim vinom in z obljubo sreče po zmagi, še danes vzdržuje v njima pohlep in/oziroma ošabnost ter vzpodbuja ogenj zavisti in

sovraštva. Prepira vase-zaljubljena brata in jima, trgovec z dušami, prodaja zasvojenosti in slepila, prodaja ideje in orožje za dokončno zmago. Dirigira njuno medsebojno vojno in jima obljublja 'raj'. Mir. Nekoč, ko bosta premagala drug drugega.”

Tišina zalije mojo zavest, ko Anonimus obmolkne.

“Ali je pravljica končana?” *se mi porodi vprašanje*, “Pravljice so ‘pravljice’ ravno zato, ker se iz njih zrcali pravičnost in ljubezen. V pravljicah dobro premaguje zlo, poštenost razodkriva lažno, in ljubezen odpusti sovraštvu.

A tale?” *se mi v zavest prikotali vprašanje*. “Ali ni ta pravljica naša resničnost?” *me nenadoma strese mrz*. “In torej sploh ni pravljica,” *mi šine v glavo*. “kajti dokler mora nekdo stati spodaj, ga tisti nad njim gotovo ne ljubi. In vse dokler nekdo od zadaj manipulira in druge poriva naprej, se nekemu bliža smrt. In ni pravičnosti.”

Ozrem se v današnji čas.

Opazujem ljudi, ki delajo, da živijo. In ljudi, ki živijo, da delajo. In take, ki se delajo, da delajo. In tiste, ki se delajo, da živijo. In tiste, ki so živi. Vidim ujetnike moči, narcisoidne generale in brezčutne razumarje v vseh parlamentih sveta, zaljubljene v svojo persefono, prepirajoče se za žezlo, za ukaz, za vstop v ‘zlati klub’. V zakladnico. In vidim brezčutne izdelovalce in preprodajalce orožja in njihove otroke, katere očetje učijo sovražiti in ubijati. Opazujem, kako svetovne dogodke že nekaj tisočletij kroji le obljuba jutrišnje sreče. Prihodnost.

“Laž,” *me spreleti*. “Lažni obet sreče: ‘Bo mir, po zmagi!’ Zviti prevarantski Odisej je torej S...”

“...atan?” *nenadoma dvomeče zadoni Anonimusov glas v sredo mene in mi ustavi miselni tok*. “Resnico govoriš. Obljubiti je satansko delo in prevarantski Odisej je hudič. A ta resnica stoji le, če pogledaš na svet s stališča Izraela, ki je bil vseobdajajoče, vse prisotno preklel,” *hladno pritrdi Anonimus mojim opažanjem*. “In prav vidiš Pravljico o treh kraljih, ki ni pravljica, saj opisuje zgodovino zavesti človeka do pri-sotne družbe, saj tam ‘zunaj, pred vrati spoznanja’, res še danes vlada Zviti Odisej, trgovec z dušami-in-slepili. Iz ozadja šepeta skozi medije preko strahov in obljub gospod Hermes. Beseda. Vest. Reklama in ‘rekla mama’. In religije obljublajo in propagirajo ‘razsvetljenje’ in vse lepša nebesa, če seveda, njim plačaš ‘davek na neumnost’. In zaslepljeni verniki N/Jebeškega miru slepo sledijo obljubam slepih propagandistov napredka, kateri jih ‘lupijo’ in po poti v obilnost vodijo v bolezen (illness). Kajti najbolj obilni so najbolj bolni. Obilnost, ta bolezen ega, povzroča preostalim, ‘suhim’, lakoto in žejo, zavist in paničen strah.

Kajti ‘torta’ je le ena; in če kopica nadutih poseduje vse?

Vidiš?

Prekletstvo vašega življenja je ošabnost. Egoizem. Pohlep.

A ti?

Pristransko si hotel, med vsemi možnimi ‘krivci’, obsoditi in prekleti prvega, ki je bil pač prišel mimo. Najmlajšega brata. Odiseja. Iznajdljivo premetenost, ki je bila najmlajšemu med ‘sveto trojico’ pomagala preživeti tiranijo bratov in se izogniti bolečini, si bil pribil na ‘križ greha’. Obtožil si bil zvijačo, brez katere bi Mojzesu, Odiseju, Miltiadu in neštetim neznanim sok življenja izpila starejša brata. Nerazumna moč in Nemočen razum.

A brezsrčno zaljubljenost v svoj spomin in v svojo logiko si slepemu Davidu mirnega srca odpustil in nemilost Goljatove neumnosti pomiluješ.

Humanist v tebi je pozabil na prekletstvo zemlje.”

Začutim pritisk in zaslišim svojo obrambo. “Povej mi, kaj je večji greh? Biti neumen? Biti pameten? Ali biti zviti?”

“Ne sodi. Ni večjih in ni manjših. Nisi bil prisluhnil. Vse je darilo. Nisi bil pri... Ni Sibil... Nisi... Ni...” *odhaja iz moje slišnosti Anonimu-sov glas, saj vse bolj slišim le samega sebe, le iz mene bruhajoča opravičila za mojo sodbo*: “Poglej. Neumni ne pozna laži. Ker je omejen, a ni zavesten svoje omejenosti, Goljat vedno vidi in govori le ‘resnico’, prav kot zaljubljeni David ne vidi slepote svoje očaranosti, saj tako znanje kot logika ne lažeta, o sebi le zmotno mislita, da sta dokončna, popolna. David v svoji domišljavosti torej ni zavesten omejenosti svojega razumskega sveta.

Kako naj se mi torej včasih jezen bik Goljat in v svojo razumnost zagledani iznajditelj David ne smilita? Kako naj ju, starejša brata, krivim? Saj vse počneta čistega srca, in David celo misli, da počne dobro. Da je pravičen. Saj misli, da misli in dela dobro.

Že res, da sta bila, tako Goljat kot David, svoja brata ponižala v sužnja in kradla njuno pot in njun čas; toda...” *začutim globoko v sebi odpor in dvigajoči se bes*, “pri polni zavesti trgovati s tujo bolečino? In služiti s smrtjo?

Le poglej.

Zviti Odisej je bratoma namensko ukradel dušo in duha, saj je bil zavestno preusmeril njuno pozornost in v sovraštvo zapečatil njun pogled. Uklet je bil njun medsebojni odnos v večno vojno.

Od/ločena v različna ‘pravična stališča’ še danes zato streljata drug proti drugemu; in starejša brata sploh ne opazita, kaj počneta,” *poskušam zmanjšati slepoto obeh bratov in povzdigniti Odisejevo krivdo*, “zato ne vidita svoje slepote srca, a trgovska duša vidi kaj počne, saj ve, ali trži čokolado ali atomske bombe ali nore krave ali prodaja lakoto ali tujo svobodo ali tuja upanja. A vseeno mešetari-in-mesari; in ne občuti in ne sočuti bolečine žrtvovanega zrezka, kajti klanje ji zagotavlja užitek, daje moč in razkošje. Zato spletkari za čim višjo maržo in vseeno ji je, kdo ima v zakupu njeno dušo, komu se prodaja. Le da plača z zlatom.”

“Vidiš. Pa si sam prišel naokoli,” *me kot grom preseka Anonimus*. “Ne domišljija, ne zvijačni Odisej, temveč grabežljivost in tekmovalni egoizem sta tisto prekletstvo, ki v propad peha ljudi zahodne civilizacije in z njim celoten svet.

Pohlepno zbiranje in zavist sta gonilo napredka človeške rase.

Bežec od bolečine proč v užitek, iz bede ven v preobilje, iz anonimnosti v slavo, padajoč iz ponižnosti sužnja v vzvišenost kralja, ambiciozni imperialist okoli sebe brezsrčno povzroča revščino in trguje z bolečino. In smrtjo.

Banka, trgovina z morilskimi igračkami in zasvojenostmi ter iluzija o jutrišnjem miru ukazujejo ljudem dogajanje; a dobiček je hkrati cilj in osnovno počelo razmišljanja ljudi, izvor vedno novih misli in novih vojn. Kajti vojna je, v požrešno bogatenje in nenehno zavojevanje usmerjeni ekonomski logiki vaše današnje povzpetniške družbe, postala največja kovnica denarja. Vsi obljublajo boljše, a se, ‘zadaj’, pripravljajo na novo vojno, na novo osvajanje tržišča. Na nov ‘izkoristek’ pomanjkanja, ki ga ustvarjajo zavist potrošnika, pohlep in strah.

In zakladničar, bankir, seveda vidi le kup zlata. Ki mora rasti. Takrat ljubi svet. A že če se rast ustavi, postane okruten. Ne boli ga, če otroci umrejo od lakote, ko jim njegov rubežnik vzame kravo iz hleva, hlev, streho nad glavo ali odpelje starše v zapor. Boli ga le ‘manjšanje’ zlate piramide. Padec obresti.

A vseeno vlada svetu, saj med današnjimi povzpelnimi voditelji Goljatovega, Davidovega in Odisejevega rodu ni skromnih ljudi. Vsi govorijo o ‘miru’, toda o ‘miru po zmagi’, a pohlepno zbirajo le zase in z zakoni hočejo zaukazati red ‘tam spodaj’, kjer sami DELOJEMALCEM-VOLILCEM-TRETJEMU SVETU povzročajo pomanjkanje.

Le poglej.

Komaj verjameš svojim očem...

Bolečino umiranja in pomanjkanja na tržišču z usodami, danes diktira dvigovanje/padanje delnic na borzi. Dobiček je dandanes gospodar, ki odreja polje revščine in polje bogastva, dirigira tok sovraštva in točke vojne po svetu, a koristolovcu to ni pomembno. Pohlepnemu je važen le en cilj. Le da njegov dobiček raste. Kajti dobiček vodi srce igralca na borzo, na loto, na Catch the cash.

Do svojih otrok povzpetni borzni igralec ne vidi. Zato je brokerju vseeno, kaj kupuje in kaj prodaja, komu pomaga in koga ruši. Pa čeprav s svojim vlaganjem podira porodnišnice in otroške vrtce ali preprodaja mamila ali pomaga izdelovati in prodajati orožje za množično pobijanje vzvišenim norcem, ki ukazujejo zdresiranim otrokom ubogljivo streljati na prikazanega sovražnika, in bodo, pol-že-mrtve ubogljive lutke tiranov, prišle streljat tudi delničarjeve otroke in zavzet ozemlje njegovih staršev.

A pohlepni vsega tega ne vidi.

Pohlepna duša je prazna, zavistna duša. Povzpetniška duša. Graditeljska duša. Vedno bi 'še'. Več. Vse. Kajti pohlep je panična lakota, neprestano ubijajoča požrešnost, ker ne pozna magične besede 'dovolj'. Vidi le do prvega obroka, kajti pohlepna duša je kot lovski pes, ki vidi, opazuje in sledi le plen. In moli za plen (?pray 4 pray?). Zato ne pozna skromnosti. Niti usmiljenja. Umre, kot ogenj le, ko zmanjka lesa.

Pohlepni ne vidi, kaj grabi in komu krade. Nenehno le grabi. In ne občuti bolečine, ki jo plodi in ne sovraštva, ki 'žuga nazaj'. A sovraštvo in z njim bolečina vedno prideta nazaj, da zrušita rušeč pohlep. Pri tem povzročata novo bolečino in nov odpor, nove krivice in novo sovraštvo, vojno. In 'začarani krog': Pohlep> Bolečina> sovraštvo> maščevanje> bolečina> sovraštvo> maščevanje> bolečina steče in teče, teče. če..."

"Ali ni grozljivo?" *slišim svoje glasilke trepetati. Zgrozi me:* "Ali nismo kot rakci, ki mislijo, da se pomikajo naprej k soncu, a dejansko ritensko korakajo nazaj v vodo?" *vprašam Anonimusa.*

A nič. Tišina...

"Šel si," *me strese.*

Materina zgodba

“Človeško bitje,” *me zbudi Anonimusov glas*, “je bilo nekoč povzdignjeno v vrtnarja, v gospodarja polj, rastlin, in bilo je poslano na pot, da se nauči svobode, modrosti in ljubezni, da postane obziren in nežen gost (angl.-duh), ki ljubi svojo gostiteljico, mater Zemljo.

Na pot k vzdušju prijateljstva so mu bili, za popotnico, dani koš uporabnih znanj, ‘pravično’ merilo - bolečina (*bo le, če ne*), strah - spomin na bolečino in straho-spoštovanje do vsega nedojemljivega. Neznanega. Tri potrebe so usmerjale pozornost bitja, a obdarjeno je bilo tudi s ‘svobodno voljo’ oziroma ne-usmerjeno pozornostjo.

Videlo je le, do kamor so nesle oči.

V straho-spoštovanju pred nepoznanim bogom, pred vsem hudim, pred potresi, strelo, ognjem, je prestrašeno bitje upiralo svojo pozornost v ne-jasno, od koder je grozil mrazeč strah. Vse, kar ni bilo poznalo in je v njem vzbujalo vzdušje strahu, je v spomin zapisalo in zajelo v besedo: Bog.

A počasi je, po naključju, ‘udomačilo’ kaj iz nepoznanega, počasi spo-znavalo strahove, črpalo nova in nova spoznanja iz neomejenega; in spo-znanja so počasi polnila omejeno polje znanega in pričela bistriti megleno v ‘prepoznavno’. Spomin je bil začel prepoznavati sebe samega in bitju se je svet vse bolj ‘jasnil’, zakaj vedno bolj je prepoznaval okolico in s pomočjo vedno nepopolnega, a vedno bolj obširnega znanja o delovanju okolice, je bitje, sprva ponižno, začelo previdno hoditi po ‘poti znanosti’ in predvidevati prihajajoče. Toda bolj ko je s svojim znanjem-orodjem in logiko obvladovalo lakoto želodca in svet pred očmi, bolj ko je okolje ubogalo njegovo predvidevanje, zadovoljevalo njegove načrte, potrjevalo njegovo ‘modrost’, bolj je strah pred neznanim bogom v vedno bolj razumnem bitju zamiral.

Postajalo je bolj in bolj samo^{odMEva} zavestno, a tudi bolj in bolj vzvišeno nad včasih nelogično naravo; in oko zaznave se mu je zapiralo, pot spoznavanja neznanega, ‘novega’, se je pred njim razblinjala.

Ni bilo opazilo, kako postaja vzvišeno nad še ne-poznanim, nad svojo učiteljico boginjo Demetro, kajti prepoznavno mu je polnilo in jasnilo zavest in ‘nepoznano’ mu je vedno bolj postajalo ‘neobstoječe’. Izginjalo v ‘nevidno’. V neopazno. V podzavest.

Svet se je bil učečemu Davidu vedno bolj jasnil; a padlemu v napuh in osredotočeno bogatenje, se je svetil le še cilj. Izgubil je bil pozorno prisotnost in s tem sposobnost opazovanja. Učenja. Kajti, bolj ko je bil zaupal lastnemu spominu in bolj ko je bil verjel na lastnem znanju in

izkušnjah temelječi poti v war.no.st, manj je imel David stika s spreminjajočim se okoljem. Manj je zaznaval živost vsega OB, ki daje in joče. Manj je sočutil 'zunanje'. Neznano. Novo.

Davidova zavest se je bila zaprla v svoj balon. Kajti poveličal je bil šepetanje iz davnine, katerega je pričel klicati 'JAZ'. Poistil se je bil z 'bilo je...', zagledal se je bil v 'bil SEM'. V 'notranje'. V !znano! V staro. Mrtvo.

!Spomin! je samemu sebi postal 'svet svet' in svetost spomina je postala bitjem Davidovega kraljestva svetost življenja. Odmev preteklosti je bil postal njihova zavest. EHO je postal EGO. Njihova 'realnost'. 'Mrtvo' je zanje oživel; a živa narava jim je bila postala 'stvar', mrtvo. Ehologija se je ločila od ekologije. Spomin od sedanjosti. 'Glava' od srca. 'Beseda' od telesa-in-duše. In rodil se je intelektualac. Vernik spomina."

"Narcisi," *mi udari v tilnik*, "mislimo, da vidimo 'navzven', a gledamo neprestano le 'navznoter'. Izračun spomina je naše sonce, cilj center našega 'ega'. Naše zavesti. Sanje dojemamo kot 'resničnost'. A resničnost?" *mi spoznanje vzame sapo*. "Saj vidimo le nazaj v 'odsev'. In nagrada nam je vedno le odsev? Odsev veselja, katerega ponovitev iščemo? Mislimo, Sizifi, da potiskamo naprej, a rinemo na prej?" *zazija dvom*. "Ali je črno torej belo? 'Spreдай' dejansko 'zadaj'?"

A Anonimus se ne zaustavi: "Tri potrebe so bitju Goljatovega cesarstva polnile čas in mu usmerjale pot in akcijo, a razum je pozornost razumneža in njegovo telo poslal na 'svojo' pot. Pot znanja.

'Obvladam! Znam! Sem Alfa+Omega,' je bil temelj Davidovega ponosa, a tudi ključ njegove slepote. Kajti 'Znano=varno' je zabloda, ki je bila njemu in njegovemu razumnemu rodu zaprla oko in svobodno pozornost izključila izven obstoječega. 'Svobodna volja' se je bila ujela v Minotavrov labirint. V spomin. V Had. V 'preteklo'. Prekleta..."

"Ali je bil Prešeren torej videl prav?" *me strese. Začutim pljuski skozi možgane*: "Da b' uka žeja me iz tvojega sveta speljala ne bila, golj' fiva kača..." *zaslišim Francetov obup*. "Torej je res znanje Prešerna zapeljalo v slepoto in cirozo? Znanje je torej tista prekleta 'kača'?"

"Znanje..." *zadoni Anonimusov glas*, "...je darilo inteligence človeku. Kot so darila tudi moč in razum in domišljija in radovednost in le-pota in kladivo. Kot je telo darilo duši in človek so-človeku."

"Toda če darilo izrabi koristolovska rakava celica," *me prešine*, "in za spoznanje, za darilo zahteva © in ®, ker ne zaupa ustvarjalnosti in hoče živeti na stari slavi," *mi pogled uide za trenutek v dandanašnjo bitko za avtorske pravice*, "potem 'copy-right' plačujoči vernik postane orodje pi-smoukov in znanje postane orožje avtoritet. Vojna za informacijo dejansko stanje. Šolanje vojna," *mi groza ustavi misli*.

"Tisočletja je človek zbiral znanje," *me naravna Anonimus nazaj v opazovanje znanja*, "in vse to znanje je zbrano v obliki zaključkov, trditev, stališč, zakonov. A to znanje je vedno omejeno, ker 'prepoznavno', kakorkoli že široko in poglobljeno, nikoli ne ve za jutrišnje odkritje in je zato vedno nepopolno. Vedno mu manjka 'en' podatek, zato nikoli ne more postati vse-upoštevajoča modrost."

"Ali zato ne moremo ničesar 'prav' izračunati?" *se mi pripelje novo opažanje*. "Ker razum nikoli nima vseh podatkov? Kajti, četudi bi upoštevali vse podatke, ki so nam na voljo, vse znanje, ki ga je bilo človeštvo zbralo do sedaj, še vedno bi ne mogli upoštevati vsega. Ker vsega človek nikoli ne ve. V prihodnost zato ne more nikoli vpogledati. Lahko jo le izračuna na podlagi nepopolne logike. Približno. Narobe."

"A le malo ljudi v zgodovini," *kot da nadaljuje moje misli Anonimus*, "je bilo sploh poskušalo nepristransko upoštevati vse podatke, ki so jim bili tedaj na voljo, večina je bila, od

začetka do konca časa, od Davida pa do danes, omejeno znanje enačila z 'modrostjo' in živela v slepilu, da je tedanje znanje dovršeno ter da človeka varno vodi v lepo prihodnost. V war no. Nevojno. Mir."

"Saj je bil res že David Pametni svoje 'znanje', zmotno, proglasil za 'modrost'," *se mi jasno prikaže dolžina trajaja človeške slepote.*

"Njegovo 'odraslo' dojetje sveta," *se ne da zmotiti Anonimus*, "razmišljanje o sedanjosti kot tudi računanje prihodnosti je bilo vedno temeljilo na vedno nepopolnih podatkih iz preteklosti. Starih trditvah. 'Pomembnih' odkritjih. Spominu. 'Zakonu'.

'Otrok' v njem je bil umrl z rojstvom samozaupanja in prvim ukazom, temelječem na spominu. Ujet v zaključeno 'kroglo znanega', David Razumni ni videl več iz-ven krožnice prepoznavnega, tja, kjer zeva 'neznano'.

Svoj statistični svet je bil izdvojil iz sveta spreminjanja, zato je okolje pričeval doživljati statično kot trditev. Kot nespremenljiv zakon. In skozi očala te 'svete besede', skozi 'že-bilo' je bil pričel prepoznavati in ocenjevati trenutno obdajajoči ga, nenehno spreminjajoči se svet. Zato je vedno zrl le še v odsev minulega.

Pričel je razmišljati statistično, kajti zapadel je bil kralj David v logiko 'obče koristi'. Videl le še državni interes. Za 'širši interes' je z lahkoto žrtvoval neposlušnega. ?Gnilo jabolko?. Bolečina in žalost uničenega v korist države, ga nista več ganili. Bolel ga je le neizpolnjen plan. Neuresničen načrt. Ne-dovolj polna kašča. Kajti sanja mu je postala pomembnejša od soljudi. 'BO' pomembnejši od 'JE', od obdajajočega. Dosega cilja važnejša od življenja. Prihodnost resničnejša od sedanjosti..."

"Brez 'srca' je iskal le korist in ne svobode," *me sesuje spoznanje*. "Srce mu je okamenelo. Koristoljubje je ubilo prijateljstvo. Iz zavisti brat brata. Zaljubljenost v sanjan cilj je izključila objektivnost. Egocentričnost je bila zameglila Davidu pravičnost in zatrla modrost."

"In vsi tisti," *gre naprej Anonimus*, "katere vodi 'koristnost', vsi verniki razuma, katere vodijo želja oziroma cilj oziroma jutrišnja sreča, si izbirajo le izbrane, le prikladne podatke in uporabne ljudi, kot orodja, da bi dobili željeni rezultat, da bi dosegli sanjo. Jutri.

Predpostavili so si bili cilj, delček pred vse preostalo in vso pozornost in občutljivost jim je bilo ujelo 'pomembnejše'. Upoštevali so le cilju koristno. Cilju nekoristno jim pomeni 'drugorazredno', manj-pomembno. Zato so izgubili stik s celoto. Izgubili so bili prisotnost, zakaj padli so bili v osredotočeno oddvojenost od nekoristnega okolja in postali slepi za lepoto prisotne narave. Do 'nepomembnega' so postali neobzirni in zanemarjajo vse neuporabno; a na 'svoje' so PREobčutljivi. Če se le dotakneš 'njihovega', si ob glavo."

Zgrozi me. "In naš 'svet', hiteč v Evropo, postaja vedno bolj koristen svet, materialni svet, trd svet, egoističen v odnosu do 'preostalega'. Večino Slovencev je bila ujela dos-ega in jih, razdvojene shizofrenike, vodi le dobiček, zmaga, točka v prihodnosti. Bogatost jutri. Vse bolj brezobzirni... le kam drvimo?"

Misli se mi ustavijo. *Kar nočejo logičnega nadaljevanja, izgleda jutrišnjega dne*. "V borbi za 'najboljše', smo bili postali 'najslabši'," *zaslišim samopomilovanje lastnih misli*. "Neobčutljivi, polmrtvi umirajoče capljamo v smrt. Uničuje nas lastna zavist, ki jo leporečno kličemo ambicija, zaslepljuje lastna vzvišenost in sla po nadzoru, pohlep po ugodju, blodnja po 'najboljšem', ideja o 'nebesih'... a le zase... slepi egoisti."

A Anonimus kot da me ne sliši.

"Tehnološko znanje," *se vrine v moje misli*, "je bitjem pred koncem časa omo-gočalo življenje v raj, toda ženska mehka duša, je bila tedaj zatrta, nežno srce izključeno iz grobe moške igre in inteligenca na zatožni klopi moškega zakona. Inteligentni Prometej je bil privezan

v puščavi, tekmovalna, v koristolovstvo vzgojena brezčutna mačistična družba močnih, pametnih in zvitih, pa je pozabila na so-brate; kajti Goljat še ni bil dobil srca. Še ni postal dobrosrčni Heraklej. Generali niso še odložili orožja.

A pojdiva počasi, z začetka.

Vzvišeni kralj David je bil oslepel za obdajajočo lepoto, saj se je bil ujel v 'mehur prepoznavnega', se zaljubil v sanjo in, samo-želje-zavesten, prezrl boga. Izgubil je bil strahospoštovanje, 'strah božji', ki človeku pozornost obrača navzven in ga dela pozornega, obzirnega in dojemljivega.

Toda zabloda človeka se ni pričela z rojstvom znanja, porodila se je bila z vzponom tiranije nasilnega razumneža, okolico navidezno obvladujočega slepca, objestnega Narcisa, ki prevzeten misli, da obvlada obdajajoče in zato hoče podrediti, nadzorovati, vladati. Uzakoniti Boga. Ustaviti svet. Prekletstvo človeštva se je bilo začelo s pričetkom avtoritete moškega. Kajti ustvarjen je bil, na začetku, 'svet dvojnosti':

Jang	+	Jin
'MOŠKA DUŠA'	+	'ŽENSKA DUŠA'
Znanje-'Red'	+	'Kaos'-bolečina
'Želodec', kateremu je VSE 'mrtva hrana'	+	'Srce', kateremu je vse živo
Koncentracija, ki vidi le TOČKO	+	Pozornost, ki zaznava VSE-prisotno
Želja, ki nas 'vleče'	+	Strah, ki nas 'goni'

Na začetku človeške rase sta bila dva: Oče in Mati.

Obema so bili dani bolečina kot 'merilo' za dobro/slabo, sposobnost spominjanja in sposobnost pozornega zaznavanja okolice-in-telesa. In v 'izkušnjo' sta jima bila dana dva otroka. Sin in Hči.

Mati ju je nežno negovala, lovila vsak njun gib in ju varovala pred bolečino in poškodbo. Pozorno ju je opazovala in občuteno je vzgajala otroka. Sočutila je tako njuno bolečino kot tudi brezskrbno veselje otrok; in postala je občutljivo bitje. Nežno bitje. 'Toplo' bitje.

Oče pa je bil postal v plen osredotočen lovec. Lovil je bil vsak gib živali, spoznaval navade živali, jim na pot nastavljal pasti in naučil se je potrpežljivo počakati na plen. Osredotočeno pričakovati priliko za odstrel.

Spoznal je bil vse živali. Prav vse je vedel o njihovih skrivnostnih navadah, poznal njihovo logiko bivanja; a do njih je bil postal brezčuten. Ni več zaznaval njihove mojstrske lepote. Živosti. Videl jih je le kot 'plen', kot trofejo, kot že-mrtvo hrano v loncu in njegovo 'srce' se je veselilo lova, plena, smrti, krvi. 'Blagostanja'.

Njegova moč, spretnost in znanje so prinašali v dom hrano in redna hrana je vzbujala v družini vzdušje varnosti. Obvladoval je, s svojo zvitostjo tako lakoto kot udobje. Zato je postal ponosen nase: 'Znam ujeti! Preživeti. Sem samostojen. Sem človek.' Postal je samozavesten, pokončen, močan, vztrajen, hladnokrven, preračunljiv, toda bil je ^{OS}red^Otočen le v lov, v plen. Še doma je večinoma le sanjal o lovu. In o čudoviti boginji Diani, ki se mu je prikazovala v sanjah, kadar je bil zdoma.

'**Najmočnejši in najzvitejši je sit. In živ.**' je bil moto njegovega bivanja, saj je življenje dojemal kot brezobzirno bitko za sitost želodca, neprestano borbo za preživetje. V tej 'vojni' je bil večinoma zdoma, zakaj poredkoma se je vračal z lova domov. Zato je svojo družino slabo poznal.

Prevzet s svojo možatostjo in sposobnostjo, je bil sebe oklical za VEČ, povečujoč svoj delež doprinosa družini, materino delo in mater pa je ponižujoče klical Manj. Zahteval je od

matere zadovoljitev 'njega', kadar je utrujen prišel z lova in od otrok spoštovanje, slepo pokornost njegovemu razumnemu ukazu.

Oče, 'moški rod' se je bil oklical za oblast. Za avtoriteto. Za ukaz in kazen. 'Moška duša' si je podjarmila 'žensko dušo', saj je mater ponižala v manjvredno služkinjo ter ji vzela svobodo enakovrednosti.

A mati je krivico podcenjevanja molče prenašala, kajti proti očetu je bila šibka in negovati je morala nebogljenega otroka. Ni se mogla upreti premoči moškega.

Prvorojeni je bil sin.

Imenovali so ga VEČ&Manj, kajti od staršev je bil podedoval njun medsebojni odnos. Posnemal je bil oba; in postal je podoben obema. Po očetu je bil nasledil vzvišenost do matere, po materi pa ponižnost očetu.

Zaznaval je materin strah, njeno prestrašeno ponižnost in zaznaval je očetovo vzvišenost, njegov podcenjevalni odnos do matere, zato je očetovo veličino pričel precenjevati, častiti. Očetova beseda je zanj postala 'božja' beseda, zakon. Očeta je straho-spoštoval, kajti istočasno se ga je bal in ga častil, a mater je pričel zaničevati in poniževati. Postal je dvoličen ponižnež oziroma vzvišenec, odvisno od 'prilike'. Odvisno od sogovornika. In bil je bolj 'lene sorte', saj mu je bila mati, 'moškemu', morala streči in ga je razvadila. Lenoba ga je izoblikovala v zvitejšega od očeta lovca. Ker ni užival v napornih in nevarnih pustolovščinah lova in se je raje potikal okrog hiše, ni več lovil divjadi po gozdovih.

Ujel in udomačil je bil divjad; in jo najprej 'živo izkoristil'; in šele nato ubil in pojedel. In vzgojil si je psa čuvaja, da mu čuva ovce. Postal je bil živinorejec.

Drugorojena je bila hčerka.

Imenovala se je bila NeVEČneManj, zakaj podedovala ni nič, kar sta bila starša dala že prvojenemu sinu, kajti opažala je materino nebogljeno podložnost očetu in bratov zaničevalni odnos do matere jo je prizadeval in žalostil. In ni ga hotela sprejeti za svoj odnos. A tako kot se ni počutila več od matere Manj, se tudi ni počutila manj od očeta VEČ.

NeVEČneManj ni zaničevala matere in ni poveljevala očeta. Čutila se je enakovredno bratu, materi in očetu. Postala je neustrašna kot oče, in občutljiva kot mati.

Ne-vzvišena-ne-ponižna je pričela občutiti živost cvetlic, živali; svobodna v zaznavanju je odkrivala od očeta pozabljeno lepoto stvarstva. Očetove lovske trofeje in bratove izkoriščane živali so ji pričele vzbujati solzo usmi-ljenja do ubijanih in mučenih živali, zato je postala vegetarijanka. Prijateljica živali. Poljedelka.

Tako 'stvarnik' kot mati, pa tudi sam oče, so se veselili prisotnosti vsem-enakovrednega, svobodnega, občutljivega otroka; toda spoštljivi VEČ&Manj je bil opazil, da sestra ne strahospoštuje očeta in ne zaničuje matere, in da ne je, kar je bil prinašal oče. Sestrino nepokoravanje očetovi volji se mu je zazdelo poniževanje očeta in tudi 'njega samega', nezaslišan greh, zato je z dobrimi nameni, da bi odstranil greh s sveta in zadovoljil očeta, ubil svojo sestro."

Zalije me val žalosti, usmiljenja in sočutja. "Kakšna zmota. Ubogi VEČ&Manj. Saj si hotel dobro; a nisi bil vedel, kaj je 'slabo'. Grešil si, da bi se bil prikupil očetu. Hotel si ugajati vzvišenemu, zato si bil izgubil merilo."

Pogrezam se v tiho žalost. "Slepa prevzetost očeta s samim seboj, narcisoidnost moškega je bila ponižala materino dobroto in želja po nagradi, po očetovi pohvali, po zadovoljitvi 'očetove volje', je vzela življenje svobodni NeVEČneManj. Pohlepni sin,brat je ubil skromnost, inteligenco in ustvarjalnost.

Spoštljivi Kajn je, v izraelski zgodbi, ubil Abla,” *me strese preblisk. Spomnim se: “Zapovedano je bilo: ‘Spoštuj očeta in mater’, a sam oče ni bil spoštoval matere. Moški je bil prezrl žensko in preklel nežnost.”*

“Tudi oče in mati sta umrla,” *spet zadoni Anominus*, “od žalovanja za izgubljenim otrokom. In na svetu je ostal le rod VEČ&Manj. Toda dvolični ‘Kajnov rod’ je izgubil svobodno voljo, inteligenco in ustvarjalnost; kajti vzvišeno/ponižni pastirski rod spoštljivcev ‘očetove svetosti’ je bil izgubil ‘mero’.

Poveličevanje ‘očeta’ in poniževanje ‘ženske’ ga je bilo speljalo v brezobčutje brezobzirnosti. A čaščenje spomina-očeta mu danes še vedno usmerja pot življenja. Zato časti podatek, a ne vidi ‘zgodbe’. Kajti obožuje absolutno. Statično. Red. ‘Boga’. Časti osredotočenje v cilj, a preklel je bil pozornost in nežnost ‘boginje’. Preklel je bil Lepoto. Spremembo. Kaos.

Zato vzvišeni slepi vnuk očeta Davida, razpet med dobro-in-zlo, med rojstvo-in-smrt, še dandanes slepo ponižno caplja... išoč ‘moškega boga’. ‘Očeta’. S polnimi usti Kristusovih otroških besed o skromnosti in ljubezni.

Pohodil je bil lepoto in svobodo, in ker je bil pričel zlorabljeni zaupanje živali in zatirati škodljivo, je zapadel v ‘smrtni strah’, kajti izkoriščano okolje mu je postalo tuje in sovražno.

Vidiš lahko sam.

Tisočletja so minila, odkar so bili vzvod, kolo in sužnji zgradili faraonu ‘zlato piramido zla’. Še več tisočletij je že minilo, odkar je bilo prvo spoznanje ‘posvetilo’ v zavest pra-človeka in je palica postala bergla, opora, podpora, meč. Toda odkar se je bila ‘moška duša’ povzpela nad ‘žensko dušo’ in je ‘prvorojeni Kajn’ ubil ‘drugorojenega Abla’, je bila NeVEČneManj, nebogljen in zatrti inteligenci, sanjala rešitev iz ječe Hada. Nemočna je bila žalostna sanjala ‘močnega duha’, da jo reši trpljenja, upala na prebujenje iz blodnjaka Smrti.

Ves čas je ‘ženska duša’ Trnuljčice sanjala le rešitev iz ujetosti, sanjala le ‘svobodo’, a pozabila je bila sanjati prinčev ‘srce’. In ker se vse dobesedno udejanja, si je bila nasanjala rešitelja. Močnega duha. Zmagovalca. Mačota. Goljata.

Goljatov grobi dotik jo je sicer zbudil, toda Goljat je bil brez srca. Vzel ji je svobodo. Imel jo je za svojo posest. V Davidovem kraljestvu je bila prebujena v ‘služkinjo’ in v Odisejevem kraljestvu je postala ‘podkupnina’.

Vsi trije bratje častijo le kraljičino telo, a ne zaznavajo njene lepote in zato ne občutijo nežnosti Persefonine duše, ki spi, da bi ne čutila posilstva mačota. Kajti dokler je moški mačo, je zanj najlepše na najlepši samici ON sam, toda o nežnosti, o obzirnosti, o dobroti ženske duše se mu niti ne sanja.

Kadarkoli se speča kraljična zbudi, ji, prebujeni inteligenci, priteče solza žalosti; in zaspri nazaj v čakanje na nežen prinčev poljub. Zato občutljiva Trnuljčica še vedno spi v Hadu, v Goljatovem ali Davidovem ali v Odisejevem objemu; toda od Mojzesa dalje že sanja tudi srce in čaka na nežen dih inteligentnega, srčnega princa... sanja Herakleja?Kristusa.”

Obžalovanje, žalost in upanje me zapolnijo do roba. Zaslišim capljanje v smrt tisočernih kamnitih src in slepih oči. A Anonimus me vleče naprej: “Obdobje Goljata, Davida in Odiseja so tri obdobja človeškega življenja, pa tudi človeške zgodovine, saj so se obdobje tiranije moči, obdobje duhovne zmede in obdobje jasne znanosti, do sedaj, ciklično ponavljala. Toda, iz najgloblje korenine človeka oblikujeta le dva principa: pozorna mama in osredotočeni oče.”

“Pozorna mama?” me zbode. “Kje pa je mama?”

V tem zblojenem svetu, kot lahko vidim, vlada s ‘svetim sedežem’ in ‘sadežem greha’ podprt nadut mačo, ki časti le-sebe, a žensko zaničuje in ‘svoje otroke’ podcenjuje ter brezsrčno žrtvuje. In slepo verjame v svetost svoje besede. V ukaz boga?sebe. Pohlepni oče uči otroke

umreti na ukaz, zahteva od njih herojstvo, a istočasno jih z vsemi sredstvi kroti v 'suženjsko postavo', v podrejenost avtoriteti: očetu, učitelju, kralju, 'božjemu služabniku'.

Napuh očeta: *'Jaz vem. Tako je BILO, JE in BO. Ubogaj. Pojdi Ojdip!'* otroke ubija v nesamostojno razmišljanje in otroke stisne v neustvarjalno blokado, kar zbuja v njih nesamostojnost in strah nebogljenosti, ki jih pahne v navijaško pripadnost prestrašenih vernikov in/ali zaljubljenih vernikov, v sovražnost do ne-naših?zlih. V vojno slepih vernikov.

'Sveta' moška tradicija, sedeč na tronu, otroke še naprej pošilja v smrtni boj za sveto resnico. S svojo pravico, resnico vzgaja 'oče' svoje otroke v ubogljive osamljene samuraje (sam v raj). Izobražuje jih v omejenost sovraštva, izkrivlja v brezčutne uniformirane morilce na ukaz; a za sebe 'oče' zahteva privilegij ukaza, ugodja in celo imuniteto, saj ga je strah prihajajočih, izkoriščenih so-bitij. Prihajajočih otrok. In vsakega otroka, ki ni 'očetovi zgodbi' pokoren, 'sveti vedci' križajo..."

Nenadoma me prešine in me vrže ven iz 'filma'.

"Tudi ti si kandidat za križ," mi usta potegne na smeh. "Svetopisemski Abel naj bi bila, po tvoji zgodbi, ženska. Hči. 'Abela' NeVEČneManj.

Vsak pošten vernik Kajnovoga rodu bi ti za to izjavo odtrgal jajca, če nisi ženska," *prikrito vprašam Anonimusa po spolu. A vprašanje izzveni v tihoto.*

"Poleg tega očeta obtožuješ napuha," *nadaljujem provociranje*, "in sinu si bil naprtil 'smrtni greh'. Tako judje kot kristjani, prav kot muslimani in brahmani bi te za to trditev križali. 'Heretika'. Njihov nAuk, njihova bolečina govori drugače."

"Izraelska religija, religija pastirskega reda, je moška religija. Osredotočena v prihodnost, v 'BO', v 'prihod boga'. Preklela je bila 'prisotno bolečino' in bežeč proč od bolečine, govori le o rešitvi, o razumu, o znanju, zakonu, kruti pravičnosti očeta; toda iz odnosov verne družbe se je bilo izgubilo srce. In tudi krščanstvo govori le o moškem delu družbe, o sinu-in-očetu, a kje je 'ženski del' družine? Stara Grčija govori o materi Gei, a kje je hči? Kajti srečna družina so, ali se ti ne zdi, lahko le vsi člani: hči, sin, mati in oče?"

Obe moški religiji pa prezreta pozorno mater, a inteligenco hčere tako in tako ne omenja sploh nobena religija tega sveta. Z zanikanjem 'ženske duše' so tako judaizem kot krščanstvo, še najbolj pa njuno nadaljevanje, Islam, ki je bil žensko celo skrtil za 'feredžo', razčlovečili življenje, občutljiva nežnost matere je bila preklela in radovedna pozornost otroka je bila zamrla v janičarstvo očetovim svetim besedam.

Opaziš lahko torej, da je 'materina zgodba' le zrcalna podoba izraelske 'Očetove zgodbe', ki žensko dušo preklinja za greh spoznanja dobrega in zlega, in ženo obsoja za rojstvo v prekleto življenje.

Izraelska 'pastirska mitologija' govori moški nauk 'O materini krivdi' in judovske vernike uči grešnost pozornosti in nežnosti, grešnost ženske duše. In poveljča osredotočenost v prihodnost in razum. Očetov duh. (Law, go slave). Logos.

A materina zgodba o očetovi slepoti predoča očetovo krivdo. Za vse trpljenje tega sveta obtožuje očetovo stanje osredotočenosti v plen in posledično neprisotnost in brezobzirnost v obstoječem.

Kdo ima prav?

Zgodbi druga drugo obtožujeta. Besede pravljice 'O očetovi krivdi' so negativ 'Očetove zgodbe'. A nepristranski pogled ti pove, da le obe duši skupaj, nasprotni, a le v soskladju popolni, omogočata popoln odnos moški-ženska in 'orlov pogled'. Pozorno opazovanje celote-in-točke obenem. Modrost.

A ti dve zgodbi sta v resnici le dve izmed ‘opravičil’ za trpljenje človeka, dve izmed zgodb ‘O krivdi...’, kajti po grškem razumevanju sveta, krivec za slepoto človeka ni niti usmerjeni oče Logos, niti pozorna mati Lepota ni prekleta za motnje vernega moškega pri osredotočanju v boga. Krivec za človekovo trpljenje je sam Bog. Bratranec olimpijskega poglavarja Zeusa, v svoje življenjsko poslanstvo zaljubljeni Prometej, ki ni mogel, da bi nekončal začeto...”

Ognjeni človek

Pred seboj zagledam Prometeja, kako je, prav kot izraelski bog, iz gline ustvaril gibajoča se bitja, “ki so jim...” *slišim razlagati Anonimusov glas* “...na začetku pot uravnavali trije ‘bogovi’: lakota, žeja in nagon po nadaljevanju duha. Bitja so bila osredotočeno sledila pot zadovoljevanja potreb, a Prometej jih je bil učil ‘preživeti z glavo’. Uporabljati orodja. GO_{SPOD} Razum jih je že počasi osredotočal po ‘lastnih’, predvidljivih poteh.

Znanost je bila prinesla vzdušje varnosti, kajti možgani so izračunali in redno priskrbeli želodcu dovolj hrane; in bitja je zapustil instinkt (*?notranji smrad, ki privlači?odbija*). Ni jim bil več potreben, kajti lakota se je bila umirila, želodec je v obilju lahko hrano celo izbiral. Zazibani v

varnost predvidljivega in obvladljivega, so 'verniki znanja' izgubili 'strah božji'. Postali so prevzetni in izgubili 'pozornost'.

Vlogo nosu, bivšega ekonoma, je prevzel RAZOOM. Ekonomist.

A uho?

Uho, prej večinoma le radar nevarnosti, je razumskim bitjem postalo pomembnejše od nosu in očesa, saj je skozi uho prihajala koristna informacija, novo znanje, več hrane, več varnosti. In ko je bil David s pračo premagal pest Močnega in dobil občutek, da popolnoma obvladuje okolje, je začutil zadovoljstvo. Ponos. *'Znam, torej SEM. Z znanjem obvladujem svet.'*

Od zmage nad nerazumnim vzhičeni David Razumni se je bil zaljubil v pračo in naslonil na znanje. Znanje mu je postalo 'luč', razum vodnik. Pravično merilo, ki ga je bitju dala mati narava, bolečina/nebolečina, je pametnemu prenehalo biti 'merilo'; **in svojo pot skozi življenje je pričel krojiti po 'vagi' koristno/škodljivo.** Na svojem omejenem znanju je, brezbožno razumsko bitje, pričelo graditi avtoritativni, 'človeški red', absolutistični, tiransko-suženjski red. Gospodar David se je bil povzdignil nad boga, saj pri svojih odločitvah ni več upošteval namigov matere Demetre. Za 'svet' je spraševal le še svoj lasten razum. Svoj spomin. Lastno logiko. 'Zakon'. In povzdignil se je bil v 'očeta očetnjave' in 'svojo' deželo proglasil za 'božje kraljestvo'. Vrednote so se Davidu spremenile, kajti, kot opica je bil David zgrabil dar Demetre, a od-pustiti ga ni znal. **Demetrino znanje je bilo darilo inteligence vsem bitjem; a vzvišeno je 'zase' David zahteval ©. Davek na zasluge. In začel je živeti na 'stari slavi'.**

In začel je bil planirati vnaprej. Graditi 'svoje' kraljestvo.

Okolje je zanj vse bolj izgubljalo živost in postajalo poligon, delovišče; a ljudje so, v očeh kralja Davida, postali 'orodje'. Celotno naravo, živali, ljudi, celo lastna brata je nenadoma dojel kot svojo last, kot svojega sužnja. Uporabno stvar. Postajal je vse bolj pohlepen in brezobziren. A več ko je bil David hotel, vse bolj se je oddaljeval od 'volje srca', ki viška ne pozna in si ne grabi rezerv zase. Zaslužnjil je bil najprej živali in nato še sina. In še brata. Celo brat mu je, kot vsi ostali, postal le 'koristno orodje'. Na njegov ukaz, na njegovo 'sveto besedo' delujoč stroj. In vse je pričel načrtno izrabljati. Vse je zahteval zase, a od sebe ni dal ničesar.

Prenehal je slišati omne narave, 'božjo besedo'. Padel je v 'numerologijo'. Računstvo. Zagledal se je v neskončnost števil. Važna mu je postala le še njegova kašča. Količina pridelka. Številke. Statistika."

"Pričel se je boj med med 'številko' in 'besedo'. Med 'ekonomijo' in 'ekologijo'. Med 'mrtvim' in 'živim'. Med želodcem in srcem. Med človekovim izračunom in prisotno lepoto," *zagledam mejo med smrtjo in življenjem.*

"Zaradi Davidovega narcizma, zaradi njegove 'statistične odmaknjenosti' in brezobzirnosti, je vrhovni bog Zeus zaukazal, da naduto egoistično bitje mora pričeti od/dvajajati bogovom in svojo zavestnost prisotnosti stvarjenja-in-stvarnika dokazovati z darovanjem," *zaslišim Anonimusov glas odzvanjati v praznini.* "Prometej je egoistično bitje, zagledano vase, opomnil, mu prinesel Pravični Zakon, in ga, z žrtvenim darom in s postom lova, hotel naučiti 'ne-egoizma'.

Prometej je bil bitje učil radodarnosti in skromnosti. Ne-jemati le zase. Dati proč od sebe. Svoje deliti s tujcem. Biti obziren do so-bitij. Biti prijatelj z bogom.

Toda poglej. Prometej, sam zaljubljen v svoj izdelek, je ob daritvi namenil 'boljši' del žrtvenega vola človeku, a 'slabši' del je bil hotel podtakniti bogu Zeusu. Zvito je poskusil prevarati so.boga, brata, kajti 'svojim otrokom' je bil namenil najboljše in ni jim mogel ne-dati prednosti.

Toda vsevidni Zevs je seveda prevaro odkril; in tudi opazil, da se je zaradi te Prometejeve pristranskosti oziroma zaljubljenosti, slepo razumarsko bitje, še brez 'srca', od Prometeja naučilo le krivičnosti - obdržati čim več zase, a bratu dati čim manj. Naučilo se je krasti in varati. Zato je razumnim bitjem Zeus odrekel zadnje darilo: OGENJ, kajti že vnaprej je bil videl posledice katastrofe, če samo-povzdignjeni premetenec, ujet v brezsrčen narcizem in mačizem, zlorablja ož vseokoljno, spozna ogenj.

Toda Prometej, začaran s svojo sanjo, ni mogel ne-dokončati svojega stvarjenja. Zagledan v nastajajoče čudo, ni videl Frankenštajna, ki ga ustvarja. Ni videl prihajajoče katastrofe, zato je pri sončnem bogu Heliisu ukradel ogenj in ga dal razumnim bitjem.

S tem dejanjem je svojo stvaritev predpostavil pred in nad preostalo naravo, NAD boga, in ponižal boga pred razumnim bitjem, saj je bitja povzdignil v 'izvoljeni narod'. V večvrednost.

Za kazen zaradi 'kraje ognja' je Zeus Prometeju naložil deset-tisočletno trpljenje, večno kljuvajočo bolečino. Ukazal je Prometeja (?inteligenco?) prikleniti z verigami (?logiko?) na skalo v Skitski puščavi (?v labirint spomina?), kjer mu je čez dan orel (?skrbi?) kljuval jetra, katera so mu ponoči spet zrasla (?spanec je 'boljši' kot žganec?). In za nočjo pride dan in z zoro dneva se prikaže zopet orel, nova skrb, nov strah... nov greh.

Vendar Zeusu maščevanje nad Prometejem ni bilo dovolj. Isto bolečino ujetosti kot uklenjeni inteligenci, je dal spoznati tudi ljudem.

Po Zevsovem naročilu je bog Hefajst, olimpijski umetnik in kovač, 'ustvaril' čudovito deklico Pand'oro (od vseh olimpijskih bogov obdarjeno), ki je Epimeteju, Prometejevemu bratu, prinesla darilo, zlato skrinjico skrivnosti.

'Graditelj' Prometej je bil, prej ko je bil odveden na prestajanje muk, zabičal hedonistu Epimeteju, da nikoli ne sme sprejeti od bogov nobenega darila, ker da bogovi varajo. A zanesen od Pandorine zlate lepote, je Epimetej, v trenutku zaljubljenosti, za trenutek pozabil na brata in njegova svarila, odprl skrinjico; in prej ko jo je uspel spet zapreti, so iz skrinjice ušle vse nadloge, bolezni, nesreče in trpljenje, ki izkrivljajo človekov vsakdan. V Pandorini skrinjici je ostalo ujetu le upanje."

"Za vedno..." se izgubi Homer v svoje tisočletje.

"Za vedno?" me presune vprašanje. "Zakaj je življenje s spoznanjem ognja postalo umiranje?"

"Z uporabo znanja," vskoči spet Anonimus, "se je bila rodila logika koristno/škodljivo: 'Če storim, bo...prihodnost'. Rodila se je bila človeška (low?love?law-zakon.ponižnost.ljubezen) zavest, zavest, ki je na podlagi zbranih podatkov, z lastnim ključem, razumsko prihajala do 'svojih' odločitev, z orodjem posegala v dogajanje in tudi kljubovala zakonom narave. Bitje je zašlo na svojo lastno pot in si samo začelo krojiti prihajajoče dogodke in razporejati ČAS.

In v znanem, v dosegljivem se je bila v človekovi zavesti nekoč porodila želja. Darilo 'sebi'. 'Sanja' je bila vržena iz večnoprисotne trenutnosti v 'kronološko prihodnost', kajti sanjanega v tem trenutku še nimamo. Zavest bitja Davidovega kraljestva se je bila razdelila na 'Je res' in 'Bo res'; in bitje je vstopilo v čas: *'Še nimam, a BOM BOGat.'* Zaživelo je med sedanjostjo in prihodnostjo. Med resničnostjo in sanjo."

"Želja nas torej spelje v stanje samo-hipnoze," me prešine, "v samo-izbrano lakoto."

"V nekem trenutku izbrano namišljeno srečo," nadaljuje Anonimus, "sanjač pričakuje-sanja; in 'sanjajoče telo' iz brezčasa vstopi v vzdušje pričakovanja, v čas do izpolnitve lepih sanj. Pričakovanje je torej tisto psihološko vzdušje, ki ustvarja 'človeški čas', iz katerega se sanjač želi zbuditi čimprej. Čas do dosežka mu vedno teče prepočasi.

Ob izpolnitvi želje se sanje uresničijo. Ob uresnitvi se 'čas pričakovanja' konča s trenutnim zadovoljstvom. *'Izpolnilo se je bilo!'* Duhovno se je materializiralo. Še neresnično se je udejanjilo. Postal očem vidno.

Toda ob neizpolnitvi sanj?

Iluzija, neuresničena predstava se ob stiku z 'dead line' zruši in odčaranje iz hipnotičnega stanja in rušenje neresnične, domišljajske predstave v človeški duši rodi razočaranje; in energija razočaranja v človeški psihi mutira v posledično jezo ali žalost.

Sanje še niso materialno; a jeza, rojena vedno ob neizpolnitvi pričakovanega, je energija, ki se že pozna v materialnem. Jeza je obrnjena 'navzven' in je vedno destruktivna, saj nasilno spreminja 'zunanji svet', medtem ko je žalost navidezno ne-aktivna, saj je nemočna, a obrnjena 'navznoter' spremi-nja 'notranji red'. Žalost deluje v 'duhovnem svetu' in je učiteljica ljubezni."

"Danes vsi sanjamo. Mir. Ljubezen. Bogastvo. Srečo," *me prešine dejanski svet.* "Domišljanje še-Neresničnega, a verjetnega, današnjemu sanjaču kroji počutje in tudi dogajanje. In srečanje z 'verjetnim' oziroma načrtovanim so dogodki, ki jih človek doživlja kot 'zadovoljstvo' ali 'jezo' ali 'žalost'," *me strese.* "Sami si torej nastavljamo pasti.

Kaj je torej resnično in kaj ni ne-resnično?

Kaj je vzrok in kaj posledica?"

"Vrniva se k Prometeju in ognju," *me pokliče iz 'bluza' nazaj Anonimus.* "Opazovanje obnašanja ognja in previdno približevanje ognju je bilo razumniku Davidovega kraljestva prineslo spoznanje o ukrotljivosti in koristnosti uničujočega ognja.

Živo bitje je, z obvladanjem ognja, prvič v pričujoči zgodovini ukrotilo energijo in izničilo strah pred 'zmajevim' zubljem. Do tedaj večna nevarnost je nenadoma človeku postala varnost. Do tedaj večni strašen bog, gromovnik Zeus, ki vse živalske zavesti vedno požene v beg, je 'ognjenemu bitju' postal zaveznik, zaščitnik, prijatelj. 'Strah' se je bil spremenil v 'orodje'. In orožje. Bivši sovražnik je postal bojevnikova moč. Strah pred ognjem je umrl v dvom: 'Ali so vsi sovražniki zavezniki?'

V človeški zavesti se je rodil dvom v vsemogočnost vseh bogov. Vseh strahov.

Vendar, ujeti ogenj ni bil smel ugasniti, saj včasih niso poznali vžigalic, zato je bil varuh ognja, ohranjajoč 'življenje' ognja, vedno doma. In izbranci so odkrili skrivnost moči ognja, saj je 'kurjač', silom prilike, postal 'spovednik' in postajal vse bolj center družbe, kajti vsi so se bili vračali k vraču. K ognju.

Vedno-prisoten poslušatelj je bil slišal vse zgodbe, poznal vse dogodke in pričel je zaznavati različnost dojetja istega dogodka skozi različne osebne poglede. Za razliko od ostalih, ki so bili, zaradi opravkov razkropljeni, po-znali vsak le svoj delček celotne zgodbe in v svojem spominu nosili le svojo predstavo o dogodku, je vrač opazil različnost pogledov, vedel za vsa 'stanja' v glavah vseh ljudi, za vse jeze, za vse zamere in slutil je naklepe posameznikov. In ker je bil vrač opazil, kaj se v glavah ljudi pripravlja, ko je povezoval posamezne zgodbe v celoto, ker je bil slutil, 'na pol vedel', kaj se bo verjetno zgodilo, je lahko predvidel in napovedal prihodnji dogodek."

"Na-pol vedeti... napovedati..." *me strese podobnost besed, in nenadoma zagledam vso zablodo napovedovanja prihodnosti.* **"Napovedano je bilo uničenje sveta. In brezčuten vzvišeni moderni človek ima danes orodje-orožje, da to 'ustvari'?"**

In ker vsi 'dobri kristjani' komaj čakajo na ta pričakovani dogodek, ki bo potrdil njihovo 'dobro vero', nihče ne stori niti koraka proti temu dogodku, čeprav gre svet proti temu trenutku. Neuničenje planeta vernikom 'konca sveta' pomeni celo greh oziroma upor proti božjemu načrtu. Saj so vendar preroki zapovedali." *Zgrozi me:* **"Ali bo slepi vernik uničil sebe, človeštvo,**

soljudi, soživali, sorastline, vso lepoto matere Zemlje le zato, ker ve le napol in ker le napol razume, kar je bilo nekoč ‘na pol povedano’? Kajti če mi nekdo napove, da bom srečal črnolasko in mu slepo verjamem, ali bom blondinko sploh še opazil?

Ali vsaka napoved torej ne zoži pozornosti v omejeno?

Ali vsaka napoved ni torej ‘urok’, pogojenje v zapovedano slepoto, v določeno pot, izbran čas, zapovedano hitrost in omejen prostor? Ali torej brezdvomna vera oziroma slepo zaupanje prevzetemu prevzetnemu polznanju ne pomeni: uročenost, ki odvzame človeku del možnosti? Del vidnosti?”

Pred očmi se mi zvrstijo horoskopi, numerologija, šlogarji vseh sort. Grabi me groza. Začutim kurjo polt: “Le koliko napovedovalcev oziroma uročevalcev krade ljudem denar in možnost spoznanja danes?”

“Vračiči,” *me zbistri spet Anonimus*, “opazovalci ‘notranjega sveta’, poznavalci delovanja zavesti človeka in vpliva besed na človekova dejanja, prapsihologi, praPavlovi, so bili pričeli torej logično razmišljati o reakcijah ljudi: ‘Če je (jezen), bo...’ in naprej so pričeli predvidevati odzive ljudi in posledice. Pričeli napovedovati...”

Ukradeno darilo, Prometejevo ‘mrtvo darilo’ je pričelo delovati.”

“Mrtvo darilo?” *me strese nerazumevanje.*

“Voda ničesar na potrebuje, da je,” *zaslišim Anonimusovo pojasnilo.* “Voda daje življenje, saj kali semena, če le ni prehitra. Za razliko od ‘žive vode’, ogenj ni živ, saj vedno le jemlje, vedno potrebuje še, in brez hrane umre. Dokler ‘je’, le golta.

Toda ta požrešni ogenj je bil postal center dogajanja, zbirališče skupnosti, svet, išče. Simbol doma. Varnega doma. A čuvar ognja je bil padel pod vpliv ‘neživega’, kajti ‘neživo’ mu je postalo pomembnejše od živega. Postal je nalagač na večno požrešni ogenj pohlepa. In ‘nalagač’ je pričel ‘nalagati’. Napovedovati prihodnje dogodke. In ker se je res zgodilo, kar je bil vrah ‘naložil’, se je v ljudeh rodila vera v vračevo besedo in s tem slepa vera v vračev opis sveta.

Strežnik ognju je postal suženj smrti.

Davidov ‘razumski svet’ se je bil sesul in Odisej Zviti je prevladal in zavladal. Trditev vrača je verniku postala “zakon”, !lukaz!, gotova prihodnost.

Poglej!

Živali ne poznajo laži. Tudi ‘znanje’ ne laže, ker misli da zna, saj sebe vidi kot popolno, dokončno, absolutno; kot tudi vsaka od logik v svoji slepoti ni zavestna, da ne govori resnice.

Z ‘znanjem’ se je bila pojavila beseda kot ‘trditev’, kot ‘uporaben podatek’; in Davidov rod je raziskal uporabnost in delovanje ‘zunanjega sveta’. Nastal je prvi opis delovanja sveta, Vede. Razlagalci sveta so razdelili svet po merilu pameten/nerazumnen in koristen/škodljiv. V razlage ‘modrih’ verujoč intelektualec pa je pričel slepo zaupati avtoritetam znanja, podatkom, ‘besedi’. In padel je v nepopoln svet, storil ‘izvirni greh’, kajti beseda učitelja je spoštljivemu učencu postala svetejša od božjega namiga, od božje besede. Rodil se je bil dinastični brahmanizem, vzpostavil se je bil kastni red in družba razslojila na podlagi izobrazbe. Pričela se je bila tiranija ‘modrih’. Tiranija pismoukov.

A z ognjem in rojstvom psihologije, orožja objestnih vračev, se je rodilo zavestno izkoriščanje nevednih, ‘smrti greh’, upravljanje ‘lutk’, kajti z rojstvom pohlepkih vračev, beseda postane laž, meso, orožje, smrt, kajti vrači so si smrt prisvojili in jo izkoristili v svojo korist. Pričnejo obdobje vere v vračevo besedo in čaščenje vrača. Prične se izkoriščanje vernikovih čustev in zaupanja. Prične se Woo.Doo (you do). Ubijanje s strahom, kajti beseda je postala sredstvo kaznovanja, saj je vrah ‘Umrl boš!’ verniku pričel pomeniti gotovo smrt, kajti urok je strah spremenil v paniko; in panika edina ubija.”

“In še dandanes v Avstraliji domorodci bežijo pred vrači,” *slišim svoj spomin*. “Kajti, če jim vrač ‘pokaže kost’, če jih uroči, kar umrejo. Verjamejo in...”

“Vračeva neizogibna napovedana napoved, urok (*Uuu-čas...čas strahu*) pomeni zapovedano slabo prihodnost, katere se bojiš, toda srečanju z ‘dead line’ se, na noben način, ne moreš izogniti. Nimaš kam zbežati.

Urok je bil v vernikovo zavest vrinil grozovit strah, ‘moro - paniko’, pahnil uročenega v stanje prestrašenosti, v umetno povzročeno vzdušje bojazni. In v človeški zavesti prebudil psihološki ‘sedanji čas’, ki ga uročeni sovraži, a istočasno moli, da bi se bil nikoli ne končal, kajti ob izteku uroka vedno čaka smrt. Ob izteku uroka nas ni več. Čas uroka zatorej vedno mine prehitro, kajti smrt bi radi odložili. Čas bojazni teče torej z drugo hitrostjo in v nasprotno smer od časa pričakovanja; in ustavi ga le smrt ali razkrinkanje laži.

Človeška zavest torej živi v dveh ‘časih’, dveh ‘vzdušjih’, ki jih živalska zavest ne pozna. V vzdušju pričakovanja in vzdušju bojazni. Toda v obdobju ognja je bil čas pričakovanja dobrega, vzdušje Davidovega kraljestva, zamrlo in svet je padel v obdobje bojazni, v vzdušje ukletosti. V rokah pohlepnihih vračev je bil Goljatov in Davidov rod postal uporabno sredstvo, številka, suženj, žrtveno jagnje. Vračev urok je bil nadvladal Davidov razum, obvladal Goljatovo moč in zavladal okolju. Zvijajača je bila premagala in si podjarmila tako znanje kot pest in pohodila inteligentno mater, boginjo Demetro.

Pričelo se je obdobje vladavine ‘božje besede’ in prestrašene uročenosti. Doba izkoriščanja in trpljenja. Doba tiranije duha.

Skrivnost manipulacije s ‘Pozejdonovim 3-zobom’: z bolečino, s strahovi, z željami; skrivnost zlorabljanja pohlepa, zavisti, sovraštva, je postala skrivno znanje, in skrivnost o tem, kako se normalno odzivamo na izzive, je postala moč vračev. In skrivnost šahiranja z usodami se je pričela prenašati le izbrancem. Začelo se je svečeništvo. Posvetitev v skrivno znanje. Ceremonije. Religija.

Beseda ‘smrt’ je postala izvir bogastva za vrače in izvor vernikove karme?prihodnosti, kajti začarani vernik je verjel le še besedi vrača in živel njegove besede. Njegove oči so iskale le še od vračev napovedane dogodke in od vračev zapovedane strahove. Uročenec je postal slep in gluha za obdajajoče in se spremenil v brezpogojnega izvrševalca vračevih ukazov. Nič več ni verjel svojim lastnim očem. Izgubil je lastno presojo. Vrač mu je ukradel pozornost in jo usmerjal po svojih poteh.

Pričela se je ‘črna magija’, ki je bila ljudi speljala v skupinsko hipnozo, skupinsko zablodo, kajti verniki istega vrača so bili padli v brezdvomno verovanje besedi svojega vrača. V zavesti istih vernikov se rodi ‘vezanost’. Zvezanost. Zavezanost vraču.

Vračev red je postal družbeni red.

‘Troja’ je bila padla in pričelo se je Odisejevo cesarstvo prevare. Vso oblast so prevzela svetišča, usodo vernikov so usmerjali in dogajanje zapovedovali po-znavalci skrivnega znanja, a vsa krivica, beda, dolžnost spoštovanja ter pokore-žrtvovanja je padla na pleča, z urokom v ponižno sužnjost ukletega vernika.

Spoštovanje znanja in besede učitelja se je v obdobju vladavine ognja preoblikovalo v čaščenje vrača in njegove ‘svete besede’; in čaščenje je prineslo nov zakon, krvni zakon. Zakol. Žrtvovanje.

Čaščenje-in-žrtvovanje sta neločljiv par. V vsakem čaščenju se skriva žrtvovanje; in čast torej vedno zahteva žrtev, kot špartanski Srbi, junaki, potrebujejo sovražnika, da lahko opravičijo svojo usodo ukročenega zmagovalca, ki potrebuje vojno, da dokaže materi svojo moškost in ‘zasluži’ njeno pozornost.”

“Ali torej čast vedno prinaša smrt?” *me strese.*

“Urok in žrtvovanje,” *se Anonimus ne da zmotiti,* “prineseta v vračevo/zasužnjeno zavest poglobljeno zavedanje smrti, zato se prične rojevati strah pred smrtjo, čaščenje smrti in bežanje od smrti. Porodi se hrepenenje po ‘ne-smrti’, po večnem življenju.

Vendar se red skozi Goljatovo, Davidovo in Odisejevo vladavino spremeni.

V Goljatovem carstvu svet časti samico, boginjo, in ‘piramido strahu’ določa fizična moč.

Davidov razum pa prinese čaščenje sonca, vode in zem-lje, avtoriteto Pozejdona, boga vsega prepoznavnega ter piramido vernikov znanja. Demetrino znanje prinese blaginjo in pričnejo rasti kašče, piramide iz kamna. Mestne države Mezopotamije.

V Odisejevem cesarstvu prevare pa so vrači pričeli častiti Luno, napovedovati iz zvezd in rodila se je bila ‘lažna lepota’. Kajti s spoznanjem ognja je bila svečava vzela soncu luč in ‘sončna kovina’ je postala ‘sonce vrača’. Brezvredno zlato je, v zavesti ognjenega bitja, postalo lepo. Čaščeno. Vredno in pomembno. In postalo vsepomembno. Merilo lepote. In zaslepilo vernike v ‘zlatega boga’.

Prično rasti piramide iz zlata. Zakladnice?grobnice. Kajti pričela se je bila ‘doba zla’. Doba zlata. Obdobje velike prevare.”

“Ki še traja,” *me prešine.* “Čuvarji zlata vladajo svetu, saj bankirji vodijo dogajanje sveta, ljudem določajo pot ter kradejo čas. In denar vse bolj postaja edini cilj ljudi. Za zlato oziroma denar ljudje dandanes ubijajo in prodajajo svojo življenjsko pot. So sužnji zla?tega časa.

Kam nas vodi ta naš cilj? In kaj nas čaka na cilju?”

“Pohlep po zlatu,” *mi seže v misli Anonimus,* “je bil zavladal svetu in pojavil se je mož, ki je postal zver. Največji vrač zgodovine, FARAON, se je povzdignil v nebo ter postal tiran ‘svojega’ kraljestva in ‘usoda’ sužnjem. Postal je ‘sfinga’, četvorno bitje, ki z vrha piramide določa zemljo-’resnico’ in obvladuje vode-želje, zrak-strah in ogenj-bolečino sužnjev.

Poznavalec tibetanske ‘skrivnosti ognja’ in Davidove ‘skrivnosti vode’, je postal dirigent faraonsko-suženjskega odnosa, ki so ga bile za njim povzele vse avtoritete oblasti: farji, kralji, voditelji, učitelji in, pogojeni z vzgojo-in-obrezovanjem, seveda tudi farani...”

“Mi?” *me prešine faraonskost faranov.*

“Toda tisočletna brezizhodna ukletost v brezizhodno suženjsko sedanost, nemočna ujetost v podrejenost, zapečatenost v skupno kruto so.trpljenje in v nenehno zadovoljevanje faraonovih zahtev, je v zatiranih in brezpravnih dušah sužnjev rodila zaznavanje sotrpljenja, porodila v ljudeh iskro sočutja in vzajemne pomoči, ki je bila v zatrtih dušah pričela prižigati Elijev ogenj, iskro upanja po svobodi in ljubezni in hrepenenje po ‘raju za rajo’.

V bolečine zvrhanem peklu Egipta se prično sanje o večni nebolečini in iskanje poti iz krempljev zlate zablode, iz slepote napuha, iz brezsrčnosti pohlepa, iz neobčutljivosti, iz žalosti in iz smrti.

Pojavijo se Ehnaton, Mojzes, Buda, Sokrat, Kristus...

In sedaj poglej.

S spoznanjem vode se je bil svet razdelil na ‘razumne’ in na ‘neumne’, nastal je red učitelj/učenec, oče/sin, s spoznanjem ognja pa so se rodili trije redovi ljudi:

- človek VEDEC, opazovalec znane-in-neznane moči, opazovalec simptomov strahu pred znanim in strahu pred neznanim, opazovalec delovanja želje>zahteve in borbe za željo - vojne ter opazovalec vpliva bolečine izgube (smrti) in moči ‘vplivne’ besede.

- človek VRAC, manipulator, politik, poznavalec dejstvovanja moči, po-znavalec delovanja bolečine, strahu in želje; a ujetnik pohlepa po moči.

- človek VERNIK - manipulirani, ki se, ujet v strah pred prepovedanim in neznanim oklepa vrača, ki ve 'prave' besede, avtoritete, ki ve tolažbo.

Demetrino darilo Davidu, 'skrivnost vode', ter Prometejev 'ukradeni dar', ogenj, sta bila torej vzgojila modrega skromnega vedca, opazovalca vseprisotnega, a na površje je bilo izpljunilo tudi s seboj zaslepljenega, pohlepnega vrača, opazovalca preteklosti-in-sedanosti in planerja prihodnosti, ki je v družbeni medsebojni odnos vnesel manipulacijo, uročenost vernikov v čas bojazni ter v družbi vzpostavil vzdušje nemoči, trpljenja, žalosti...

Vrač je verniku pozornost ujel v 'svojo' pot-in-čas in mu s tem vzel svobodno voljo; in upanje po ne-nemiru, po sreči, ne-nevarnosti in ne-bolečini, je v Pandorini zlati skrinjici prevare ostalo ujeto do Mojzesa.

Mojzes ujeto pozornost oziroma svobodno voljo reši iz Pandorine skrinjice, iz ujetništva v vračevo uročenost in mitološka Pandorina skrinjica prekletstva se v Izraelu spremeni v zgodovinsko židovsko skrinjo zaveze z 10 zapovedmi.

Za prehod iz živalske zavesti (*ki vidi, do kamor nesejo oči, in hodi za vohom*) v univerzalno bitje (*ki brez stališča, nepristransko opazuje znano-in-neznano vesallje in upošteva sicer tudi 'znano', a je zavestna 'neznanege'*), je bila vsa zgodovina torej nujno potrebna, kajti na svoji razvojni poti iz tri-nagonske zavesti v zavestnost vseboga, je zavest bitja očitno morala skozi 'suženjsko ujetost', morala spoznati 'okovanost v trpljenje', da se je v njej lahko sprožilo hrepenenje po 'nasprotju krutosti', po dobroti, po ljubezni. Iz tega hrepenenja je bilo vzcvetelo sočutje in najprej Mojzesova predstava o pravičnosti, in iz nje se je 'izvil' svobodni Buda, modri Sokrat in ljubeči Jezus, s katerim se je ljubezen prepoznala v zrcalu greha.

Brez rojstva Satana? laži, bi to bitje, ki, stoječ pred trenutkom razpada iluzij oziroma uničenjem planeta Zemlje, samo sebe kliče 'človek', danes verjetno ne zaznavalo lepote narave in bi se ne-znalo radostiti obdajajočega stvarjenja, v katerem živi. Niti bi ne-znalo jokati z bližnjim in še manj jokati za tujcem, zaradi česar je bil faraonski jarem, kot tudi Jezusovo križanje, potrebno in neizogibno.

Do Jezusa so bili ljudje jokali le za svojimi bližnjimi, za pripadniki, a smrti sovražnih tujcev so se bili veselili. Na Jezusovem morišču pa je okrutnost pravičniških sodnikov in krvnikov ganila srce in kapnila solzo sočutja tudi v oči ne-judov; in tujci so na Golgoti prvič v zgodovini življenja jokali za dobrim, čeprav 'tujim' človekom.

S solzo za Jezusom se je bil rodil 'humanizem'."

Anonimusov glas utihne.

Tišina zagriže vame. "Zato torej je bilo Jezusovo križanje tako neizbežno. Da v duši človeštva porodi solzo sočutja do tujca, do vseh ljudi..."

"Kdo je torej kriv, da ljudje trpijo?" *me prebudi Anonimus spet v gordijski vozeli krivde.* "Grobi Goljat, močni, a neumni bik, produkt svete trojice: Lakote, Žeje in Spolnega nagona?"

Ali je za nezadovoljstvo človeka kriv slepi kralj David, oče razum, ki se je bil zazrl v cilj in, prevzet s 'koristnim delom boga', izgubil rahločutnost, obzirnost, sočutje, inteligenco, ustvarjalnost?

Ali otrok, katerega si prehitro obsodil za krivca? Krivično tepen otrok, ki se je bil z lažjo domišljeno izognil oziroma uprl brezsrčnim Narcisom? Neumnemu in pametnemu bratu?

Ali grški Prometej, ustvarjalna inteligenca, ki je bila v jarem treh potreb, treh 'dimenzij', treh nepotešenosti, vtaknila Tantalusa, ga naučila razumno streči svojim 'trem kraljem' ter za to egoistično bitje ukradla ogenj, da zakuri svet?

Ali pozorna, občutljiva mati Gea, narava, okolje, ki je bila očetu Davidu postregla z 'jabolkom spoznanja' in vnuka Mojzesa vrgla v krizo identitete in 'muke greha' oziroma v

‘notranji boj’, boj med živinorejsko logiko izkoriščanja in poljedelsko logiko nagrajevanja za sodelovanje? V dvom in v upor proti očetu, tiranu, faraonu? Ali...?” *Besede Anonimusa izzvenijo v globoko, zamišljeno tihoto.*

“Ali pa smo krivi mi sami?” *me spreleti.* “A česa? In kdo sploh išče krivca? In kdo potrebuje krivca? Zakaj sploh koga kriviti za naš obstoj? Ali tako-imenovanemu ‘krivcu’ v resnici ne dolgujemo le zahvale za enkratno bivanje v obdrvečem, obdajajočem. V čudovitem ‘ob’, ki se nam ‘daje’ in nad nami ‘joče’?”

“Ni krivca za veselje,” *zaslišim Anonimusov glas počasi odhajati iz moje tihote,* “zato ne išči krivca za trpljenje. Kajti isti ‘krivec’ je za oboje. Za veselje in trpljenje. Oboje je prisotno. Del življenja in umiranja. In učenja o umiranju. O odpuščanju starega...”

Mojzes in pravičnost

“Nekoč davno,” *prične svojo pripoved Anonimus,* “se je bila v zavesti nevednega porodila prevzetna misel, trditev: ‘Jaz sem več, kot si ti.’

Ta naduta objestnost je bila v družbi vzpostavila sistem več/manj.

Zgodil se je navpični, tiranski, kastratni sistem družbe, kajti prevzetni oče je bil dvignil roko nad ženo in palico nad svoje otroke ter z ‘**Moraš/Ne smeš**’ ženo ponižal v ponižnost in otroka ukrotil v spoštljivost. Prisvojil si je pravico ukaza, a odgovornost - dolžnost uboganja in *greh* nepokorščine - je naložil ženi in otroku.

Rodila se je avtoriteta očeta in nadutost moškega. Pričela se je tradicija srčne slepote in zgodovina zločina-in-kazni, zgodovina tiranije očeta, izrabljanje NIŽJIH in zatiranje življenja. In naduti so pričeli izkoriščati ponižane. Ukazovati manjvrednim. Človek je pričel zlorabljati okolje. Moški žensko. Gospodar sužnja. General vojaka. Duhovnik vernika. Učitelj učenca. Intelektualec delavca. Bogati revnega. Razumni nerazumnega. Izkušeni nedolžnega. Pokvarjeni zaupljivega. Glava srce. Oče sina. Odrasli otroke.

Prevzetni gospodar, general, duhovnik, učitelj, se je bil po^{VZDIGNIL} v ‘absolutno resnico’, v ‘popolnega’, v oblastnega tirana in si je celotno pisano zgodovino do danes lastil pravico nadzora in kazni. A narava, ženska, vojak, vernik, učenec, sin in hči so že celotno obdobje moške tiranije udomačeni ali ukročeni ali ‘ubiti’ v understanding sužnja, ves ta čas ukleti v podrejenost dolžnega in podvrženi grehu-in-pokori oziroma kazni za neposlušnost nadrejeni moški duši.

Brezobzirnost moškega celotno zgodbo zgodovine ‘bogati’ z neznansko krutostjo in jo polni z morjem solza mater in otrok. In ta brezsrdnost “mačota” še danes vašim otrokom žre srce, saj oplaja in zastruplja vzdušje, v katerem bivate. Oče otroke še danes vzgaja v nesamostojne otročaje, izobražuje v idiote, spreminja v močne Švarcenegerje in krute Rambote (*rabmo te?*), a materini, občutljivi ženski duši, srcu, inteligenci je bila vzeta svoboda.

Z mačizmom se je bila pričela zabloda (*?za’be law’dati?*) in krutost človeštva. Od očeta dirigirana beseda ‘modrosti’ ter brezdvomna pokornost njegovi ‘sveti besedi’, je bila dušo nedolžnega otroka zapeljala in jo spremenila v vernika v ‘sveti zakon’, v lutko, v ne-samostojno akcijo, v suženjstvo duha. Očetova morala je v otroško dušo vnesla trpljenje, saj se je bil z rojstvom očetove samopasnosti pričel privilegij nedela in služba gospodarju. Kruta krivičnost in lakomnost oholih samozvanih bogov sta otrokovo telo-in-dušo pahnila v bolečinski pekel; in

zverinsko tlačena, v brezpravno brezvolje kročena zavest otroka, je bila pahnjena v nenehno fizično in psihološko bolečino.

Ta pekel, bolečina večne ujetosti je nekoč (in danes?) v trpečih dušah zatiranih sprožila odpor 'matere Eve' in upor 'sina Reve'. Evolucijo in revolucijo. Kajti nenehni pritisk tirana je bil mater potisnil v upor proti očetu in sina pahnil v moralno-etični razkol: ***'Poklekniti v suženjstvo ustaljenemu tiranskemu redu ali ubiti ječarja? Ostati ubit v ponižnost ali pa se upreti očetu in premagati tirana? Biti ali ne biti? Ubiti očeta ali poklekniti? Sem suženj ali ni SEM? Sem Bog ali sem Satan? Kdo sem?'***

V tem peklu identifikacije je bil prvi stal pravnuk Davidov, Mojzes. Oče in pastir Izraela. Sejalec upanja v, v 'statičnost' uročeno, zavest sužnjev. Razsvetljitelj prihodnosti. 'Lucifer'. Prinašalec luči v trpeče duše zatiranih.

A pojdiva počasi in začniva na ?začetku?

Živali ne uporabljajo orodja in bežijo pred ognjem. In v živalskem svetu vladajo trije zakoni: zakon močnejšega, zakon hitrejšega in zakon spretnejšega. In le najmočnejši, najhitrejši in najspretnjši so siti in se nadaljujejo. Preostali so hrana za 'naj'. Hrana za 'site'. Hrana 'bogovom'.

Z rojstvom poljedelca Davida, sina Demetre, pa se je bil rodil razoom; in prej nebogljeno bitje je, z logiko: poseješ/zaliješ/požanješ/si sit, pričelo obvladovati lakoto; in opisalo je koristnost/škodljivost sveta. S tem je bilo vstopilo v dobo navidezne jasnosti, stopilo v predvidljiv svet. Ponavljajoči se svet. Koristen svet.

Vse do trenutka, ko je zablodil v narcizem in postal v sanjsko prihodnost zagledan kralj, je bil David le bogaboječ kmet, nabiralec in poljedelec. Pozorno opazujoč okoljno naravo, je bil živel logiko letnih časov, in poznal tako obilje kot lakoto. Ko pa je postal vladar (v law dati), si je, vedno polnega želodca, kralj David pričel sanjati vedno več obilja. Zavest mu je bila padla v sanjo s happy end-om, v človeški čas, ČAS pričakovanja. Postal je razpet med 'NI ŠE dovolj' in 'BO dobro'. Nič več tri naravne potrebe, niti strah, temveč pohlepna 'želja po vse več...' je bila postala Davidova pogonska sila. Zagledal se je v prihodnjo bogatost in padel v razvrat. Objestnost.

Davidovo kraljestvo je pričelo korakati iz 'sitosti' v 'bogatost' in enočasni spomin bitij živalskega kraljestva je bil, ob rojstvu razuma, znanja in uresničljive sanje oziroma želje, razpadel v tri čase. Preteklo lakoto, sedanjo sitost in prihodnjo bogatost.

A s Prometejevim pekočim darilom se je začelo dokončno učlovečenje človeka. Kajti spoznanje ognja oživi vrače in vrači so z urokom uročili zavest v srečo zročih Davidovih sinov in Goljatovih potomcev, v vračev opis sveta, kajti ozavestili so 'konec življenja', smrt, in s tem v Goljatov in Davidov rod vcepili vzdušje bojazni in strah minljivosti.

Vrač je bil s prevaro premeteno ponižal razumni rod v sužnje-delavce in Davidovce 'začaral' v stoično večno trpljenje, a sam si je prisvojil ukaz in bogatijo. S privilegijem (privilegel?) 'poročne noči' je podkupil po izgubljeni Persefoni hrepenečega Goljata in močnega neumneža postavil Davidovcem za birača, za 'psa, ki čuva ovce'."

"Živinorejec VEČ&Manj," me vrže nazaj v 'materino zgodbo', "je bil udomačil psa, zlorabil ovce, a izgubil ustvarjalnost. Pastir in njegova Kajnova logika zlorabljanja je zavladata še nad poljedelci, soljudmi," zagledam prevrat logik in potek spremembe 'sistema'. "Vrač so ujeli razumnega kralja v svoje mreže, ga povišali v božanstvo, a dejansko postali njegovi duhovni voditelji. Ločili so kralja od ljudstva."

“Zgodila se je verska država, kjer ne vlada razum in ne srce, temveč ‘sveta beseda’. In skupinska povezanost s skupno zablodo. Veliki Egipt.” *me potegne nazaj v zgodovino Anonimus.* “V suženjstvo pahnjen Davidov rod je bil zapadel v časovno zmedo, v ujetništvo duha, zakaj dušo zaslužjenih Davidovih sinov je bil zalil ‘vesoljni potop’. Žalost in solza žalosti; in skupni brezup je porodil solzo sočutja in srce.

Le poglej.

V starem Egiptu so bili sužnji oči morali vedno imeti uprte navzdol v tla, kajti niHče ni smel dvigniti pogleda do višine oči ‘svetega’ faraona, v katerem so, ponižni človeški stroji, prav kot on sam, videli sina sonca. Po božje so morali vsi častiti ‘utelesenega’ boga; in objestni faraon je častil le **SebE**-veličino, **SmrT**-luno in **ReinkarnacijO**-večno življenje. Kajti bitja Egipta so bila verovala vračevski zgodbi o ponovnem rojevanju v tozemsko življenje. Prepričani so bili v resnico, da je smrt le kratkotrajen spanec, kateremu sledi prebujenje v novo življenje, na položaj v skladu z veličino tega življenja. Da se faraon torej prerodi ponovno v faraona in suženj v sužnja.

Verujoč, da so kaste večne, zapečatenе tudi po smrti telesa, je bil faraon oboževal le svoje življenje in svoj celoten življenjski čas gradil, s svojim orodjem, s sužnji, čim mogočnejšo piramido in se pripravljaj na svoj čim lepši pogreb in skupaj s častno stražo v smrt spremljajočih ga, kruto pobitih, sužnje, v svoji zakladnici še dandanes, balzamiran, čaka na prebujenje... na ponovno vstajenje v ‘vlogo faraona’.

A za sužnje ni bilo upanja. Nobene možnosti samosvojega koraka.

Zasužnjeni v pokorno služenje do smrti, so bili sveto prepričani, da je njih usoda od boga določena in zapečatenā, saj trpljenju sledi smrt in ponovno vstajenje v trpljenje. Ponavljajoče se rojevanje v ‘orodje’.

Tako so verovali, kajti Zgodba o faraonovi božanskosti je bila določala družbeni red. Od faraona zapovedana ‘sveta beseda’ je bila sužnjem predstavljena kot ‘božji zakon’ oziroma ‘karma’, ki je sužnjem zapovedovala pokornost in faraonu dovoljevala tiranijo.”

“Karma,” *me vrže ven stoičnost, ki zeva iz besede.* “Ljudje tudi danes verjamejo v karmo. In kot sužnji jo dojemajo kot: **‘Usojeno mi je! Nič ne morem spremeniti.’** In se prepustijo vzdušju okolja-in-časa, da jih nosi in, užete v karmo, uniči. **Toda ali je kralju usojeno ukrasti tlačanu njegovo pot in čas in življenje? Ali pa se tej svoji ‘rojenosti v karmo’ lahko odpove in tlačana osvobodi tlake? In s tem sebe odreši karme, egoizma in pristranske krivičnosti, kot je bil zlo iz ‘svoje karme’ odpustil Buda, iz ‘atenske karme’ čistil Sokrat in iz ‘človeške karme’ Jezus?’**”

“Upanje po neujetosti,” *se ne da zmotiti Anonimus,* “je bilo v Egiptu še uročeno v ‘Pandorini skrinjici’. Čas sužnja in njegova pot je bila last faraona in njegovih svečenikov in življenje sužnja je bilo zato le trpljenje ujetosti. Skakanje na besedo. Nenehna bolečina. V nedogled le bolečina. Možnost samosvoje poti je bila nična.

Toda, vsak pritisk plodi bolečino. In stalna bolečina vztrajno pritiska in terja odziv, zato noben teror ne more trajati večno brez iskre odpora.

Opazujoč ‘kolo življenja’ je to slutil tudi mogočni faraon, kajti gledajoč v prihodnost Egipta oziroma Sebe, je bil instinktivno čutil prihod upornikov proti tiraniji, prihod Davidovega sina, da ga, brezobzirnega absolutista, s pračo oziroma zvijačo vrže s sedla. Ponoči je bil sanjal padec s trona. Razpad svojega kraljestva.

In pričel se je oče faraon bati otroka. Sina. Novega reda.”

“Strah očeta pred otrokom,” *me prešine*. “Strah znanega pred ne-znanim.” *Strese me*. “**Zatrti sin bo vstal, in ti vzal sveti kelih. Izgubil boš oblast. Ukaz,**” *se mi izpostavi jedro očetovega strahu, strahu, ki v otrocih ni prisoten, saj zaživi šele z rojstvom ‘novega’ otroka*.

“Tudi vsi tiranski bogovi iz grške različice razlage sveta so se bili bali svojih otrok,” *mi Anonimus pozornost obrne v Heziodovo Teogonijo in mi izpostavi pred oči*: “Že bog Uran, prvi moški v božjem drevesu življenja, Adam grške mitologije, je bil, iz strahu pred svojim padcem, zapiral svoje-in-Geine otroke v Tartar. Zatrl je bil svoje otroke v pokorno ponav-ljanje. V klet pokornosti. Ujel v svoj ‘spomin’. ‘Podzemlje’. In jim ubil inteligenco. In šele s pomočjo matere Zemlje se Uranov najmlajši sin Kronos reši iz očetove ječe in odstrani svojega tiranskega očeta s prestola.

A ko je zavladal sam in zaplodil otroke, je bil podedoval očetov strah pred otrokom in željo po odstranitvi ‘grožnje’. Toda ker je njegov spomin že vedel, da je iz ujetosti možno uiti, je Kronos zato svoje otroke, ob rojstvu, kar ‘žive požrl’, le da bi ne izgubil oblasti. In, spet s pomočjo?prevaro matere Ree rešeni najmlajši Kronosov otrok, Zeus sesuje stare tiranske bogove. Toda opazil je bil že tudi materin delež pri svojem preživetju in je imel v upoštevanju, da mati lahko reši sina, zato je, ko je zavladal sam in v nasledstvo dobil strah pred padcem s trona, požrl kar nosečo ljubico Metis (rojstvo Atene), mater-in-otroka skupaj, da bi preprečil že samo rojstvo ‘ogrožujočega otroka’ ...novega spoznanja... in ostal na vrhu.

Čutenje ogroženosti od otroka, strah avtoritete pred padcem se, po Homerju, preko Geinega prerочиšča v Delfih in tebanskega kralja Laja, z Olimpa, iz ‘božjega’, prenese tudi v ‘človeški svet’. Pred sinom cvikajoč oče Laj da ubiti svojega otroka Ojdipa; in od milosrčnega tujca rešeni, a v laž rojeni otrok, na begu pred ‘usodo’, res nevede?karmično ubije lastnega očeta.

Skozi te zgodbe o bogovih lahko opaziš, da **strah pred izgubo nadzora nad otrokom in prihodnostjo, ‘Lajev kompleks’, izvirni greh očeta, ki je prapočelo Ojdipovega kompleksa, vztraja v družbeni zavesti očitno torej že od pamti-veka**. A ker se vsem današnjim Lajem-in-Ojdipom tega sveta zdi očetovo določanje resnice in ukazovanje otrokom ter ukalupljanje otroške zavesti v pohlevne ovce ali/in pohlepne lovce, popolnoma normalno, se paranoidne psihoze odrasle družbe sploh ne opazi. In moška mačistična družba še dandanes veselo živi Lajev kompleks, ki se kaže v paranoji vseh, v avtoritete povzdignjenih ‘bogov’, ki hočejo življenju ukazovati in ga nadzorovati in zato zatrejo v otroku ustvarjalnost in samosvojost.

A vrniva se nazaj v Egipt. Ta očetov ‘greh ošabnosti’ se je bil, v faraonovi tiranski zavesti ozavestil skozi ‘sanje o padcu’ in udejanjil v njegovi paranoji pred Davidovimi otroki...” *ugasne v meni Anonimusov glas in pred oči se mi pripelje razlagalec sanj, utemeljitelj ‘podzavesti’ in ‘psihoanalize’*.

“Freud,” *zagledam njegov vpogled*, “opazil si bil problem morale, ukaza, dominantnosti, ki v potomstvu povzroča ne-ustvarjalnost in nakazal si problem otroka-in-matere, ki se le skupaj lahko upreta brezsrčnemu mačotu, čeprav si bil blodne sanje ljudi opazoval skozi svoje blodne sanje, otroke le skozi otroški ‘Ojdipov kompleks’, ki očetu jemlje ženo, in ‘žensko dušo’ le skozi problem intelektualizma, ‘seks’. A odprl si bil vsaj eno od treh vrat - spolni nagon. Kaj pa ‘žeja’ in ‘lakota’? Religija in znanost? Avtoriteti laži?”

Sam še vedno živeč Lajev kompleks, sebe nisi videl, saj si bil, spoštujoč izraelski očetovski mit, še vedno avtoriteta tako v hiši kot na znanstvenem področju. A vsaj zaslučil si v ‘podzavesti’ zatrto ‘žensko dušo’, zaslučil NEkoristNO zavest, lepoto, ustvarjalnost, čeprav ne žene in ne otrok še vedno nisi bil sočutil kot enakovredne. Toda čeprav si bil sam še vedno meril in oce-njeval s stališča očeta, s pogledom ‘moškega’, si bil vsaj zaslučil jedro gordijskega vozla

medsebojnih odnosov, ko si izpostavil Ojdipov sindrom. Pričel si bil najedati mačizem in odprl si pot 'ženski duši', da se dvigne v 'zavedno'.

A poglej, če bi oče Laj ne bil verjel v od šlogarjev napovedano prihodnost, v lažni izračun razuma, temveč bi obdržal sina, spoznal sina (sinn-greh ang.) in bi postala prijatelj?" *me preseka spoznanje*. "Če bi oče ne bil verni častilec vračev ali spoštljiv razumar, temveč bi sinu, hčeri, ženi zaupal..." *se zasanjam v 'happy end'*. "Le zaupanje..."

"Poglej zdaj vašo takoimenovano napredno, po-freudovsko družbo, v kateri je srce spet na psu in so ljudem pomembni le cilji-in-dosežki." *me Anonimus vrne v opazovanje današnjega dogajanja*. "Opazuj samosebezavestno mačistično zapadno civilizacijo, ki jo vodi ambicija, oprta na materialno znanje.

Živiš v združbi z množico narcisoidnih celic, ki ima, v povprečju po enega, kvečjemu dva otroka na družino, saj so ljudem otroci 'luksus', kajti narcizem, vase obrnjena pozornost, je lažnost, ki zaslepljenemu sicer jemlje strah in mu daje lažno samozavest, a hkrati slabi občutljivost in potenco, saj Narcisek ne 'da' niti ženi niti lastnemu otroku. A mačo povečuje le, kar je moško, a ženske duše sploh ne-zaznava, saj Goljat zazna le oblino riti in veličino jošk dobre 'pičke' in je tako egocentričen, da se skoraj ne razmnožuje, težko prigarane otroke pa si podreja in kroti v brezobziren terorizem.

A poglej zdaj vse zatirane narode, vse civilizacije strahu. Opaziš lahko, da prestrašeno vzdušje vedno plodi množične družine. Masovno varnost. Poglej le ponižno-skromno Indijo. Opazuj populacijski bum v, v izgubo tradicije in krizo identitete vrženi, Indoneziji. Zatrti Kitajsko ali Kosovo in moralističen Islam. **Vse eksplozije prebivalstva plodi strah, kajti strah pospešuje rojstvo otrok, rojstvo upornikov proti tiranu, ki vliva strah v duše staršev in povzroča vzdušje ogroženosti, ki plodi številni zarod. In razmnoženi v kvantiteto, ogroženi končno sesujejo vzvišene 'strah sadeče bogove', ki se imajo v svoji slepoti za kvaliteto, za 'več'."**

"Strah torej plodi otroke," *mi zazveni ugotovitev*. "A ko ni vzdušja ogroženosti?" me takoj prešine radovednost. "Ko ni ne strahu in ne želje? Ali se rojevanje konča? In bitje izumre?"

"Sloni živijo dolgo, a rojevajo se redko," *mi da Anonimus priliko spoznanja*. "In v ravno pravem številu, kajti v naravi ni ničesar preveč. Levov in slonov in nosorogov in orlov ni nikoli preveč, zakaj nikomur, razen mrhovinarjem in črvom, niso hrana. Niso ogroženi in ker jih v preživetju ni strah, jih je ravno pravšnje število.

A najbolj ogrožene živali imajo, jasno, največ potomstva. Da rasa preživi. Poglej le, koliko je planktona, ki je hrana vsem. In trava? Bolj ko jo kosiš, gostejša zraste. Ali še nisi opazil, kako raste plevel? Kako se razmnožuje mrčes? Vsi škodljivci? Bolj ga zatiraš, večjo ima, 'sovražnik', voljo do živ-ljenja, bolj raste, zvitejši postaja.

Vidiš, tako mati narava po'skrbi za ravnotežje. **Vsak udarec povzroči rast nasprotja**. Vsaka sovražnost in nezaupanje se vrne k izvoru. Vsak tiran mora nekoč pasti..."

"In le holokaust škodljivca," *me vrže v razumnikovo mišljenje*, "prepreči padec tirana s trona, le iztrebljenje korenin zaustavi razmnožitev 'nasprotja' in maščevanje otrok..."

"O tem dejstvu je bil sanjal že kralj David," *me v zgodbo zgodovine spet vrže Anonimus*, "ko je bil povečal 'koristno' in pričel zatirati škodljivce ter postal zajedalec lastnega naroda. In očitno se ga je bil ozavedel že faraon, ko je dal pobiti prvorojene Davidovce, pa tudi kasnejši Aleksander Veliki, ko je porušil Tebe, da ni ostal kamen na kamnu. Njegove kazni za upornost naj bi ne bil preživel nihče, niti noben otrok, kajti bal se je Aleksander krvnega maščevanja, 'bese', maščevanja potomcev. Tega se je bil zavedal tudi Hitler, ko je hotel iztrebiti neuklonljive cigane in 'übermensch' žide.

In sedaj poglej v človekov svet.

Trije tirani: pohlep, napuh in sovraštvo so voditelji in botri lakote, revščine, vse-bolečine sveta, umiranja otrok. Krojijo vzdušje strahu, iz katerega se, v upor proti izkoriščanju in krivičnosti, rojevajo množice, zahtevajoč 'svobodo'. Sestop tirana s trona. Ne-bolečino.

Razumni David poskuša sicer krotiti svoj lasten pohlep in sovraštvo. Iz nepohlepa, iz svobode in iz ljubezni si neprestano gradi religijo, kajti rad bi sicer verjel v ljubezen, toda kaj ko zna razmišljati le koristno, logično, ne zna pa občutiti s srcem, zato, kljub Davidovi slabi vesti, revščino in umiranje lutk na bojiščih s številkami, trenutno, brezsrčno zapoveduje velecenjena in spoštovana prevarantska zavist, v imenu napredka. Ambicija, v imenu vsak dan več in boljše. V imenu 'pozitivnega mišljenja'."

"Ali sploh vemo, kaj je dobro, ko pohlepni hočemo boljše?" me prešine. "Ali tisti, ki pravijo, da vodijo v boljše in sami bogatijo, a izžetim sledilcem povzročajo revščino, vedo, kaj je 'dobro'?"

"Prekletstvo revščine je," *me zalije žalost Anonimusovega glasu*, "da ne more 0 dati, ker nima kaj dati. A prekletstvo bogatije je, da noče .0. izgubiti. Kajti ni dobička brez 'ničle'. Ni obresti brez dolga. Ni dolžnosti sužnja brez pravice kralja. Ni užitka brez sužnjeve bolečine. Zato faraon ne odpusti smrti, sužnja, 'ničle', 0, % iz svojih rok. Zato pohlepna in prevzetna smetana danes, brezvestno pribija blejajoče ovce na križ trpljenja in križi na grobovih križanih ne ganejo trgovcev. S križi trgujejo in štejejo ostanke. Dobiček.

Toda vrniva se nazaj v Egipt.

Mojzes je bil sin hebrejske sužnje," *me Anonimus iz dejanskega pritegne spet v zgodovino*. "V času njegovega rojstva je bil brezsrčni tiran, faraon Ramzes, gospodar nad življenjem in smrtjo sužnje, v strahu pred prihajajočim padcem, ukazal biraču Goljatu pobiti vse hebrejske dečke, vse prvorojene otroke Davidovega rodu, toda sestra Mirjam je bila, nebogljenemu bratcu Mojzesu, rešila življenje pred rablji faraona. Podtaknila ga je bila nerodovitni faraonovi hčerki v rejo.

Duhovna mati je Mojzesa vzgajala v božansko odmaknjenost od števil-k-sužnje, klesala v faraonsko vzvišeno brezčutnost, v statistično doumevanje sveta, a ker faraonova hči ni bila imela mleka, je Mojzesa še naprej hranila njena sužnja, Mojzesova prava mati.

Bolj ko je bil pil dojiljino mleko, bolj je Mojzes sočutil bolečino trpljenja telesne matere, ki ga je bila rodila in dojila. Boleti pa so ga pričenjale tudi brezsrčno bičana pleča svojih bratov po krvi ter prizadevati kruta posiljeva-nja sestra. Trpeče 'številke', faraonova 'živina' so vedno bolj in bolj postajali njegova srčna družina.

Motiti, begati ga je pričel faraonov statistični odnos do živine-sužnje. Boleti ga je pričela brezobzirna faraonova srčna slepota, jeziti njegova zagledanost le v bogastvo in svojo božanskost in posmrtno življenje. Boleti ga je bila pričela tudi nemočna, brezvoljna vdanost suženjske zavesti v od faraona določeno stvarnost, v usodo; in pričel se je odvracati od ustaljenega verovanja tedanje dobe, od faraona in njegovih pristranskih bogov, ki zapovedujejo nepravično karmo. Jeziti se je pričenjaval na krivične egipčanske bogove, ki so bili zapovedali kaste in faraonu dajejo moč in udobje, a sužnju nalagajo le večno trpljenje.

V njem sta se bila pričela rojevati srce in skromnost.

Postajal je nevzvišen do soljudi in hkrati neponižen faraonu. Ni več zmozel biti faraon, zakaj ni mogel več biti slepo brezčuten in nadaljevati z maltretiranjem so-bratov, a ravno tako ni mogel sprejeti brez-izhodnosti suženjstva. In, razpet med dvema materama, razpet med dve kasti, med dve skrajnosti, je njegova duša postajala vse bolj razbolena zaradi krivice, razcepljena od sočutja.

In uprl se je tiranu. Vstal je proti faraonovi absolutni pravici nad življenjem in smrtjo sužnjev in preprečil je bil 'sveti' ukaz faraona. Mojzesova jeza nad krivičnostjo krvnikov in ljubezen-do-brata sta nasilno odreagirali in, da bi preprečil smrt oziroma obvaroval življenje svojega 'brata po krvi', sužnja Arona, je ubil krutega faraonovega birača Goljata.

Mojzes se je s tem zlim dejanjem, z umorom brezsrčnega birača, uprl zatiranju, pokornosti in izkoriščanju. S tem je postal 'kamen spotike' na faraonovi poti v raj. Zagrešil je bil 'smrtni greh', greh proti faraonovi statistiki. Proti 'pravici države'.

Njegovo dejanje je bilo iztrgalo brata iz rok gotove smrti, obudilo že obsojenega oziroma mrtvega brata 'Lazarja' nazaj v življenje. Toda zastavil je bil Mojzes svoje življenje za bratovo in z rešitvijo brata je bil smrtni greh Kajnovemu pastirskemu rodu odpuščen. In v grozi ubijanja je bilo Mojzesu utripnilo srce in mu v glavo šinilo spoznanje: ***'Ne ubijaj! Kadarkoli ubiješ, vedno ubiješ brata!'***

S spoznanjem: *'Vsi smo bratje in sestre!'* je bila ukletost v prekletost v Mojzesu zamrla. Urok smrti je izgubil moč nad njim; in stal je Davidov sin nenadoma popolnoma sam, razgoljen, eden-edini razbolen in rahločuten človek, stal sredi krute, brezdušne, brezsrčne družbe. Neprevzetan do soljudi, se je, 'heretik', grešnik neusmiljenega faraonovega zakona, trepetajoč šibil pred grozovito, nerazumljivo usodo. Pred nerazumljivim 'božjim načrtom'. Z enim samim vprašanjem: ***'Kdo si ti, neznani bog? In kdo sem jaz?'***

Že drugič zapisan smrtni obsodbi faraona, je zbežal proč od preteklosti, proč od krivičnega faraonskega sveta in se zatekel v puščavo, kjer je sanjal o pravičnem bogu in o pravični družbi, o bratskem vzdušju. Razrvan zaradi krivičnosti egiptovskih bogov in razpet na križu med svojo nebogljenostjo in 'neznanim bogom' ter med svojo nemočjo in goljatovsko močjo faraonovega uroka, se je počutil kot jagnje, ki ga, kamorkoli gre, pot vedno vodi v klavnico. Do roba napolnjen z žalostjo in brezupom, a prost uveljavljenih bogov Egipta in zato odprt in dojemljiv za vse neznano, je nenadoma opazil komaj rojeno jagnje, blejajoče poleg mrtve matere. Osamljenost jagenjčka mu je pritegnila pozornost in mu nenadoma postala blizu. Kot on sam, je bilo tudi jagnje izgubljeno, brez mame, brez varnosti, izpostavljeno orlom neba.

Njun obup in njuna bolečina sta se zlili v skupno žalost.

Milost (*me lost*) mu je ganila srce, roka se mu je bila zganila kar sama in sočutno je pobral jokajočo siroto v naročje ter jagnje materinsko nežno stisnil k sebi v zaščito. In jagnje se je stisnilo k njemu in mu podarilo svojo dušo v zaupanje. Ženska duša v Mojzesu je, ganjena ob nepričakovanem zaupanju, presunjena vztrepetala, srce Mojzesa je oživel in 'oživel' je tudi jagnje. 'Žrtveno jagnje' je v Mojzesovi zavesti dobilo dušo. Prenehalo biti le 'zrezek', le hrana, vrednost, premoženje.

'Zaupanje,' je obupano dahnil in pogled mu je splaval okrog sebe. *'A komu?'*

Svetost sveta in življenja se je pretresenemu Mojzesu nenadoma spremenila, kajti pozornost razbolene in občutljive Mojzesove duše se je bila iz ječe žalosti, iz hudega spomina, obrnila spet ven, v prisotnost večne prisotnosti. V prisotnost milosti. In boginja Demetra, ki je bila, z rojstvom Davidovega narcizma, zamrla v ničvredno, ženska duša, pozabljena in prekleta, je Mojzesu spregovorila. Božje stvarstvo pred njim je zaživel. In tedaj je zagorel grm in ogenj je Mojzesu spregovoril. In kača je postala 'pastirska palica'. In pastirska palica 'kača'.

Mojzes je bil prvi na krutega faraona in sužnje pogledal iz 'božje perspektive', 'na vse otroke enako', in kljub faraonovi goljatovski moči in kljub svojemu smrtnemu strahu se je bil Mojzes vrnil nazaj v Egipt po brate in sestre. Soočil je sužnje in 'veliki Egipt' s slabostjo faraonovega krivičnega boga, jih se-znanil s svojim neznanim-a-pravičnim bogom, ki vrača krutost s krutostjo in dobroto z dobroto ter prepričane odpeljal ven izpod podrejenosti faraonu.

Z obljubo raja na cilju, na koncu poti, z ukano jih je bil speljal u Kanaan in jih poslal na življensko pot v deželo, kjer se cedita med in mleko, kjer so vsi bratje nevzvišeni-in-neponižni, kjer je odnos faraon/suženj preteklost. Naravnal jih je na pot v skupnost enakovrednih bratov in sestra, v sožitje, napotil v premeditirano, deja-vu državo, katere ne tiranizira več noben krut in nepravichen, v boga povzdignjen človek, saj medsebojne odnose ljudem sploh ne določa več noben posameznik.

‘Tosvetno’ življenje, po Mojzesu, ljudem uravnava Satan in človekovo srce, a o srcu sodi le pravičen bog v nebesih. Po smrti. Kajti v židovskem opisu sveta bog ni prisoten na tem svetu, na Zemlji, zato očem grešnega ni viden v tem življenju in človek sreča njegovo varnost-in-nagrado lahko edinole na NE-buuuu.

In šli so za njim.

V Demetro, v od kralja Davida pozabljenega ‘neznanega boga’ verujoče ovčice je bil speljal Mojzes ven iz pekla boleče toposti, ven iz samo-po-sebi-umevnega dojemanja usode. Iz ‘stoicizma’ faraonove zgodbe o reinkarnaciji. Napolnil jih je bil s svojo lepo sanjo in napotil čim dalj proč od, z zlatom zaslepljujočih, lažnih faraonovih bogov, v deželo, kjer ni bolečine, ne strahu. Napotil jih je bil proti svobodi, modrosti, ljubezni. Proti vzdušju, kjer ni izkoriščanja in torej ni trpljenja.

Toda, proč od bolečine bežeči suženj o večnem nebesu (ljubezni), o nepristranskosti (modrosti) in ne-strahu (svobodi) oziroma zaupanju, seveda ni vedel nič. Spoznal je bil le trpljenje duše-in-telesa, večno-ujetost v ponižno samozatajevanje, priklenjenost v nemočen strah. V spominu je imel le pravkar doživljen pekel večnega umiranja v novo suženjstvo in edino merilo dobrega mu je bila nebolečina telesa. Ugodje sitosti.

Vedel je, kdaj mu je dobro, a ni znal, kako početi dobro. Sanjalo se mu ni, kako izgleda ‘seme dobrega’. Zato je bil Mojzes vernikom določil, kaj je ‘prav’ (desno?right) in kaj ‘narobe’ (left?levo). Dal jim je zrcalo za ^{DOBRO}/ZLO, dal deset zapovedi in dodal osnovni pogoj: **‘Če po smrti hočeš doseči večno srečo, biti ob bogu, živeti lepo, moraš ubogati božji zakon, kajti le če spoznaš razliko med dobrim in zlim, te nebolečina duše-in-telesa čaka v nebesih, kjer bog dobre nagrajuje, a zle kaznuje. Bog je pravičen. Etičen.’**

Suženjska brez-izhodnost se je bila z novo vero raztopila, kajti možnost večne nebolečine in neprestrašenosti, pa čeprav ne v tem življenju, je v trpečo suženjsko dušo prižgala lučko upanja in hrepenenje; in kar je bilo egipčanskemu sužnju prej nepredstavljivo, je vernemu judu nenadoma postalo možno. Predstavljivo. Sprememba kaste ni bila več nemogoča. Izognjenje večnemu trpljenju in usodi sužnja je Judom postalo mogoče, pa čeprav šele po smrti telesa.

Mojzes je bil statično zavest v nespremenljivo karmo ukletega sužnja torej spet pognal v tek. V gibanje. Odprl je v zaslužnjeni zavesti bratov dimenzijo možne lepše prihodnosti; toda istočasno je bil dušo vernika postavil v prešo med ‘nebesa’ in ‘pekel’, kajti uknil je bil Mojzes reinkarnacijo.

‘Živiš edino življenje in če v tem življenju ne prepoznaš zlega, te po smrti, v prihodnosti čaka nikoli-jenjajoča pekočina. Pekel,’ je nenehno zvenelo svarilo v zavesti juda, potujočega iz egiptovskega pekla proti smrti in obljubljeni deželi. Sužnju prekleto-dobro znan ‘pekel’ je Mojzes torej prestavil v preteklost, v spomin, v *‘bilo je nekoč...’*, a svojim sledilcem je ‘pekel’ postavil tudi v posmrtno kazen, kot grožnja za grešnost. Ponovitev preteklosti jim je s tem postavil tudi kot možno prihodnost. Zavest v svobodo bežečega sužnja je bila s **‘Če boš dober, boš nagrajen...’** razpeta med dobro/zlo in postavljena pred ‘večno življenje po smrti’ in ‘večno umiranje po smrti’.

Dan smrti je judu postal prvi dan življenja. Če...

'Umreti v Nebesa in se izogniti Peklu' je bila postala usmeritev, namera in cilj pobeglega sužnja, moto in motor židovske energije. 'Doseči nebesa' je judu postal smisel življenja in v zavesti židov se je rodila dosega. Dos ego. Dvojna osebnost. Shizofrenija. Kajti judovski vernik je postal raz-dvojen, 'grešni človek', ki med 'dobrim in zlim', med 'moralo in grehom' potuje od bolečine v nebolečino. Iz pekla krutosti v ljubeča nebesa. Iz grdih spominov v lepe sanje. Iz preteklosti v prihodnost.

Ne več le potiskajoči strah pred kaznijo, temveč tudi sanja o lepih nebesih, prihodnost je pričela vleči judovsko zavest.

Kam?

Kajti 'božje oko' je bilo skupaj z Mojzesovim telesom umrlo in prenehalo hoditi pred judovskim narodom. 'Oče' je bil umrl in judovski otroci-verniki so bili, kot Odisej na poti domov, vrženi v vodo, v čustveno premetavanje na morju iskanj do-brega. Mojzesovo življenje je postalo mit, njegova ideja je postala ideologija in pismouki so iz nje naredili religijo.

A Mojzes je bil izpolnil svoje poslanstvo. Svojim bratom in sestram, brezvoljnim vdancem v usodo, je bil popolnoma zbehal predstavo o bogu, življenju, smrti, svetu. Obrnil je bil kolo časa in tiranija vračev je pričela zapadati v zgodovino. Brate v veri je Mojzes iz pesimističnega stoicizma vrgel v optimizem. Iz brezupa večnega strahu je bil pozornost vernikov osredotočil v snop in jo usmeril v prihodnost. Človeška zavest je s tem stopila na pot in se napotila proč od brezštevilnih vračev in brezštevilnih bogov-strahov. Stran od uročene zavesti. Od preteklosti. Od usode smrti. Od spomina.

Statična, uročena duša je bila rešena iz Pandorine skrinjice, spet rojena v upanje, v gibanje, zbudena v verjetnost, v čas pričakovanja. Pričakovanja nebes in rojstva odrešenika. Utelesenja 'neznanega boga'.

Čas se je judovskemu verniku pričel premikati.

Obrnil je bil torej Mojzes pozornost ljudi iz trpeče večne sedanjosti v 'še neobstoječe' in, najpomembneje za razvoj človeške zavesti, tudi v svoje grešno početje. 'Vase'.

Judovski vernik se je bil prvi na tem svetu vprašal, čeprav iz strahu zase: ***'Kaj počnem? Kam grem? Kaj stoj pred menoj? Nebesa ali pekel?'*** S *'Kaj počnem? Kaj sejem? Kaj bom žel?'* je bila človekova zavest neusmiljeno pahnjena na pot proti pravičnemu, enakovrednemu, obzirnemu, ljubeznivemu odnosu. Proti poštenosti. In dobroti.

V človeški duši se je bil pričel 'notranji boj'. Židovski vernik, vpet med 'dobro prihodnostjo' in 'zlo prihodnostjo', a živeč spomin, je bil pahnjena v razdvojenost, v greh, v moralno-etični razcep. Razpet med predstavo o prihodnjem peklu (med grdim spominom) in predstavo o prihodnjih nebesih (iz lepih spominov stkano sanjo), je bil jud, preklinjajoč greh in sedanjost, začel duhovno potovati, sanjati proti pravičnosti in nebesom in je zato 'tozemsko življenje' dojemal kot čas očiščevanja grešnega telesa.

Židovski vernik se je bil torej napotil proti 'pravičnosti' in 'dobroti', a od bolečine proč bežeči suženj tedaj o 'dobroti' ni vedel ničesar, kaj šele o 'pravičnosti', saj je bil spoznal le krivičnost gospodarjev, bolečino in strah in nemočno trpljenje. In ker ni vedel, je bil Jud, na poti v Kanaan, pričel domišljati 'dobro' in izmišljati 'pravičnost'; in razdvojen ter ujet med sanjo in moro, med deset zapovedi in grešno telo, je bil padel v nov greh. V novo slepoto.

Kajti pogled skušnjavca.

Verujočim v Budino pot srca, se v domišljiji prikazuje Buda, razboleni kristjani vidijo dobrega Kristusa, a zapuščenim otrokom zapadnega sveta se prikazuje usmiljena Marija, mati. Vsakomur se prikaže torej, kar sanja. Manjkajoči del 'sebe'.

Tako je bil tudi Mojzes, pozorna, občutljiva, a popolnoma nebogljen ženska duša, prestrašeno jagnje, sanjal svoje nasprotje. Prestrašeni Mojzes je bil hrepenel po mogočni zaščiti in gori na gori se mu je bil zato prikazal mogočni bog pravičnosti, zaščitnik s strelo. Jahve. Zeus, grški bog prihodnosti. Nebes. Bog upanja po absolutni varnosti. Moški.

Zato je bil svojim sledilcem tudi zapovedal boga očeta 'Zevsa' in ne matere boginje 'Demetre', moško besedo kot zakon, očeta kot steber družine in družino kot steber družbe. Zapovedal je bil moško avtoriteto kot moralo. Kajti bog, v izraelski mitološki predstavi o stvarjenju sveta, zaradi nepokorne Eve, iz moškega rebra narejene ženske, izžene človeka iz raja. In zaradi Kajnovnega brato?sestromora prekolne človeka v umiranje.

Po tej logiki torej Zemlja ni raj. Zato je tudi v nebolečino želečemu verniku nenadoma okoljna narava izgledala zapuščena od boga, prekleta in brezbožna; in zato jo je bil 'zapustil' tudi judovski iskalec boga.

Okolje, ki jih je bilo hranilo, so bili častilci in iskalci posmrtnih nebes prekleli, zato je bilo tosvetno bivanje verujočim pomenilo le trpljenje, krivično trpljenje za Evin greh. In svoje telo je bil vernik dojel kot 'kletko preklete duše'. Zato so, poleg zemlje in žene, 'zapustili tudi svoje telo', prekleli telo in vse telesno. Rodil se je sram telesa."

"Prekleli so dotik in 'veselje'. Veselje jim pomeni 'greh'. Uživanje 'Satanovega' sveta. 'Nečistega' sveta. A hrepenijo po 'veselju', " *me prešine spoznanje.*

"Zasanjano strmeč v nebo," *nadaljuje Anonimus*, "so židje postali osredotočeni le v iskanje domišljjskega boga, a izgubili so bili iz obzirnosti in uvidevnosti vseprisotno božje okolje, zato so izgubili Mojzesovo ženskost, njegovo pozornost, obzirnost, občutljivost in sočutljivost. Prekleli so božje stvarjenje in s tem so bili prekleli stvarnika in sebe.

Židovska duša se je bila, spet, kot za časa mitološkega kralja Davida, odločila od okoljne narave, pozornost vernika se je bila 'dvignila nad zemljo' ter kot Ikarus poletela proti nebu; in se izgubila na poti v onostranstvo. Kajti Mojzesovi otroci so se bili, išoč dobroto, zaljubili v svojo grešno dušo. Vase.

Opaziš lahko, kako se je bila s spoznanjem ognja in z rojstvom vračev ter z rojstvom žive besede-uroka rodila suženjska zavest, nasilno poistovetena z 'istimi' strahovi, 'istimi' uroki, istimi 'besedami', istimi vsiljenimi bogovi. In pričela se je rodovna zvezanost enemu vraču. Skupinska hipnoza.

Mojzes pa je prvi v pisani zgodovini prinesel in ponudil nasilno poistovetenemu človeku-sužnju možnost samo-odločbe. Samo-izbiro. Samo-zavezo. Prostovoljno pripadnost. 'Samo-hipnozo'.

Svojevoljno sprejetje vere v edinega boga, ki ni tuzemski, je bila prva samo-izbrana samo-odločitev in samo-izdvojitve človeške zavesti od zasuz-njenja z 'bilo', s tradicijo, z Gospodom Spominom. Prostovoljna pripadnost je povezala Mojzesove sledilce v 'prostovoljen narod', v narod 'po svoji volji', v narod s svojo voljo. 'Božji narod'.

Moč faraonove 'božje' besede je bila v vernem Izraelcu izpuhtela. Jud se ni bal nobenega živega človeka več, klečal je le še pred svojo predstavo o bogu, zakaj slepa ponižnost sužnja je bila mutirala v ponižno pripadnost besedi 'Jahve' in v vzvišeno odmaknjenost do ne-judov, 'krivovernih'. Kajti Židje so se bili zaprli v vzvišen vase-zazrt-in-vase-zaprto krog obrezanih, s središčem v skrinji samo-zaveze.

Rodila se je židovska vzvišena samozavest in rodil se je hudega-boga-boječ, kazni za greh boječ se, v notranji razkol in zunanji boj vržen, med užitek/greh razpet pripadnik izraelskega naroda. Samo-zaprisežen teokrat in nasionalist.

S povzdignjem sebe in omalovaževanjem ne-judov so bili Židje sami sebe izdvojili od preostalih ljudi in se zaprli v 'geto'. Sami sebi so bili sezidali bodočo bodečo žico, a že celo zgodovino obtožujejo druge in preklinjajo krivične ne-jude; a sebe še vedno kličejo 'izbranci'; kajti Mojzesove sanje o obljubljeni deželi so bile prešle v sanje o nebesih in te v sanje o prihodnosti le za svoj 'božji narod'."

"In najbolj verni med verniki," *zagledam judovsko sedanost*, "ki 'so bili boga videli', še dandanes zaljubljeni vase, branijo svetost očetove besede, častijo svojo lastno izbranost, svojo lastno slepoto, svoj greh povzdignjenja. Vzvišeni nad preostalimi zemljani, slepi rabiji buljijo v nebo, tulijo v nebo, kličejo boga, prosijo boga, molijo roko: '*Rabim. Bog, daj nam danes...*'; a sami? Stojijo v puščavi, pod žgočim očetom soncem, sredi peska, s puško v roki in iluzijo o miru v glavi, kajti prekleli so bili mater Zemljo in ženo in inteligenco in še danes svoje otroke uročujejo v ekskluzivnost, v brezčutnost do ne-judov in v nesprejemanje manjvrednih 'preostalih'."

"Z zablodo prekletstva zemlje," zaslišim spet Anonimusov glas, "so bili izgubili srce. Občutljivost. Ženskost. Pozornost Demetre."

Buda in svoboda

"Mojzes," *zaslišim Anonimusa*, "ponižen pred bogom, a nevzvišen-in-neponižen do soljudi, je bil ukinil suženjstvo in človeštvo poslal na pot proti enakovrednosti, iskat vzdušje pravičnosti, kjer cveti dobrota do brata. Ljudem je bil pred-postavil gordijski voz. Zagonetko treh kraljev: svobode, modrosti in ljubezni.

In najprej je padla človeška avtoriteta. Gospod Razum.

V poljedelski, vegetarijanski deželi svete krave, v politeistični kastni Indiji se je rodila neujetost v svetost besede. Svoboda zaznavanja in spoznavanja.

Tam se kraljevič, kateremu so vse tosvetne želje že na migljaj izpolnjive, odpove družini, vsemu bogastvu in morali brahmanov. Brez vsake želje po tosvetnem kraljestvu ali po ukazu, le raziskujoč svoje čutenje ujetosti v umiranje, je pričel iskati 'prosvetljenje', pot iz 'smrti'. **Potujoč od guruja do guruja je, kot Sokrat, preveril znanje vseh slavnih 'razsvetljenih' učiteljev in razodkril je vse tradicije, vse 'poti', vse metode, vse prisile kot 'omejenosti', vse trditve kot nedokončne.**

Beseda učitelja ter vse 'morale' so bile nad njim izgubile moč. Spoštljivost učenca v njem se je razblinila in nenadoma mu nič več ni bilo treba. Nič več ga ni preganjalo, zakaj spoštljivost do avtoritet, ki vedo pot, je v njem usahnila. **'Moraš, če hočeš doseči.' ter 'Ne smeš, če hočeš doseči.' sta v njem utihnili.**

Globoko se je, prvič v življenju, oddahnil, globoko izdihnil v sproščenost. Napetost, ki plašnega drži v pripravljenosti na beg, je spustila njegovo telo in zalil ga je val nenemira, zaupanja, kajti nenadoma se je bil znašel 'doma', sredi lepote stvarstva, sredi-boginje-in-v-bogu. V plamenu zaupanja boginji-in-bogu se je raztopila utesnjenost duše in prestrašena osamljenost učenca. Ozaveščen 'svojega kiparja', je zavriskal od veselja, kajti v njem se je bilo rodilo zaupanje življenju.

Poln zaupljivega nenemira je prisluhnil govoreči tihoti... v njem je zamrlo prekletstvo zemlje ...in zagledal je 'božji obraz'... odprlo se mu je 'tretje oko', kajti zaznal je bil veličastje narave in lepoto ženske duše matere Demetre. V njem se je bila rodila samota, 'dvojina'; in osuplo, brez diha občudujoč lepoto stvarstva, se je, 'mojster', zazrl v obdajajoči raj. Prizemljlil je v trenutnost in pred seboj zagledal pretakajočo se večnost.

Pogojeni svet, zlagani svet 'maye' je bil izginil izpred njegovih oči in okoli njega je živelo neizrekljivo. Odprl se mu je nenamenski svet, brez-pogojen vsepomemben svet, kjer pozornosti ne usmerja več nobena pristranskost. Nobena logika. Ne strah. Ne želja. Niti korist. Niti bolečina.

Sedeč pod drevesom, je odmaknjeno zaznal celoenost stvarjenja ter zaznal plimovanja duhovnega in materialnega sveta. Opazoval je vpliv materialnega na duhovno in odražanje duhovnega v materialnem, ter nenadoma zaznal lažnost prihodnosti-preteklosti, lažnost trditev, strahu in želje, ki ustvarjajo bolečino sedanjosti.

Strmel je v odprt krog rojevanja še neznanega in odmiranja starega. Karmično kolo se je pred njim vrtelo, a sam je stal izven njega, prost vseh besed, vseh resnic, vseh vzorcev in vseh ciljev. Izstopil je bil ven iz vzdušja ujetosti, ven iz človeškega reda. Izven oblasti besede. Izven strahu in želje. Izven znanega.

Naučena, preračunljiva pazljivost, razumskost, ki jo, na osnovi spomina, vodi ali strah ali želja ali bolečina, je bila v njem zamrla. Nič več ni bil razcepljen med preteklost in prihodnost, med rojstvo in smrt. 'Dobro' in 'zlo', življenje in umiranje sta se zlila v 'eno'; in pozornost Bude se je bila iz blodnje po spominu (preteklosti-prihodnosti) vrnila v trenutno stvarnost in se preselila navzven v zunanje, v prisotno okolje.

In v Budi se je rodila preprostost. Prost vseh pogojenih odzivov se je rodil v spontano akcijo, v sprotni odziv na sprotni impulz. V iskrenost in svobodo. **Kot prvi svoboden zemljan je stopil v neujetost duha, izven temine bojazni in se zazrl naravnost vse-naokoli. In nikogar ni bilo več, pred komer bi bil ponižno pobesil pogled. In nikogar ni bilo več, katerega bi bil gledal navzdol.** Oživel je bil v nezlagano, nenamensko obnašanje, v naravno vedenje, prosto vseh 'normalnosti' in običajnosti in vsake koristi, prosto vzroka-in-posledic, prosto karme.

In prost vzvišenosti učitelja ter rešen ponižnosti učenca je razrešil slepote prisotne družbe: spoštljivost kastnega sistema in pogojenost v ceremonije, večno molitev, mantranje, martranje. Ozaveščen neumnosti in nepravičnosti družbe, v kateri peščica bogatih brahmanov vlada in izžema množico lačnih, je spregledal delovanje strahu, dolžnosti, čaščenja, a tudi bedo časti, slepoto vernikov-in-avtoritet, krutost dolžnosti. In odpustil je iz svoje akcije strah-in-ukaz-in-kazen. Zanikal je avtoriteto, kajti videl je bil laž vrača in nezadostnost tradicionalnih znanj, s tem razvozlal urok prihodnosti in strah preteklosti, ju zaznal kot 'bilo' in iz zavedenja v 'zavedanje smrti' je iz-stopil v zavestnost trenutne večnosti (ne.sedanosti-ne.preteklosti-ne.prihodnosti).

Buda je torej, od samega začetka prost želje po imeti in pomeniti, na svoji poti spoznaval strah ujetosti; in samotnen pod drevesom je, prost pričakovanj-in-bojazni, ne-vzvišen-in-ne-ponižen, pričel zaznavati bednost človekovega napuha, slepoto tako avtoritet kot vernikov in žalost grajenja piramid iz sužnje. Njegova neusmerjena pozornost je bila spregledala skozi uveljavljeni avtoritativni družbeni red in njegovo zaupanje življenju je bilo razkrinkalo in odpustilo pogojenost družbe v razslojen kastni sistem. Z Budo se je bil rodil etičen, do vseh enakovreden odnos, do vseh prijazen obnašanje, ki je v kastnih ljudeh Indije porodilo vero v možnost prijateljske družbe, a v človeštvu zaplodilo zaupanje boginji in bogu, zaupanje tako življenju kot smrti.

Toda zaupanje obdajajočemu stvarstvu in zavestnost boga-boginje sta umrla skupaj z Budovim telesom v 'izročilo' in edina tosvetna zapuščina tega zaupanja je budizem. Toda Budova pot srca iz pasti strahu je bila spoštljivim častilcem zopet postala nov *'Moraš, če hočeš...!'*, nova 'morala' in s tem sledilcem nova 'zanka', spoštljivim 'križev pot', a avatarjem čaščeno in udobno življenje. Kajti budizem je zrasel v novo piramido avtoritet, v novo kasto modrih učiteljev in kasto neumnih učencev, ki, po ključu-merilu 'razsvetljenosti', spoštljivo plezajoč po lestvi 'svetosti', vzvišeno-ponižni ne morejo slišati Bude: 'V svobodi ni ne-enakovrednih. Ne vzvišenih. In ne ponižnih. Kdor si pusti poljubljati roke, je bil izgubil skromnost in inteligenco. Sveti duh ga je bil zapustil...

Sveti duh razsvetljuje svet in je večnoprисoten le zdaj-in-tukaj, kjer se človeško telo srečuje z večnostjo in minevanjem. Inteligenca 'živi' izven spomina človeka, onkraj osebnih blodenj in sanj, zato je svoboden duh neujet v spoštljivost in navijaštvo, imun na zavist in pohlep. Imun na čaščene in spoštljive. Nepodkupljiv in ne kupljiv. Nebrižen za vse pohvale in grožnje častilcev ali kritikov. Saj ni vpet ne v željo ne v strah.'

Rojstvo 'svobode' pomeni rojstvo neopredeljenega človeka. Enakovrednosti in s tem tudi 'pravičnosti'. Kajti v svobodnem človeku je bila vzvišenost-in-ponižnost že izhlapela iz zdaj skromne in obzirne zavesti.

Svoboda je vzdušje zavesti, ki se zgodi, ko merilo človeka ni več korist, lokalno poistovetenje in včerajšnja akcija. Ko zgodovina osebnih izkušenj in bolečin, ko spomin kot pogonska sila akcije ljudi umre in pozornost človeka preneha usmerjati 'Če...' Takrat pozornost skoči čez ograjo 'našega kraljestva' in se, prosta znanja-in-čustev, znajde 'zunaj ograje', onkraj egoistične koristi in onkraj lastne bolečine, znajde v ogromni, nepojmljivi veličini, bolečini in lepoti celotnega življenja, rahločutna do vsega prisotnega.

Toda ko zaznavaš vse zunanje-kot-notranje neselektivno, brez 'metra' in se ozaveš čudovitosti obdajajočega stvarjenja in nedoumljivosti ustvarjajočega stvarnika in ko sebe prepoznaš kot le-delček še neprepoznavega stvarjenja, ki obdaja in napaja ter poganja vse obstoječe; ko se torej prebudiš kot delček neizmerljive Lepote, že samo ozaveščenje te neopisljive in neizmerljive mogočnosti, odpihne iz presunjene duše vso vzvišenost in ji vzbudi dvom v lastno veličino, v moč človečka nasploh. In zavestnost lastne nebogljenosti in

izgubljenosti v širjavah še-neznanega, vzame človeku zaupanje v svoj: Obvladujem svet! in ruši trdnost uveljavljenemu. V človeku se rodi dvom v 'obvladovalce', v brezdušno, znano? vsevedno preteklost, dvom v vse poveljčevano, dvom v avtoritete moči in znanja, dvom v besedo, dvom v svetost zakonov, dvom v 'sebe', dvom v postavo staršev, dvom v napovedano in s tem zapovedano prihodnost. Dvom v vse 'prepoznavno'.

Poglej.

David Razumni je bil некоč boga, Celost, Lepoto razdelil na tri dele, na 'koristnega boga', katerega je poimenoval 'Edini Bog', na 'škodljivega boga', poimenoval ga je 'Satan', a na 'nekoristni-in-neškodljivi del boga', katerega je zavrzel? Nanj je bil popolnoma pozabil. V Indiji, s prebujenjem Bude, pa se 'troedini bog' spet združi v harmonijo in z zavestnostjo celoenosti vsega, človek postane skromen. 1. Ena. To pomeni, da 'jaz', kot podatek, izgubi večno prednost, več-pomembnost; in torej postane enakovreden podatek vsem ostalim podatkom.

Prične se gnoza. Spoznavanje spreminjanja 'resnice'.

V Efezu se rodi Heraklit, ki je bil 'kamen' spremenil v 'tekočino', saj je z 'Vse teče.' načel trdnost sveta, zbudil v ljudeh stare Grčije dvom v trdnost uveljavljenih trditev, in v Atenah se rodi Sokrates, s svojo radovedno skromnostjo in pozorno preprostostjo opazovanja in povezovanja. S Sokratom se rodi 'sokratnost', celostno zaznavanje in preverjanje starega, s tem pa seveda tudi dvom v besedo 'JE' (trditev), dvom v besedo 'BO' (urok) in dvom v 'BI' (sanjo). Rodi se nezadovoljnost z odgovorom in večno-heretično vprašanje: 'Kaj NI neresnično?', zaradi katerega so bile avtoritete obsodile svobodnega, neprestrašenega, radovednega otroka. Učečega.

Sokrat je moral spiti strup.

Homer, Delfi in demokracija

"Če se sprehodiva skozi zgodovino starih Grkov," *me zaziblje Anonimusov glas v zgodovino stare Grčije*, "se nama oko kar samo ustavi najprej na Homerju. Slep pesnik je starim Grkom preusmeril pozornost, spremenil mitologos, spremenil način razmišljanja in zakoličil tok bodočih svetovnih dogodkov. Osvobajanje izpod tiranije. Demokratizacijo.

Pred-homerski čas je bilo obdobje, ko je bil poljedelec še sledil logiko setve-žetve, častil 'pozornost', sveto kačo in boginjo rodovitnosti, Demetro. Lovec je bil živel logiko nastavljanja pasti, daroval lepi ostrovidni boginji lova Artemidi in častil svetega jelena. Minojski živinorejci in trgovci so se klanjali moči razuma boga Pozejdona in pozorni boginji Demetri, častili

neumnega bika, a na Kreti rojenega, zvijačnega Zeusa so častili pohlepni vojaki, mikenski borci, ko so sanjali o kretskem zlatu, saj so bili otroci predatorja leva, v lovu na moč in bogastvo, zato so častili pogum, zmago, častno besedo in boga vojne, Aresa. Pastirji in tatovi so molili k bogu opozoril-novic Hermesu in zadnji prišleki, železnodobni Tezejevi nomadski Dorci, so bili častili svobodo konja in Pozejdona, mati Geo ter vse to-zemeljsko, ter srčnega Herakleja. Dobrodelnega junaka.

Toda vsako pleme je bilo živelo le-svoj način življenja, častilo le svojo logiko, imelo svoje, okolju primerne strahove. Vsak rod je bil častil le svojega boga in verjel besedam svojega vrača. Cehovskega zaščitnika rodbinske obrti. A med seboj so si bili vrači in plemena smrtni sovražniki. Drug drugemu predator.”

“Kot so med seboj skregane vse današnje ‘svete’ religije,” *me prešine*. “Vsaka je sebi edino zveličavna. Ne vidijo, da so vse del ene-in-iste zgodbe...”

“Predhomerski bogovi,” *se Anonimus ne zmeni za moje medklice*, “so bili grozljive in pošastne podobe. In verniki-vojaki iste logike so bili v svoje bogove verjeli, čeprav jih niso bili poznali, zakaj bili so jim skrivnostni in so se jih ravno zato tudi bali. Homerjev Bog pa, če se je že prikazal človeku, ga ni več potisnil k tlom v pokornost, ampak mu je pomagal, ga vzdignil, mu dal moč, ga navdihnil z zvijačo in mu vлил poguma.

S Homerjem skrivnostni bogovi izgubijo strašnost, s Heziodovo ‘Teogonijo’ pa bogovi dokončno izgubijo skrivnostnost, kajti življenjepis božje družine Grku bogove naredi ‘človeške’. Razumljive. In poznano človeka ne plaši več, kajti bojiš se le skrivnostnega, še-nepoznanega, ali ne? Zato si je bil Grk, v času po Homerju, bogove predstavljal kot sicer nad-človeška, vendar pa ljudem podobna bitja, razporejena po hierarhični lestvici vplivnosti kot v ‘urejeni’ državi. Priamovi Troji.

Homer je v svojih epih skregane bogove vseh sprtih plemen združil v eno samo družino; in panteon človeku podobnih bogov, prizemljenih na Olimpu, je bil pričel krojiti pangrško zavest. Kajti bolj ko so se bile širile Homerjeve pripovedke in Heziodova Teogonija, bolj so pripadniki vseh plemen nenadoma pričeli upoštevati tudi vse bogove vseh preostalih plemen. En velik strah je bil razpadel na množico manjših strahov in nenadoma je pohomerskemu Grku v glavi namesto enega, ukazovalo dvanajst bogov, dvanajst različnih logik. Prej monoteistični človek je bil padel v mnogoboštvo in s tem v zmedo logik, v nevedenje, v dvom, dvom, ki je ljudi pohomerske dobe zmedel v bolj rahločutna, inteligentnejša, dojemljivejša bitja, kar je pomenilo prvi dejanjski korak ograjene zaznave človeka proti obzirnosti, globljemu razumevanju in širši povezanosti, korak proti globalni zavesti in demokraciji, enakovrednosti, prijateljstvu.

Dojemanje sveta se je po Homerju spremenilo.

Do Homerja so se bila plemena med seboj vedno le plenila in branila. Pohlep in borba za hrano in preživetje sta bila vihtela meč. S Homerjevo sintezo vseh logik pa je bila medplemenska sovražnost zamirala, kajti mnogoboštvo je bilo zbližalo in med seboj povežalo različne rodove in svetost pripadništva plemenu je zato pričela slabeti, medsebojno spoznavanje in komunikacijo med plemeni pa je poglobilo še Apolonovo preročišče v Delfih, ki je postalo sveta pot grškega slehernika, kajti stari bogovi in lokalni vrači so bili pričeli izgubljati moč. In na Peloponezu, v Olimpiji so se, na Zevsovih olimpijskih igrah, bivši smrtni sovražniki prvič srečali le kot tekmovalci; in prvič so premaganci ostali živi. A zmagovalci so bili povzdignjeni in čaščeni.

Z olimpijskimi igrami se v zgodovini človeštva začne nova doba, novo štetje. Štetje zmag. Čaščenje plena se sprevrže v čaščenje zmagovalca. In rojevati se prične kultura tekmovanja in zmagovanja zaradi zmage ter čaščenje telesa in dejanja.

Olimpijskemu tekmovalcu ob zatonu Grčije zato 'sovražnik' sploh ni bil več pomemben. Nasprotnik je bil postal le sredstvo za dokazovanje sebe. Klin na lestvi do vrha piramide najboljših. Važno je postalo, ne le zmagati, temveč nenehno zmagovati; zaradi zmage same. Pomembna je postala le čast. Junaštvo. Veličina imena.

In večji je bil nasprotnik, večja je bila čast zmage.

V povečevanju sovražnika so bili Heleni pričeli častiti sebe in borba za božansko čast zmagovalca je postala 'stil-os', steber grškega življenja. Tekmovalnost in trening za zmago postane vzdušje, pogum, morala Grkov; in ravno to vedno pogumnejše rivalstvo znotraj družbe, borba za 'najboljšega', rodi povzpetništvo ter družbo razsloji po 'metru' fizične in razumske sposobnosti.

V vzdušje največjega čaščenja zmagovalcev, v vzdušje največjega časti-hlepja se je bil rodil Aleksander Veliki in v tem vzdušju je bila zorela njegova sanja o svetovni zmagi in nadzoru. In šel je, 'Ahilov sin', neranljiv, vedno prvi čez obzidje sovražnika, v osvajanje miru. Proglasil se je bil za boga in hotel je kultivirati ves svet. Njegovo sanjo božanske vseprisotnosti so naprej sanjali in z mečem osvajali rimski cesarji. In nato papež. Pa Napoleon. Hitler. Stalin."

"In danes? Bill Gates? Vsakdo? Kdo ne?" *me strese usmerjenost današnjega človeka.*

"Vrniva se nazaj k Homerju in v Delfe.

Po Homerjevem pripovedovanju naj bi na sveti gori Parnas," *me Anonimus kot leteči konj Pegaz odnese na goro umetnikov*, "visoko nad Korintskim zalivom, v davnih časih živele muze, ki navdihujejo pesnike s svobodo in umetnostjo, tako kot so slovenskega Prešerna.

Mitologija govori, da je bil Zeus v času, ko je bil svet opazovalcem še raven kot palačinka, spustil dva orla, enega z zahodnega konca zemlje in drugega z vzhodnega konca sveta. Rekel je: *'Tam kjer se orla srečata, tam je popek sveta.'* Srečala naj bi se nad Delfi in tam je bilo zraslo Apolonovo preročišče & Dionizovo svetišče, religiozni center pohomerske dobe, ki je postalo tudi finančni center - 'svetovna banka', nekakšna Švica antične dobe, saj so v svetišču vse mestne državnice imele svoje zakladnice. Tako so se bile vse skupnosti zavarovale pred ropanji, kajti če bi vzel eden, bi ga udarili vsi. V Delfih so bili zato nenehno prisotni varuhi zakladnic. Predstavniki državic so se diplomatsko menili o politiki, in zgodila se je bila nekakšna OZN antične dobe. Samo preročišče v Delfih pa je imelo tudi "CIO", vohunsko službo. Nešteto plačanih oči in ušes je preročišče imelo razpredeno po svetu, kajti ako nimaš uzakonjeno obvezno spoved grehov, kot jo ima katolicizem, moraš informacije plačevati, da lahko 'žugaš' in prerokuješ.

V Delfih so bila skozi čas tri različna preročišča. Očetovo, materino in sinovo; in v Apolonovih DELfiH je neizogiben vračev urok popolnoma izgubil svojo moč.

A pogledja si svetišča lepo po kronološkem redu.

Prvo, najstarejše svetišče, je bilo 'moško', saj je vrh Parnasa usodo napovedoval oče. Vrač. Sedel je bil pri ognju, opazoval dogajanje in pri-sluškoval odzivanju ljudi. Vse je videl in vsi so mu vse o vsem povedali, tako je vse vedel in je 'iz ptičjega leta' razbiral prihodnost in ukazoval z ***'Moraš! Ne smeš!'***

A vrača, moškega, očeta, ki je bil vladal tiransko in zatiral otroka s prepovedjo in zapovedjo, je zamenjala mati Gea. V Geinem 'ženskem' templju je mati, braneč sina pred očetovim tiranskim ukazom zavladata očetu s pogojeno prerokbo: ***'Moraš ne. Smeš! Toda...'***

Opaziš lahko, da prerokba Geine svečenice Sibile: ***'Če ne boš (priden), boš (tepen)!' in 'Če boš (ubogal), ne boš (kaznovan)!' verniku že dopušča možnost izbire, čeprav je ne priporoča, kajti neuboganje se maščuje.*** Tebanskemu kralju Laju je bilo, npr. rečeno: *'Če boš*

imel sina, te bo ubil!’; in od očeta zavrženi ter v zmoto zavedeni sin Ojdip je bil res ubil očeta Laja.

Toda sin, bog svetlobe in modrosti, Apolon razvozla skrivnost sfinge, ubije panični strah, ogromno kačo Pitona in ukine ‘pogojeno delovanje ljudi’. Nejasni, razdvajajoči, pesniški orakelj Apolonove svečenice Pittyje je spraševalcu usode dopustil možnost lastne interpretacije, možnost različnega razumevanja. Pitijin: **‘ČE boš, boš...! Če ne boš, ne boš...! Odloči se SAM!’**, je verniku boga Apolona dal možnost samo-ODločanja.

Rečeno je bilo, na primer: *‘Če boš napadel, boš uničil deželo!’* in Krez, bajeslovno bogat kralj maloazijske Lidije, je bil dobil možnost lastne izbire in odločitve, dobil možnost, da se izmeri sam. Zmeril se je. Od/ločil. Napadel je perzijskega kralja Kira in uničil je deželo. **!Svojo!** Ni se bil dobro zmeril. Precenil je bil svoje moči in bil za napuh kaznovan.

Poglejva zdaj malo širše.

Pred tisočletji je bil izraelski ‘Lucifer’, ‘prinašalec luči’, Mojzes, v zavest Kajnovega živinorejskega rodu uročeno zavest izgubljenih Davidovcev, vnesel ‘svetlobo’, zavedanje Pekla/Nebes oziroma dobrega/slabega kot temelj judovske pravičniške ‘dam, če daš...’ logike. Trgovske logike: *‘Če bom priden, bom nagrajen. Če ne, kazni.’*

“Če dobim povrnjeno v nebesih, dam vse. Moram biti dober vernik, če hočem v nebesa,” zagledam logiko vseh, ki mislijo, da si z darovi cerkvam ali uboganjem duhovnih ‘naukov’ kupujejo nebesa. “A skrb le-zase ni dobrota, temveč egoizem in egoist ima najdaljšo pot do raja,” me spreleti.

“Izmislil si je bil Mojzes ‘božji narod’ in ozavestil boga nad sabo,” kot da ne sliši mojih medklicev Anonimus. “Ponižen pred neznanim bogom, je stal med družino, kjer je bil ‘šef’, in med verniki, ki so mu bili ‘enakovredni bratje’. In s tem so mu bili, prvič, enakovredni tudi verni sinovi. In sinovi, brez ‘rešpekta’, bi lahko ‘udarili nazaj’. Zato je zapisal: ‘Spoštuj očeta in mater’, in obdržal otrokovo distanco, ter otroke Izraela ujel v ponižnost očetu. V očetovo ‘božjo’ besedo.

V suženjstvo vraču in brezup zapadle trpeče brate in sestre je speljal v sanjo o rajju, o kraljestvu pravičnega boga, ki ne krade in nagrajuje/kaznuje po logiki-zakonu: **‘Kar seješ, to žanješ’**. Živinorejski Kajnov rod, živeč logiko molzenja, logiko pastirja, ki s pomočjo psa čuvaja nadzoruje ovce in čuva zaklad, je bil Mojzes poskusil spet nasloniti na ‘zdrav razum’, nazaj na Davidovo poljedelsko logiko setve-in-žetve.”

“Židje! Ovčarji sanjajo o nebesih, o žetvi in neizkoriščanju, a sami? Pastirski rod je iznašel molznice oziroma posojevalnice. Zadolžnice. Banke. Zlato tele so bili Mojzesovi slepi otroci pretopili v cekine in še naprej molzejo in izkoriščajo bedo, namesto da bi sejali, da bi lahko želi,” me spreleti.

“Mojzes,” prekine Anonimusov glas moj izlet v sedanjost, “je bil sicer, prav kot kasnejši Buda, duhovno sestopil z oblasti, a fizično ni bil mogel ne-prevzeti vodstva svoje črede. Toda nikoli ni hotel prevzeti odgo-vornosti iz ‘božjih’ v svoje roke. Počutil se je kot ‘služabnik boga’ in grešnik med grešniki. Enak med enakimi.

A Lucifer Delfski, bog luči Apolon je sestopil z oblasti in odstopil tudi od vodstva, saj je človeku dal popolno svobodo samo-opazovanja in samo-odločanja. Človek pohomerske dobe je skozi Apolonov nejasni orakelj, skozi razdvajajočo prerokbo prvič v zgodovini učlovečenja dobil možnost popolnoma samostojne interpretacije dogajanja, možnost samostojnega razmisleka in nepogojene izbire, možnost samo-izločitve iz grupe; kajti ukaz boga in svarilo boga, ‘božji monologos’, morala, ki mu je bila do tedaj iz spomina grozila s kaznovanjem in krojila usodo z grožnjo, je bila v Grku klasične dobe ugasnila.

Sleherni svobodnjak je sam postal merilo in sodnik 'svetosti' sveta, kajti brez strahu pred bogovi in brez strahu pred Mojzesovo zgodbo o posmrtni kazni, je stal Grk demokratične dobe na pragu obdajajočega, na robu znanega/neznanega, na razcepu med duhom-in-materijo in gledal v ne-znano silovitost pretakajočega se življenja okrog sebe in v sebi. Brez Damoklejevega meča greha-in-smrti nad sabo je stal SAM, brezbožen, soočen s svetom okoli sebe. Prvič v zgodovini vzpona človeka (evolucija) oziroma padca človeka (geneza) je človek postal sam svoje usode krojač. Brez pritiska višje sile nad glavo. Svoboden. Ne-suženj. Sam odgovoren za svoje odločitve in dejanja. Sam izbirajoč pot pred sabo."

"A danes? Kako vzgajamo otroke?" me asociacija prestavi v trenutno dejansko stanje našega izobraževanja. "Naša vzgoja pozna le moralo: **'Moraš / Ne smeš!'**, izsiljevanje: **'Če ne boš ubogal, boš tepen.'** in podkupovanje: **'Če boš priden, boš nagrajen.'**," mi domet današnjih staršev ustavi misel. "Kaj pa: **'Odloči se sam.'**? Kaj pa zaupanje otroku? Apolonova Pitty-ja je svojim otrokom podarila zaupanje že pred dvema tisočletjema in pol, a mi? Ali ni ravno nezaupanje vzrok vseh krivičnosti sveta?" se mi zaiskri rešitev gordijskega vozla, konec tiranije nad ustvarjalnostjo otrok.

A Anonimus se ne zmeni za sedanjost: "Nenadoma se je bilo v glavi nevednega, zmedenega, a svobodnega Grka pojavilo vprašanje: *'Lahko grem, kamor hočem. A kam naj grem?'*. Imel je torej možnost svobodne odločitve, a bil je zbehan. Stal je sredi dvoma in gledal vzdolž ene in vzdolž druge steze v svet, ki se je odstiral pred njim. Gledal je v možno prihodnost. Ni vedel po kateri poti naj krene, kajti nobeni stezi ni videl konca, a vsaka pot mu je hvalila sebe. Vsaka zagovarjala svoje prednosti. In zavest nevednega je nenadoma postala razdvojena med dvema možnostima.

Kateri poti verjeti?

V strahu osvobojenem 'ne-verniku' se je bilo zbudilo pretehtavanje možnosti, notranji prepir, notranji dvogovor, tehtanje, izbiranje 'boljše' možnosti in 'prave' poti. Dialog. Prepričanje med olimpijskimi bogovi. Razčiščevanje logik se je z olimpijske 'božje družine' preselilo torej v človekovo glavo, v glavo vseh posameznikov in v vzdušje družbe. Zunanja zmeda, nejasnost obdajajočega se je bila pričela 'notranje', v zavesti pohomerskega človeka, razčiščevati. In skozi delfske dionizije in kasnejše tragedije se je, na odru antičnih gledališč, ta 'dilema', ta človekov notranji dialog, boj med različnimi moralami vtihotapil v družbeni sistem in se izkristaliziral v 'filozofiji' in etiki Sokrata.

Ko opazuješ starogrško zgodovino, lahko opaziš, kako je bil Eho preteklosti, spomin, strah pred strašnim bogom zamiral v glavah vseh pohomerskih ljudi, zato so pozornost lahko, namesto v strahove iz svoje domišljije in iz spomina staršev, vse bolj usmerjali navzven v okolje in pričeli opazovati še-neznano. In ko se je bil svobodnjak odrekel 'spominu', izgubil 'identiteto staršev' in ostal brez 'razlage' in opravičil, in sploh ni več vedel, ne kdo je, niti kam naj gre, je svojo pozornost grški nevednež popolnoma obrnil navzven, pogledal okoli sebe, opazil vseobdajajočo naravo in se, samega sebe, vprašal: ***Kje, za vraga, sem? Zakaj sem? Kdo sem? In kdo nisem?***

Človek grške 'renesančne dobe' je pričel opazovati. Okolje in sebe.

Kot nekoč David Razumni.

A David Razumni je bil opazoval le okolje in zgradil opis 'zunanjega' sveta. Grški filozof-matematik pa je opazil tudi opazovalca. Zagledal človeka. 'Sebe v okolju'. Enega, obdanega z neskončnim. Ozavedel se je 'notranjega' in 'zunanjega' sveta, se ozrl v svoj 'notranji svet' in pričel spoznavati meje med 'zunanjim' in 'notranjim' svetom, ter se vprašal o delovanju,

povezanosti in svetosti okolja in človeka. Mezopotamski opazovalec se je spremenil v 'raziskovalca' in z raziskovalcem sta se rodila radovednost in veselje razkrivanja.

Tako matematiki, ki so opazovali 'materialni svet' in iskali zakone, kot filozofi, ki so opazovali tako materialni kot tudi duhovni svet in iskali 'resnično', so apolonovsko logiko: '*Če bo, bo. Če ne bo, ne bo.*' prenesli iz prihodnjega časa v prisotno: '*Če je, je. Če ni, ni.*' in pričeli razčiščevati prisotno 'zmedo'. Matematiki so logično 'skrajševali zgodbe' v kratke 'formule', zakone, a filozofi so po ključu ne-logike pričeli logično povezovati resnično in izključevati lažno: '***Če drži prva trditev, sledi da je resnica tudi druga trditev. Če je osnovna trditev neresnična, sledi, da je vse preostalo laž.***'

A le redki, kot Homer, Solon, Heraklit in Sokrat, so bili zaslutili brezčasje harmonije, celoenost duhovnega-in-materialnega sveta, izkoristili možnost nepristranskega vpogleda in ne-ujetega, ne-pogojenega raziskovanja, razmišljanja, ki ga ne diktirajo niti bolečina niti strah niti želja, ne 'običajno'. In na tej točki med strahom in željo, med srcem in razumom je točka nenemira, neogroženosti, zaupanja, iz katere se je bil začel rojevati ho-rizontalni 'ne-sistem' sodelujočih iz obzirnosti, ki so med seboj enakovredni, vzdušje, kjer ni več gor/dol, saj ni več vzvišenosti/ponižnosti.

Pričelo se je povezovanje Kaosa-Simetrije-Harmonije. Telesa, duše in duha. Enega, vseh in vsega. Moči, razuma in ljubezni. Začelo se je obdobje renesanse človekove zavesti, obdobje, ko je človek opazoval in se čudil. Obdobje umetnosti, filozofije, znanosti. In tudi obdobje prve demokracije.

Oglejva si najprej Atene, center tedanjega sveta in stopiva najprej po 'poti demokracije'.

Že v živalskem, Goljatovem kraljestvu je bil nastal kastRATni sistem, kjer ukaz vedno teče od gospodarja, od zgoraj navzdol do sužnja. Tak tiranski sistem temelji na 'dolžnosti', 'uboganju', 'pokornosti'. Na 'strahu-in-bolečini'. In zgodovina nam priča, da je bil dolgo v rabi le avtoritarni sistem, kjer je bil 'oče' duhovna-in-posvetna oblast. Bog-i-batina. In otroci so bili sužnji 'očetu kralju', ki je bil ukazoval dogajanje, kaznoval neuboganje in nagrajeval pokorščino kimavcev s pravicami. Podkupoval je bil krivičnost krvnikov s pri-vilegiji, nagrajeval krutost z ugodjem. A sužnji-raja-otroci niso bili imeli možnosti reči 'Ne.' nobenemu ukazu. Vsakemu uporu je bil sledil bič ali smrt.

V stari Grčiji pa, s pomočjo Homerja in preko Delfov, človeška zavest prvič v zgodovini izstopi iz brezna strahu, izven vzdušja prestrašene ukletosti v vračev ukaz. Vpliv religije pade, 'duhovna kontrola' starih vračev nad ljudmi zamre in dvig samozavesti in samosvojesti prične upor 'dedno ponižnih' proti 'dedno vzvišenim'.

Do 7 st. pr. n. št. so bile nekatere grške skupnosti, tako kot npr. aten-ska, opustile mikensko vojaško tiranijo. Kraljeva palača se je bila spustila z vrha Akropole na mestni trg, na Akropoli pa je, za nekaj časa, ostal le še tempelj. 'Bogovi'. In odslej je bil mestnim državicam vladal razred privilegiranih plemičev-veleposestnikov, ki je, kot kasneje v srednjeveški Evropi, imel v rokah vso politično, vojaško, ne pa tudi verske oblasti, ki je bila, zaenkrat, še ostala na 'gori'.

Plutokracija, razred bogatih posestnikov sužnjev, je bila v Atenah vladala do prihoda Solona, ki je preuredil državo, kajti osvobajanje zavesti skozi Apolonov razdvajajoči orakelj, naraščanje števila prebivalcev in povečana moč obrtnikov in trgovcev, vse to je bilo stopnjevalo napetost med plemiškim razredom in preostalimi ljudmi. Solon je poskušal urediti gospodarske pro-bleme, iz katerih je bil vznikal 'razredni boj'.

Napisal je prve zakone za demokratično državo, ki ne dovoljujejo več samovoljne tiranije moči. Besedo Zakona, ki ni ukaz, temveč sprejet dogovor svobodnih, je bil postavil nad vse ljudi,

in zakoni, ki jih je napisal, so, prvič v zgodovini, veljali tako za revne obrtnike kot tudi za bogate plemiče. Tudi za ukazovalce.

Solonov zakon je izničil dedno prednost 'kraljeve rodbine'. Omogočil je bil srednjemu, bogatemu trgovskemu sloju, da se je povzpел na vrh države in aristokrati so izgubili večni privilegij ukaza. Oligarhiji najbogatejših in naj-vplivnejših veleposestnikov in meščanov je sicer še vedno prepustil visoka uradniška mesta, a revnim, za boj sposobnim moškimi, je odpisal dolgove, jih s tem osvobodil tlačanstva in jim, 'osvobojenim', podelil volilno pravico in s tem možnost vpliva na razvoj dogodkov. S tem je uredil pravne temelje države tako, da so bili siromaki zavarovani pred absolutizmom bogatih.

Solonov zakon je bil ustvaril volilca in s Solonom se prvič pojavi beseda 'demokracija'. **Red gospodar/suženj se je bil spremenil in skupnost razslojila v voditelj/'svoboden'/suženj.** Atenski 'svobodnjak' je nenadoma dobil možnost so-odločanja o svoji usodi, ne glede na moč bogastva in ne glede na barvo krvi. S črepinjo - volilnim listkom - je bil dal svoje srce ?ljubljenemu?, mu s tem izkazal besedo zaupanja in podpore. S tem je svojo dušo zaupal-in-zavezal izvoljenemu. Rodil se je demokrat, ki ima volilno pravico, da si, 'svoboden', sam izbere in izvoli, kdo mu bo ukazoval, a zato ima pravico posedovanja sužnja.

Človeška duša je bila naredila korak proti enakovrednemu odnosu, proti skromnosti, obzirnosti, sožitju. Na poti človeštva iz tiranije v ljubeče vzdušje, na poti k vse-bratstvu, so na Pnixu in Areopagu, vzvišenim vojakom in bogatunom pričele refetnice krneti in revnim so pognala krilca. S stališča atenskega sužnja pa se ni bilo spremenilo nič, le faraonov je bilo več. Sužnjelastniški red je bil, seveda, ostal in sužnji še vedno niso bili priznani za ljudi, ki bi čutili, trpeli, in ženskam je bilo, razen heteram, vsako 'moževanje' prepovedano. Zakonska žena je bila dobra le za gospodinjo in za nadaljevanje moškega duha.

Vrniva se za hip v Egipt in si oglejva 'pot pripadništva' človeka.

V starem Egiptu je bil faraon 'bog' in suženj popolnoma brezpraven. In družina, razen božja?njegova, je bila faraonu nepomembna. Brezobzirno si je bil lastil pravico ločiti mater od otrok in raztepsti suženjsko družino. Kajti sužnji so bili pomenili faraonu le gibajoče orodje, statistiko. ä. Številke. In številke ne čutijo, saj nimajo duše.

V Mojzesovem Izraelu pa je moč faraonove 'svete besede' ugasnila in 'Bog', 'božji narod' in 'družina' so vernikom boga Jahve postali vsepomembni. Oče se je bil, kot nekoč v kraljestvu Davidovem, ustoličil v družini kot avtoriteta in postal 'kapo di banda', vladar nad prekleto materjo Evo in grešnimi otroci Kajni; in sin je bil očeta sprejel za glavo družinske zaveze.

Izraelci so si bili razlagali 'Boga', 'greh' in 'nebesa'; a za razliko od njih, so Grki opazovali in razlagali vesolje, zemljo in človeka. V Izraelu je bil edino meri-lo neusmiljeno pravičen 'posmrtni Bog', v antični Grčiji pa je edino merilo postal človek.

S Homerjem je bila tradicija izgubila moč, očetova beseda se je bila izgubila v preteklost in s padcem tradicije je bila, razen v vojaških skupnostih, npr. Šparti, padla tudi otrokova podrejenost očetu in družini. Demokratični otrok se je bil uprl očetovi besedi, prisluhnil besedam modrih in matematiki. Filozofi in politiki so v roke prevzeli dogajanje 'mlade' Grčije.

Stari sistem medsebojnih odnosov je s pojavom demokracije v Atenah razpadel in, prej sveta, družinska vez razpade. Navijaška pripadnost različnim interesom?strankam oziroma obljubovalcem lepše prihodnosti razbije izraelsko čutenje pripadnosti družini, omaje izraelsko 'mafijško logiko', kajti brat je bil pričel sovražiti brata, ki je bil navijal za drugega politika. Za drug cilj. Drug rezultat. Drugačno vizijo prihodnosti. In 'poistovetenje' se preseli z družine na

državo in stranko. Veličina države postane Perikleju vsepomembna in žrtvovanje za državo največja čast.”

“Tudi danes v vseh demokracijah družina razpada. Poglej Ameriko. Le ‘tuje’ mafije se borijo proti državi, a ameriška družina je kot skupnost razpadla. Srečajo se le še na božič,” *me vrže v prisotno družbo*. “In v Avstraliji vidiš le še matere samohranilke, za katere je prevzela skrb država, a očetje s pivom v roki po gostilnah iščejo ‘odklop’ in nove kratkotrajne avanture.”

“Atenci so, ponosni na svoje soodločanje,” *nadaljuje Anonimus*, “sprejeli volilno pravico za ‘svobodo’. Volilni glas jim je dal ponos in moč; in braneč svojo ‘črepinjo’ pred perzijskim suženjstvom, so, braneč svojo ‘svobodo’, ne vladarja, premagali desetkrat močnejšo ‘vojsko sužnjev’ perzijskih kraljev, najprej na Maratonskem polju pod vodstvom Miltiada in nato v pomorski bitki v Salaminskem zalivu pod vodstvom Temistokla.

Zmaga slabotnega atenskega ‘Davida’ nad desetkrat močnejšim perzijskim ‘Goljatom’ je v Atencih še spodbudila samozavest in postali so ponosni nase, ponosni na preteklo junaškost. Ponosni Periklej, povzdigujoč ‘atenskega duha’ v nebo, je dal na pogorišču stare Akropole zgraditi svetišče harmonije, ‘Fidijeve Atene’, da celemu svetu pokaže vso atensko veličino. Toda Atenci so bili izgubili mero in iz ponosa so padli v napuh. V svoji prevzetnosti so boginji Ateni-Nike, boginji znanosti in zmage, porezali krila, da bi za vedno ostala pri njih, kajti uživali so v spominu na svoje velike zmage, vseč jim je postalo ‘zmagovati’ in zahtevati so pričeli nove zmage. Večno zmagovanje.

Zato se je, za razumnim Temistoklom in ponosnim Periklejem, v atenski družbi ustvarilo vzdušje, ki je na grški prestol povzdignilo Alkibiada, večkratnega olimpijskega zmagovalca. Po božje čaščen Alkibiad ni nič več, kot pred njim Periklej, častil Atene in Atence, častil je le svoje zmage in s tem sebe; in pohlepen po novih zmagah, je svoje sodržavljane ‘našuntal’ in potisnil v vojno s Sirakuzo.

Pripadnost lastni veličini je vzela Atencem merilo pravičnosti in v boju za čast zmagovalca so ubili krepostnega dvomečega Sokrata, s tem zatrli modrost in srce, zato so izgubili svobodo. Sledeč zmago in veličino, sledeč Alkibiada, so šli v napad in, kako poučno, v propad.

Sedanjest je zatemnil cilj. Prihodnost je postala pomembnejša od obstoječega. Atenci so prekleli ‘preteklost’ in ‘večnost’ in ‘zdaj’, zagledali so se le v ‘jutrišnjo zmago’. Pripadnost državi je ubila samosvojost posameznika in beseda modrosti je zamrla v sofizem oziroma ‘pravništvo’ - umetelno zagovarjanje neresnice. Zmagala je bila politika: obljuba sreče in bogastva.

Delfski Apolon in atenska Atena, ‘svoboda’ in ‘modrost’ sta bili torej z umorom Sokrata izgubili borbo s pohlepnim očetom Zevsom. Zevsova strela, ogenj zmagovalnega osvajalca je bil zagorel v očeh vseh Helenov in bivanje ‘olimpijca’ je postalo neprestana osamljena tekma, bitka z vsem in proti vsem za ‘biti prvi’.

Borba za osebno veličino in borba za državo sta bili postali usmerjenosti helenskega človeka, Sizifa, ki v zadovoljstvu išče veselje, a ga ne najde, ker koristolovsko oko ne vidi lepote. Padel je bil Sizif izven trenutnosti-in-večnosti. ‘Življenje je borba’ je postal pregovor Helena; in v brezkompromisni borbi za vrh lestve je bil pohlepni brat pričel uničevati tudi brata (romul rema?kajn abla), zato ni čudno, da je naslednica grške, rimska civilizacija postala narcisoidna civilizacija napuha, časti in slave, lakomna brezobzirna družba meča, krvi in bolečine. In olimpijski zmagovalec, v Grčiji ‘bog’, je v zverinskem Rimu postal ‘gladiator’ - žrtveno jagnje.”

“Grk je bil storil napako. Zgrešil pot,” *me prešine spoznanje*. “Kajti za pot si je bil izbral zmagovanje. Iznašel je bil moderno mantro: ***Vsak dan, v vsakem pogledu napredujem proti jutrišnji zmagi!***”

“Iz prestrašenih bitij zrasli zmagovalci nad perzijskim gigantom,” *slišim nadaljevati Anonimusa*, “ponosni nase, so se bili Atenci naslonili na lasten razum in na zvijačnost. Prenehali so biti plen bogov oziroma vračev, temveč so, prosti strahov, prosti preteklosti, sami postali vzvišeni, okrutni predatorji, lovci na srečno prihodnost. Vzeli so si v roke ‘prepoznavno’, zgrabili ‘Pozejdonov trizob’, ki povzroča bolečino, strah in željo, in se podali na lov na veličino. Zasvojen s predstavo o zmagi v boljšem jutri, zaslepljen s svojim ciljem-in-znanjem, strahospoštujoč pomembnost ‘veličin’ in ‘čast’, je bil Grk postal zaslepljen, hipnotiziran, drogiran s svojo predstavo o ‘sem’ in ‘bom v prihodnosti”

Anonimusov glas premolkne za trenutek, da se povedano vsede vame, a ravno ko hočem vdihniti in mi misli butnejo v glavo, ga zopet zaslišim: “Do stare Grčije je bil človek imel vpogled v celoten spomin, ki ga je bil peljal tja do izгона iz raja. Izgube korenin z materjo zemljo. Vendar zanj preteklost ni bila nekaj mrtvega. Ves ‘svet spomin’ je bil ‘skozenj’ še živel, saj mu je bil usmerjal življenje in določal predstavo o Ustroju sveta. Helen pa je bil umrl za preteklost in ko je obrnil pogled v prihodnost, je izgubil vpogled v celoto. Izgubil je bil pozornost in postal prihodnost loveč predator. Izgubil je globinski vpogled v preteklost in Sokratov vpogled v celoto, kajti zakopal se je bil v svoj domišljijjski balon, izdvojil ‘sebe’ iz preostalega sveta v svojo osebno prihodnost. Izgubil se je bil v lastni zablodi, lastnih ego-sanjah. **In razdvojen v dos-ego, je bil Helen zaživel v ‘pavzi’ med sedanjim in prihodnjim časom. Med ‘Še nisem’ in ‘Še bom’.** Videl je le še do izračuna, do jutri, do prvega obroka, do cilja; a zgubil iz uvidevnosti vse preostalo ter znorel od osamljenosti.

In vsakdo se je pričel boriti le za uresničitev le svojega načrta. Življenje slehernika je bilo postalo neprestana tekma, večna borba z vsem in proti vsem. Dosega sanjanega, zmaga mu je bila postala potrditev svoje ‘volje’, sebe, Ega; in vojna je postala stil življenja Grka. Rodil se je evropski način razmišljanja. ***Življenje je neprestana borba. In le zmagovalci so živi.***, razmišljanja, katerega je opazil in uzakonil kot večno resnico Darwin dva tisoč let kasneje s svojo Evolucijo, ‘resnico’, v kateri je Hitler našel opravičilo za svojo krutost.

In če sedaj pogledava celotno zgodbo, lahko vidiva, kako se je bilo z vračem nekoč pojavilo ubijanje s strahom, vero. Woodoo. Z Mojzesom/Geo se pojavi pogojena prerokba (*‘Če boš, ne boš. Če ne boš, boš.’*). Morala. Z Apolonom pa se pojavi razdvajajoča prerokba (*‘Če ne boš, ne boš. Če boš, boš. Odloči se sam!’*). Bitje delfske dobe je dobilo možnost svobodne besede in samoodločbe in Grk je dobil tri možnosti: **živeti v preteklosti - spomin, živeti v sedanjosti - filozofija, in živeti za prihodnost, odložiti ‘srečo’ na jutri - domišljija**. Zasanjal se je v domišljijo (prihodnost) in se naslonil na uporabno znanost. Domišljijjski cilj, ki ga je videl pred seboj, je bil močnejši od strahu (preteklosti) in okolja (sedanjosti). Po umoru Sokrata, ki je bil, s svojim realizmom in svojim krepostnim raziskovanjem laži, držal soživeče v sedanjosti in srčnosti, je nerealna sanja Helenu postala možna resnica. Želja. *‘Jaz bi’* je v zavesti Helena postal *‘Bom!’*. Želja je bila postala energija njegove volje. Njegovega ‘srca’.

Starogrški človek torej ni več gledal ne v tla in ne v nebo, ni bil več ne ukročen suženj in ne ponižen vernik. V zavesti grškega človeka klasične dobe se je pojavilo opaženje: *‘Sam, po samostojnem premisleku, neodvisno od bogov, postavljam zakone. Ukazujem dogajanje. Torej ustvarjam svet. Svoj red. Lahko odločim. Ukažem usodo drugim. In zgodilo se bo. Torej sem bog!’*

Do tedaj so bili o njegovi poti in trenutku smrti vedno odločali le bogovi-vračji, nenadoma pa si je lahko sam krojil cilje in izbiral. Možnost izbire in odločitve je bila človeku postala

sinonim za svoBODO in ukazovanje-vladanje potrditev te svobode. S trditvijo: *'Postavljam zakone, torej sem bog!'*, se je bil rodil ponosen, samoljuben individuallec z lastnimi odločitvami in s trdnim zaupanjem v te odločitve in grški 'svobodnjak' je svojo usodo resno vzel v svoje roke. Iz oči sta se mu pričeli zrcaliti odločnost in samozavest.

Toda neusmerjena možnost izbire osebne poti, je, v senci olimpijskih zmagovalcev, 'dobro' razdelila na: dobro, boljše in najboljšo; in neprestano primerjanje z več-in-naj je bilo rodilo vzdušje tekmovalnosti, zavisti, neprestano borbo za naj...

Grk je bil pričel izbirati in predvidevati najboljšo; in izgubil se je bil v računanju lastne sreče. V možnosti izbire zase. V pozitivnem? razmišljanju. Domišljiji in domišljavosti. Potovati je pričel od načrta do načrta, od cilja do cilja, od zmage do zmagoslavja. Do slavospevov. Časti. Vsak 'dober' izračun, vsak prihod na izbrani cilj mu je bil dvignil samozavest in 'račun brez krčmarja' ga je bil potrl, mu jemal voljo. Ponos. Kajti potovati je pričel tudi od razočaranja do razočaranja, iz nezadovoljstva v nezadovoljstvo. Vedno hitreje, kajti ves napor človeštva, posebno zadnjih nekaj stoletij, je bil usmerjen v odkrivanje, kako skrajšati razdalje in kako skrajšati čas do dosežka. Odrešujočega dogodka, ko čas pričakovanja umre; in ni več časa. Ko ti nič več ni treba in so nebesa, saj si 'doma'."

"Danes človek drvi z blazno hitrostjo, kajti ljudje imamo nešteto ciljev. Načrtov. Nešteto pričakovanj in bojazni," *se mi vsili opažanje*. "Tekamo od cilja do cilja. Od zmage do zmage. Vedno v času pričakovanja. Pripeti na telefon, ujeti v meglo med sedanostjo in še neizpolnjenim pričakovanjem. Neprestano pred koncem časa. Vedno brez časa."

Sokrat in modrost

“Nekatere prastare civilizacije,” *me v prisluhnjenje pritegne Anonimusov glas*, “katere so šele odkrile umiranje in ozavestile ‘smrt’, saj so se bile ravno prebudile v zavedanje minevanja, so častile smrt, neznano moč, ki neusmiljeno srka vse ‘živo’ v neznano. Misel na smrt jim je vodila pot in usmerjala pozornost; toda z ozaveščenjem ‘konca življenja’ se je bila v zavesti človeka rodila tudi misel o nasprotju smrti, o ‘večnem življenju’, kajti strah pred smrtjo je v človekovo zavest zaplodil upanje v nesmrtnost. Nebogljeno bitje vedno časti svoj strah in sanja ‘nasprotje’.

Tako je bila tudi egipčanski duši smrt še veliko bliže kot pa življenje. Živeč ‘misterij strahu pred koncem’ in želeč ponovno rojstvo v raj na zemlji, je bil ‘veliki Egipt’ - faraon - častil smrt in si, za časa ‘umiranja v novo življenje na zemlji’, gradil kočije v večnost faraonstva. ‘Dan smrti’ je bil faraonu edini praznik. Vsi veliki grobovi, vse piramide Egipta pričajo o strahu pred koncem in hrepenenju po neumrljivosti. Po reinkarnaciji. Po ponovitvi življenja. Po večnosti - neskončnosti- življenja. A trpeči suženj, uročen in ukročen v ‘suženjsko usojenost’, v ničlo, je bil preklinjal tako življenje kot smrt, kot tudi naslednje suženjsko življenje.

Mojzes je bil uvedel v zavest Judov nove praznike: ‘sodni dan’, ‘postni dan’ in ‘sobotni dan’. Sobota je bila postala dela-prost dan, dan posvečen neznanemu pravičnemu Bogu, da bi ljudje na Boga ne-pozabili. In ukinil je bil tolažbo reinkarnacije. ‘Večnost’ -neskončnost je bil skrajšal na ‘to živ-ljenje’, dokončno razsodišče človekovi duši ter nagrado ali kazen za obnašanje, pa je bil vernikom postavil tik-izza smrti. Tosvetno življenje, edino življenje jim je bil prikazal kot priliko očiščevanja na poti iz pekla zablode v jasnino nebes. Pot od rojstva v od Boga prekleto, grešno naravo do sodnega dne je verni jud zato dojemal kot trpeče obdobje duhovnega potovanja od ‘zla’ k ‘dobremu’, kot obdobje spoznavanja in razkrinkavanja greha. Zato se je tudi verni Izraelec ukvarjal predvsem z grehom in smrtjo, onkraj meja katere se mu je šele zrcalilo ‘jutri’ (you tree), ‘resnično’, ‘bog’.

Mojzes je bil svojim vernikom še moral dati 'sveti zakon' in 'pekel kot kazen za greh', da se, le-idejni somišljeniki niso bili pobili med seboj, a v Grčiji se je, prek Apolonovega preročišča v Delfih, vernik osvobodil 'božje kazni' in 'greha' in s pomočjo boga Dioniza je stopil iz-ven strahu in s tem hkrati izven morale. S pomočjo alkohola, ki miš zacopra v leva, se rodijo 'heroji', ki se bogovom uprejo in raziščejo strahove. Junaki, raziskovalci in osvajalci ne-znanega sveta postanejo čaščeni kot bogovi. Pogum postane Grku vrednota.

Svet se v Grčiji spremeni. Postavi na glavo.

Posmrtna nebesa," *me razveseli Anonimus*, "center pozornosti izraelskega vernika, v stari Grčiji izgubijo pomen. Bogovi, po prepričanju grškega življa, prizemljeni na Olimpu, od Izraelcev preklet svet spet razsvetljuje in pozornost pohomerskega Grka se, iz ujetosti v spomin in strahove, preusmeri navzven v sedanost. V okolje. Iz spomina prizemlji v obstoječe in s planeta Zemlje Grk klasične dobe spet, kot nekoč v Tibetu, pogleda nazaj v zvezdno nebo. Grki, zroč v veselje, okoli sebe in vase, prično razlagati veselje, opažati in upoštevati sočloveka in razodkrivati sebe. 'Ego'.

Spomin-na-dan-smrti je v dobi demokracije zato bolj in bolj bledel, izgubljal moč in 'čas smrti' je bil v helenski zavesti zdrsnil v misticizem. Smrt je Grkom, razen Sokratu, prenehala biti regulator morale, vedenja in obnašanja; in nekropole, center egipčanske kulture, so bile v Sokratovi Grčiji postale nepomembna mesta.

Z nastankom 'demokracije' je bila sprememba kaste, ki je bila sužnju-faraonu 'out of the question' in je v zavesti Izraela postala 'možna, a šele po fizični smrti', v Grčiji nenadoma postala 'dosegljiva' v času zemeljskega življenja. V trajanju tega telesa. Kajti suženj je lahko postal svoboden in, teoretično, vsak svoboden izbran za voditelja. Vsakdo je pričel sanjati Kralja.

Volilni dan je bil nadomestil Mojzesovo 'soboto'. 'Božji' dan. Spomin na boga je bil umrl skupaj s 'sveto soboto'; in grška duša je padla v sanjo o nedelu. 'Nedelja' je postala demokratu najpomembnejši dan v tednu," *mi Anonimusove besede jasno predočijo seme skreganosti med vernimi sobotarji in ateistično nedeljo*.

"Užitek in razkošje nedela, posmrtna nebesa, prihodnost Izraelca," *me Anonimus iz primerjave vrže nazaj, naprej v raziskovanje vloge smrti na človeško zavest*, "je bil 'demokrat' predstavil kar v sedanost, saj je ubogal voditelja - boga in imel raj - sužnja. Pred neizogibni posmrtni trenutek soočenja s pravičnim stvarnikom, pred trenutek, ki je bil usmernik morale in center duhovnega življenja vernega juda, pa si je bil svobodnjakar (pred)postavil trenutek zadovoljstva. Cilj. **Pred smrt si je predpostavil svoja osebna, uresničljiva nebesa.** Neposredno pred seboj je določil to-svetni cilj. Dogodek. Srečo. Izvolil si je bil 'delček nebes', sanjo dostopno v času tozemskega bivanja. Zagledal se je v tosvetno prihodnost, v življenje DO smrti."

"In zapadni človek še danes pada iz sanje v sanjo, iz blodnje v blodnjo. Brez prihodnosti današnji človek ne zna živeti," *me prešine*. "Ne upa se soočiti s smrtjo. S smrtjo predstave o sebi. Kajti če cilja ni, prst - delček ne prekriva zapostavljenega dela celote in je soočenje s smrtjo ega neizbežno. Zato Sizif teka od cilja do cilja in si izmišlja nove cilje, le da prikrije strah, ki mu preprečuje soočiti se s smrtjo spomina. Smrtjo svete besede. Besede. Opravičil za svojo dvoličnost in krutost."

Pogled mi nenadoma uide na prijatelje, na brata, na vse poznane, ki so ostali brez jutri, ko so se, na smrt bolni, soočali s smrtjo. Z rakom. Z Egom. S koncem.

"Tedaj, na robu, ko jim je bilo zmanjkalo časa za načrtovanje prihodnosti, jim je bilo vse jasno," *me strese*. "Vse cilje in vse ščite, vsa opravičila in lažne resnice je raztopila bližina konca. Ego je bil že mrtev. Prihodnost tema. Toda brž, ko jim je bilo bolje in so dobili prihodnost nazaj, so vse, kar so bili videli na pragu smrti, pozabili. Zopet so si prihodnost nabasali s cilji in sanja

jim je bila zopet postala 'ego' in vzela celostni vpogled," *me zmrazi prognoza*. "Ali bodo morali še enkrat?" *se zazrem v prazno...*

"Iz vzdušja bojazni pred smrtjo," *me zgrabi spet Anonimusov glas*, "ki prestrašenemu bitju pozornost obrača navzven v strašno okolje in išče le predvidene strahove in rešitve, je bil antični Grk, mimo Sokrata, preskočil v samovšečnega Helena, v samozavestno točko, junaško, brezkompromisno hitečo na cilj. Cilj je bil postal počelo in zaključek, vzrok-in-posledica njegove akcije in dosega cilja je Grku postala merilo 'dobrega'. Merilo moštosti.

Grk helenistične dobe je stopil na lastno pot, pričel ciljati življenje, izračunavati svoje 'BO', načrtovati prihodnost in se boriti za verjetnost. Prenehal je živeti po cikličnem času poljedelca, prenehal častiti pozorno boginjo Demetro in njeno kačo, prenehal je bil upoštevati karmično kolo smrti, kajti grška duša je vstopila v čas, ki steče ob zamisli sreče in izgine ob izpolnitvi. Čas poti od starta do cilja. Čas verjetnosti, domišljije, čas neodvisen od sonca, lune, zvezd.

Vsakdo je padel v osebni linearni čas pričakovanja. V čas ustvarjanja svoje lastne sreče. In vsakdo se je bil izgubil na samo-svojo pot. Vsakdo je bil zaživel v svojem, od drugih oddvojenem balonu. Vsak v svojem svetem svetu. Vsakdo je pričel živeti v drugem času, vsak zasanjan v svoj cilj. V točko.

Rodil se je individuallec. Različen. Različen v cilju in zanimanju. Oddvojen od drugih sanj."

"Ali se zato ne slišimo in ne razumemo?" *me vrže iz tihote opazovanja*. "Ker vsakdo sliši le tiste, ki živijo v istem času? Ki sanjajo iste sanje. Drugim časom ne znamo prisluhniti?" *me strese*.

"Različni v sanjah, a brez skupnega boga?strahu, so si bili Grki našli novo skupno merilo. Skupno točko. Dosego. Zmago. Na olimpijskem ognju zrasli junaki so postali čaščeni kot bogovi. Helen je bil pozabil na 'zakaj'. Na izvor. Na boga. Spraševal se je bil le še 'ZA kaj?'. Cilj, nagrada, čast so mu postali edino gibalno, ki ga je še spravilo v akcijo."

"Kot danes," *me strezni povedano*. "Brez šopa denarja nihče ne dvigne riti. Zastonj oziroma brez dobička nihče ne pomaga."

"Helen je bil nenadoma videl le še polovico sveta. Le še lep spomin. Le še svojo sanjano prihodnost; a strah preteklosti je bil v njegovi glavi zbledel. Brez strahu, brezbožno se je bil grški otrok klasične dobe zazrl v okolico, v umiranje okoli sebe, a sam se je bil počutil nesmrtnega; in vsi strahovi so mu postali izziv. 'Prepoved' je pogumnemu Grku postala 'zapoved' in začne se vzpon junaštva.

S pomočjo dvoličnega boga Dioniza, ki s pomočjo alkohola iz prestrašene miške naredi neustrašnega leva, so se bili rodili izzivalci strahu, raziskovalci NE-ja, heroji, zmagovalci nemogočega, preziralci smrti, Heraklej, Tezej, Sokrat, Kristus."

"In še danes Grkom beseda 'NE' pomeni pritrditev. 'Ne.' razumejo kot 'Ja.'," *me razveseli odkritje*. "Nemogoče je s pomočjo alkoholne omame postalo 'lahko, če ga kozarček ali dva...'. Otrok se je bil napil vina," *zagledam zgodovinsko vlogo alkohola*, "in pijan postal najmočnejši. Neustrašen kot Goljat. In grško-rimsko-sedanja pijana civilizacija je bila pričela korakati in pijano opletati od cilja do cilja, od dosežka do dosežka. Od zmage do zmage. Od jutri do jutri. Do dokončne zmage nad strahom. Nad nezaupanjem," *nas, zapadni svet, zagledam na skupni zgodovinski poti*.

"Mojzes," *me vrže Anonimus spet k pobudniku sožitja, k duhovnemu očetu Bude, Sokrata in Jezusa*, "poln groze pred neznanim, je bil sanjal močnega zaščitnika Zevsa, boga varne prihodnosti, a razumni otrok David je bil v stari Grčiji postal Zevs. Premeteni nasilnež. Otrok se

je bil uprl 'očetu strahu' in Helen, rešen strahu, je bil pričel živeti Zevsa, prihodnost, 'verjetnost'. Verjeti je bil pričel v svoja lastna nebesa na tej zemlji in grško zavest je okupiralo tosvetno dogajanje in lastna izpolnitev.

Pozabili so Grki na izraelsko zlo in pravičnost. Začeli so bili spet častiti veličino in 'prihod na cilj' jim je postal vrhunec življenja; zato so bili pozabili na minljivost in na smrt. Na 'nič'. Pozabili na ponavljanje pomladi, poletja, jeseni, zime, pozabili na lunine mene in zvezde. Pozabili na Davidov Zakon setve in žetve. Demetrini ognji so bili prekleti in Zevsove igre so bile določile nadaljnji potek zgodovine.

Le lastna veličina je posamezniku postala edino-pomembna in vse preostalo, tudi smrt, se je bilo izgubilo iz upoštevanja, se oddaljilo in izgubilo v megli pozabljenja. V podzavesti. Kajti Helen je bil padel v vzdušje večnega željenja. Želja je bila postala njegova gonilna sila in usmeritev. 'Sužnji ljudi' so bili v Stari grčiji mutirali v 'sužnje stvari'.

Toda pred padcem Aten v veličino, neustvarjalnost in agresijo, je Grčija, predvsem Atene, doživela duhovni razcvet, saj človek demokratične dobe ni več pokorno gledal le v tla, kot suženj v Egiptu, ki ni bil smel dvigniti pogleda do oči faraona, kateri se mu je predstavil za boga; in ni več buljil le v zrak, išoč boga na nebu, kot izraelski vernik. Niti ni bil zaljubljen le v denarnico, kot židovski oderuh. Strah pred mogočnimi bogovi, ki je bil vodil in usmerjal pozornost predhomerskih ljudi Grčije, je v klasičnem Grku ugasnil. Ko se je bil Grk dvignil iz megle strahu in prej ko je bil zapadel v past egoistične želje, se je zgodila renesansa človeške zavesti. Klasična doba stare Grčije.

Nič več v strahu pred božjo kaznijo zaradi neuboganja in zato prost vseh moral in vseh grehov, rešen strahu pred 'padlimi' posvetnimi in duhovnimi 'bogovi', se je bil svobodnjak dvignil na svoje noge, pogledal navzven in se začudil: ***'Kaj se dogaja okoli mene in v meni? Kaj je resnično in kaj lažno?'***

Bolečina zaničevane ženske duše, bolečina od moškega preklete Eve, se je bila spremenila v grom. Podatek se je bil spremenil v zgodbo. Nastal je MItoLOGOS, ki je bil spremenil odnos pohomerskih Grkov do bogov in odnos moškega do ženske duše, do ženske in do matere Zemlje. Trda simetrija egipčanske piramide se je bila spremenila v mehko krogle in Heziod se ozave planeta Zemlje. Matere Gee. Demetre. Ženske. Zato na začetku Teogonije stoji ženska, boginja mati Gea, iz katere se rodi prvi moški, Uran."

"Uran se rodi iz Gee. Moški iz ženske," *me šokira uvid*. "Ravno nasprotno Adamovi zgodbi o njegovem rebu brez mozga. Stvarnik sveta tudi ni 'Bog oče', kot stoji na začetku izraelske zgodbe," *me spomni šepetanje 'Stare zaveze'*.

"Izraelsko prekletstvo tozemskosti in s tem vse-ob-stoječe božje narave," *razlaga Anonimus naprej*, "se v otrocih matere Gee prerodi v izraelsko nasprotje, v občudovanje tozemske narave, naravnosti in čutnosti. Grki, zroč okoli sebe, prično razlagati vesolje, opazati in upoštevati sočloveka. Svet se je bil spremenil, kajti spremenil se je bil odnos grške duše do sveta. Neprestrašen in še brez svoje lastne sanje se je bil 'svobodnjak' zagledal na-ravnost naprej v neskončnost OBzorja, zaznal lepoOotOoo sončnega zahoda in dih, spomin ter korak so mu zastali v občutenju čudovitosti narave. Zaznavanje naravnosti je navdihnilo v Grku klasične dobe 'nov dih'. Navdih. Umetnost. Filozofijo.

Pogled v živalsko-človeški svet in prisluhni.

Samica je povsod, razen v človeški zavesti, na pogled 'grša' od samčka, a v živalskem svetu vlada samčkom, saj vlada s spolnim parfumom. A v boga-in-bogastvo verujoči moški jo je bil prezrl in ponižal v sužnjo ter jo preklel zaradi svojega nerazložljivega trpljenja. S tem je bil preklel rahločutno žensko dušo: pozornost, občutljivost, obzirnost in nežnost. Pohodil je bil

verniki srce, a povečevali brezčutnost moškega, saj je bil povečeval razum in opravičil krutost in pohlep.

Ženska je bila zato moškemu v starem Egiptu le sužnja -posest, v vernem Izraelu je morala biti možu pokorjena in postala je od moškega za vse grehe?bolečine neprestano obtoževana cipa; toda v očeh po-homerskega Grka, otroka matere Gee, postane ženska spet zaželjena izbranka, lepa.

O tem grškem povzdignjenju ženske duše nam govori antična zgodba o začetku Trojanske vojne, kjer si zadnji princ Davidovega kraljestva, princ Paris, še nepokvarjen mladenič, razsodnik na nebeškem lepotnem tekmovanju za 'miss' in 'zlati jabolko', ne izbere več moči in časti, podkupnine boginje Here, niti si ne izbere znanja in spoštovanja, ki ju ponuja za zmagoviti glas boginja modrosti, Atena. Izbral si je bil 'tretjo možnost'. Izbral je bil srce. Izbral darilo Afrodite, boginje ljubezni. Srce je dal za najlepšo žensko tedanje dobe, za lepo Hell-ENO, željeno Jeleno.

Prepovedano 'jabolko (*je bolj, kot*) greha' in prekletstva iz izraelske zgodbe, na Olimpu postane zlato 'jabolko spora' med olimpijskimi bogovi in se v grški duši dvigne v simbol ljubezni. Svobodne ljubezni. Lepote. Hetera Dafne je v očeh razumnika Temistokla postala spoštovana kot razumno bitje in v očeh Helena Perikleja je Aspazija postala 'edina'. Ženska. Lepa.

Trojanska vojna nakazuje preskok, korak v človeški zavesti, saj se je, od padca zavesti človeka v past prepoznavnega in s tem v omejenost-in-slepoto, kot tudi celotno dobo vračevega uroka, pa vse do Apolonove Grčije, samček boril le za posedovanje, za lastništvo mladega Persefoninega telesa, ki nudi nadaljevanje duha, nikoli zaradi izbrankine lepe edinstvenosti. Ženstvenosti. Rodi se rek: '*Lepota je moč ženske, kot je moč lepota moškega*'.

Vasezagledana moška duša je bila s princem Parisom?Kristusom, zadnjim otrokom starega Davidovega kraljestva, prestopila svojo Trojo (*moč znanje urok*) in se nežno dotaknila ženske duše, občutila žensko, so-čutila in za-znala naravo... in 'potenca': ustvarjalnost, pozornost in občutljivost se v klasični Grčiji, za hip, vrnejo iz ječe ukletosti v labirint spomina. Klasični Grk je bil postal občudovalec duhovne lepote in, kot športnik in olimpijski navijač na olimpijskih igrah, tudi častilec moči, častilec človeškega telesa in junaškega duha."

"Na žalost predvsem moškega duha in moškega telesa," *mi pedofilija olimpijskih Grkov in izjemnost Platona in njegove 'platonične ljubezni' izkažeta moralo cvetočih Aten in starega sveta.*

"Rodi se rek: '*Zdrav duh v zdravem telesu.*' in izraelska grešnost telesa se v antični Grčiji razkrije v lepoto golote," *se ne da zmotiti Anonimus.* "O grški ustvarjalni potenci umetniške-ženske duše, o prisotnosti inteligence, o zaznavanju naravne lepote pa priča razcvet umetnosti, filozofije in znanosti v demokratični Grčiji. In o občudovanju mehke sozvočja pričajo stvaritve duš, ki so težile proč od urejenosti simetrije, proč od človeškega reda, a iskale harmonijo, npr. kiparja Fidija in Kalikrates in njuna 'harmonična Akropola'. Faraonska svečeniška strogost, negibna ukletost egipčanskih malikov se je bila v delih grških kiparjev zmehčala v sproščen gib in s kiparjem Mironom kipi 'oživijo'.

Dojemanje sveta se je v glavi Grka spremenilo, kajti v dobi renesanse stare Grčije zavest človeštva preskoči iz temine bojzani v svetlost pričakovanja, iz 'duhovnega' pade v 'materialno', iz preteklosti v prihodnost. Iz božjega sveta ognja, iz suženjske ujetosti v vračevo manipulacijo, se je bil, ven iz od vračev zapovedane skupinske karme, izvil sam-opazujoč in sam-odločujoč demokrat, individuallec. A postal je bil zaverovan vase in ponosen borec za svojo prihodnost. Borec za svojo karmo. Za samoodločbo.

Toda, ko se je bila grška duša v dobi demokracije dvigovala iz ponižnosti sužnja v vzvišenost zmagovalca, se je na nevtralni točki skromnosti, za trenutek zaustavila, se zazrla v oko ne-resnice in napravila korak proti pravičnosti. Nepristranskosti. In dobroti.

Nevzvišeno-neponižen na prepihu agore stoji Sokrat in opazuje nori svet okoli sebe. Njegova ljubezen do resnice pomeni rojstvo filozofije in začetek umiranja neresnice. Začetek svobodnega, nepristranskega učenja.

Njegovo življenje ti pove vse o njem.

Delfsko preročišče je bilo Sokrata, revnega kamnoseka, označilo kot najmodrejšega zemljana. Sokrat, katerega skromnost se razkriva v njegovi izjavi: ***'Vem, da nič ne vem. Več od drugih vem le to, da tisto, kar ne vem, tudi mislim ne, da vem!'***, preročišču ni verjel, saj se ni bil nikoli imel za modrega, zato je celo svoje bivanje z vprašanji prereševal vsakogar, ki je ?kaj? vedel, da bi našel modrejšega od sebe.

S svojimi vprašanji je bil čistil pomene besed in in s tem čistil družbo MORALE; ter silil someščane v ETIKO, v krepostno življenje. S tem ko je tehtal in majal staro razumevanje sveta, je rušil stari avtoritativni družbeni red in vero v olimpijske bogove, sejal dvom v resničnost človekovega zaznavanja sebe in sveta okoli sebe.

Sokrat je s svojim: *'Vem, da nič ne vem.'* skrivil !klicaj! v ?vprašaj?. Raztapljal je statično-stoično predstavo: *'Vem! Tako je vedno bilo, zato je tako tudi zdaj in bo tudi jutri. Vedno. Tako so zapovedali bogovi.'*

Vprašanje: ***'Ali res vemo, kaj je resnica in kaj je prav? Kaj je ujetost in kaj ni svoboda? Kaj je morala in kaj etika?'*** je zgibalo stoične duše in odprlo pot preverjanju starih dokončnih resnic, starih ved, starih bogov."

"Z 'Misliti, po meni, pomeni nič vedeti.' je Sokrat čisto nasprotje Descartesove trditve: *'Mislim, torej sem!'*," *zaslišim vmes svoje misli.* "Sokrat, otrok, ki ne ve, je bil stopil nasproti odraslemu, ki 'misli, da ve; a v resnici ne ve'. Otroškost proti otročjim," *me obliva groza, ko zagledam osnovo odnosa odraslih otročajeve do otroškosti otrok našega časa.*

"Rojstvo od lepote presunjene zavesti, rojstvo svobodne zaznave dogajanja, nepogojenega občutenja brez vpliva spomina (Buda) je začetek modrosti. Nedolžnost. Nepristranskost. Ko pa se ozaveš kot delček nemerljivega in nezamisljivo neznanega, ti ta zavestnost vzame zaupanje v dokončnost že-znanega in s tem vero v vsemogočno moč Pozejdona - razuma in vsevednost Zevsa - domišljije. Vera v moč spomina in v pravilnost iz spomina izračunane prihodnosti se sesuje. Razumnost preneha biti edino merilo 'dobrega' in Sokrat se nasloni na srce. V Sokratu se prebudi človečnost.

Zavestnost svoje majhnosti, svoje nevedne nebogljenosti v primerjavi z močjo narave, v Sokratu odpusti človeški napuh, odpusti *'Znam!'* in *'Vem!'* in v Sokratovi zavesti se rodi dvom v vsako trditev in večna nezadovoljenost z odgo-vori. Iz njegovih vprašanj seka dvom v odrešujoče znanje, v vsevedno preteklost, v postavo staršev in v napovedeno-napovedano prihodnost; in iz korenine tega dvoma zaživijo odkritosrčnost, resnicoljubnost, odprtost Sokrata."

"In Sokrat se je pričel učiti samostojno," *sprevidim rešitev inteligence izpod jarma razuma in čustev, izhod iz omejenosti znanega.* ***"Filozof je čistil zrno od plevel, iskal 'neresnico' in odkrival človekove zablode, lažna stališča iz katerih pametni ukazujejo svetu; a danes se 'filozof' imenuje, kdor od potrjenih avtoritet dobi priznanje, da zna ponoviti vse zablode vseh bivših avtoritet na pamet.***

Kaj pa resničnost? Dejanska zmešnjava? Kje pa se skriva 'nevidni' Satan?"

"Sokrat," *me ne izpusti Anonimus,* "je razkrival omejenost omejenega in spoznaval ter razkrival ne-omejeno s tem, da je 'človeško slepoto' od-dvajal od 'božje vsevidnosti'. Občutenje

je ločil od znanja in čustev. Od 'Znam!', ki temelji na omejenem spominu, na stališčih preminulih, na zaključenem znanju, na preteklosti, je bil oddvojil 'Vem!', čutenje pogojne resničnosti in oboje, tako razum kot čustva postavil pod vprašaj. Podvomil je torej v vse trditve spomina, v vse resnice - podatke in vse zgodbe - čustva vseh trdilcev, tako avtoritet znanja kot zakona kot religije.

In na tehtnici ne-logičnosti, nepristransko tehtajoč vse resnice enakovredno, je bil sokratski dvom pričel nažirati ljudem antične dobe staro predstavo o svetu in, na drugi strani, odpiral pot novi človekovi usmeritvi po poti srca. Njegova krepostna drža, njegova etika je odprla vprašanje morale-avtoritete, etike-enakovrednosti in estetike-obzirnega sožitja, saj je izpostavil 'gordijski vozel' medsebojnih odnosov: ljubezni do enega-sebe, ljubezni do soljudi in ljubezni do vse so-narave. Dotaknil se je 'troedinega boga', zaradi česar so ga prakristjani imenovali 'kristjan pred Kristusom'.

A Sokrat je bil le vrh ledene gore, duhovne verige, ki je razbijala statično predstavo o svetu in so jo sestavljali Mojzes, Homer, Apolonovi Delfi, Heraklit, Buda. Človeška zavest je z Mojzesom stopila iz statičnega - statističnega sveta in se v renesančni Grčiji prvič neposredno soočila s kaosom spreminjanja, iz katerega izhaja Homerjeva mitologija, v nasprotju z mitologijo Izraela, ki izhaja še iz absolutnega, nespremenljivega, statičnega, očetovega pogleda na svet.

Pohomerski človek je bil skozi Delfe dobil možnost spremembe, doživlja-nje sveta se mu je pričelo spreminjati in Heraklit je prvi postal zavesten spreminjanja. Opazil je: 'Vse teče. Vse se spreminja.' in opozoril okolico, da 'ne moreš dvakrat stopiti v isto vodo.'

A kaj pomeni spreminjanje?

Da iz enega urejenega stanja nastane drugačna urejenost, se vmes dogodi nered. Kaos. Zmeda. Spreminjanja kaosa ne moreš ujeti v statično prestavo, kajti spreminjanje ni podatek, spreminjanje je zgodba od-starta-do-cilja. Opazovanje spreminjanja pomeni opazovanje zgodbe, povezovanje besed-dogodkov v 'novo' mitologijo. Meditacijo. Učenje.

Grki klasične dobe so bili stopili iz statične predstave v kaotično spreminjajoče se sosledje predstav, v film, kjer stari bogovi medlijo in se dvigujejo nove vrednote, nov smisel življenja. Preverili so bili staro, ubili prepoznavne strahove in stopili na pot radovednosti, spoznavanja in re-definirali so svet.

Pojavili so se matematiki in filozofi.

Že prej so bili poljedelci preštevali jabolka in živinorejec je bil štel ovce in lovec kože, torej so ljudje uporabljali računstvo, ko so preračunavali 'korist' in šteli 'posest', Grki pa odkrijejo števila in prično opazovati odnose med števili. Proučevanje odnosov med objekti, med števili, pomeni rojstvo mate-matika. Matematik opazuje stanje in odnose in išče 'magično pravilo'. Formulo. Zakon. Red.

Opazovanje odnosov med živimi ljudmi in odnosa človeka s preostalo živo naravo pa pomeni rojstvo filozofa. **Matematika išče popolnost, a filozofija raziskuje harmonijo oziroma dis-harmonijo in ker ne išče reda kot matematik, temveč opazuje ne-logičnost obstoječega reda, filozof ruši avtoriteto znanosti.** Vendar vzorec, ki velja vedno v vsakem slučaju, je cekin na poti k lepoti matematike in filozofije.

Toda krepostni, radovedni Sokrat je bil iskal luknje v vseh zakonih, saj se je bil obrnil proti vsem nepopolnim, ki se proglašajo za 'modrost'. Razkrival je omejenost resnic oziroma lažno v trditvah prevzetnih avtoritet in spoznaval meje omejenosti ter oddvojeval človeško od božjega. Zato je kritiziral tudi krivični red atenske 'suženjske demokracije', pristranske politike in pri-stranske sodnike. Prisluhnil je bil namreč tudi 'jeziku sužnjeva', ne le besedam 'svobodnih',

zato je, obsojen pohujševanja mladine, moral ali pre-klicati svojo radovedno resnicoljubnost ali spiti strup trobelike.”

Zalije me obžalovanje zaradi krivičnosti vedcev: “Pravičniški sodniki so bili razsodili in obsodili. Tako kot vedno. Kot so bili vselej zatrli vsako inteligenco. **Dvom oziroma resnicoljubnost je sovražnik, ki se ga, izgleda, bojijo vsi odrasli otročaji, ki si domišljajo, da že-vedo resnico.** Nepokornost njihovi sveti resnici pomeni vsem avtoritetam greh in v zgodovini je nezaupanje v svetost njih besede vedno pomenilo pohujšanje, kajti vsi vaseozagledani zahtevajo le potrditev sebe, zato vedno obsodijo vse ne-poslušne ne-vernike, ne-ubogljive nepokorneže...”

“A Sokratu smrt ni bila sovražnik, ” *pojasnjuje Anonimus,* “temveč prijateljska svetovalka v življenju, ki ga je bil tako-in-tako preživel na meji znanega oz. na meji neznanega. ‘Ne-znano’ ni bil dojemal kot ‘sovražno’, zato je bil, radoveden, kaj je skrito zadaj, po fizični smrti, raje spil strup, kot ponižno sprejel laž za resnico. In, kot Kristus nekaj stoletij kasneje, je brez laži umrl za novo vizijo sveta.”

“Razumniški Grki so, na znanstven način, po njihovem, ‘modro’, pod krinko odgovornosti, ‘v imenu mladine’ zastrupili modrega, ker jih je bil nenehno opozarjal na njihovo nadutost in narcizem, opominjal k etiki, objektivnosti, ” *me prešine.* “Kot so čustveni Izraelci, pod krinko pravičnosti in ‘v imenu boga’, na brezčuten način križali ljubečega, ki jim je bil ponudil notranjo razporoko, izhod iz narcizma. Slepri nikdar ne vidijo ponujene roke...” *me zalije žalost.*

“Odgovoren, po Sokratu, ni človek, ” me potegne Anonimus nazaj v Sokratovo dušo, “**kdor je odgovoren predpostavljenim, a od nižjih zahteva pokornost sebi, niti kdor zanika svoja opažanja iz koristoljubja. In kdor sebe jemlje resno, a ‘božji glas’ prezre, je neresen. Odgovoren in resen je, kdor išče resnično in je odgovoren le bogu.**

Sokratova modrost, resnicoljubna radovednost neizkvarjenega otroka, ki je bila razkrivala lažnost obstoječih predstav o obstoju, je s Sokratom v Grčiji umrla, in filozofija je bila zamrla v sofizem, v leporečenje, retoriko. Sokratnost Sokrata je razpadla na kinike - kritične askete, epikurejce - uživače in dolgočasne stoike, a vodstvo Grčije je prevzela politika. Obljuba sreče.

Sokrat je bil le postavljaj nedolžna vprašanja, razkrival omejeno in spoznaval neomejeno in s tem odpiral vrata v do tedaj neznano, njegov občudovalec Platon je zapisal dognano in zarisal nove meje duhovnemu svetu, a Aristotel je na Platonovih temeljih postavil zakone in opisal materialni svet. Aleksander Veliki Makedonski je Aristotelovo ‘grško logiko’ in ‘omiko’ širil z mečem in pod grožnjo smrtne kazni zahteval od vseh potrditev. Podreditev. Priklon.

In sedaj se sprehodiva čez ‘cel svet’.

Razsvetljenje Bude pomeni rojstvo budne, neujete pozornosti, ponovno rojstvo inteligence v obstoječe, v neznano prisotnost, kjer je vse nejasno, dvomljivo.

Dvom v uveljavljene trditve in trdilca, nezaupanje ukazu, ta ‘črv’, ‘prekleta kača’, ki nenehno obrača pozornost dvomljivca v preverjanje avtoritete, nevednemu vzame moč ukaza in trditve, in pomeni rojstvo svobode, rojstvo nepristranskega raziskovalca, pozornega opazovalca.

Svoboda samostojnega opazovanja pomeni začetek modrosti, saj prinese pozoren pogled, čist razgled in celostni vpogled; toda stalno opažanje nezadostnosti lastnega znanja oziroma videnje omejenosti znanega, prinese v človekovo zavest zavestnost omejenosti človeškega spomina, zavestnost okvirov človekove zavesti. Rodi se nepogojena trenutna akcija ob zavestnosti celote, sokratnost. Pravičnost. Modrost. Etika.

Sokratov ‘Vem, da nič ne vem’, priznanje lastnega neznanja pomeni rojstvo skromnosti in svobode vprašanja in raziskovanja. Priznanje, da ne ve, vzame učečemu možnost avtoritete in ukaza. Začne se sprotno pozorno učenje. Neusmerjeno učenje.

Moder človek je torej na vse pozoren človek, radovedno bitje, zavestno dejstva, da ni vsevedno, zavestno dejstva, da nikoli ne more imeti vseh podatkov in zato Gospodu Razumu, ki vedno upošteva le znano, ne more brezpogojno zaupati, saj vedno lahko izračuna le približek. Verjetno. **Modrost je torej zavestna omejenosti človeškega zaznavanja, znanja in omejenosti človeške logike, zato prosta napuha (“nareko-vajev<>činov”), ne pozna ne ukazov (!klicajev!zakonov!) in ne trditev (.pik.predsodkov.). Ločilo svobode je vprašaj, modrosti podpičje in ljubezni vejica, , ,**

Vendar modrost ni trenutno usmiljenje do sočloveka niti preračunljivo razumarstvo, temveč je jedro modrosti za vse enaka pravičnost. Široko srce. Objektivnost. Jasnega pogleda modremu ne more skaliti noben odmev: niti znanje, niti bolečina, niti strah, niti želja, niti užitek. Modri je zato navidezno neobčutljiv na bolečino trenutka, saj trenutno dogajanje vidi v luči večnosti. Brezčasno oziroma nepristransko opazuje in zato nečustveno, ‘neosebno’ tudi učinkuje.”

Skozi zavest se pripelje spoznanje: “Svoboda torej razreši problem znanega, strahu in želje. Buda razreši človeški psihološki čas: pričakovanje in bojazen. V zavest človeštva prinese zaupanje prihajajočemu življenju in zaupanje obdajajočemu bogu. In modrost odpusti vzvišenost razuma, spregleda čustva ter znanje postavi na realna tla, na polico z orodjem, toda, ker modrijan le od daleč opazuje tako svet večnosti kot tudi svet prevare, a, skromen, nima ne možnosti trditve in ne možnosti ukaza, modrijan ne more dejansko, fizično razrešiti problema bolečine, problema neumne moči. Problema Goljata Močnega, ki nima ne razuma, ne srca in ga zato ne gane nobena beseda, niti solza otrok in mater. Modrost ne more razrešiti problema mačizma. Problema gluhih. Problema ne-občutljivosti in krutosti človeka.

Niti nepokorščina besedi-ukazu, niti svobodomiselnost, brez srca, še nista harmonija...”

Besede izzvenijo v vakum in misli mi zamrejo v opazovanje.

Zbudi me spet Anonimusov glas: “V medčloveških odnosih po Budi in Sokratu ostane torej še vedno razdvojenost. Prepad med ‘JANG’ in ‘JIN’, vojna med slepim osredotočenjem in pozorno občutljivostjo. Med točko-človekom in celoto-bogom. Med ‘jaz’ in ljubeznijo. Pohlepom in dobroto. Med želodcem in srcem. Med Faraonom in Mojzesom. Med neobčutljivo moško in občutljivo žensko dušo. Med močjo Goljata, razumskostjo Davida in nepoštenjem Odiseja in med dobrim srcem Jezusa.

Kajti močni Goljat (vojska, policija, sodstvo), uklet v hierarhični, tiranski, očetov red samomorilskih vernikov in podkupljen s privilegijem v ne-pravičnost, pozna le ukaz-in-uboganje, zato vzdušja enakovrednosti ne prizna. Ker je sam oče ujet v dvolično bitje, ki se klanja višjim in zatira nižje, ker je ukročen-in-uročen v tiranski red dolžnosti in privilegijev, ne pozna ne-reda sproščenega vzdušja, niti ne pozna spontanosti, niti iskrive radovednosti. Pozna in prizna le brezpogojno-ubogljivost: ‘zakon-in-kazen’ in užitek grešenja. Zato vsako mehčanje avtoritativnih odnosov, vsak korak proti enakovrednemu, sproščenemu odnosu, vsako majanje navpičnega sistema, zazna kot razpad sveta, kot anarhijo, in zato nam zgodovina priča, da je vsakemu padcu tiranije znanja ali vrača ali idola ali ideala, sledila panika izvrševalcev zakona - vojaška ali policijska diktatura!

Ali se nekaj podobnega ne dogaja v vaši Sloveniji?” za hip Anonimus preskoči v dogajanje sedanosti: “Poglej le skokovito naraščanje pomembnosti besede zakona in kazni in močnih silakov brez mozga v službi oblasti. Kajti ‘red mora biti, pa čeprav slab - naš’, pravijo prestrašene kaplarske duše, ki v jezi rade koga brčnejo in zatrejo, a ker same nočejo sprejeti nase odgovornosti za svoje ukaze in prevare, se skrijejo za ‘v imenu ...’. Potuhnejo se za zakon, za ‘sveto besedo’, za ‘sveto ime’, za ‘ljudstvo’.

A pogledj. Da prideš od kaplarja do generala, moraš popolnoma ubogati navpični sistem, kar pomeni: podrediti se ukazu. In kako naj okamenelo srce občuti lepoto? Kako naj pokornost, ki nikoli ni bila smela samostojno razmisliti, in ki na vrh priplava prav zaradi slepe podrejenosti sistemu, razmišlja ne-sistemske? Ne-avtoritativno? Ne-neumno?

Kako lahko občuti materino solzo, ko ji, brezsrčno, da ubiti otroka? Ubije otroka?

In kar vprašaj se.

Ali vse šole in vsa današnja vzgoja ne izhajajo iz avtoritativne cerkvene in vojaške vzgoje, kjer je neuboganje pomenilo 'izdajo' in izdaja smrt ali izobčenje? Ali ostanki te šole vzgajajo enakovredno pravičnost? Ljubezen? Ali pa v otroke vzgajajo avtoritativno ne-pravičnost, dvoličnost? Prestrašeno skrivaštvo in 'užitek kršenja'?

Toda, ker je bil oče Razum preklel ženo-Evo in je jezen na Davida-sina, katerega prače se boji; in je tudi dandanašnji 'očka' sam del celotne spoštljive dvoličnosti mačističnega razumskega sveta; vse od rojstva časa pa do danes, 'očetov sin' umira na bojišču, braneč očetovo veličino in neobčutljivost do otroka, do spoznanja, do življenja.

Vendar, šele ko Goljat Močni spozna usmiljenje in postane srčni Heraklej ter preneha zatirati ne-močne, temveč pomaga ubogim in reši inteligenco oziroma Prometeja iz Skitske puščave; šele ko očetovo srce sprejme ženo kot enako-pomembno in prepozna sina kot enakovrednega in upoštevajoč otroka, ne-iz-koristi svoje nad-moči nad nemočnim otrokom in ga ne zatre v uboganje (Tartar), šele takrat se lahko rodijo zaupanje, dobrota, nenemir, raj. Prijateljstvo.

Takrat odrasel vernik znanja ali strahu ali želje ali bolečine sovraštva preneha biti 'verniki' in preneha žrtvovati otroke na ognju pohlepa ali sovraštva. Oče preneha mučiti svoje otroke v star vzorec ubijanja. Od otrok in skupaj z njimi se prične učiti, saj so otroci novejši od staršev v 'zgodovini umiranja' in prihajajo staršem iz njihove bodočnosti, iz sanj ali iz mor, da skupaj raziščejo čudovitost raja, v katerega so rojeni, da ga spoznajo. In medgeneracijski problem umre, kajti razkrinkal je bil oče Laj svojo podobo v ogledalu svojih otrok, razbil kalup, v katerega je bil tlačil svoje nebogljene otroke in spregledal svoj neutemeljeni strah pred padcem s trona.

Ko hčerka in sin in, z otroci enakovredna, oče in mati zazvenijo v harmoniji s stvarjenjem in stvarnikom, je dopolnjeno. 'Do polovice njeno'. Polžensko. Moška in ženska duša zaživita v obzirnem sodelovanju in lahko se rodi ljubezen. Teorija mačizma dokončno izgubi sledilce in tiranija avtoritete se izgubi v minulem.

Ojdip lahko ostane doma. Ojdipu ni treba v svet, niti ubiti očeta, kajti umrla sta bila večvreden/manjvreden, faraon/suženj, far/verniki, oče/sin in sveti duh lahko 'zadiha'. Odisej lahko najde 'dom', zvesto Penelopo in sina Telemaha."

Jezus in ljubezen

“Kadar sebe občudujemo, vidimo le sebe,” *zaslišim Anonimusa*. “Kadar se smilimo samemu sebi, smo nase preobčutljivi, zato čutimo le svojo bolečino pomanjkanja in ujeti “vase” ne moremo občutiti nikogar razen sebe. Kadar predpostavimo sebe, preostalo izgine v meglo. Vidimo “božji prst”; a ne vidimo, komu štrli.

Ljubezen v nas se rodi, ko smo stopili izven “ega”, preko točke preobčutljivosti, ki, od smrti bojazni oziroma odpustitve spomina in rojstva Budovega zaupanja življenju naprej, sploh ni več središče.

Ljubezen nikoli ni prevzetna.

Ljubezen ni smiljenje samemu sebi, torej ljubezen ne pozna samo-pomilovanja niti samoljubja. Rodi se iz sočutja do vsega in usmiljenja do kar nas obdaja in joče. Usmiljenje ni razumsko, nikoli ni preračunljivo, temveč izhaja iz pozornosti in občutljivosti v prisotnem okolju. Dobrota ne sprašuje za spol, ne za raso, ne za nacionalnost, ne za pomembnost. V dobroti ni nobenega koristolovja. In zato zase nikoli ne išče nobenega “odmeva”, nikakršnega priznanja, nobene časti, nikakršne nagrade.

Poglej.

Živali sodelijo le s svojimi mladiči in nekatere s svojo grupo, drugače branijo svoje pred tujim.

Vrač je bil prinesel v zavest človeka češčenje vrača, žrtvovanje iz strahu pred bogom, logiko podkupovanja: **'Dam, ker se bojim ne-dati'**; toda človeško bitje je bilo prvič nekaj “svojega” oddvojilo od sebe za tujca?boga. Mojzes je bil vcepil v svoje ovce spoštovanje sobratov, darovanje bogu?bratu in odprl *'dam, če daš'* oziroma *'daj-dam'* logiko: **'Dam, če dobim korist. Dam, ker bi rad nebesa.'**, ki je jedro katoliške trgovine z odpustki oziroma grehi.”

“Kupovanje nebes oziroma darovi cerkvam niso nič drugega kot le odsev strahu zaradi svoje pokvarjenosti, ki se jo verujoči zaveda, zato si z odpustki tolaži slabo vest. Odpustek za greh je 'licence to kill'. V tem ni kančka dobrote,” *se mi potrди stara ugotovitev*.

“A Jezus se je dal brezpogojno, vsem brez izjeme, brez koristi zase in postal Kristus (korist vsi),” *sledim naprej Anonimusu*. “Mojzesova obljuba: *'Dobiš čokolado, če boš priden.'* > *'Dam, če daš...'* je bil le prvi korak, ki je bil brezdušne sužnje spravil v gibanje proti pravičnosti in dobroti, prav kot je bila Geina preročica Sibila v 'materinih' Delfih z grožnjo: *'Če ne boš tepel otroke, ti ne zastrupim večerje!'* nekoč poslala očeta na pot uvidevnosti, v 'šolo skromnosti', na pot odrešenja strahu pred otrokom in sprejetja sina, na pot v svobodo, modrost, ljubezen. A to je bil šele začetek. Prvi koraki hrepenenja ženske duše po 'poti ljubezni'.

Ko okoli sebe ne vidiš več pomembnih in zaničevanih, privilegiranih in sužnjev..., ko ni več 'bolj mojih' in 'bolj tujih'..., ko pripadnost le delčku umre in pripadeš celoti, se rodi svobodna pozornost, brez pristranskih stališč, prosta spon oziroma 'meril', ki so jo bile nekoč nenehno usmerjale v 'bolj moje', v krivičnost, zato neujeta pozornost, prosta vseh predsodkov, zapusti 'notranje kraljestvo' spomina in prosto opaža zunanje. Nespomin. Božje.

Ljubezen zaživi z dotikom in sočutenjem zunanjega, z ranljivostjo do vse-obstoječega, ki vsakega človeka obdaja 'na oni strani dotika' ob hkratni popolni samopozabi, ob popolni odsotnosti spomina. Le zaznavanje vse-bolečine, slišanja joka vseh otroških in materinih duš, kot tudi občutenje bolečine osam-ljenosti moške duše, rodi sočutenje so-bitij; in sočutje izniči strah.

Poln vsebolečine sveta in usmiljenja, prost strahu za lastno varnost, se je bil Jezus odprl 'zunanjemu svetu'. Zaznaval je psihološko bolečino v greh razdvojene duše in spregledal je vse posledice vzvišene objestnosti. Razrešil je psihološki pritisk avtoritativnih nasilnežev in razumel njihovo upiranje 'ljubečemu' bogu, zakaj spregledal je bil ogenj 'notranjega' pohlepa, ki 'zunaj'

požrešno izkorišča in ubija 'manjvredno rajo'. Spregledal je bil židovsko uročeno fascinacijo z lastno izbranostjo, slepoto izdvojenosti zagledanih v bogastvo, idejo ali cilj, ki pozornost zaljubljenca nenehno srka v kruto brezčutnost do ne-izbranega. 'Preostalega'. 'Manjvrednega'.

Pripadništvo le-delčku je bilo v Jezusu umrlo. Izgubil je identiteto, kajti odpustil je egoizem omejenega pripadništva. Odpustil je bil od sebe vse slepote, vse zavedenosti in omejene zvezanosti človeškega sveta in s '*Saj ne vedo, kaj delajo.*' odpustil vse slepo ravnanje vsem zavedenim, tako zatiralcem kot zatiranim, judom kot ne-judom. Vsem otrokom sveta. Kajti Jezusovo dojetje uročnosti sonarodnjakov v zaprt krog sovraštva judovske 'notranje zaveze' je bilo spregledalo vse-človeške zablode. Razvozlal je bil gordijski vozelski vozel bolečine, saj je bil razumel kruto brezsrčnost neumnega Goljata in vzvišenost slepega Davida ter obup mučenega Odiseja Zvitega, ki je bil najmlajšega med tremi brati pahnil v prevaro svojih starejših bratov, zato se je v Jezusovi otroški duši rodilo razumevanje vseh, v nebesa in vase zasanjanih odraslih. V sodobnikih je prepoznaval ujetost duha v bolečino, v strah, v bolezen, v pohlep, v predstavo o SEBI, v predstavo o bogu, v predstavo o svetu; in v oko mu je bila kapnila solza sočutja do vseh oslepljenih zatiranih kot tudi do slepih zatiralcev: '*Saj ne vedo, kaj počno! A po delih jih spoznaš. Dela so zrcalo duše. Besede so le zrcalo znanja. Mrtev spomin.*'

Prosil je boga, naj slepim odpusti zablode, kot je bil vernikom in pismoukim avtoritetam cerkve on sam odpustil njihova dejanja slepote in jokal je nad mrtvimi očmi in grešnimi, vase zaljubljenimi srca soljudi.

Zavrnil je bil izbranost 'božjega naroda' in vse-pomembnost družine. Odpovedal se je bil ne le idejni, tudi družinski - mafijski logiki. Celo lastni materi je bil odrekel večpomembnost med materami.

Podrl je bil vse izdvojitve. Vse meje. Vsa obzidja. Vse predsodke.

Vse je v Jezusovih očeh postalo enako sveto. Ego-centričnost je v Jezusu umrla. Narcis se je bil odljubil in ostal ljubeč otrok. Odpustil je bil vse preteklo, odprl se je bil navzven in postal veselje. Vse-človeški. Izenačil je bil ves človeški svet v enakovredne posameznike. Sprejel je vse obstoječe v svoje srce in se zavezal z vsemi zatiranimi in trpečimi sobrati in sestrami v 'novo zavezo', v pripadnost vsem otrokom matere zemlje, zato nič več ni bil vzvišen do Rimljanov, do NEjudov, 'tujcev', niti ni bil ponižen avtoritetam Izraela, očetom cerkve.

'Tudi izven obzidja KROGA so prijatelji, enakovredni, bratje!', je bil pričel rušiti obzidje judovske 'stare zaveze', najedati zavezanost-in-zaprto v krog pripadnosti le svojemu, 'izbranemu' narodu in židovski tradiciji.

Poglejva zdaj malo širše.

'Ujeto upanje', skrivnostna NeVEČneManj iz Pandorine skrinjice, se je bila v 'skrinji zaveze' preobrazila in učlovečena inteligenca, dekliška duša Jezusa je bila zavezala apostole v 'novo zavezo', zavezo prijateljstva med vsemi otroškimi dušami, v odnos, v katerem ni 'bližnjih' in 'daljnih'. Ni pomembnih in nepomembnih. Ne naših in vaših. Ne prvih in ne zadnjih. Ne gornjih/spodnjih.

Mojzes je bil sužnje speljal iz ujetosti v tuj ukaz, in jih zaprl v krog samo-zaveze. Jezus pa je ljudom odprl zaprt krog v premico ter s svojimi dejanji vsem ljudem sveta pokazal 'pot iz notranje identifikacije', iz omejene pripadnosti. Svoje sodobnike in zanjimce je napotil proti sožitju z vsem preostalim svetom. Toda zavezani v zavezo z očetom Mojzesom in bogom Zevsom - judovskim Jahvejem, islamskim Alahom, ga zavedni judje niso prepoznali. Kajti Mojzes je bil svojim vernikom govoril s stališča očeta. Otrokom svojega naroda je bil zapovedal čaščenje vseboga in spoštovanje staršev, starosti, znanja, zakonov. Zapovedal je bil spet red Davida Razumnega. Razum. Jezus pa je poveljal dušo neukalupljenega, nedolžnega otroka in

dobro srce matere. Srce 'ne-znanega boga' in lepoto matere zemlje. Raznašal je v okolje, v vest in v zavest ljudi, veselo sporočilo-evangelij: *'Eva je angel. Bog je dober. Odpušča grehe. Tudi človek lahko odpusti jeze in sovraštva.'*

Raja ni v nebesih. Raj je na zemlji, ko iz človeške zavesti izmre logika raka in vzvišenost-in-ponižnost iz medčloveških odnosov. Ko vsakdo sočuti bolečino osamljenega, prezrtega otroka. Bolečino boga. Tedaj se v človekovem srcu rodita skromnost in občutljiva nežnost."

Pripovedoval je bil prilike o ljubezni, pridigal odraslim sprejetje in upoštevanje otrok: **'Bodite kot otroci! Otroci vidijo s srcem, ne s koristolovskim razumom. Otroci nimajo prepričanj, ne predsodkov. Ne verujejo v statične predstave. Otrok gre k tistemu, ki ga ima rad, ne k tistemu, ki je iste vere, istega prepričanja.'**

Zato NE častite in NE spoštujte soljudi,' je NeVEČneManj skozi 'božjega sina' svarila vernike stare zaveze, 'temveč ljubite svojega bližnjega, kakor samega sebe! Kajti v čaščenju je skrito žrtvovanje, malikovanje. Častiš iz pohlepa ali zaljubljenosti. Toda tudi v spoštovanju je skrita past. V spoštovanju se skrivata strah-in-korist, zato tudi povzpetništvo. Vzvišenost in ponižnost."

Ljudem je Jezus govoril o skromnosti: **'Skromen človek ni ne vzvišen ne ponižen, ker pozna magično besedo: dovolj! Ponižnej je ne pozna. Nikoli mu ni dovolj. Nikoli ni zadovoljen. Vzame toliko, kolikor si trenutno upa. Ne ukrade edino-le zato, ker ga je strah kazni, strah gospodarja, boga; a če bog nanj ne pazi, nima mere. Ponižni so večni sužnji lakomnosti, a skromnost je začetek ljubezni. Kajti skromnemu je vseeno, ali ga bog vidi ali ne. Obziren človek nikoli ne misli le nase, zato ne vzame nikoli preveč. Vedno upošteva vse. Ne zaradi strahu pred kaznijo, temveč iz sočutja do drugih, iz uvidevnosti do vsega obdajajočega.'**

Usmiljeni Jezus je s svojim vedenjem oživil estetiko. S svojo akcijo je oživil dobroto do vse-brata v dejanja in utelešena skromna dobrota je v Jezusu razblinila skušnjave po kroni, žezlu in meču. Otrok je bil odklonil ukaz in sužnja, odložil pa je bil tudi meč upora oziroma maščevanja nad slepim in zato krivičnim očetom ter družbi oziroma očetom nastavlil še drugo lice.

V njegovih učencih je bila njegova estetika budila etiko. Odprtost, enakovrednost in modrost. In varuhi Mojzesove besede, pismouki zapovedanega sveta so se začutili ogrožene.

V judovskem svetu, ki je otrokom zapovedoval: *'Spoštuj svoje starše! Spoštuj notranjo zavezo!'*, torej zapovedoval UNDERstanding, ponižno uboganje, podrejenost otroka le 'božjemu narodu' in odraslemu, so bile Jezusove besede in njegova svobodna dejanja, njegova nepristranska dobrota in nepripadništvo, vzvišenim očetom judovske cerkve zazvene kot svetoskrunstvo. Njegovo odprtost do vseh sobivajočih so proglasili za 'izdajstvo boga'.

Pred tisočletji so bili sužnji, na poti proti pravičnosti, prostovoljno sprejeli prostovoljno identifikacijo kot "svobodo" in z "bratstvom naroda" sami sebe zaprli v vzvišeni geto. In čeprav jim je bil Mojzes zapovedal: *'Ne ubijaj! Kogarkoli ubiješ, ubiješ brata.'*, so vzvišeni judovski starci, besni zaradi zanikanja pokornosti njim, očetom, 'svetim' avtoritetam cerkve in zaradi zanikanja izjemne izbranosti naroda, križali svojega sina, trdeč, da ne spoštuje 'Božje postave'.

Križali so svojega odrešenika, ki jim je bil prinesel notranjo odvezo, prišel pokazat pot iz zablode na-sion-all-izma, pot iz skupinskega napuha. Iz zablode na^Rcizma. Niso bili slišali pomena njegovih prilik. Prekleli so odpuščanje in svobodo. Prekleli so ljubezen in inteligenco."

"In še dandanes," me obnašanje židovske skupnosti spomni na čas, v katerem živimo, "židje priznajo le po-mojzesov Pentateuh, 'staro zavezo', častijo svojo izbranost, z orožjem ščitijo svoj ego-trip in trmasto vztrajajo v prekletstvu Eve in večnega iskanja obljubljenе dežele. Ne priznajo niti Kristusa niti svoje, še danes trajajoče, slepote, ki jim je bila vzela srce in jih

zapeljala v križanje odrešenika-sina, saj še dandanes zaničujejo vse nežidovsko. Očetov mačoh duh noče sestopiti s prestola in zato do smrti ne prizna ne sina niti ženske duše. Prizna le očeta Mojzesa in njegovega Zeusa in gleda v prihod.no.smrť. Zato izraelska 'moška družba' še danes ubija otroke v sovraštvo do vseh nejudov in jih vzgaja v slepilo prekletstva Eve. V pokornost tradiciji. V zavezanost v židovski mačistični ego. In o sebi imajo celo mnenje, da so 'pravični' in 'karakterni', ko odločno ločijo svet na ^{MI} in ^{ONI}.

A v Jezusovi (*Jaz.Usi*) duši je bila izjemnost umrla. V njegovi dobroti zato ni več metra, ker ni delitve, saj ni več tujih, ni predpostavljenih in ne zapostavljenih, ne moških in ne žensk, zakaj 'dobro' ne more biti dobro le-za-mene, za nas, dobro je dobro le za vse, saj ljubezen nikoli ne predpostavlja sebe. Ljubezen je vesoljna, ne le vse-človeška in prakrščanstvo, ki so ga bili zasejali Jezusovi apostoli, ni bilo več lokalno, eno-nacionalno, kot je bilo prej judovstvo.

Poglej zdaj celo zgodbo.

Mojzes je v judovsko zavest naslikal pravično nagrado v nebesih in jim s tem v zavest zasadil seme pravičnosti in dobrote, kar je bil, po Davidovem padcu v slepoto razuma in Odisejevem padcu v dvoličnost in premetenost, prvi korak Človeške skupnosti proti 'nazaj', proti vrnitvi v raj, v enost z vsem. V sožitje človeka in zemlje in boga.

Mojzes je bil spregledal zlato zablodo in prepovedal je bil čaščenja vrača in 'zlatega teleta'. Zapovedal je čaščenje vsemogočnega pravičnega 'NEznanega boga' ter spoštovanje staršev in s tem znanja. Izkušnje. Starosti. Obrnil je bil kolo zgodovine, zakaj iz odtujenosti, iz neobčutljivosti, iz puščave besa, iz vzdušja brezobzirnega pohlepa, je bil poslal prestrašeno-pohlepno zavest odsužnenih na pot proti nebesom, proti ne-besu, proti vzdušju sočutnih ljudi.

Goljatova živalska zavest se je bila tako preko 'spoštovanja znanja' v Davidovem kraljestvu, preko 'čaščenja vrača' v kraljevini ognja, preko Mojzesovega 'spoštovanja staršev-družine in sobratov-naroda' razvila v **vsem enakovrednega Budo**, do vsega **nepristranskega Sokrata** in **ljubečega Kristusa**, razvila v čloVEČNO bitje, zavestno bitje, ki se, skromno, uči govornice dotika in se ne pretepa z bogom za oblast, saj občuti živost obdajajočega stvarstva, vidi spreminjanje stvarjenja in zaznava lepoto in mogočnost stvarstva.

V starem Izraelu se je bila z Mojzesovim 'neznanim bogom' torej pri'ela geneza osvoboditve duha iz uroka smrti in iz zagledanosti v spomin. Socializacija besede-duha-telesa. VSEvsebnostni razvoj 'lovekove duše in harmonizacija družbe. V Indiji se je rodila svoboda, v Grčji je spregovorila modrost in v hlevskih jaslih se JE rodila otrokova dobrot do VSEbrata."

"In danes? Dvatisoč let kasneje?" *pogledam okoli sebe*. "Današnji sebe imenujoči krščanski svet, katerega dojemanje sveta očitno živi še v času pred Mojzesom, saj ne šteka niti "Ne ubijaj!", pa, bežeč proč od bolečine, blodi v užitkih, od bede grebe v bogastvo in iz ujetosti pada v tiranijo, saj še vedno časti zlato tele, judovske obresti, položaj in smrt-veličino. Kot nekdanj faraon.

V imenu ljubezni brat za drobiž ali za 'sveto' besedo na besedo 'svetih' ubija brata; a Jezus se je bil, kot tretji, za Budo in Sokratom, odpovedal pohlepu, pripadništvu in maščevanju in nastavlil 'svetim resničnikom' še drugo lice ter jim odpustil vse zablode.

Sebe-imenujoči kristjani pridigajo o brezpogojni ljubezni in o 'novi zavezi', a sami živijo avtoritativno po stari zavezi, živijo v prekletstvu ženske duše in svoje vernike - otroke držijo v strogi pripadnosti cerkvi in v ponižnosti do 'gospodov cerkve', a vsem ne-pripadnikom, prav kot Židje, grozijo: '**Če nisi naš, bodi preklet.**'

Politiki, skriti za Jezusovo podobo, so bili razdelili ljudi," *zagledam nekrščansko krščanske cerkve*, "razdvojili na 'naše' in 'sovražne' in s tem prekleli in zanikali humanizem. A ne vidijo, da s tem preklinjajo prvega človekoljuba in prvega komunista, Jezusa.

Skrivajo se za Jezusovo srce, kličejo se po Kristusu, mahajo pa s 'križanim na križu' in žugajo z ognjem, a istočasno s svojo dogmatsko vzgojo ukalupljajo otroke v verstvo oziroma verno vojsko, a Kristus sam je bil sesul vse dogme, ki zakoličujejo meje. Izničil vse razdvojenosti in omejenosti in kalupe. Sestopil je bil z oblasti, zavrgel zmago in čast. A krščanski svet?

S svojim medsebojnim brezobzirnim tekmovanjem krščanski svet uničuje sebe in svet okoli sebe, plodi strah, plodi zavistne oziroma ambiciozne, pohlepne otroke, celo mori svoje otroke. In če otrok ne prizna njihove veličine in pomembnosti in svete nedotakljivosti, je otrok, kot v Izraelu, še vedno obsojen kot 'heretik', kot je bil obsojen Jezus. In vse se dogaja v imenu Kristusa. V imenu ljubezni.

Kakšne ljubezni? Koga ljubijo avtoritete?" *me trga jeza nad izkrivljenci, ki se skrivajo za ščitom ljubezni, a snujejo le vojno.* **"Koga so ljubile modre in ljubeče avtoritete, ko so si vzele pravico 'pravičnega boga' in razsodile o življenju-in-smrti Jezusa? In Sokrata? Ali niso zastrupile nedolžnega otroka le, ker je podvomil vanje? V imenu kakšne ljubezni so goreli na grmadah Katari? Jan Hus? Koga so avtoritete zažigale, ko so zažigali nepripadnike in nekimavce?"**

"Očitno je," *me v trenutku umiri Anonimusov glas,* "da so se bile v zgodovini človeštva vedno pojavljale osebe, ki so na svet prinesle nova spo-znanja in podrle uveljavljeno predstavo o svetu, a njihovi častilci so bili vedno iz mističnega spoznanja 'učitelja' naredili 'sveti zakon' in pismouki so se bili še vedno povzdignili in postavili za avtoriteto, za svetilnike, razsodnike in pravičniške rablje. In brezobzirno so izkoristili "zakon" in vernike v lastno korist. Za blagostanje svoje riti in blagostanje ustanove, ki je bila postala 'sedež svetosti'.

Poglej okoli sebe.

Mnogo ljudi danes dobi alergijo ob besedi: 'bog'. A le zato, ker boga-Mojzesa-Staro zavezo in Kristusa-cerkev-papeža ljudje jemljejo kot eno-in-isto, prav kot istijo Budo-budizem-avtarje in Marxa-komunizem-Stalina. Ali Hitlerja-nacizem-nemški narod.

Toda povej mi, ali ni odpor v zavesti premnogih do besede: 'bog' posledica tisočletnega napuha tolmačev božje besede, ki so v imenu onkraj-zemskega zbirali tu-zemsko bogastvo in ob blagoslavljanju ubijanja nečastilcev njihove veličine, gradili zlate zvonike, medtem ko so otroci umirali od lakote ali zaslepljeni padali v smrt na bojnem polju pod zastavo. Čigavo? Kristusovo?

Jezusova nerazumljena človečnost, estetika, je bila nekoč občudojočim apostolom postala ideal-in-morala in morale naučeni pismouki po cerkvah so jo bili spremenili v čaščenje trpljenja, islam celo v čaščenje samožrtvovanja 'v imenu boga'. In rimski škof si je bil Kristusovo srce enostavno prilastil, se na slavi njegovega imena samopovzdignil v božanstvo, a s svojo 'skromno božansko dobroto' in s pomočjo vazalov inkvizicije je istočasno požgal brezštevilo dobrih, obzirnih duš in priskutil ljudem že sami besedi 'bog' in 'Kristus'. In verniki, izkoriščeni od 'svetih' in razočarani nad papeškim tiranskim krvništvom, so bili prekleli Jezusa, zavrgli njegova spoznanja, se odvrnili od vsega dobrega v 'ideji' in stekli v nasprotje. V brezboštvo razuma. In samopoveličevanje.

In verniki razuma in 'svobode', sebe imenujoč 'ateisti', so se uprli že sami uporabi besede 'bog'. In se posmehujejo Kristusu. A mnogi dvomljivci danes, ko je ideja komunizma propadla in je ves bezbožni 'komunistični svet' v krizi identifikacije, skačejo nazaj v past vzvišene 'božanske' cerkve ali v drugo past drugih vračev, ki govorijo o kakem novem svetilniku, novem avatarju. Razen židov, seveda, ki so bili boga že videli. In zato vztrajajo, blokirani v svoji ego-zablodi.

Boga in nečlovečnosti egoističnega človeka so torej nekateri kristjani, skozi Kristusa, postali zavestni in postali so skromni, a vsi nasilno pokrščevani so se predstave o besedi 'bog' le naučili: 'Bog je belec...' in častijo besedo, vzvišeno predstavo, prepričani v prepričano. Vsako

prepričanje je zaupanje spominu in nezaupanje bogu. Vera ni zaupanje, v veri je dvom. Le kdor se sam dotakne in prisluhne bolečini, strahu, sovraštvu, pohlepu..., lahko sliši.

Zato pomni!

Ne tisti, ki so vzvišeni trdili: "Le mi smo božji", niti tisti, ki so egoistično molili: 'Bog mi pomagaj!' in nosili podkupnine bogu v požrešne cerkve, niti tisti, ki so verjeli v Kristusovo zgodbo in zato sebe poimenovali 'kristjani', temveč le kdor je sam zaznal, občutil in sočutil Jezusovo trpljenje ob sočutenju trpljenja vseh obtrpečih ter zraven spregledal ves napuh svojega sovraštva, vso vzvišenost svojega zaničevanja, vso zavist v svoji tekmovalnosti, strah kot osnovo svojega pohlepa, preteklost želje in krivičnost ukaza ter neumnost trditve, le tisti so lahko razumeli besede-in-dejanja istočasno in začutili nebes, ne-jezo, odpuščanje, nenemir, neBES-a, ne-besedo. Ozadje besed. Ne-imenljivo."

"Na tem svetu," *zagledam prisotno dogajanje*, "v obstoječi družbi se med seboj pretepajo za nadvlado Goljatovi močni in nerazumni potomci - vojaki, Davidovi potomci, predvidevajoči in samozavestni razumarji, ter Odisejevi potomci, zviti in okrutni magi, zato v našem bivanju ni svobode, ne modrosti in ne ljubezni. Ujeti v čas, v pot in s tem v hitrost, izgubljeni v prostoru (mc²), ne znamo izkoreniniti svojega trpečega življenja."

"Toda od Bude naprej," *me Anonimus spet zgrabi in vrne na začetek*, "se vsak otrok rodi z vednostjo, kaj ni svoboda, od umora Sokrata naprej, odkar so bile pravične avtoritete zatrle krepostnost, zastupile skromnost in obsodile iskrivo vprašanje nedolžnega otroka, je sokratski dvom rojen in prisoten v vsaki otroški duši, a na žalost ga odrasel, že ukalupljen pripadnik enega od svetih ©, zazna le kot bolečino odpora. Kajti vsakdo zaznava neresnico/resnico v povedanem, zato resnica boli. In od Kristusa naprej vsi občutimo neljubezen. Krivico. Nepravičnost.

Budina svoboda pomeni zaznavanje lepote stvarstva, Sokratov nepristranski pogled pomeni modrost in Jezusova ljubezen do vseh tlačanih in slepih pomeni utelešenje srca, rojstvo so-bitja src v istem ritmu dihanja. Tantričnega sobivanja, kjer le dotik zaznava in sproti šepeta 'neizgovorljivo resnico', saj ko izgine beseda, izginejo vsa opravičila za krutost in brezsrčnost.

In če zdaj s 'konca časa', konca misli, s 'stališča smrti', iz 'brezbesedja', brez opravičil pogledava spet na začetek "besede"?

S spoznanjem uporabnosti orodja, se je bila pričela vladavina koristnega razmišljanja in zatiranja škodljivcev. Davidovo razumno kraljestvo. Beseda je bila postala 'znanje' in dobila moč, saj je zagotavljala materialno ugodje za izbrane - brahmane.

S spoznanjem ognja pa se je zgodila vzvišenost religije nad razumom in močjo, napuh vračev in prevzetost s 'sveto besedo'. Beseda je izgubila dejansko težo, postala puhla laž in lažne predstave so postale moč vračev. Pričelo se je izkoriščanje človekove sposobnosti predstavljanja in manipulacija človekove usode. Pojavilo se je suženjstvo vernikov, brezdvomna vera v besedo. Brezpogojen odziv. Verni človek je postal 'dresiran pes', manipuliran slepec, ki brani svojo slepoto in kriči: 'Vidim!', a zraven slepo žrtvuje svojo kri, svoje otroke vampirjem, ki s tujo energijo in s tujimi življenji hranijo svoj vzvišeni egoizem in si polnijo svoje blagajne in karmo.

Čuvarji ognja, poznavalci 'skrivnega', duhovnega življenja človeka, so postali osrednji steber moči, duhovna avtoriteta družbe. Poznavanje dejstevovanja BESedE, ki v zavesti vernika lahko povzroči bolečino, pohlep, strah, sovraštvo, željo, zavist in tudi smrt, so bili duhovni uporabili v borbi za svojo nadoblast nad v ponižnost ukročenimi ljudmi. V zgodovini so se bili nenehno borili proti posvetni avtoriteti moči (pesti) in proti avtoriteti znanosti (prači) za ukaz in za privilegij pobiranja darov, 'žrtev'. Davkov.

Vračji (*svečeniki, duhovščina*) so bili izkoristili ognjišče (*SVETišče, cerkev*) in se še danes borijo proti posvetnim vladarjem, proti masonom-Š-templarjem (*posvetnimi varuhi skritega*

znanja) in proti uporni mafiji (*družinski logiki*) za nadvlado nad zemljo in nad vernimi lutkami, ki nezavedno skačejo na 'močne' besede, katere v njihovi zavesti sprožajo upanja, strah, sovraštva, pohlep, želje, zavist, bolečine, krutost...

Država (faraon-oče), masoni (sin) in mafiglia (hči) pritiskajo od zgoraj. Podkupujejo, kupujejo, zahtevajo, grozijo, kaznujejo, prevzgapajo, ubijajo izkoriščane sužnje in pobirajo 'davek na strah', religije (mati) pa tolažijo (*bo raj bo bog bo bolje*) in v ljudeh vzbujajo lažna upanja, saj pridigajo ponižno uboganje njih-bogov, duhovno izsiljujejo vernike in molzejo ubogajme od spodaj: 'Daj. Daj.' Poberejo 'davek na neumnost'. Vse kar vernik še ima, da da..."

Anonimusov glas zamre, besede se izgubijo v tihoto in vpogled v celotno zgodovino odnosov skupaj s sedanjim stanjem Človeške zavesti in odnosi družbe me zgrozi.

"Vse se je bilo torej že zgodilo," *me prešine spoznanje.* "Rojene so bile že svoboda in modrost in ljubezen, a človek danes še vedno ubija..."

"Pred tisočletji," *me Anonimus spet reši iz ječe obupa,* "so bili pred faraonovim ukazom in bičem pobegli sužnji, iz brezdušnega pekla starega Egipta, odšli iskat obljubljeni deželo, kjer ni bolečine in ni strahu. Na tem popotovanju v raj je bil Mojzes našel izhod iz trpljenja, rešitev iz te večne bolečine. Izrazil jo je v svetih zapovedih. Suženjsko zavest, razpeto med strahom pred bolečino faraonovega biča in pohlepom po zlatu, je bil nanovo razcepil, razdvojil na dobro (pravično) in nepravično (zlo); in pravičnost, nenemir in nebolečina so bili postali cilj in zakon Izraelovemu človeku, 'izbranemu' narodu in predmet pravljič in prilik 'stare zaveze'.

Mojzes je bil v svobodo bežečemu sužnju odprl dimenzijo možne lepše prihodnosti. A pred zavest sužnja je bil postavil tudi zagonetko o 'dobrem' in 'zlem'. V judovske vernike je bil naselil strah pred napako, 'greh', ki odlo'a o 'nagradi ali kazni' po smrti v nebesih. Jud se je bil zato prvi vprašal: '*Quo vadis? V nebesa ali pekel?*'

Greh je bil postal 'merilo' judovskega naroda. Izraelska civilizacija se je bila odvrnila od 'slabega' (*'left the left', left ang. zapuščen*), proč od bolečine in strahu. Grde sanje je bila postavila v preteklost in se jim poskušala na vse pretege izogniti. Usmerila je pogled le še (right naPRAY?desno) v lepe sanje, proti izpolnitvi dobrega 'dogodka'."

"Človek je bil zavil desno," *me spreleti.* Strese me sprevid. "Mislimo, da hodimo naravnost, a hodimo venomer v spiralo, venomer desno za željo, preganjani od strahu, ki ga je bil Mojzes premaknil 'zadaj', kot pogonsko silo človekovi preobrazbi v človečno bitje."

"Toda v stari Grčiji," *me Anonimus ne spusti,* "se je bil prižgal ogenj olimpijskih iger. Od pričetka olimpijskih iger naprej pa se je pozornost grškega in s tem celotnega grško-rimsko-evropsko-ameriškega človeka, usmerila le v najboljše, a ravno ta tekma za 'najboljše' je bivanje ljudi spremenila v kruto borbo za prestiž in čast zmagovalca. V grški zavesti prebujena sla po 'naj' je sedanjost zato nenadoma dojemala vedno kot 'slabo', saj si je želela vedno le 'več' in 'višje'."

"In še danes jo, sedanjost, tako čutimo, ali ne?" *se mi vprašanje kar samo pripelje iz videnja nas samih.* "Vsi trdijo, da se imajo slabo in jokajo v pomanjkanju, ko hočejo doseči sanjano. Ne le delavci in kmetje, že intelektualci, cerkev, zdravstvo in univerza, štrajkajo s trditvijo, da jim gre slabo. Celo Goljat, policija in vojska..." *mi gre na smeh in jok hkrati.*

"V starem Izraelu," *me ne spusti iz zgodovine Anonimus,* "so se bili verniki še spraševali o pomenu dobrega in globokem pomenu zla, toda od pričetka olimpijskih iger naprej, ko se je znotraj skupnosti pričelo rivalstvo za čast/slavo, je oko grško-rimsko>evropsko-ameriškega super-ega postalo slepo za slabo in dobro, zakaj usmerjeno je bilo le v nenehno rast, v 'naj' in 'več'. **In ta beg iz 'dobrega' v 'najboljše' jemlje otrokom zapada obzirnost. Izgubili so srce. Izgubili božje 'merilo'.**"

“V bežanju pred 'zlom' in z borbo za 'najboljše', je bil človek torej pričel sejati utvare in ustvarjati zlo: slabo, slabše, najslabše,” *se spet pogrezam v žalost in iz daljave se mi v zavest pritihotapi misel modrega*: “Pot v pekel je tlakovana z dobrimi željami. S pozitivnim mišljenjem.”

“Saj vsi ljudje želijo najboljše,” *me prešine*, “le redki starši ne želijo otrokom najboljše, a pohlepni in egoistični v svojih sanjah, so bili pozabili na 'dobro/slabo'. Srebrna kolajna jim danes pomeni že poraz. Vse razen zmage jim vzbuja nezadovoljstvo.”

“Vidiš,” *mi namigne Anonimus*. “Stari Grki so pričeli tekmovati med seboj za najboljšega. Začel se je razpad Mojzesove morale.”

“Zakaj?” *zaslišim spraševati svoje nerazumevanje*.

“Kralj se je, po egiptovski veri, rojeval kot kralj, suženj kot suženj in jud je bil moral najprej umreti, da se je, če je bil grešnik postal brez-grešen, lahko rodil v izbranost večnega življenja. A z demokracijo je bil kastni sistem padel in plezanje po lojtrci pomembnosti je bilo postalo možno že v tem življenju. Suženj se je lahko povzpел v kralja.

S Solonovimi zakoni osvobojeni suženj je bil nenadoma dobil volilno pravico, lastnega sužnja za delo in strežbo, ves prosti čas za medsebojno druženje, užitek, filozofijo, gledališke igre. Bilo mu je dobro. A Grk, osvobojen strahu pred bogom, je pozabil na 'dobro' in na 'zlo'. Zazrl se je bil le 'naprej', v jutrišnji raj na tej zemlji. Pozornost se mu je bila odvrnila od grdega spomina. In oko se mu jo usmerilo le še na-pray proti zmagi. Prekrel je bil volilec pekel preteklosti, pozabil na greh in izgubil moralna merila. Zaželel si je biti 'boljši' in 'najboljši'. Olimpijski zmagovalec. Čaščen. Pomemben. In začelo se je bilo prerivanje na lestvi navzgor, med najboljše. V 'gornjo kasto'.

V povzpetniško logiko spuščeni helenski duši je pozornost pritegovalo le še 'višje' in 'boljše'. In nenadoma razumnemu Grku 'dobro' ni bilo več dovolj dobro, kajti 'naj' mu je bila postala edina mera za 'dobro'.

Iz vzdušja predhomerske statičnosti, iz uročenosti v vračevo besedo, iz vzdušja prestrašenosti, je bil Grk padel v vzdušje hotenja, željenja boljšega, v sanjanje o veličini v prihodnosti, a padel je bil tudi v vzdušje večnega nezadovoljstva s sedanostjo. Rodila se je bila v dos-ego cilja razdvojena grško-rimsko-evropsko-ameriška civilizacija, današnja družba nezadovoljnežev, ki, kljub obilju, življenje dojema kot večno slabo. Pohlepna civilizacija, ki ne pozna skromnosti, ker ne pozna magične besede '*Dovolj!*'”

“Grki so bili postali,” *me spreleti*, “in do danes smo ostali lovci na srečo in veličino. Sizifi. In tisti, ki sanjajo veliko, imajo zato najmanj: najmanj časa za okolje, za lepoto, za življenje tukaj in zdaj in večno.”

“Medsebojno merjenje moči,” *me Anonimus potegne naprej*, “in sanja o veličini sta bila torej vzrok propada cvetočih Aten, vzrok konca renesanse človekove zavesti, razpada starogrške, pozorne in ustvarjalne pohomerske civilizacije. Z umorom Sokrata in vzponom prevzetnosti je bilo ustvarjalnosti in svobode konec. Zaključila se je bila 'klasična doba' in vzvišeni, le v zmago zazrti Heleni, so pričeli peleponeške vojne.

Medsebojna egoistična tekma objestnih ljudi za nadvlado in brezplodno medsebojno izničevanje grških držav, 'cveta modrih', je bilo v Filipu Makedonskem vzbudilo poslanstvo po vrnitvi k enotnosti. Redu. In v njegovem sinu Aleksandru Velikem Makedonskem 'fiksno idejo' o miru po zmagi. Pokoril, združil je skregane Helene, presekala gordijski (gor dio) voz, zakaj sebe je proglasil za boga.

A za 'bogom' Aleksandrom je bil prišel kruti, 'božanski' Rim, kjer država postane sveta. In voditelj? Po božje čaščen.

Opaziš lahko sam, kako se je svoboden, okoli sebe zroč in harmonijo opazujoč Grk pohomerske dobe le čudil obdajajočemu okolju, opazoval in razkrival nove zakone veselja, zaznal povezanost in neznansko velikost in majhnost vsega. Cvetele so umetnost, znanost in težnja k harmoniji, uskladitvi, demokraciji. Alkibiad, Aleksander in, kasneje, rimski imperator pa so bili, kot Hitler, zaničevali 'majhnost' in s tem tudi 'skromnost'. Sanjali so bili le še zmago-in-veličino.

Na olimpijskih igrah stare Grčije so bili zmagovali najboljši borci in brezštevilna gledališča klasične Grčije so bila nabito polna ljudi, ki so bili težili k etiki. Krepostnosti. Toda grške olimpijske igre so v Rimu prešle v gladiatorske igre in gledališča so bila prazna, kajti rimski legionar ni bil iskal filozofskih misli o krepostnosti, debate o krivičnosti in pravičnosti, niti razprave o resnici. Iskal je le bogastvo, zaslužek, plen in si vse kruto prisvajal. 'Kulturnost' je bila v rimski zavesti in družbi izumrla in najboljši bojevniki - gladiatorji so se bili morali, v zabavo samozvanih bogov, na 'božji' ukaz pobijati v cirkusih med seboj do smrti, s telesno stražo zaščiteni 'bogovi' pa so bili z dvignjenim ali spuščnim 'božjim prstom' odlo'ali o življenju ali smrti brezpravnih lutk.

Pričelo se je nekoristno ubijanje. Ubijanje za zabavo. Rimska drhal je pričela uživati v opazovanju umiranja živali in ljudi, v metanju nepokornih levom, križanjih nevernikov. V mučenju in ubijanju so bili razvratni Rimljani našli naslado. Brezbzorna krutost je bila postala Rimljanu vrlina.

Individualnost je v Rimu zamrla s padcem demokracije in država je postala, kot je bila Špartancu, sveta. Umreti za državo oziroma cesarja-boga je bila zavednemu Rimljanu prav kot Špartancu ali japonskemu samuraju postala največja čast, ki lahko človeka doleti v tozemskem življenju.”

“Kot islamskemu verniku 'največ' pomeni samožrtvovanje za predstavo o bogu,” *me prešine*. “Oziroma za vrh cerkvene hierarhije.”

“Rimski osvajalec je bil z mečem osvojil in pokoril pol Evrope in pol tedanjega znanega sveta. In izpod Rima osvobodena Evropa je bila kot Aleksander osvobodila?kolonizirala Ameriko in pol preostalega sveta. In Amerika, kjer je 'dober' le zmagovallec, hamburger in coca-cola, danes s svojo demokracijo osvaja oziroma kolonizira?osvobaja 'tretji svet'!...”

“To smo mi,” *me trese uvid*. “Naša družba. Skupek nekulturnih posameznikov, kultiviranih v vzorec brezobzirnega osvajanja in zmagovanja. Kultura nekje med 'olimpijsko' in 'gladiatorsko'.

Ali se upamo soočiti s posledico, s perspektivo, kam nas vodi: *'Brez zmagovanja nam živeti ni!'*, ta himna samurajev (*?sam v raju?*), Špartancev, Atencev od Alkibiada dalje, Aleksandrove Makedonije, Rima, Srbov in večine današnjega zahodnega človeštva, civilizacije brezkompromisnih, brezobčutnih zmagovalcev? Egoistov?

Kajti zmagovanje je dandanes vrednota, uzakonjeno pravilo življenja zahodne kulture. Ambicija je čaščena. Sprejeli smo bili 'napredek' kot način življenja. In napredek nam pomeni 'udobneje' in 'več zmag'.”

“Konec prejšnjega stoletja,” *me iz groze potegne spet Anonimus*, “je Evropa ravno postajala spet humanistično-renesančna, ko je bil Coubertin z olimpijskimi igrami moderne dobe v ljudeh zopet vzbudil tekmovalnost, agresijo in željo po časti zmagovanja in po zmagoslavjih; in že dvajset let kasneje je v gladiatorski 'igri narodov' gorela celotna Evropa; in Hitler je bil pričel sanjati, kot Aleksander, o svetovni nadvladi. Tretji tiraniji nad Davidovim kraljestvom. Kajti kolo pohlepa in vojne se vrti in ponavlja. In želodec žre srce, vse dokler srce Goljata ne oživi.

A le malo posameznikov se pogloblja v globok pomen besed 'svoboda', 'modrost' in 'dobrota', in le malo jih sploh opazi, kaj vse že imajo in česa v resnici sploh ne potrebujejo. Večini je pozornost usmerjena in ujeta le v tisto, kar še nimajo in, kot govorijo reklame na TV in sosedje, brez česar ne morejo živeti.

Razen Mojzesa, Bude, Sokrata, Jezusa, prakristjanov, v novi dobi pa Frančiška Asiškega, Danteja, Michelangela, Beethovna, Goetheja, Fromma, Steinerja, Krishnamurtija in še nekaterih izjem, ki so bili ušli brezsrčnosti ekonomije in anonimnosti med milijoni ravnodušnih žrtvovanih žrtev, se ukalupljen normalnež, vernik ustaljenega napredka, nikoli več ni bil resno vprašal, prisluhnil in raziskal, kaj v resnici pomeni 'dobro' in kaj 'slabo', kaj je resnična 'dobrota' in kje se prične 'krutost'. Kaj je 'živo' in kaj je 'mrtvo'.

Sokratov dvom, njegovo opažanje razdvojenosti sveta in človeka, njegova večna nezadovoljnost z odgovorom na večna vprašanja, njegova zavestnost človeškega neznanja, je bila le za trenutek zasvetila v temo omejenega napuha človeka, toda s Platonom sta sokratovska sokratna celostnost in neomejena nepogojenost zamrli v zaključkih omejenega znanja. In ves zahodni vzorec razmišljanja temelji na 'duhovnem' Platonu, 'materialnem' Aristotelu in na kasnejšem logičnem Descartesu, ki se je bil z *'Mislim, torej sem!'* poistovetil le s svojo logiko in poveljal 'glavo' človeka.”

“Zanimivo,” me v *prisluhnjenu zmoti uvid*. “Minilo je le par stoletij, odkar je evropski človek sploh opazil, da razmišlja. Prej je bil le mislil, a ni se bil videl, da to počne.”

“Logika se je bila v dobi baroka stepla z *'Imam moč, torej sem!'* in z *'Znam ponoviti besede, torej sem!'*. Srednjeveška Evropa, temelječ na strahu oziroma na moči kraljev in papeški besedi, se je bila pričela sesuvati. Znanost je bila stopila na čelo ljudstva in razumarji še danes vodijo naš svet.

Vprašal boš, kaj je s tem narobe.

Vsakdo ve, da se človek, ki hodi po cesti in razmišlja, spotakne, gre mimo prijatelja, ne da bi ga opazil ali pa se celo zaleti v cestno svetilko. 'Je' v svoji glavi, zroč v 'svoj' svet. Ne vidi ven niti do stopinje pred sabo.

Kadar torej razmišljaš, ne zaznavaš trenutne okolice, saj duhovno nisi prisoten v prisotnem, temveč 'živiš v minotavrovem blodnjaku', v labirintu svojega spomina; v prisotnost te lahko prebudi le bolečina udarca ali znan klic, ki pozornost misleca pokliče ven iz glave.”

“Ali ljubezen,” me *prešine tretja pot*.

“**Ljudje,**” se ne da *zmotiti Anonimus*, “**ki neprestano trdijo, nikoli ne morejo zvedeti nič novega** in tisti, ki neprestano računajo oziroma plansko razmišljajo, neprestano 'pozitivno' domišljajo nebesa in si pri tem domišljajo, da meditirajo, da so prosvetljeni, a v 'prebujenem' stanju jih, sanjana nebesa, sanjane cilje, hočejo doseči. Podirajo in rušijo vse okoli sebe v želji doseči. Živijo v svojih statističnih predstavah, temelječih na minulem; in niso prisotni v obdrvečem spreminjanju, zato ne morejo občutiti obdajajoče okolice.”

“Kako naj potem vedo kam dejansko gredo, če niti niso zavestni, kje se sploh nahajajo?” me *prešine uvid*.

“Intelektualci,” me *pelje v svet razumnikov Anonimus*, “so ujetniki spomina. Častilci besede. Resnic. Zakonov.

Zbirajo podatke, trditve in častijo načitanost. Vedno citirajo stare zakone kot 'svete resnice'. Trdijo že znano in vsako novost primerjajo s svojo naučeno stati(sti)čno predstavo o svetu. Ujeti so v večno primerjavo s svojim stališčem; in če nov podatek ni v soglasju s staro predstavo, ga prekolnejo in ga zavržejo kot lažnega. Torej vedno lahko le gradijo na starih temeljih, dograjujejo že znano zablodo, a nikoli ne morejo ničesar spremeniti v osnovi. Njihov

svet je statičen. Na tripodu sedeč, s trizobom v roki, razumniki torej ne zajemajo iz trenutnosti življenja, ki je vedno novo.

A novo je staro vedno postavljalo na laž, ali ne?

Otroci so vedno odkrivali novo, spreminjali očetovo postavo. Drugače bi bilo človeštvo še vedno v kameni dobi, vsaj tako govorijo zgodovinska dejstva meni. Torej nič ni statično.

Poglej.

Že Heraklit je bil, davno pred Einsteinovim: *'Vse je relativno.'* sprevidel, da *'dvakrat ne moreš stopiti v isto vodo'*, da *'vse teče'*, ker se vse spreminja; in v Budo in Sokrata je zasekalo spoznanje, da spreminjanja ni moč ujeti v zakon, saj kaos nima vzorca in zato svoboda nima vzora. Spoznanje, da spreminjanja ne moreš nikoli ujeti in znati in da so vse trditve zastarele, mrtve predstave, je bilo tako Budo kot Sokrata postavilo v sprotno zaznavanje dogajanja. Izstopila sta iz 'svete resnice' in iz stati'ne predstave vstopila med umiranje-in-rojevanje v kaotično dinamiko dogajanja ter opazovala spreminjanje samo.

Sokrat, živeč med razumom in srcem je neprestano taval med trditvijo in vprašanjem. Celotno bitko življenja je dojemal kot posledico napetosti med 'človeškoč in med 'božjo' logiko. Prisluhnil je srcu in pričel ločevati med **moralo**-tiranijo, **etiko**-enakovrednostjo in **estetiko**-sodelovanjem. V Atencih je neprestano razkrival lažnost domišljavih zablod, ničevost starih predstav. Neobstoječe. Razkrival je svetu resničnost dogajanja in razkrinkaval laži. Razkrival in izpostavljal je zablodo vzvišenosti ter strahove in iluzije sogovornikov. Zato so ga vase-zagledani Narcisi ubili. Zatajili so bili Atenci in v svoji sredini zatrli nedolžnega, radovednega otroka, prav kot so židje križali ljubečega otroka, Jezusa.

In še danes, če jih opazuješ, intelektualci povzdigujejo le vzvišeni avtoriteti: duhovnega Platona in materialnega Aristotela, a o skromnem Sokratu, o 'nevedenju' in o 'dvomu' le redkokdaj slišiš besedo. Zahtevajo trditve. Nočejo vprašanj. Preklinjajo dvom, ker jim ruši statično, varno zablodo. Njihov Ego. Kajti še danes, dve tisočletji in pol po Sokratu, velika večina ljudi noče nevedeti', dvomiti in nočejo opazovati sami. Nočejo etike. Obzirnosti. Zahtevajo moralo. Moraš. Ukaz. Nesamozavestni nebogljeni zato zahtevajo le 'red'. Hočejo, da jim je povedano in zapovedano.

Povsod naokrog lahko opaziš prestrašene, nesamostojne vernike v rešitev, iskati odrešenika oziroma vodjo, da lahko preložijo breme odgovornosti na tuja ramena. Ponižno-pohlepna shizofrena bitja današnje normalne družbe, želeč si le dosežka na zemlji in/ali dosego nebes, nočejo občutiti in sodoživljati samostojno.

In samozvani modri slepci že od pamtiveka trdijo: *'Jaz vem. Ubogaj! Moraš! Ponavljaj! Mantraj. Če ne boš ubogljiv, ne boš dosegel...'* in vzgajajo morale, spoštljivost in navade. Greh. Strah. More. Ujetosti.

In verniki dolgočasje, prav tako že od nekdanj, poslušno mantrajo, se 'martrajo', nenehno in v neskončnost ubogljivo bebasto ponavljajo zapovedane jim vzorce in doktorirajo navade; vse dokler ne spoznajo neumnost svojega početja. Vse dokler ne opazijo svoje ne-svobode in jih ta ujetost v statičnost navad in brezobčutje ne zmoti, učenčki 'sreče' sprejemajo življenje usojeno, karmično, dirigirano od zgoraj, od vsevedov, zato tudi vedno zahtevajo avtoriteto. Red. Statično varnost. In grešnega kozla za svoje krivice.

Zato, navidezno, iščejo boga, a dejansko vedno zahtevajo avtoritativni-človeški red, razumni red, in udobje navade, navade, ki nasprotuje kakršnikoli spremembi. Zahtevajo zakon v zaščito njihovih pravic. Njihovih privilegijev. Z vsemi sredstvi zadržujejo spreminjanje in nas zadržujejo v preteklosti in prekletosti. Neprestano iščejo le pomembno vezo za vnebovzetje,

avtoriteto, pravilen ukaz in tolažbo, mantro, molitev, kajti prestrašen povzpeticov razum vedno išče varnost modrosti, ki ve za skrivna vrata, pa naj bo to 'sveta oseba' ali 'sveta knjiga'.

Ne marajo globokih vprašanj, ker nočejo videti in sprejeti odgovornosti za svoja dejanja.

Zdi se mi, da prav tako kot zavistneži in maščevalci, tudi intelektualci capljajo na mestu, živijo zasidrani v zablodi preteklosti?prihodnosti; a ne zaznavajo obstoječega, po katerem jezno cepetajo. Ne živijo zdaj. Zato so zatiralci življenja. Capljajo v preteklost.”

“Zakaj?” *mi ne gre v takoj glavo.*

“Beseda je intelektualcu sveta. Znanje bog. Spoštovanje resnice in uboganje razuma je njegov način delovanja. Podatki iz preteklosti o preteklosti zakoličijo razumarju svet in v njem vzbujajo lažno gotovost obvladovanja. Zibljejo ga v lažno vzdušje varnosti. Zato intelektualci zbirajo in dodajajo prikladne nove potrditve že znanemu. Prav kot pohlepnež nalaga dinar na dinar, je intelektualec zbiralec trditev. Trdijo in utrjujejo prej-živeto v trenutno in hočejo ukazovati trenutnemu in prihajajočemu?odhajajočemu življenju. In so vedno bolj razočarani in jezni, ker dogajanje ne sledi njihovim izračunom.

A bogu ne moreš ukazovati, lahko 'ga-jo' le hvaležno sprejemaš in poskušaš razumeti njegove namige. Vse svoje življenje človek živi vedno v edinem-večnem trenutku, iz katerega njegova duša ne more pobegniti, ne v prihodnost ne v preteklost. In le kadar pije iz prisotnega keliha, zaznava dejansko in spoznava obstoječe. Božje. Vse dokler pa ukazuješ, tvoja energija teče iz spomina navzven v prisotno okolje, in dokler trdiš resnico, si zaprt v obroč spomina; zato ne moreš prisluhni prisotnemu, zunanjemu, občutiti obdajajoče in sprejemati namige novega.

Inteligenca vključuje zaznavanje in sprejemanje sporočil iz večno-prisotnega, torej je inteligentno bitje pozorno in občutljivo na obdajajoče dogajanje in stanje. Pozorna oseba srka odgovor iz trenutne večnosti, saj inteligenca spomin vidi le kot skladišče starih podatkov. Ve, da je spomin le eho. Odmev. Mrtev.”

Krona svetega rimskega cesarstva

“V Egiptu so bili častili smrt in naslednje življenje na zemlji, Izraelci večno mirno življenje po smrti v nebesih, Grki mir po veličastni zmagi, a Rim je častil le še zmago in veličino. V Egiptu je bil center pozornosti 0 - smrt, v Izraelu neskončnost - bog, a v Grčiji 1, človek. Rimske številke ‘ničle’ ne poznajo. Smrt se je Rimljanu izgubila iz upoštevanja. Svojega nadaljevanja ni videl ne v nebesih, ne v ponovnem rojstvu na Zemlji. Smrt je bila zanj ‘dokončnost’. Za njim je ostal le spomin. Rimljani so pričeli častiti spomin in pomembno je postalo le ustvarjanje zgodovine. Čaščenje velikanov zgodovine. ‘Kipov’ preteklosti.

Vsaka civilizacija je imela torej svojo usmerjenost, častila svoje ‘vrednote’ oziroma ‘predstave o dobrem’, ki so ji bile določale vzdušje, medsebojne odnose in dogajanje družbe.

V Egiptu so si sužnji predstavljali, da je faraon božji sin. Sin Sonca. In zemlja je bila faraonu sveta, saj je venomer sanjal o povratku na zemljo, o ponovnem rojstvu. A soljudje so bili zanj le ‘statistika’. Mojzes je bil Izraelcem boga poslal v nepredstavljivo veselje in v človeških glavah je bila zemlja postala in ostala brezbožna in zato prekleta vse do Homerja, ko olimpijski bogovi prizemljijo, zemljo spet osvetijo in ‘zaplodijo’ človeška bitja v polbogove. V ‘svobodne’. Aleksander je ‘spregledal brezbožnost’ zemlje, se samopovzdignil v boga.

In v rimski civilizaciji moči in pohlepa?

Stari Rimljani so bili najprej sprejeli iz Grčije demokracijo in mnogoboštvo (12 grških bogov), a ‘vnebohod bogov’ prestavi božjo svetost na planete. Zato Zemlja postane Rimljanom spet brezbožna in rimski cesar se je, kot Aleksander, proglasil za božanskega absolutista.

A v center tedanjega sveta, v središče krutega državnega egoizma, razvrata in primitivizma, apostola Pavel in Peter preneseta iz Izraela enoboštvo in pridigata o odpuščajočem, razumevajočem, skromnem, do vseh in vsakogar obzirnem bogu ljubezni. Kristusu.

Grška in izraelska kultura se stečeta v isto strugo. Bog vojne Mars in ljubeča Venera, krutost in ljubezen, zloba in dobrota, razmnožena v tisoče, se v rimskem imperiju dejansko soočita.

Krutost pribijanja prakristjanov na križ herezije, mučenje vseh ne-častilcev cezarjeve božanskosti in metanje nenasilnih prakristjanov v žrela sestradanih levov, vse to je bilo, v preprostih ljudeh rimskega imperija, le vedno bolj krepilo odpor do krutosti, zato je vse več zatiranih ljudi zaživelo v obzirnem sožitju, v vzdušju medsebojnega zaupanja, v sopomočni, sodelujoči skupnosti, v vzdušju dobrote, pa čeprav so jih bili v krutost zdresirani ‘rimski psi’ zato preganjali. In bolj ko se je bilo nasilje nad njimi stopnjevalo, bolj ko so bili pravoverni pobijali zaupajoče v Kristusovo nenasilje, več je bilo prakristjanov, ki so bili pri-sluhnilni srcu, se postavili na noge in nastavili brezsrčnemu še drugo lice.

Kristusovo nenasilje in odpuščanje krutosti svojim slepim rablom se je bilo razmnožilo v tisoče; in krotkost prakrščanstva je bila razcepila staroverski, nasilni rimski imperij.

Rimski cesar je moral ukrepati.

Konstantinovo priznanje prakrščanstva za dovoljeno uradno vero je bil sicer razumen političen poskus premetenega, kako nazaj združiti razdvojeno družbo, ohraniti imperij in z njim stari, tiranski rimski red, toda, ker se nič ni spremenilo in sta se bila samovoljna pohlepna krutost in razvrat rimske družbe nadaljevala, se je Rim sesul vase. Staroizraelska Sodoma (sodomija) in helenska Gomora (go⁴more), soočena v Rimu, sta se samo-uničili. Egoizem in pohlep in prevzetnost in pripadnost so se bili požrli med seboj. Sflnga je padla.

In Kristusova pracerkev, prenašalka vzdušja ljubezni, živeč Jezusovo dobroto, je v razpadojočem zahodnem delu rimskega imperija, ko je bil cesarski meč izgubljal moč, ostala edina skupna točka, rešilna bilka, duhovni center množicam.

Toda svetost Kristusove cerkve se je bila, z uradnim priznanjem Kristusove 'resnice', že spremenila.

V času apostolov so bili Jezusovi učenci, preganjani od starovercev, širili vero, oznanjali dejanja križanega, razlagali pomen njegovega evangelija in ustanavljali Kristusove cerkve ter postavljali škofe. Najbolj vdani, razumevajoči in odpuščajoči verniki so bili postajali vodje ovčic in biti škof je bilo, v času preganjanja prakrščanstva, pomenilo biti najbolj ogrožen, najbolj iskan in preganjan heretik; s priznanjem Kristusa in prakrščanstva pa je ogroženost škofa postala nična. Biti škof je nenadoma pričelo pomeniti biti javno čaščen. Biti pomemben. Pozicija škofa je postala mamljiva; in rimski cesar, ki je bil ob propadu cesarstva izgubil žezlo in meč, je zamenjal obleko in se preoblekel v škofovsko kuto, v svečenika. In zavladal rimski cerkvi..."

"Volk in rdeča kapica? Volk in sedem kozličkov." *zagledam celotno pravljico o volku.*
"Krvoločni volk se je bil preoblekel v jagnje. Skril se je bil za križanega in izkoristil Jezusovo besedo."

"Škof rimske cerkve je sebe samo-proglasil za polboga na zemlji. Postavil je bil Jezusovo besedo zaupanja apostolu Petru: *'Na tvoji, kot skala trdni veri, bom gradil svojo cerkev.'* kot dokaz za svojo pred-pravico in grob mučenika, ki so ga bili njegovi predhodniki pribili na križ z glavo navzdol, mu je postal potrdilo-in-dokaz za pravico: *'Biti več kot preostali škofje'*. Uveljavil je bil to pravico kot zakon in uzakonil se je za papeža ter ustoličil papeštvo med verne ljudi in med boga. Vrinil se je bil med prakristjane in Kristusa."

"Tisti, ki naj bi bil, po zgledu Jezusa in nauku apostolov, zadnji med enakovrednimi, je s prevaro povzdignil sebe nad vse ostale. Samozvano se je bil povzdignil v 'božjega kaplarja' in se proglasil za skrbnika in rabsodnika Gospodove besede. Prisvojil si je razlago boga in Kristusove muke izkoristil kot orodje in kot orožje za svojo povzpetniško vladavino nad bogom, pa tudi kot opravičilo za ubijanje nepokornih. Nepokornih vzvišenemu Njemu. Papežu..." *me spreleti sprevid.*

"Jezusova skromnost in dobrotà do vseh soljudi je bila s tem povzignjenjem v rimski 'Kristusovi cerkvi' poteptana," *me v zgodovino spet potegne znova Anonimus,* "in s tem povzignjenjem je bog zapustil Rim. **Jezusova ljubezen in enakovreden odnos do vseh soljudi, sta bila ležala v blatu, zakaj s 'svetim sedežem' sta se bili zopet začeli vzvišenost in ponižnost. Spet se je pričel tiranski sistem in ritolizništvo.** 'Sodoma nuova'. Ter čaščenje. Malikovanje, skrito za evangelij. Rodila se je bila Rimo-katoliška cerkev in pričelo se je lažno krščanstvo.

Kristusova dobrotà, odpuščanje in skromnost prakrščanstva sta bili zamrli v napuhu cerkvenih simoničnih oholih tiranov in koristolovcev, skritih za Kristusovo ime, zakaj od sebe?boga postavljeni pravičniški papeži so bili pričeli ubijati otroke v laž za 'dobro boga' in 'v imenu ljubezni' vzgajati pripadnike-vojake-morilce.

Bog je odgovoril.

Iz bolečine razočaranja nad očetovim izkoriščanjem bratovega-Jezusovega samo-žrtvovanja, je bila v globini zavržene, prevarane in izkoriščene otroške-deške duše, oživela jeza nad hinavskim svetim očetom in sla po maščevanju; in rodil se je bil agresivni in maščevalni, 'jezni prerok' Mohamed. Z mečem se je bil dvignil v 'sveto vojno - dihad', v maščevanje proti očetom in tradiciji. Maščeval se je bil rodni Meki, ki ga je, 'nevrednega sina', izgnala. Posekal je očetovo vero. In zapovedal svojim vernikom samožrtvovanje. Obljubil jim je bil takojšnje srečanje z bogom, če umrejo darujoč svoje življenje v borbi 'za boga'. Za 'njegov' cilj. Za Alaha.

Rodil se je Islam in Mohamedovi samomorilci so, v bitki za srečno smrt oziroma posmrtna nebesa, planili nad Evropo, da privežejo konje v cerkvi svetega Petra v Rimu ter ubijejo

kačo, ki, v imenu boga ljubezni in stvarnika, blagoslavlja ubijanje vseh ne-kimavcev in koristolovsko odpušča smrtni greh.

In v strahu zase je papež povzdignil Karla Velikega nad enakovredne kneze. 'Sveti križ' je pomazilil 'sveti meč' in v imenu ljubezni blagoslovil ubijanje v korist širitve 'svete besede', njegove besede, papeževe besede. **S 'krono svetega rimskega cesarstva' si je bil papež kupil meč najmočnejšega. Goljata.**"

"To mi nikoli ni klapalo," *me spomni spomin*. "Zakaj je bil papež kronal vazalske kralje s krono 'svetega rimskega cesarstva'? Kaj ima kruto rimsko cesarstvo napuha, meča in krvi, skupnega s Kristusovo trnovo krono ljubezni? Ali nam že ime krone torej ne govori, da rimsko cesarstvo vina in pijanosti še živi, le posvetilo se je bilo v brezsrčen: 'Vas-y-cano'?"

"Otrok, ki se je bil odpovedal maščevanju," *me potegne spet Anonimusov glas*, "in je očetu nastavljal še drugo lice, Jezus, ki se je bil odrekel svetosti pripadništva le zapovedani družbi in je zanikal ozkost družinske vaze-zaprтости ter umrl kot žrtveno jagnje moške vzvišene nacionalistične morale judaizma, je bil torej v Vatikanu križan drugič; toda v zavesti prakristjanov je živel še naprej.

Prakristjani so bili v trenutkih največjega preganjanja živeli nenasilje, širili dobroto in umirali na križu in v čeljustih zveri za preživetje srca. **A s pojavom papeštva je bila dobrot, ki je dobra do vseh, v rimski cerkvi zamrla; in 'biti dober' je v papeškem območju pričelo pomeniti: 'biti pokoren papežan'**. Biti katolik (cat.like). Srce je v papežanski cerkvi umrlo in zamenjal ga je križ. Po 'drugem' križanju celo 'dvojni križ', kajti v borbi za oblast in strahu pred islamom, je 'sveti oče' povzdignil meč preračunljivih majordomov Karolingov; in dvojni sveti križ, meč in križ skupaj, sta pričela svoj tisočletni krvavi pokrščevalski pohod.

Božji kaplarji so bili v zahvalo za 'maziljenje meča', dobili posvetno posest in poleg duhovnih, postali še posvetni tirani. Nič kaj 'po Jezusovsko' so podložnim ljudem nalagali peklenske davke in bolj in bolj povečevali trpljenje. Poveljali so bolečino in izkoristili bolečino: *'Bolj boš trpel tukaj, lepše ti bo v raju! Zdaj daj nam, a tebi bo povrnil bog.'*

V zgodovini papeške duhovne tiranije je bil Vatikan zažgal nešteto dobrih ljudi, a kimavce in morilce srčnih in skromnih je bil papež vedno povzdigoval oziroma 'mazilil'. Ne-papežane so bili vzvišeni samozaverovanci, kot vsi tirani vedno, poimenovali: 'barbari', 'heretiki'...; in NEsprejeti papežev ukaz, ostati na nogah pred 'svetim očetom', je bilo postalo 'smrtni greh', ki se je tudi kaznoval s smrtjo.

Jezus je bil odpustil svojim očetom, čeprav so mu vzeli življenje, a papeži? Z bodečo žico so, nikdar odpuščajoči apostoli papeške 'Kristusove cerkve', obdali grešne žide v geto in povzročili razpad krščanstva, odcep pravoslavcev, ki papeževe duhovne tiranije niso bili sprejeli. Papeži so, kot rimska drhal v areni, trdni v prepričanju v svojo 'božjo pravico in pravičnost', uživali v mukah ponosnih heretikov, ki so bili prosto in pokončno odšli na grmado njihove pravičnosti in dobrote le zato, ker so se bili uprli poklekniti pred grešnim in prikimavati iz strahu.

Duhovni in posvetni tiraniji in prevzetnosti papeža so se uprli, poleg pravoslavcev, v dualizem, v moško-ženskega boga-boginjo verujoči bogomili in boginjo časteči francoski Katari, ki so v evropski duh, skozi zgodbi o Tristanu in Izoldi in o Parsifalu, zanetili iskro romantične ljubezni ter dvom v svetost papeške cerkve in povzročili duhovni dvig človekove zavesti v času gotike. S pomočjo posvetnih pajdašev so 'Kristusovi nasledniki' ljubeče izničili Katare le zato, ker so bili papežu odrekli pokornost in 'posredništvo' oziroma 'božanskost'.

S Franciškom Asiškim, ki je bil, kot Buda, opazil lepoto matere narave, odložil meč in se odrekel vzvišenosti ter s 'Sončno pesmijo' in pridigami ptičjim dušam oživil še nečloveški del narave, se duhovnost vrne v brezdušno srednjeveško Evropo in

demistifikacija cerkvene gospode se prične. Razočarani in užaljeni kinik Dante je vse papeže poslal v pekel, romantik Petrarca je z liriko postal apostol ženske duše in nežnosti, nespoštljivi Boccaccio pa ni jemal resno več ne duhovne in ne posvetne avtoritete. Bogove tedanje družbe je ponižal v bedake.

Ta posvetna 'sveta trojica' je Evropo spodbudila v dvom, dvom v cerkvene besede in povzročila izbruh renesanse človekove duše z Michelangelovim golim Davidom ter Leonardovo smejočo Mona Liso na višku-križišču ponovnega razcveta opazovanja lepote ter delovanja in povezanosti narave. Toda renesansi, obdobju, ko je bil človek opazoval zunanje-in-notranje, je, kot v stari Grčiji, sledil spet ponovni padec v znanost. Padec v barok razuma. Racionalizem.

Vendar sta bila sveti rimski cesar (meč) in cerkev (beseda), oba nedotakljiva, ves srednji vek skupaj ali v medsebojnem rivalstvu strahovala in molzla rajo. Njuna beseda je bila vernim ovcam 'sveta beseda'. Življenje-ali-smrt. Vse do trenutka, ko je bil sveti rimski cesar Sigismund, kljub obljubi zaščite, dopustil dobremu papežu, da zažge herezije obtoženega **Jana Husa**, vsem ljudem Češke znano, dobro-srčnega človeka.

Ljudje so obnemeli. Cesar je bil požrl dano cesarsko besedo!

Čehi so izgubili zaupanje v cesarja in dokončno spregledali 'dobroto' papeške cerkve. Cesarjeva in papeška glava sta bila v zavesti Čehov že padli. Izgubili verodostojnost. In Husovi maščevalci, husiti so bili, tako papeža, kot cesarja, zato izobčili. In ženske Bohemije so bile nadaljevale katarsko skrivnost, postavile v Pragi 'Loreto' in materi vrnilo materinstvo. Jezusovo mati Marijo so povzdignile v svetost, v boginjo, in povzdignile so Libušino žensko dušo, inteligenco, boemstvo, občutljivost, obzirnost.

A tiranski oče, samo-povzdignjen v boga, še ni popustil.

Papeško-cesarska protireformacija, križarska vojna Ferdinanda II. Habsburškega, usmerjena proti Lutrovi protestantski Nemčiji, je bila izničila češke husite in opustošila je ves evropski sever. Krutost tridesetletne vojne, milijoni mrtvih, pobitih 'v imenu ljubezni', trohnečih po neobdelanih poljih, jok brezštevilnih mater in žena, je razburkal žensko dušo in občutljivost in inteligenca je bila vse bolj razbijala zablodo moškega in vse več občutljivih 'ženskih duš' je spregledalo veliko prevaro, spregledalo satanizem posvetne in duhovne tiranije in 'čarovnice' so gorele na grmadah brezsrčne inkvizicije, takoimenovane 'Kristusove vojske' oziroma jezuitov, ki so bili prevzeli nadzor nad govorjeno besedo oziroma šolstvo v svoje roke.

Borba za nadzor nad 'sveto besedo' se je kruto nadaljevala.

V šentjernejški noči je papeška inkvizicija, v panični borbi proti svobodnemu čitanju svetega pisma v nacionalnih jeziki, tokrat s pomočjo francoskega kralja, pobila ali požgala še zadnje preživele prakristjane, Albižane. Zgorele so bile ne-latinske biblije, 'pregorele' vse zapovedi svetega pisma in ogenj papeške ljubezni je uničil vse ljudi, ki so bili brali sami.

Brezobzirno ubijanje vsake nepokornosti papežu, izkoriščanje človekove vere, lažnivost oblastnih debelih menihov rimske zlate cerkve in brezobzirnost prevzetnih in pohlepkih kraljev, so bili v obubožanje in obup pripeljali celoten srednjeveški fevdalni red; in neprestane osvajaalne in verske vojne so srednjeveškim materam bolj kot kuga žrle otroke. Ljudstvo se je vse bolj postavljalo proti skupnemu sovražniku: proti bogatosti in napuhu rimske cerkve in vladarjev. Raji je bolj in bolj prekipevalo in Shakespeare je Hamletu, zatrtemu sinu, položil v usta vprašanje vseh zatrteh otrok: **'Biti ali ne biti? Poklekni v suženjstvo ali ubiti očeta, tirana?'**

In sin, raja se je odločila za upor. Kraljevi besedi in vedno višjim davkom so se bili, poleg husitov najprej uprli izkoriščani nemški kmetje, in zakurili verigo kmečkih uporov po vsem krščanstvu, a ker oče papež in oče cesar še vedno nista bila sprejela svojih otrok-ovčic-ljudi kot sebi enakovredne, temveč sta jih še naprej izkoriščala ter držala v podrejenosti in potiskala v

temo strahu, se je iz ljudstva vedno bolj slišalo novo geslo: **znanost in svoboda**. In zgodila se je krutost v imenu predstave o svobodi. Zgodila se je buržuazna revolucija.

Grška ideja o svobodi, ki je bila, ujeta in poteptana, spala v temnicah Vatikana, in ki jo je bila papeška inkvizicija stoletja dolgo sproti uspešno požigala na grmadi, je potrgala okove in sesula avtoriteto križa in meča. In v pariški komuni je prva kraljeva glava dejansko padla v koš pod ostrino giljotine pred noge raje. Pod 'rajskim sodiščem'.

Kraljestvo je bilo umrlo, tiran je bil padel, vladavina dveh lažnih bogov je bila padla; a tudi Kristus je bil umrl. Tretjič. V srcih preprostih ljudi. Kajti vera v ljubezen je bila utonila v potokih nedolžne krvi in začelo se je bilo, ponovno, kot v starih Atenah, obdobje trgovine z glavami. Odprt trg z verniki. Demokracija.

Trojanski konj in alkohol sta bila nekoč v stari Grčiji premagala zadnjo utrdbo Davidovega kraljestva in padli so bili Ahil-vera, Hektor-znanje in obzidje Troje-strah. V francoski revoluciji pa je trojanski konj: 'ideja o svobodi' premagala meč>moč<vladarja in cerkev>strah <križ."

"Trojanski konj?" *mi nerazumevanje odpre usta.*

"Trojanci so bili dobili lesenega konja kot darilo, a niso bili poznali njegove skrivnostne vsebine. To jih je stalo življenja. Prav tako je bil človek dobil v darilo besedo 'svoboda', a ne pozna njenega pomena. Toda sprejel jo je bil, uporablja jo, šel je z njo na ustnicah v revolucijo. Na milijone ljudi je bilo umrlo in ubijalo ZA svobodo. A povej mi, kaj je 'svoboda'?" *mi z novim vprašanjem odgovori Anonimus.*

"Nihče ni videl zakaj..." *me strese spoznanje.* "Še danes nihče ne ve, zakaj umira, ko se bori za 'svobodo', ali ne? Saj se vsi borijo le za pravico. Toda 'pravica' ni svobodna, ker ima dvojčka: 'dolžnost'. Brez privilegija ni dolžnosti. Brez kralja sužnja NI. In brez prestrašenega učenca ni učitelja," *se zavrtim v 'krivičnih nasprotjih'...*

"Človek, tisočletja uklet v statičen svet tiranije, za trenutek prebujen v obdajajoče v dobi klasične Grčije in spet v obdobju renesanse, je bil pričel z dobo baroka spet napredovati naprej na 'PRAY', naprej proti svojim molitvam-plenu in nazaj proti brezobčutju. Krutosti. Na zdaj.

S francosko revolucijo je bilo srce v Evropi zamrlo in solza razneženosti od lepote Frančiška Asiškega, pridigarja ptičjim dušam, se je bila posušila. In Kristusova solza, sveta voda sočutja je bila izginila z lica razumskega človeka, kajti sebe-kličoči civiliziran prosvetljenec se je bil, poistoveten s svojim znanjem in razumom ter zaničujoč boga in preklinjajoč 'usodo', spet pričel sramovati naravnosti. Občutkov in čustev. Razum je bil spet premagal Goljata Močnega in izničil strah, zato je znanost postala religija tretjega Davidovega kraljestva, s sedežem v Francoski Akademiji znanosti..."

"In spet se je bilo, kot v Davidoven kraljestvu in v stari Grčiji, pričelo in ponovilo obdobje vere v odrešujoče znanje in v neobčutljivi razum/računalnik. Obdobje ekonomije. Vera v glavo brez srca," *se kar samo vrti pred menoj kolo življenja, krog religije-dvoma-znanosti-moči-religije, dvoma...*

"Duhovni razvoj človeka se je bil spet ustavil in radovedna svoboda in modrost renesanse je bila otrdela v novo trditev. V neoplatonizmu. Nastopila je bila, spet, kot v helenizmu, doba ateizma in obdobje krutega materializma.

A fevdalizem se je bil pričel sesuvati, kajti začel se je bil vzpon kapitalizma in trgovski imperializem. DENAR=znanje=DOBIček. Denar dela denar. Ne več generali, niti posestniki, niti cerkev, temveč bančniški Fuggerji, posojevalci denarja, so bili prevzeli vodstvo sveta."

“Imperialistični kapitalizem,” mi pogled uide v sedanjost, “v katerega sedaj drvi Slovenija, pomeni smrt srca, smrt besed in ujetost v številke. Numerologijo. Ekonomijo. A Jezusovo upoštevanje vsega je bilo v modernem koristolovskem izkoriščevalcu zamrlo. **Prevladuje egoizem, rakav odnos do sveta, po logiki delčka, ki se bori proti celoti. Logika rakave celice se je bila uzakonila kot logika demokracije: ‘Vsakdo si lahko, če hoče zgradi faraonsko piramido sužnjev’.**“

“Banka,” se ne zmeni zame Anonimus, “je bila dobila moč, intelektualec je postal avtoriteta, a fizično delo je postalo, v očeh umskega delavca-uradnika, manjvredno in postalo suženjstvo, kar je pripeljalo v delavsko-komunistično revolucijo proti intelektualni buržuaziji.

Iz kapitalistične angleščine je bila izginila dvojina in ‘občutki’ in ‘čustva’ iz prisotnosti oziroma present continuous tense-a, saj kapitalist now$\diamond$zdaj ne sme biti občutljiv, kajti ‘občutljivo bitje’ ne more računati koristi, izkoriščati in zatirati. Niti ‘biznismen’ ne sme biti čustven, kajti strah, jeza, sovraštvo, škodijo biznisu-dobičku.

Razum se je bil z Descartesom ovedel samega sebe in znanje je, kot v po-sokratskem obdobju stare Grčije, postalo merilo človečnosti. Največja vrednota. Evropski človek osemnajstega, devetnajstega in vašega stoletja je bil spet, kot nekoč Kralj David in Temistokel Atenski, slepo pričel verjeti v varnost znanja in postal vernik znanosti. Razumar. Intelektualec. OBvladovalec.

‘Znam’ postane: ‘SEM, zato IMAM pravico ukaza.’

Znanost, vzvišena, omejena in preobčutljiva na svojo pomembnost, je bila postala tretji steber moči, ki je začel krojiti usodo zahodnemu svetu, kajti ‘znanje’ je bilo postalo v dobi baroka zakon in ‘osredotočenje v cilj’ oziroma ‘napredek’ je postal morala-moraš zahodni civilizaciji. Šola je zato postala obvezna in izobraževanje v intelektualno ovco je pomenilo zaton inteligence.

Vzvišen intelektualec je bil, kot David in Helen, spet pozabil na neznano, a nepogojenost Bude, iskrena preprostost Sokrata, človečnost Kristusa, ‘tosvetni raj’ Frančiška, vse to je bilo utonilo v sprogramirani izobrazbi, osredotočeni v obvladovanje omejenega delčka tehnološkega znanja. Vsak diplomant je postal specializiran delček mehanskega imperija. Delček tekočega stroja. Kultiviran v specialista, v ponavljajča besed učitelja, je bil intelektualec izgubil svobodno pozornost in občutljivost. Pozornost se mu je bila zožila v snop in v cilj osredotočenemu človeku, izdvojenemu iz prisotnega, je bil delček postal pomembnejši od celote, ideja o dosežku pomembnejša od življenja, cilj smisel bivanja. Kajti ideja je bila dobila vrednost, postala cilj in gospodar sanjačem. Pričel se je utopizem. Potop v spomin in smrt srca.

Le poglej.

Ideja o svobodi se je bila spremenila v Nemčiji v ideologijo o zmagi in nadčloveku. Marxova materialna enakovrednost je, skozi Lenina postala Marks-izem, ideologija revnih, hlepeč po bogastvu kraljev. Marksizem je postal nova religija, a bivša religija: duhovščina in cerkev, je doživela kazen. Stalin je bil požgal sveto pismo, vse njegove zapovedi, ljudi, ki so ga brali in vse, ki se njemu -’očetu naroda’- niso bili popolnoma podredili. Kajti **bolj.še**.viki so, pod krinko v Franciji prebujene ideje o svobodi, katero povzpeticnik razume kot privilegij kraljev, razglasili enakost želodcev kot ‘zakon za rajo’, a ne zase. Sami sebe so povzdignili v izbrance.

Cerkve so bile postale skladišča, delo je bilo izgubilo čast; in delavec je videl o_{bla}^{bla}st le skozi rešetke ječe ali kordon policije ali vojske. V imenu komunizma: sožitja, enakovrednosti, skromnosti, in gesla: ‘Delu čast in oblast!’, je bilo izginilo milijone ljudi. In upanje po enakovrednosti(netiraniji je v komunističnih deželah zamrlo v nem strah.

Statistična logika in oblastna egoistična usmerjenost privilegiranih birobratov sta v obubožanje pripeljali vse komunistične države in vera v ideal, v idejo, v iluzijo se je bila sesula in se sesuva v paniko.

In zadnje dejanje?

Znanost>atomska bomba je bila Japoncem v enem samem trenutku ubila tisočletno vero v boga, v čast, v cesarja. Znanost je v trenutku šoka odpihnila vso tradicijo in samUraji so v u-sodnem dnevu sprejeli novega boga, boga, ki jim je bil kruto ubil prejšnjega. Nov bog jim je, Japoncem, postala tehnologija. Znanost je postala bog oziroma ideal naroda in izobraževanje je japonskim otrokom postalo vojna. Panika po doseči in zmagati se je bila preselila že v šole in na otroke.

Prišel se je bil boj za podatek več. Informacijska vojna. Borba za 'hitrost podatka', kajti borza - 'namišljena vrednost' je bila začela voditi svet in izkoriščati delo množic. Znanje, razmišljanje, administracija pa so bili padli v suženjstvo.

Vidiš.

Prišla sva do 'konca'.

Zgodovina človeštva je zgodovina gospodarjev/sužnjev in je bila vedno pisana z roko zmagovalca. Toda poleg nadutih zastraševalcev, ki jih zgodovina zmagovalcev časti kot 'velikane', so se bili pojavili tudi 'heretiki', ki so se bili otresli strahu pred tiranom, a sami niso hoteli zlesti gor-na-tron. In čeprav so se bili takšni kot Mojzes, Buda, Sokrat, Kristus, Krishnamurti odpovedali vzvišenosti, gospostvu, ukazu, njih skromnost in ime še danes izkoriščajo lakomne institucije za svojo vzvišenost oziroma avtoritete religij za svoj položaj tam 'gor' na vrhu piramide ponižnih častilcev-vernikov.

Le poglej.

Smrti, čaščenju brezvrednega zlata in krivičnosti boga faraona se je najprej uprl Mojzes; in pobegnil v 'sanjano' deželo, kjer ni bolečine.

Bogastvu, oblasti in tradiciji ter družinski pripadnosti se je odpovedal in uprl Buda. Spregledal je starše-in-učitelje in neujet v spoštljivost, sesul temelj indijske kastne družbe, avtoriteto spomina. Rodil se je 'EGO ENA'. Nevzvišeno-neponižna samosvojost. Svoboda lastnega vpogleda. Prostost preteklosti. Svoboda. Samota.

Čaščenju razuma-in-besede ter vzvišenosti se upre skromnost skozi krepostnega Sokrata, in grški razumniki, zaljubljeni v lastno veličino in v zmagovalna, ga zastupijo.

Fizično, z mečem se izpod tiranije Rima hoče prebiti gladiator Spartak. Posekajo ga. Potem se pokornosti očetu in čaščenju zaprtega kroga isto-mišljenikov upre Kristus. Čustveni judje, katerim je z novo zavezo izničil stari krog pripadnosti, ga pribijejo na križ in kronajo s trnovo krono; in rimski škof ga izkoristi za svoje povzdignjeje v presvitlega papeža in nadzornika sveta.

Napuhu božjega očeta in zvezanosti v papeško lutkarjenje se uprejo mati boginjo časteči Katari, Wiclif, Hus in husiti, Luter, Calvin in vseh sort protestanti. Papeški inkvizitorski križarji poskusijo vse heretike sežgati.

Pred nekaj stoletji je izkoriščeni kmet planil z vilami nad gradove in se uprl oderuškemu kraljevemu davku. Kronali so ga z razbeljeno krono. Nato intelektualna trgovska buržuazija odpove privilegij kralju in papežu. Zgodi se francoska revolucija in začne se tiranska vladavina denarja in trgovina z znanjem in volilci. In v Rusiji delavec poizkusi vreči s pozicije izkoriščevalskega delodajalca. Prevarali so ga. In tiraniji nadčloveka Hitlerja se postavi po robu združeno podčloveštvo.

Vse to so bile revolucije, jezni upori zatiranih proti tiranu, proti vzvišenosti, proti brezčutnemu napuhu gor-postavljenih. A zmagovalec je, do sedaj, vedno postal povzpetnik. Nov tiran.

A danes?

Neprestano stavkajo kmetje, delavci in intelektualci: zdravniki, šolniki, pravniki, vladni uslužbenci. In ponekod že policaji. Vsi zahtevajo večje pravice.

Si se že kdaj vprašal, proti komu štrajkajo?

Kdo je tiran v takoimenovani demokratični družbi? Kdo noče sestopiti s trona? Ali si se že kdaj zamislil, kdo je 'gor'?" me vprašanje Anonimusa pusti viseti v zraku. Nezavedno se mi pogled ustavi na stropu.

"Poglej," mi Anonimus zagradi pozornost. "Francoski revolucionarji so se bili odvrnili od Kristusa in Sokrata, od ljubezni in modrosti. Pričeli so sanjati Budovo 'svobodo' in naslonili so se, kot nekoč stari Grki, na lastno znanje in razum.

Skromnost je pod vladavino razuma umrla, kajti atenski svobodnjaki so bili sprejeli zmotno mišljenje, da 'svoboda' pomeni 'pravica'. In ta zmota živi še danes. Zato bi danes vsak rad 'gor', vsakdo bi se rad povzdignil v kralja in imel kraljevsko pravico. Vsak dan novi sužnji strejo okove in vsak nov svobodnjak pade iz ponižnosti v vzvišenost. Zahteva pravico. Kraljevsko pravico. Pravico do brezpravnega sužnja, ki ga je 'dolžan' nositi. Vsi bi radi ukazovali sužnjem in prodajali sužnje, a nihče več danes noče ubogati. Sužnjev zmanjkuje. Vsakdo hoče postati prašič, ki ga vsi futrajo.

Toda, povej mi, ali bi bil prašič tako požrešen, če bi se videl predelanega v krvavice?

In zdaj prisluhni...

Nekoč je bil živel faraon in njegova brezobzirna krutost je pognala v beg v neznano obupane sužnje. Človek je bil pahnjen v duhovni razvoj. Bolečina faraonovih sužnjev se je bila preko judovskega strahu transformirala v grško željo, in le-te v rimski pohlep po oblasti, po 'biti zopet faraon' in zavest rimljana je padla v kruto borbo za ukaz, ki vedno povzroča pritisk in bolečino, strah, zavist, pohlep, krutost, bolečino, strah, in strah zopet zbeži v željo, zahtevo, ukaz, bolečino, strah...vaše družbeno vzdušje.

Znanstveniki so bili v tem času od uporabe kamnov prešli na uporabo atomske energije, toda v vsem tem času niso bili odkrili, zakaj je človek bolan, agresiven, pohlepen, zavisten, jezen, zakaj sovraži in zakaj ga je strah.

Razmisli.

Žival je delček narave, človek pa se je bil od/ločil nad naravo. Postal je bil vzvišen in se poistovetil z lastnino in omejeno grupo (*vračem, omejeno predstavo o bogu, vladarjem, jezikom, ozemljem, znanjem, ideologijo, nogometnim klubom, idolom s TV-ja*), a šele osvobojenje iz pohlepa in iz omejene vaze-zaprтости pripadništva, izločitev iz 'grupe' in iz spoštljivosti, pomeni smrt nesvobode in rojstvo samostojnega opazovalca, svobodnega individualca, ki pa se na poti k sožitju s 'stvarnostjo', mora zopet povezati s celotnim človeštvom (*hu-man*) in sočutiti tudi z vso preostalo naravo (*eko-man*), z živalmi, z rastlinami, z Vsem, da se rodi Ego eNA, nevzvišen neponižnež, in lahko obziren božji prijatelj, človečno bitje začne zopet živeti v živi naravi v skladu z očetom Soncem in materjo Zemljo.

Ko ekonom postane ekolog in ko pozorno srce prične voditi razum in pamet torej ni več suženj želodca, takrat premine prekletstvo zemlje in ?kdo ve? umre smrt..."

On / ona

“Nekoč davno,” *Anonimus prične zgodbo spet na začetku*, “je samček imel nos za iskanje hrane, eno oko za samičko, eno oko za mladiče; in ušesi sta ‘lovili’ NE-varnost.

Ko pa je, v Davidovem kraljestvu, znanje premagalo moč in prineslo večji pridelek in večji izkoristek ter zagotavljalo večjo varnost od gole grobe mišične moči, je bitjem koristnost postala pomembna vrednota; in rodil se je nov družbeni red. Red znanosti. *‘Več znaš, več veljaš’*.

A že oče David je bil oslepel za čudež Demetre. Svetla korist mu je bila zatemnila lepoto stvarstva. Izgubil je celostni vpogled, mirnost, srečo. Ob-dajajoče je bil namreč zmeril z metrom koristno/škodljivo. Celoto je bil razdelil na ‘koristno’, ‘škodljivo’ in ‘nekoristno-in-neškodljivo’. Koristno je pričel zalivati in škodljivo zatirati, a zanemaril je vse nekoristno-in-neškodljivo.”

“Nobena današna religija,” *opazim mimogrede*, “ne govori o to-svetni lepoti: o nežnosti ‘ženske duše’, o prevzetosti z mojstrstvom narave. Vase-zaverovani verniki ne vidijo lepote mavrice in ne slišijo opozoril potresov. Vzvišeni vzhičeno blebetajo le o lepoti ne-zemskega, o izgledu boga in o tem, kaj koristi oziroma skrajša pot do raja, a dejansko živijo zablodo zlata...”

“Bogatenje,” *me preseka Anonimus*, “je bilo že kralju Davidu postalo merilo modrosti, zato je znanje-ter-izkustvo tudi proglasil za ‘modrost’, a moč mladosti, otroško igrivo pozornost in iskrivo iskrenost je poimenoval: ‘neumnost’. Izkušena starost je bila postala spoštovana, očetova beseda je otroku postala dolžnost, zakon. Ukaz. Edina pot.

‘Starci imajo znanje in izkušnje. Zato vedo vse. Spoštuj starejše in ne ugovarjaj modrim,’ so bili novorojenemu otroku govorili odrasli. In neveden in prestrašen otrok je upognil glavo pred ‘modrimi glavami’. Sprejel in ubogal je njihovo razlago sveta in pričel je častiti ‘modre očete’. Povišana imena. Vedce. Vede. Slediti učitelje. Starejše.

Samček Davidovega kraljestva znanja se je bil podredil bogu vsega prepoznavnega. Pozejdonu. Postal je vernik znanosti, postal pazljiv spoštljivec; toda izgubil je bil ‘strah božji’. StrahOspoštovanje NEznanega. Kajti svojo ‘spoštljivost’ je bil prenesel na učitelja očeta in zaupanje spoštovanim mu je topilo strah pred nepoznanim. Obesil se je na avtoritete, kajti počutil

se je war-no v družbi modrih in pomembnih. Zato je, otrok Davidovega kraljestva, loveč 'standard', postal lovec na glave. Na priznane. Pričel je iskati učitelja. 'Svetost, ki ve svete besede koristi'."

"In vse svetosti, posvetne in duhovne, so bili vedno moški," si na hitro ogledam znano zgodovino, toda Anonimus me ne izpusti iz filma: "Učenec si je pričel oblačiti 'masko učitelja'. Postal je imitacija - posnemač, kajti naslonil se je bil na voditelje?svetnike in postal vodena ovca. Ne-samostojno bitje. Vera v vsevednost učitelja je bila učencu vzela samostojnost.

Otrok Davidovega kraljestva je bil tako izgubil svobodo, izgubil neujeto pozornost. Samostojnost nepogojenega opazovanja trenutno-večnega in sposobnost slišanja nevarnosti in ne-nevarnosti. Omnov obdajajočega.

Vernik znanja je postal le odmev učitelja, Eho Eha, papiga; in padel je v temo neustvarjalnosti, kajti prenehal je bil spoznavati sam. Prenehal se je samoizobraževati. Izgubil je slišnost ter padel v poslušnost. Uboganje. Slepo sledeč avtoritetam znanosti, povzdignjenim učiteljem o dobrem?koristnem je Davidov rod, opazujoč svet skozi merilo: korist/škoda, popolnoma pozabil na vse 'nekoristno'.

Nastala je razslojenost družbe po metru: kmet-intelektualec-guru. Neumen-pameten-najpametnejši. In običajni človek, ujet v spoštljivo poslušnost, je sprejel nesvobodo za običajno in od vzvišenih učiteljev zapovedane razrede kot normalne. Nastale so kaste."

"Ponižna, spoštljiva, kastno trdna družba," pomislim, "ujeta v uboganje in iskanje učitelja, v čakanje na prosvetljenje, na učlovečenje, na svobodo... Pa saj to je opis današnje indijske družbe. Slika spoštljive, v pravično karmo verujoče in zato kastno logiko sprejemajoče družbe nešteti demokratični bogovi in v ponižnost ujetih učencev in vzvišenih gurujev, družbe neskončnih ceremonij, mantranja. Opis družbe, ki življenje sprejema kot plačilo za prejšnje življenje in zato tokratno kasto?usodo tiho in mirno prenaša. Nesamozavestne družbe, kjer svoboda še ni rojena in Ego še ni 'ena'. In je 'Ego ena' oziroma samostojnost zato ponižnim ideal, Buda idol. Neujetost hrepenenje."

"Samček Davidovega kraljestva," me potegne v svojo zgodbo spet Anonimus, **"je bil eno oko osredotočil torej v iskanje koristnega znanja, modrih glav, bogastva, z drugim očesom je pazil na ženo, z ušesi osredotočeno pričel loviti koristno informacijo, toda iz vida in sluha je bil izgubil otroke.** Otroke, ker nimajo izkušenj-in-znanja, je odrasel, napolnjen s koristnimi podatki, pričel podcenjevati in zaničevati in jih s kročenjem 'po svoji podobi' oblikovati v podrejeno uboganje, spoštovanje učitelja. 'Izkušnje'. Spomina. Očeta.

Avtoriteta je pričela zatirati novo spoznanje. Oče otroke. Vsevedna starost je pričela zatirati prihajajoče, še-neznano. Neuboganju in radovednosti ter iskrenosti otroka je sledila stroga kazen.

In v to spoštljivo, v svetost spomina verujočo, povzpetno razumno družbo, je Prometej vrgel svoje ukradeno darilo, ogenj. Povzročil je zaton Davidovega kraljestva, zaton vladavine znanja-in-starcev. Vladavina najpametnejšega je bila s spoznanjem ognja prešla v obdobje vladavine vračev. Obdobje vladavine BESEDE. Skrivnosti. Predstave o bogu in smrti.

In zdaj prisluhni povedanemu in razmisli sam.

V živalskem svetu samička obvlada samčke in si lahko privošči biti, če primerjaš le pavji ali levji par, fizično manj privlačna, 'grša' od samčka. A ga, samička, vseeno neustavljivo privlači. Vrača pa so bili pozornost spoštljivih učencev preusmerili in jo 'speljali' mimo samičke, ter jo osredotočili v smrt in v iskanje večnosti in boga.

Samec Davidovega kraljestva, brezčuten in brezobziren do otrok, a še vedno pazeč na ženo, je bil padel pod vpliv vračev in ognja; in izgubil je še drugo oko. Postal je slep še za samičko.

Moška duša je s spoštovanjem modrih moških in s slepim sledenjem učiteljem, v Davidovem kraljestvu postala narcisoidna in izgubila radoživost in inteligenco, a z vračem je bila izgubila 'potenco': občutljivost do ženske in ustvarjalnost. Postala je toga in kruta, kajti oči in ušesa uročenega vernika so iskale le še vračevo predstavo o bogu in bogatost v prihodnosti.

'Spoštljivi učenec' je bil mutiral v 'paničnega vernika' in postal slep in gluha za vse neposredno obdajajoče, popolnoma brezčuten na prisotno, a hkrati postal preobčutljiv na 'svojega boga' in 'sveto resnico'. Občudoval je le še boga. Moškega. 'Sebe'.

Samička je bila za vernega samca izgubila vso svojo privlačnost, a 'ženska duša' je bila poteptana v blato, pahnjena v suženjstvo duha, zakaj borba za ideal (*I deal? I.de.all*) je verniku postala pomembnejša od borbe za samičko. **'Spolna sla' samca je bila mutirala v zaverovano 'slo po BOGU in bogASTVU' in pričel se je moški mačizem.** Sodoma in Gomora. Pederastija in sodomija. Začela se je tiranska slepota moške duše.

Ko je bil en-človek povzdignil sebe in svojo kri na vrh piramide, temelječe na kosteh milijonov do smrti izžetih sužnjevoštevil, %, je nastopilo 'Satanovo kraljestvo statistike in krvnega davka', bolečinski pekel na zemlji. In milijoni uročenih so stoletja in stoletja, generacija za generacijo, gradili le piramide. Vsi so bili umirali le za 'enega Boga'. Državno blagajno. Za zakladničarja. Faraona.

Faraon je postal, kot zver, popolnoma determiniran le v bogatost in svojo odrešitev. Osredotočen v nadaljevanje svojega duha. Celo življenje je bil čakal le na zaključni kamen vrh piramide. In sužnji so jo, po njegovem času oziroma izračunu, vedno gradili prepočasi. Zato so biči peli po golih hrbitih živali. Do izmučenosti. Do smrti. Kajti faraon je častil le svoj poln želodec in 'smrt', zato je sejal le smrt.

Po Mojzesu, nasprotju faraonske moške duše, po tem Luciferju, prinašalcu luči upanja v pravično karmo in v nagrado za ne-zlo, je nastal razcep. Moška duša in družba se je bila razdelila.

'Zunanji' oziroma tosvetni moški je, kot roparica plen, osredotočeno pričel slediti le še zlato in moč, oblast. V moč verujoč trdosrčni mačo je odvzel materi otroke in izkoristil svoje brezpravne sinove za vojake in hčere za kupo-prodajne poroke z močnimi-koristnimi zavezniki. Postal je v posest zagledan paša; in ker zver negibno, mrtvo ne zanima, opazi le premik, bežanje plena, je ženska morala pričeti migati in ritati, plesati trebušni ples, da je sploh kdaj pritegnila 'potenco', pozornost in občutljivost v iskanje 'zunanjega bogastva' zatopljenega moškega, ki ji je bil vzela otroke, jo ponižal v sužnjo in osamil v jarem harema. Trudila se je z vsemi triki (3ki če,če,če), z vsemi logikami prepričati moškega, da je lepša od njegove predstave o rajju, bolj poželjna od bogastva v njegovi sanji, lepša od Narcisa v njegovi glavi; ter tudi postala lepša od moškega, saj občutljivost nežni, nežnost zaljša, lepota žari milino.

'Notranji' oziroma duhovni moški pa je bil svoja ušesa in srce usmeril le v iskanje boga. Moškega boga."

"V tem vzdušju se začenja izraelska mitologija," *me prešine očetova zgodba 'O materini krivdi'*. "Stara zaveza. Prekletstvo kače, Eve in zemlje. Prekletstvo prisotnega. Dotika, lepote, veselja."

"Spoštljivi pismouki," *nadaljuje Anonimusov glas*, "intelektualci, študirane duhovne avtoritete, samo-povzdignjeni moški, ki so bili sledili žensko dušo Mojzesa in se ponižno naučili iz glave ponoviti njegove modrosti, a sami nič niso bili razumeli povedanega, so vse tosvetno

prekleli in se, prevzetni in 'pravični', tudi sami hoteli otresti vsake želje po tosvetnem. A ženski 'sveti gral' jim je pritegoval in speljeval pozornost ter jih odvrčal od osredotočenega iskanja boga, kajti ženskih migetajočih čarov niso mogli povsem prezreti, saj se gonu teles niso mogli vedno upreti.

Za svojo slabost pred čarovnico, ki jim 'krade' boga, za nemoč pred strastjo, pred pohlepom in za svojo ustvarjalno blokado, so, v pohlepen svet rojeni, z grehom zaposleni, v skušnjavo zapeljevani in v 'pravično kazen' zaverovani, izraelski moški, iskaje krivca za svoje trpljenje, obtožili spolni nagon in za nagon okrivili 'plesočo samičko'. Za vse grehe sveta so obtožili in prekleli 'trebušno plesalko', ki jih je pri lovu na brezgrešnost motila. Nežno EVO in strupeno kačo je doletelo prekletstvo moških avtoritet; in po Mojzesovi smrti nastala 'Stara zaveza' kaže popolno zanikanje ženske duše na začetku zgodovine izraelskega dojemanja sveta, saj v sveti knjigi piše npr: *'Abraham je rodil sinove...Noe je rodil sinove.'*

Mačistična pastirska družba je bila ženski odrekla celo materinstvo. Žensko dušo, razdajajočo dobroto so bili moški razglasili za 'grešno cipo' in vse grehe je mačo zvrnil in obesil ženski. Prekleli so žensko in z njo mater zemljo. Prekleli vse tosvetno. Prekleli so dotik, obzirnost, nežnost in svoje telo. Prekleli življenje. Bivanje. Vse, kar jim je bilo ob rojstvu dano na pot. Prekleli so božje stvarjenje in s tem sebe v njem. Prekleli so boga."

"Zakaj kačo?" me trzne iz prisluhnjenja nerazumevanje prekletstva kače.

"Poglej!" mi razloži Anonimus. "Pozorno bitje vidi, kje bodo stopale njegove noge, zato kačo pravočasno opazi in mu je ne-nevarna, a fokusiran človek, srepeč le v cilj v daljavi, sledeč plen?nebesa, kači stopi na rep, ker je ne opazi. Računajoč si srečo v prihodnosti, se zato načrtovalec zaleti v kandelaber, ker njegova pozornost ni prisotna v trenutnem okolju. Spotakne se ob kamen, ker ni pozoren, kje hodi.

Že lovec VEČ, oče VEČ&Manj in ded Kajnovega živinorejskega rodu, je bil usmeril pozornost v plen in postal predator, a zato je izgubil 'periferni vid' oziroma obzirnost in s tem srce. Zato je pozorno ženo proglasil za Manj, toda ko je poljedelec David preusmeril in osredotočil svojo pozornost v neprisotnega boga, v sanjano prihodnost, je bil hkrati popolnoma izgubil uvidevnost v prisotno dogajanje. Ni več videl ven iz spomina. Izven načrta v glavi. Točka v sredini njegove glave je postala zanj središče njegovega vesolja.

Zato je, v daljavo zagledanemu moškemu, ob izgubi prisotnosti, kača postala smrtno nevarna in zato so, fokusirani v svojo predstavo o bogu in zato nepozorni na vse neposredno ob-dajajoče, slepi verniki v prihodnost, kačo prekleli. Saj jim je, nepozornim, prinašala smrt, a v preživelih vzbujala strah.

In poglej zdaj.

Modri preroki vseh religij so se bili ozavedli razdiralne moči osredotočene naravnosti ob hkrati izgubi obzirnosti. Videli so brezobzirno razdiralnost zaljubljenosti, strasti pohlepa, te grozljive sle, ki človeka dela paničnega in krutega in ga muči v dos-ego cilja. Vsako zaljubljenost, to zagledano slepoto, ki vse razen cilja 'napravi' nevidno in neobstoječe, so zato vidci prekleli in simbolično so zato prekleli prinašalko 'večne slepote', prinašalko smrti, kačo. Nepozornemu moškemu je kača postala 'simbol smrti' in v Izraelu postala simbol grožnje ženske duše. **A hkrati je vsem ženskim kulturam, kultom pozorne matere Demetre širom sveta, kot tudi grškemu bogu zdravja, Asklepiju iz Epidavrosa, kača postala sveta žival. Simbol pozornega, tu-prisotnega življenja in hkrati simbol prekletstva ne-prisotne duše. 'Mrtve duše'. Moške duše.**

Kača je postala židom simbol smrtonosnega osredotočenja, simbol njihove lastne slepote; in ženska jim je postala simbol za skušnjavo, za grešno željo, za 'greh'.

A poglej.

Ženska rodi otroka v bolečini, zato sočuti bolečino otroka in je do njega nežna in pozorna. Materinsko občutenje in sočutenje bolečine sobitja, uči otroke sočutja, obzirnosti in nežnosti. Ljubezni.

Moški pa je skozi 'usodo ekonoma' postal bolečino prezirajoč trdosrčen borec, kajti 'moška zavest' je skozi tisočletja vedno nekaj iskala: najprej hrano in oblast, potem znanje oziroma korist, standard, boga, izpolnitev želje, denar... Postala je lovska zavest. Predatorska duša. Usmerjena na pray. V plen. V prihodnjo sitost. Osredotočeno, predvidljivo, toda nepozorno in zato brezobzirno, moška zavest deluje kot zver, ki okolja ne opazi, ko zazrta le v plen, lovi 'pray'. Svojo molitev.

Okolje dedcu pomeni lovišče za jutrišnjo sitost. Živi za jutri. Vsa njegova energija, celotna moška pozornost je zožena in usmerjena v cilj, ki pa je vedno skrit nekje v prihodnosti. V verjetnosti: Bo, če... Do vsega, razen do cilja, s katerim se je bil poistovetil, je zato neobčutljiv in po potrebi, v imenu koristnosti?ljubezni tudi krut. Vse okolje, tudi lastne otroke, hladnokrvno zatira in tudi kraljico žrtvuje šahist v imenu svoje predstave o sreči nekoč nekje, na cilju.

Nikoli ga ni doma. V srcu.

Vedno moli za cilj: 'Jaz bi. Daj mi bog.'. Moli za plen-nebesa. In dokler ne ujame zadnjega zajca, bo zato ujet v verjetno prihodnost in relativni svet, v ne-trenutnost. V neresničnost. Izdvojen iz zdaj-večnosti."

"Zato torej v koristen ali 'vzvišen' cilj uprte oči ne morejo opaziti ne lepega niti očitnega, pa če je še tako očitno. Njihova ušesa ne slišijo, četudi 'očitno' kriči od bolečine. Tudi, če bode že v nos..." se zasanjam v grozljivo resničnost. "Zazrt v lastno srečo, lakomnik ne sočuti sočloveka, in ne upošteva tuje sreče. Niti sreče lastnih otrok. Opreza in opazi le koristno priliko za boljši jutri. 'V imenu koristi' je zamešal z 'v imenu ljubezni'..."

In kar ni v njegovem svetem besednjaku, za zaljubljenca ne obstaja," *se zgrozim*. "Tudi v Ameriki sploh ni bilo ljudi, če vprašaš z zlatim bogom zaslepljene papeške konkvistad'orje (*zavojevalce zlata*), saj Indijancev ni bilo v bibliji. Zato so 'nepoznane živali' neusmiljeno trebili. In Aborigini v Avstraliji, vse do nedavnega, za razumske angleške poslovneže sploh niso bili ljudje, ker niso bili poznali goljufije."

Strese me, in pogled mi uide na prisotno družbo, na vse bolj izkoriščevalsko usmerjeno, v bogastvo norečo, povzpetniško množico 'normalnih' dvoličnih 'kristjanov', ki med tednom sleparijo in kradejo 'v imenu družine', v nedeljo gredo v cerkev, vržejo v puščo odpustek; in se sami sebi zdijo 'fajn ljudje' in 'dobri državljani'. Čutim, kako me grabi jeza.

"In mi? Naša kultura?" *mi jezik zaropota pritožbo*. "Ne Mojzesov pravični bog," *me prešine*, "in ne Kristusov ljubeči brat, bog-ass-TV-% je biblija dandanašnje, na zahod, v željo, v nebesa obrnjene civilizacije.

O sebi imamo lepo mnenje, da smo kulturni, a v resnici smo (bili) kultivirani, izobraženi v moško, povzpetniško, olimpijsko, egoistično kulturo. V 'kult cilja'. Zmagovanja. V Zevsov kult.

Mojzes je bil človeštvu nakazal pot iz bolečinskega pekla v bratstvo, a na begu pred bolečino, oprti na merilo: *boljše*, smo bili pozabili na dobro-in-slabo. Na mati modrost. Na sočutje. Na strah. In na zaupanje.

Bežeči cilj je postal zaslepljujoča luč današnjega lovca na prihodnost; in zmaga, prigrabsti se na vrh, je postala fascinacija, ki povzroča odsotnost pozornosti iz prisotnega okolja, prižiga temo v človekovo srce in posledično brezobzirno ubijanje okolja," *mi kapne spet en možni krivec iz zgodbe*. "A v nadzor osredotočen moški dandanašnjega sveta preklinja pozornost

in nežnost ženske duše. Krščanski Sveti Jurij zmagovalec, dorski Tezej, brezčuten ubija 'prekleta kačo', a samemu sebi se zdi srčen junak..."

"Opaziš lahko, da so vsi duhovni zakoni spoznanja občutljivih, nežnih, 'ženskih duš', takoimenovanih 'prerokov', toda bili so pisani od moških pismoukov. Osredotočenje je bilo zatrla srce," *zaslišim spet Anonimusa*, "egoizem objektivnost. Zato vsi (preživeli) kultu zapadno usmerjenega toka kulture, častijo pamet-in-zmago. Koncentracijo. Moški kult.

In moške religije, vse senilne, slepe, agresivne in brezčutne v svoji omejeni očetovski nadutosti in ranljive v svoji nečimrnosti, še danes odpuščajo, celo podpihujejo in blagoslovljajo ubijanje otrok. In svoje otroke in 'sovražnikove' otroke brezčutno zlorabljujejo in žrtvujejo zase. In se veselijo dobička po smrti otrok."

"Kako resnično," *se zagledam v Balkan*. "Ali pravoslavni duhovniki, ne meneč se za jok mater, ne blagoslovljajo 'svoje' otroke, ki gredo pobijati katoličane in ali katoliški ne blagoslovljajo 'svoje ovce', ki gredo pobijati pravoslavce in ali oboji ne molijo za 'svoje morilce', ki gredo pobijati muslimane? Blagoslovljajo, vnaprej odpuščajo 'prihodnje' grehe, v imenu istega boga. Vsi izkoriščajo ime ljubezni. **Vsi se skrivajo za dela Jezusa in ime Kristusa.**

A vsi prosijo istega boga za smrt nasprotnih. Kako naj jim vsem ustreže? Da pobije vse? Kajti vse molitve težijo k izpolnitvi..."

Zadnje besede odzvanjajo. Tišina zazeva v mojih ušesih. V nemoči obupujem ob slepoti pripadnikov in navijačev. Strese me groza: "In pohlevni, spoštljivi verniki v njihove 'svete besede', jim, lažnivcem, še vedno slepo verjamejo, sprejemajo njih 'blagoslov' in jih častijo, ko jim sledijo oziroma hodijo pred njimi v smrt..."

"Z dvigom moškega v VEČ," me zbudi v prisotnost večnosti spet Anonimus, "v prevzetno domišljavost in s padcem v blodno sanjo o sebi-bogu, sta nedolžna 'otročka duša' in občutljiva 'ženska duša' ostali popolnoma brezpravni; in mati je postala edina zaščitnica otroku in se zato sprevrgla v nasprotnico očetu.

Podobno kot se je bil v Egiptu ženski Mojzes uprl vzvišenosti moškega faraona, se ženska duša upre moškemu tudi v grških Delfih, kjer mati Gea s pogojeno prerokbo zavladala nad ukazujočimi moškimi, nad očetom, da pred tiranom obvaruje otroka. Toda zadnji 'ženski misterij' je bil s prihodom dorske železne kulture v Egejskih potepih. Tezejev ukročni 'sveti konj' je bil 'sveti kači' zdrobil glavo in ugasnil materin kult. Mati Gea, 'pozorna prisotnost' je izgubila bitko; kajti z Dorci je bil grški svet stopil nazaj?naprej v obdobje osredotočenja. Obdobje junaškega ega. Obdobje Zeusa. Obdobje doseganja prihodnosti. In zmagovanja. Obdobje 'materializacije cilja'.

Zato," *nadaljuje Anonimus*, "ko niti trebušni ples ni bil premamil v iluzijo srepečega Narcisa, ko niti lepotičenje, niti beseda (*1001 noč?pravljice*) niso bile ozdravili slepote v 'zlato runo' zagledanega razumnega samca, ko niti prošnja niti jok nista bila ganila gluhosti brezsrčnega vernika v 'zlate besede', ki še naprej, prav kot grški bogovi Uran, Kronos, Zeus in Laj in Agamemnon, žrtvujejo in zatirajo svoje otroke, se je samička spustila z brez-obzirnimi samcem v BOJ ZA otroka.

Odkrito je, v zadnjem obdobju zgodovine, od bogomilskih Katarov čaščena in s praško Loreto povišana 'sveta Marija', v deželah Libušine 'bohemske' Češke in v protipapeških deželah severne Evrope in Amerike, povsod, kjer je dobila volilno pravico, stopila naprej pred otroka. Da bi zaščitila otroka, je sprejela borbo z očetom, toda **borba z brezsrčnim moškim ji je, materi, zaposlila vso pozornost, zato 'moderna Mary', ki so jo bili vzvišeni junaški moški zmagovalci prepričali, da je enakovrednost isto kot enakopravnost, isto kot enakozmožnost, je v žaru borbe pozabila na svoje otroke.**

Še sama je bila postala zagledana v cilj, v zmago nad moškim. Oslepela je za okolje in danes se, 'feministka', osredotočena v borbi za NADvladanje moškega, še ona vedno bolj in bolj oddaljuje od svojih otrok in izgublja slišnost: pozornost, občutljivost, nežnost do otroka in okolja. Postaja bojevnica. Vojščak. Biznismenka. Amazonka.

Moderna enakozmožna emancipiranka postaja vse bolj brez-občuten dedec, izgublja srce, kajti prenehala je bila biti mati!"

Zgrozi me prihajajoča truma sirot brez staršev, zapuščenih otrok... A Anonimus me ne pusti v predvidljivo prihodnost: "In sedaj poglej v obstoječe skupaj z zgodovino in razmisli." *me povleče za ušesa.* "Špartanski materi je bila zmaga ljubša od otroka. Pripadnost državi močnejša od materinske ljubezni. Mrtev otrok ljubši od poraženega otroka. Otroku, ki je bil odhajal na boj, je zabičala: *'Vrni se s ščitom ali na ščitu. Zmagaj ali umri!'*. Porazeni otrok ni smel nikoli več pred obličje matere. Tudi mati ga je bila zavrгла, če ni bil zmagal..."

"V čem se vrednote moderne družbe razlikujejo od špartanskih?" *me zmrazi uvid,* "Tudi modernim staršem je otrok 'dober' le, kadar ubogljivo zmaguje-in-uboga očeta. Ukročeni junak."

"In začetnika rimske civilizacije," *me povleče na'prej Anonimusov glas,* "brezsrčne civilizacije užitka, meča in krvi, sta bila Romul in Rem, dvojčka, ki ju je bila dojila in vzgojila volkulja. Otroka brez staršev..."

Zazeva tišina v moji glavi.

"Le kaj se zgodi v duši zavrženega otroka, ki nikoli ni bil spoznal materine pozornosti in nežnosti? Zaupljive bližine očeta? Kaj se dogaja v duši otroka, katerega staršem je zmaga pomembnejša od njegovega življenja?" mi otroški obup zastavi vprašanje. "Kaj se dogaja v duši špartanskega ali srbskega ali ameriškega ali japonskega ali našega otroka, ki mora zmagati-in-ubogati hkrati, da je od staršev ljubljjen?"

In vsaka nepokornost otroka staršem pomeni že 'izdajo'. Vsaka neposlušnost se kaznuje s prezirom. In s: *'Pojdi Ojdip!'*

Ali starši resnično ljubijo te otroke?"

"Romulu," *preseka Anonimus moj dvigujoč obup,* "je bila žival postala več kot človek, oblast pomembnejša od brata. Ubil je brata Rema; in v krvi lačnem Romulovem Rimu je krutost postala največja vrlina. Križati brata in ga podlo zabosti v hrbet 'v dobro države', je bilo častivredno dejanje 'moralnega' Rimljanja. Izkoristiti vse 'v imenu Rima', je bila 'pravilna logika' rimskega razmišljanja, temelj Rimskega Prava in današnje države in stil življenja Rimljanov. In 'umreti za čast Rima', brezkompromisna podreditev cesarju Rimu, je Rimljanu pomenilo: 'svoboda'."

Tišina ostaja gluha.

Trese me strah pred prihodnostjo. **"Kam gremo?"**

Občutljivost in nežna pozornost ženske duše je edina protiutež moškemu narcizmu, saj je vedno mehčala družbo, jo delala nežnejšo, lepšo. Čutno. Živo.

Kaj pa danes?" *me zmrazi.* "Ukleti smo bili z le eno izmed zgodb celotne zgodbe, s pripovedko, ki rahločutnost ženske duše ponižuje, zaničuje solze sočutja in razneženost ob lepoti, a opravičuje krutost in zagovarja poniževalni odnos domišljavih mačotov do 'pičk' ter točno določa mesto ženske duše v družbi. V postelji in za šporhetom, od kjer lahko lovi edino-le želodec moškega. Kajti predator nima srca, s srci se hrani.

Poslušati smo morali torej vedno le očetov spomin. Zgodbo o Evinem grehu. Moški vzvišeni zakon. In zato odnosi med ljudmi polpretekle dobe tudi odsevajo le eno, vsem 'dedcem' znano zgodbo, kjer moški bog pravi: 'Moški je gospodov dar, a iz Adamovega rebra ustvarjena in zato manj-vredna Eva mora Adamu biti pokorna.'"

Obnemim. Za trenutek.

Nato slišim spoznanje bruhati iz sebe: “Mačistična duša vlada človeštvu in dirigira odnos do sveta in s svetom, zato želodec trenutno žre srce. Zato oče ubija sina in sin, v borbi za svobodo, očeta. Družba žrtvuje otroke. Družba plačuje ‘krvni davek’ generalom in generali se igrajo vojno. Otroci so le kanon-futer, le številke, ustrojeni morilci, ki iz strahu ubijejo na ukaz višjih. Ukročeni v lutke, v ubogljive kaplarje, “^{VISJIM} kimajo, a ‘^{NIŽJE} zatirajo in vse ‘škodljivce’ pobijajo. In, grozljivo, deklice vse bolj postajajo fanti. Materina duša umira. Svet postaja vedno bolj moški.

Samec je bil znorel prvi, že pred tisočletji, samica za njim, ravnokar,” *me strese pogled v zgodovino*, “kaj pa mladiči?

Družbeno vzdušje dečkom šepeta špartansko skrivnost: **‘Moški ne joka.’** in od njih zahteva: **‘Zmagaj ali te ne maram!’**. A pogled v zgodovino nam govori, da se je bil za junaško Šparto dvignil kruti in perverzni Rim.

Ali se torej pred nami ne dviguje spet Rim?” *me šokira logično nadaljevanje zgodbe*. “Kje smo torej? Kam rinemo?

Ali se ne bo zgodovina spet ponovila, ker sta danes oče in mati spet, kot v Šparti in Rimu, oba slepa in gluha? Brežcutna do otrok. Ker sanjata o slavi, o miru po zmagi in jima srce utripa le za prihodnost, a ju zato danes nikoli ni doma?” *se zgrozim*. “Poglej samo našo družinsko vzgojo,” *v obupu kar ne morem nehati*. “Današnji normalni starši, pre-občutljivi nase, na svoj status, zagledani v svoje cilje, za otroke nikoli nimajo časa, zato so jim otroci postali tuji. A brez pozornosti, brez nežne obzirnosti in ljubečega razumevanja staršev, so zapuščeni otroci obsojeni na cesto, na bife, na ‘rave’, na droge, na odtujenost in osamljeni se izolaciji upirajo, vedno bolj jokajo, kričijo, norijo, kličejo pozornost nase. In manj ko jih starši slišijo, bolj otroci kričijo.

A le komu kričijo?

Ali ne kričijo v puščavo brezdušja?

Kajti nikogar več ni v brezcutnih lupinah v bogastvo hitečih staršev. Nikogar ni doma v srcu očetov in mater, ki bi prisluhnil in otroške klice na pomoč slišal. Še ženske postajajo dedci. Neujete pozornosti ni več in občutljivost je postala sanja bohemov.

Borba za jutrišnja nebesa in borba med moškim in žensko je bila otrokom vzela starše. Vso pozornost za...padlega človeka je bil ujel pohlep. Okoli osamljenih in nebogljjenih otrok zato obstaja le kruto mačistično vzdušje razžirajočega pohlepa po vseveč. Nešteto je lestev v uspeh, nevidnih lestev do, po Petrovem načelu, ‘mesta nesposobnosti’, lestev, po katerih se pehajo spoštljivci in ki srkajo, otroka za otrokom, v vrtinec brezcutnosti dvoličnega pekla, v dos-ego in v dvolični ‘odrasli odnos’, med klanjajoče se zatiralce in ugledne žeparje, ki žeparijo in s policijo lovijo svojo pokvarjenost, a vedno ujamejo za krivce ‘njih’. Svoje osamljene otroke. Sirote brez staršev.

Moderni ljudje, od-tujeni od tuje bolečine, ne prisluhnejo niti joku lastnih otrok. V teku za denarjem, slavo, zmago, plezajoč po lestvici pomembnosti, gradeč si varen grad in položaj zase, prezaposlene živčneže živcira le otroški ‘moteči hrup’. S ‘*Tu imaš denar, pojdi v kino.*’, ‘*Daj mir!*’, ‘*Bodi tiho, ali boš tepen!*’ si zagotavljajo ali kupujejo mir. Tišino. Prenehanje hrupa.

A hudo se pripravlja, zatišje bred burjo je, ko otroci res utihnejo. Takrat, ko je mir, takrat v lastnem svetu živečim staršem pripravljajo presenečenje. Kajti osamljeni duši smisel početja vedno določa nenehna borba za pozornost. Nov krik: ‘*Tu sem! Opazi me!*’”

“Poglej!” *spregovori spet Anonimus*. “Zgodovino človeka je od nekdaj krojila borba med ekologijo-srcem in med želodcem-ekonomijo, med pozorno, občutljivo materino dušo, ki sliši vse nevarnosti in zaznava otrokov bol, ter med osredotočeno, kruto očetovo razumarsko zavestjo, ki

polna lastne po-membnosti misli, da vidi vse in ve resnico, a zabuljena v plen, dejansko zaznava le hrano-cilj. Točko. In zato ne opazi preostalega. 'Nepomembnega'.

Srce sliši in sočuti otrokovo bolečino izdvojitve, sliši otrokov jok in je do neobjenega nežno. Želodec pa išče le hrano, korist. A postal je glava, 'padre di famiglia'. Odločen, razumen gospodar. Osredotočeno, pazljivo vodi svoj biznis. S ciljem ljubezni pred očmi, deluje kakor zver, ki loveč zajca, okolja sploh ne opazi. Z očmi, uprtimi v točko, ki pred njim beži v prihodnost, lovi svojo 'lakoto'. In niti za trenutek 'zajca' ne sme izpustiti izpred oči, da mu ne uide.

Kajti če zajec pobegne iz ?realnosti? v ?sanje??

Zato, vidiš, ekonomija ne opazi cvetja, katerega tepta, ko teka za 'šniclom'. Ne opazi niti trpljenja lastnih otrok, saj 'gnila jabolka' enostavno zavrže in škodljivca ubije. Neobčutljiv do vsega, razen do 'zajca', razum vse hladnokrvno zatira, podreja, ubija in žrtvuje. V imenu 'pečenke'. Predstave o sreči nekoč nekje. Po zajčevi smrti."

"In brezobzirna miselnost ubijajoče tekmovalno-povzpetniške logike je zajela še mater. In olimpijske igre prehajajo v gladiatorske igre. Svet postaja spet bolj in bolj 'moški'. Mačističen. Grob. In grobov je vse več.

Ali se res ponovno bližamo Rimu?" mi groza ustavi misel.

"Zakaj?" zagrizo vame črv. "Zakaj smo taki slepci in zakaj nas je, slepe, stvarnik zapustil? Zakaj vsem slepim ne pomaga?"

"Ni stvarnik zapustil človeka, človek je zapustil stvarnika," me na realna tla postavi Anonimus. "Na začetku stvarjenja stvarstva je stvarnik ustvaril nebo in zemljo, vodo, rastline in živali. Vse je izžarevalo in izvrševalo njegovo voljo, nič ni bilo, kar ni bilo 'on' in kar se ni zgodilo 'na njegov mig-ljaj'. Vse mu je bilo brezpogojno pokorno; a igranje z lutkami postane dolgočasno, če si edini gledalec, če si SAM.

Bil je sam, a osamljen vladar, brez družbe sebi enakovrednega. Monolog ga je dolgočasil. Pogrešal je dialog. Pogovor.

Zaželel si je brate, sestre, prijatelje, ne enake, temveč enakovredne a drugačne. Želel je ustvariti samostojna bitja, neujeta v podrejenost njegovemu ukazu, bitja, ki ne bodo suženjsko klečeplazila pred njegovo veličino in ne bodo izkoristila njegove radodarnosti. Zaželel si je bitja, ki bodo lahko sočutila njegovo osamljenost vladarja.

A enakovrednega, svobodnega sočloveka se ne da ne želeli in ne zaukazati..."

"Razen, če ga ne zmerimo in ukalupimo po sebi," mi šine skozi zavest. "A če zmeriš...?" zgrozijo me slepe oči capljajočih in kriki gluhih.

"Ljubezni se ne da izmeriti, ne da se je kupiti z darilom, ne da se je ujeti ne na obljubo užitka, niti na korist, ne da se je izsiliti ne z grožnjo, niti z bolečino. Ne da se je podrediti, ji ukazati... In ker prijatelju ne moreš ukazati, lahko stvarnik le nemočno čaka svobodne, da se sami ljubeče dotaknejo, prisluhnejo in sami spoznajo, kaj se skriva na oni strani dotika..."

"Osamljeni vladar..." se mi zasmili.

"Kot mi vsi," me strese cepetanje slepih nog, "vsi smo le odtujeni, osamljeni otroci..."

"Stvarnik," me ukoplje Anonimus, "si ne želi na ukaz čakajočih prestrašenih sužnjev, niti slepih častilcev njegove veličastnosti. Stvarnik hrepeni po prijateljih, po bratih in sestrah. Človeku je bil namenil svobodo, 'neujeto pozornost', nepogojeno ljubezen, zato vsakdo lahko k njemu pride le sam, svobodno, kot 'dober prijatelj'.

In ker prijatelju ne moreš dati ne 'manj' in ne 'več', kot imaš sam, je človeku dal lahko le sebe, vse, stvarstvo. Da 'ga' skozi 'njo' človek spoznava. Da 'se' spoznava. Več kot sebe človeku ni mogel dati.

In vse se mu je, človeku, dajalo in se mu kaže...” *me zajame občutje lepote.*

“Vse kar človek vidi,” *nadaljuje Anonimus*, “je del ustvarjanja in stvarstva, vse kar je, je del obeh, sam človek je bil delček vsega; kajti vsi smo stvarstvo; vse smo stvarnik. Smo...”

Za trenutek vidim pred sabo množico plezajočih drug čez drugega na prestol, množico drenjajočih se in praznujočih pred ‘poslednjo sodbo’, pred vhodom v ‘NEBESA’.

“A ljudje iščejo boga le v zlatih cerkvah, na vzvišenih tablah nad vrati, na vrhu stopnic moči in pomembnosti...” *pred očmi se mi zvrstijo vse vojne, ki vem zanje iz zgodovine in današnja bitka za dobiček*, “...kjer ukazujejo ubijanje ljudi, v imenu KoRIST USi...” *me strese groza.*

“Kogarkoli so ubili,” *je trd Anonimus*, “so vedno ubili sebe in ranili njega....In kadar ga ranijo, stvarnik joka?”

V ušesih mi zazveni alarm.

“Ranjen in osamljen stvarnik joka,” *me odkritje strese v zmes strašne žalosti, usmiljenja in zaupanja; in zaslišim svojo nevero, nelogiko*: “Samega sebe imenujoč ‘prosvetljeni človek’, **mačo pa svojo solzo skrije. Sramuje se je. Sram ga je jokati. Sram ga je biti srce. Sram ga je biti človečno bitje.**”

stebrišče norcev

“Sovražnik je umrl!” je maratonec pozabil zapreti vrata in usta. Le obstal je bil, obrnil oči in se mrtev zgrudil pred pokončno sedeče, negibne uniforme. V glavnem štabu Goljatovega cesarstva je zavladata živa tišina. V negibno truplo zazrte oči so buljile nekam skozi mrtvega tekača.

“Tako torej izgleda konec sveta,” je spoznanje zapolnilo unifor^{MIR}ano zavest. *“Dočakali smo uresničenje našega najglobljega strahu. Udejanja se naša nočna mora. Nacionalizmi so zamrli, mednarodna sovraštva so ugasnila in meddržavne meje padajo. Zastave zasuvajo pod ruševine bivših obzidij in bodečo žico zamenjuje telefon...”* je kljuvalo v uniformiranih možganih.

“Umira vojaška država, razpada vojska. Narod nič več ni v strahu pred od daleč grozečim sosedstvom, zato vojske ne potrebuje več in z nami je konec, kajti brez skupinskega

strahu pred zunanjim sovražnikom smo nepotrebni..." je realistično pogledal na dogajanje minister za obrambo. "Kaj zdaj?"

Vojaške igrice so le še zgodovina. Konec je naše moči, konec 'našega sveta', konec taktik in strategij. In konec je naše pomembnosti. Naših pri-vilegijev. Vojaki smo nenadoma postali čisto navadni oziroma 'nevidni' ljudje. Vsi, ki so nas, vse dokler je bil onkraj državnih meja obstajal sovražnik, opazali in spoštovali, ker so nas potrebovali za svoj občutek varnosti, in tudi tisti, ki so se naše moči in krutosti le preprosto bali, bodo zdaj hodili mimo nas, kot da nas sploh ni več, kot da smo prozorni, kajti brez uniform in orožja smo nemočni. Brez besede. Nepomembni. Nič. Kot da nas ni.

Pred kom sploh lahko zdaj še branimo ubogi prestrašeni narod, ko je zmanjkalo sovraga? In pred kom se lahko sploh še postavimo kot zaščitniški heroji, ko nikjer več ni ubogega naroda? Kje zdaj najti izgovor za naš obstoj, ko ni več vzdušja zastrašenosti in je potreba ljudi po močnem zaščitniku umrla?"

*"Naši ljubeči učitelji so nas bili učili le dobro ubiti, dobro uničevati. In le to znamo," je vpadel zaskrbljen glas v morilca vzgojenega **sold**-ata. "Dušo sem prodal državi, podpisal pogodbo s Hudičem... In zdaj? Od česa naj pa zdaj živim? Brez vsakega koristnega znanja, razen učinkovitega uničevanja ničvrednih škodljivcev. Ubijanja sovražnikov."*

Tišina je postala grozeča.

"Ali se bomo kar pustili odstaviti?" je naraščajočo napetost nenadoma ugasnil jezen glas generala. "Štrajkajmo, tako kot danes pač štrajkajo vsi prezrti, tako delavci in uslužbenci, vsi mali ljudje. Ulice so že tako polne stakajočih. Saj ima danes ja vsakdo pravico braniti svojo pravico, tako ustaljene privilegije kot tudi svoje zahteve po spremembi.

Le kdo, ki misli, da se mu godi krivica, danes ne gre na cesto?"

Pojdimo na ulice še mi in naredimo red. Postavimo rajo spet na svoje mesto. Vzpostavimo v družbi spet vzdušje prestrašene nebogljenosti, kot smo storili do zdaj vedno, kadar se je bila raja upirala ubogati in se je pričela dvigovati v štrajk. Maščujmo se nad nehvaležnimi, ki so nas iz pomembnosti nenadoma zavrgli v nepotrebno in v prezir. Kaj pa mislijo, da se gredo?"

"Le brez panike. Ni problema," si je kaplar z zvitim nasmeškom mirno snel vojaški suknjič, odprl predal in potegnil ven dve novi zlikani uniformi: policajsko in varnostniško. Na glavo si je nataknil policajsko šapko in svečano spregovoril: "Iz zavesti ljudi resda izmira večni strah pred roparskim narodom iz sosednjih držav, kajti komunikacija razbija obzidja neobveščeni in ljudje se danes, čeprav nezavedno, po eni strani, duhovno odpirajo in težijo k povezovanju. Sodelovanju. Hrepenijo po harmoniji. Ljubezni.

A k nam ne prihaja harmonija, temveč demokracija.

Kar pogledajte v našo lepo prihodnost.

Med seboj skregani grebatorski dobri politiki in dobri ekonomisti in dobri pravniki bodo med seboj skregali še lasten narod. V zavest slehernega državljana bodo vcepili strankarstvo in povzpetniški individualizem. Sprli bodo soseda s sosedom, odtujili v sovraštvo mejaše, v nasprotnike uročili celo brate istega očeta, sprli brate in vzpostavili vzdušje nevarnosti-in-nezaupanja znotraj skupnosti, celo znotraj prej trdne družine.

In ta ogroženost, bojazen pred sosedom-kriminalcem-bratom v zavesti slehernega individualca bo, kot strah to vedno počne, še naprej iskala pomoč, zaščito pred grožnjo. In prestrašeni bodo zato še vedno iskali junake. Saj strah vedno išče izhod in nebogljene prestrašence poveže v poistovetenje z močno grupo, ki, seveda, zahteva vodjo - simbol (s'm boljš') povezanosti in uniformo - simbol varnosti.

In kje smo mi?

Zunanji sovražnik, na katerem temelji enotnost vojaške države, je dejansko umrl, zato je moč generalove besede postala nična. Na ukaz višjega po činu nihče več slepo ne skoči, toda bodite brez skrbi. Ker je zunanji sovražnik mrtev, bodo gospodje demokrati potrebovali notranjega sovražnika, kajti le prestrašeni volilci so vodljive ovce. In sedaj pogledajte salomonski izhod iz našega položaja.

Le sami najprej oropamo par primerov, da v ljudi zasadimo bojazen, da sami ne obvladajo več in ta nemoč bo nenadoma začutila potrebo po varnosti, po zaščiti, po redu, pa smo spet na konju. Le preoblečemo se v policaje.” Postal je bil za trenutek, nato pa si je snel policijsko in si pokrtil ‘skin-head’ z varnostniško kapo. “*Ali pa v varnostnike.*”, je pomežiknil vsem prisotnim. “*In le še poroki bomo za varnost, le še delali se bomo, da delamo, zraven pa kasirali za zaščito pred samim seboj, ko se bomo igrali ravbarje-in-žandarje in lovili sami sebe...*”

Odložim kuli, srknem požirek kave in se zazrem skozi okno v našo lepo Slovenijo.

Opazujoč, kako ravnokar osvobojena Slovenija, neverjetno hitro, iz jugoslovanske ‘vojaške države’, kjer je bila za varnost zakladnice in državljanov skrbela srbska vojska, pred našimi očmi prehaja v ‘policijsko državo’, ki se hrani z notranjim sovražnikom. Opazujoč nenehno naraščanje socialnega nemira in nezaupanja v vzdušju družbe, porast kriminala-in-zavarovalnic ter neznansko povečano pomembnost sodišča v zadnjem času, odkar smo bili iz enopartijskega režima, kjer je bila vladala ena pamet-in-banka, skočili v ‘demokracijo skreganih strank’ oziroma bank. Opazujem, kako padamo v sistem, kjer za varnost bank, kot tudi državljanov, a le bogatih, skrbita ZAVAROVALNICA in varnostnik in zasmilijo se mi mali ljudje, kateri slepo skačejo v sistem, v katerem ima največjo moč izterjevalec?be-rich, podprt z krivičnim zakonom in policajem, a morilce in tatove tovarn na sodiščih ščitijo pred pravično kaznijo najboljši advokati, najboljši sofist, katerim je ‘pravičnost’ oziroma ‘nepriustranskost’ najmanj pomembna vrednota tega sveta.

Kar sam od sebe se mi v srce priplazi dvom in se izkristalizira v vprašanje: **“Kdo vodi slovensko dušo? Ali Slovenijo vodi srce? Pamet? Ali užaljenost? Ali pa v duši Slovenca gorita le še zavist in pohlep zmagovalca?”**

Ozrem se v vzdušje duš družbe, v edini dejanski pokazatelj medčloveških odnosov, prisluhnem... in zapahne me obdajajoča logika Slovencev. Zaboli me pri srcu, ko se zazrem v smer zazrtosti oči-in-src obstoječe slovenske duše. Povsod vidim le sa-njajoče o osebnem bogastvu in moči, opazujem nenehno prežeče ‘poštene kleptomane’, nenehno upajoče na posel živ-ljenja in obogatitev čez noč.

Opazujem preko trupel plezajoče po lestvah moči, bogatosti in pomembnosti, igralce na loto in na law-to oziroma Zakon, opazujem v le-mrtve diagrame zazrte ekonomiste in vampirske brokerje na borzi; in pričinja me najedati dvom v srečno prihodnost Slovenije oziroma na ozemlju države Slovenije stanujočih prebivalcev. Pogled v bodoče dogajanje na tej poti v raj je vedno bolj grozljiv.

V zavest mi priplavajo besede matere: “*Le srce ne zaračunava nežnosti. Le ljubezen ne pozna ‘Če...’-ja, ker ne pozna nezaupanja in le prijateljstvo ne pozna koristoljubja, izkoriščanja, saj ni daj-dam oziroma ‘Dam, če daš.’*”

“*Kam torej grem, Slovenec?*” me prešine žalost in mi izplavi na gladino zavesti dvom: “*Ali je sploh še ostalo kaj srca v bogatost želja in revščino duha potujoči Sloveniji? In kdo sploh ‘Slovenec’ je? Kdo smo?*” me strese preblisk.

“*Ko si bil še čisto majhen,*” zaslišim Anonimusovo šepetanje skozi odmev spomina, “*so ti bili povedali, da si Slovenec in ti pričeli pripovedovati zgodbe o vaši lepi domovini, o sanjah*

vaših dedov o svobodi, o hrepenenju, ki je bilo postalo uresničljiva želja, ki je prešla v zahtevo; in 'zgodilo se je'. Uresničeno je. Zahteva je danes oživila v dejansko in sedaj ste ponosni, ker lahko hodite pokončno, saj se počutite v svoji deželi. Doma. In prav je tako.

Zgodovinski spomin govori, da so si bili Slovenci, potomci slovanske poljedelske duše, nekoč že sami volili svoje kneze demokratično, kar pomeni, da so bili svobodnjaki volili najpametnejšega, 'razumnega Davida', kot v pravljicah, kjer pametni zmaga nad močnim. Toda ta razumni narod, sam živeč logiko setve-in-žetve, časteč Triglav-troedinega boga in boginjo pomladi Vesno, je bil padel pod nemški lovski red, vojaški red, kjer je ukaz najokrutnejšega poražencem zakon, zato je stoletja dolgo slovensko dušo nad-vladal najmočnejši meč, močni Goljat. Cesar.

Z Martinom Lutrom pa se prične pohod Slovencev izpod tujega ukaza."

"Lutrom?" me preplavi začudenje. "Kaj pa ima Luter s Slovenci?"

"Luter je bil spregledal papežev napuh in izobčil vzvišeno cerkev ter se uprl tudi trgovini s smrtjo, kupovanju odpustkov za morjenje, čiščenju slabe vesti s podkupovanjem Boga. A njegova največja herezija je bil njegov prevod Svetega pisma iz latinščine v nemški jezik, saj je bil, kljub uporu proti papežu in proti požrešnosti cerkve, sam še vedno ostal ponižen učenec besede Izraela in je zato 'sveto besedo' hotel in hitel približati vsakemu običajnemu človeku. Kajti iz posredništva je bil hotel izključiti debeleče duhovne, ki so si lastili razlago božje besede, pisane le v intelektualni latinščini, in zlorabljali verne ljudi v lastno korist.

Tako kot kamenček sproži plaz, tako so se zgodili, po Lutru, prevodi Biblije v vse jezike Evrope. V deželi Kranjski sta to, papežu hudo heretično delo, opravila Trubar in Dalmatin. In čitanje v materinem jeziku je v podjarmljenih ljudeh spet ozavestilo pomen materinščine. Mati je svoje otroke zbudila in povezala v 'novo zvezo'. Zavezanost enakogovorečim.

Prebujena narodna zavest je bila v ljudeh Evrope postajala vse glasnejša in 'kriza identitete', najbolj cvetoča v dobi Prešerna, je pripeljala do 'pomladi narodov', upora proti vsem, ki so si bili podjarmili druge narode z zavojevanjem. Poistovetenje ljudi z obstoječim vladarjem-in-prigrabljenim ozemljem se je soočilo s pripadništvom jeziku-in-jezikovnemu področju. Materni jezik proti očetu posestniku. In Evropa se je znašla v razpadu in vojni.

Nova identifikacija, vezanost na domačo besedo, je bila pripeljala do padca cesarskega reda in Habsburžanov, zato so podjarmljeni Slovenci, kot tudi nekateri drugi prej zaslužnjeni narodi, po prvi svetovni vojni spet dobili priliko, jo izkoristili in ušli izpod tiranije meča. Zbežali so bili ven izpod 'ordnung.und.disciplin', ven iz brezpravne pokornosti vladarju?bogu, najprej nazaj v slovansko govorečo skupnost, v navezo s Srbi in Hrvati v Jugoslavijo, in sedaj, v drugem krogu, ob razpadu Juge, so spet dobili priložnost samosvoje poti. Našli so obljubljeno deželo svobode. Našli vzdušje netlačenosti."

"Le kaj počnemo s svojo svobodo?" me prešine vprašanje. "**Kam nas vodi pot prostosti?**"

"Vprašaj se najprej," se v moj lasten dvom vmeša še Anonimusov dvomeči glas, "ali ste ponosni zato, ker ste bili netlačeni netlačani, neusmerjeni v opazovanju in delovanju ali pa ste postali prevzetni, ker vas čutenje 'slovenstva' povzdiguje nad nekatere druge, še zatrte, podjarmljene, nesvobodne narode, nad 'tretjerazredne' ljudi?

Ali bi bil ti kot Albanec ali Srb prizadet in kot Američan polaskan?

Poglej okoli sebe in mi povej, ali biti Srb ali Albanec ali črn ali musliman ali Čečen ali Kurd, zavednemu Slovencu ne pomeni isto kot biti manjvreden balkanec. In biti Američan mu pomeni biti nekaj več?"

Pred seboj zagledam pred televizijo uročene občudovalce Beverly Hillsa, zasvojenca s hamburgerji in coca-colo, navijače NATA in Evrope, a v hvalnico zahodu se mešajo medklici: 'Ta-spoden!', 'Balkanec!', 'Čefur!'.

"Vsi pogledi Slovenije bežijo od vzhoda proč in so uprti na zahod," me strese opaženje. "Koliko tisočletij že? Od Davida Razumnega naprej ve-nomer vrtimo svet 'from left to right'. Iz duhovnega sveta v materializem. V 'boljše'," ugotovim. "V liberalizem zagledani povzpethniki vidijo na zahodu le mercedeze in vile, a zato ne opazijo, kam dejansko zdaj drvijo, niti odkod prihajajo, niti...."

"Če ponos slovenstva," me ustavi in 'strezni' v resničnost dogajanja Anonimus, "temelji na nevzvišeni nepodrejenosti oziroma enakovrednosti, bodite pokončni in veselite se samostojnosti. Ako pa vaš ponos jezdi na čustvu VEČ?MANJ vrednosti, vaš ponos ni ponos, temveč spoštljivost oziroma napuh; in vojna v Sloveniji se še ni končala. Kajti vojna se ne prične v trenutku, ko priletijo migi in na otroke prično norci metati bombe, vojna se prižge v trenutku, ko je konec skromnosti in samopovzdignjen egoizem začne izkoriščati-in-zatirati manjvredno okoli sebe. Saj konec enakovrednosti pomeni vzpon tirana, ki vedno povzroči, v zatiranih seveda, vzdušje ujetosti in bolečino trpljenja; in ta nenehna bolečina sili razbolene duše v upor in ponižane dviguje v borbo proti zatiralcu svobode. Poglej le, kako se upirajo in množijo v upor proti objestnim tiranom PODCENJENI kosovski Albanci, Čečeni, Irci, Baski, Kurdi, vsi narodi, vsi 'obarvani' in vsi podce-njeni sloji, kmetje, delavci, danes že, v žametni revoluciji izkoriščeni, intelektualci, katerim kontrolorji v vladah sveta ne pustijo biti samostojni in samosvoji in jim z grožnjo kazni zaukazujejo ponižnost in zapovedujejo uboganje ter dirigirajo dogajanje."

"Slovenija se je bila torej osvobodila tujega jarma. Tujega ukaza in davkov na strah," me prešine. "A kam nas, osvobodjene, danes vodijo naši voljeni oziroma ljubljEni v LjubljAni, ki vse bolj potrebujejo body-guarde, da se čutijo dovolj varne pred 'svojim narodom'? Ali ne padajo sami v past zunanjega bogastva in notranje revščine?"

"Slovenski politiki," mi dogajanje pojasnjuje Anonimus, "podkupljeni od kapitala in zato navdušeno hiteč v naročje visoke družbe objestnega zahoda in lažne demokracije, danes kosovskim Albancem že zanikajo enako pravico samoodločbe, kot jo je bila lahko dobila in jo ima danes Slovenija. Išoč pomembnost oziroma priznanje nadutega zahoda, ki, samovšečen, 'manjvrednim' postavlja pogoje za priključitev v bogati klub VEČVREDNIH, slovenski 'dobro?misleči' politiki uslužno zanikajo Albancem pravico do samoodločbe. Odrekajo jim pravico do lastne države, do lastne oblasti, če si jo pač že hočejo nakopati na glavo in upajo, da bo boljša od srbske.

'Nimate pravice. Imate le dolžnost ostati manjvredna bitja in pod nadzorom srbske oblasti. Mi smo lahko samo-svoji, a vi ne. Niste nam enakovredni,' kaže odnos vaših politikov do kosovskega problema. Osvobodilno vojsko Kosova, Čečenije, Kurdske upornike, katere se borijo proti nadvladi tirana, označujejo za 'teroriste', a teror srbske vojske, policije in politike priznavajo kot u-pravičen. Saj je ja legaliziran od srbske oblasti, ki si, od kod le, mi povej, jemlje in lasti pravico, da si Kosovce kar lasti in gre z vojsko pravično nad svoje sodržavljane?

Ljudje Kosova pač hočejo plačevati davke svojim, ne pa vzvišenemu, kateri jih zaničuje. A cela Evropa, cel svet jim odreka samostojnost in svobodo lastne besede in lastnega odločanja o svojem življenju.

Zakaj?

Ker se gospoda bojijo plazu novih pobegov podcenjenih narodov izpod nadzora prevzetnih?

Klanjajoč se močnim in vplivnim, tudi slovenska politika, namesto svobode Kosova, podpira tragedijo špartansko-srbskega uroka in narcisoidnost Evrope in mačizem Amerike. Povzpetni ugajači so bili sprejeli do Kosovcev, Čečenov, 'črmuhov', Ircev, Kurdov, Nub, do vseh zaničevanih in zlorabljenih, isti vzvišeni odnos, kot so ga kazali in ga kažejo do zaničevanih, skozi zgodovino človeštva, vsi objestni tirani. Evropski in azijski in ameriški 'gospodarji'. Vsi vladarji. Vsi krivični, ki si ZASE jemljejo pravico, a zaničevanim enako pravico, kot si jo lastijo sami, zanikajo. Vsi nadzorniki, ki si lastijo ukaz, a drugim jemljejo besedo. Vsi skriti za ščit krivičnega zakona ali za pravico države ali za meč ali za križ ali za polmesec ali za razum ali karkoli..."

"Kdo je torej drž.ava?" me spreleti vprašanje. "In kaj demokracija dejansko je?"

"Poglej v staro Grčijo," me odpelje Anonimus spet na izlet v preteklost, "kjer je bila tiranija enega v znani zgodovini človeštva prvič izdihnula in so se pričele 'svobodne volitve'. Tedaj so ljudje volili človeka z idejo, človeka z lastno vizijo o prihodnosti, a vaši navijači napredka in/ali ponižni papežu, sedeči v slovenskem parlamentu, so vsi po vrsti nekogaršnji služabniki, brez svoje lastne vizije, zato, če jim prisluhneš, le drug drugemu mečejo polena pod noge in drugega tiščijo v drek, da bi sami splavali na vrh. Prepirajo se za oslovo senco, uzakonjajo krivične zakone, uzakonjajo delojemalcem minimum; a sebi določajo bogovske plače, kraljevske privilegije in si uzakonjajo celo imuniteto, ker že vnaprej vedo, da bodo kradli. Varali. Prejemali podkupnine. Se klanjali močnim in bogatim in prodali narod tujemu izkoriščevalcu. Izmišljajo si vedno le nove davke za polnjenje zakladnice in če državljani ne zmore, mirne vesti pošljejo nanj izterjevalca, zaščitenega s policajem, da mu odpelje še zadnjo kravo iz hleva.

Kam vas torej vodijo vedno bogatejši voljeni?

Kmetje so bili, pred nekaj stoletji, vstali proti izkoriščevalskemu kralju-in-biriču ter šli v boj za staro pravdo, za 'desetino', a koliko desetin delavnemu človeku vzame kralj danes? Na kakšen način novi lordi osvajajo ozem-lje in gradijo svoje imperije? Faraonske piramide sužnjev?

Kam greste?

In kdo krade, kdo je 'kralj' v tako-imenovani demokraciji? Kdo je skrit za državo?"

Negotovost oblije mojo verjetno prihodnost in dvom začne klicaj kriviti v vprašaj. Zalije me vzdušje prestrašenosti.

"Govorijo vam," nadaljuje Anonimus brez pavze, "tako ekonomisti v vladi kot tudi povzpetneži v parlamentu, da je 'smer zahod' edina rešitev, da 'odrešujoči korak' morate narediti in nujno ukloniti glavo pred vece-njeno Evropo," Anonimus ne odneha. "Pravijo, da je 'edina pot', za Slovence, skočiti v zlati kapitalizem prejšnjega stoletja, kjer ves svet uprav-lja in izkorišča nekaj bogatunov. Zatrjujejo vam, da 'ste na poti v mir', če NATU plačate otroški krvni davek, kot so ga bili nekdanje Atenci plačevali kralju Minosu s Krete za njegove igre z bikom in ste ga slovenski fantje plačevali s krvjo Habsburžanom, Italijanom, Hitlerju, Srbom. **Silijo vas v pripadnost NATU oziroma Pentagonu, ki živi od prodaje zastarelega orožja norcem po svetu; a istočasno pred vso svetovno javnostjo igra svetovnega policaja in se dela, da dela mir. A dejansko vsiljuje svojo lažno demokracijo celemu svetu, in če se jim vlada katerekoli državnice ne pokori, podkupijo in z orožjem podprejo opozicijo in državi vsilijo državljansko vojno. Le pogled dogajanje Bosne, Kosova, pogled ognje v Afriki. Najprej podkupijo in prodajo orožje in porušijo; in nato pomagajo graditi z ugodnimi posojili. A vse je za njih le dober BIZNIS.**

To je zlata demokracija, ki vdira v Slovenijo, a kako usmerjenost prihajajoče liberalne družbe povzpeticov že kruto cepi slovenski narod na biriče (be rich) in berače, na 'delodajalce' in 'delojemalce', lahko opaziš sam. Le pogled okoli sebe. Razslojevanje na kasto svinjsko-bogatih

delodajalcev, kasto privilegiranega policaja, bodyguarda in izterjevalca, ki to peščico bogatunov brani, in kasto socialno ogrožene množice, vam jasno kaže, kam drvite, ne le kam korakate.

Kajti kapitalizem in demokracija sta popolnoma nasprotna pola.

*Kapitalizem je sistem, kjer denar diktira družbeni red in uzakonja nadvlado kaste bogatih delodajalcev, a delojemalca spreminja v reveža ali v grebatorskega potrošnika, ki mu je zavist gonilo življenja. **Kapitalizem uzakonja VEČ/MANJ odnos po osnovnem merilu imetja in kasti bogatih z zakonom zagotavlja izkoriščanje malega so.človeka;** a 'demokracija', v pravem pomenu besede, pomeni enakovreden odnos in prostovoljno obzirno sodelovanje, ker ni vzvišenih in ne ponižnih, ne privilegiranih in ne zatiranih in zato ni izkoriščanja, ne tatov in ne ukradenih.*

Poglej le malo nazaj.

Titov socialistični sistem, ki se je bil uprl tiraniji strojnika Stalina in teoriji: 'Delavec je del stroja'; je bil imel, v teoriji-in-praksi, vsaj na začetku, lep namen mirno preiti v samoupravljanje, v enakovredno sodelovanje vseh delavcev, umskih-in-fizičnih.

Kaj pa danes, po 'žametni' revoluciji prevzetnih intelektualcev, ki so se bili uprli enakovrednosti z delavcem-in-kmetom in zavrnilo skromnost in obzirnost socializma?

*Bilo jim je, študiranim, premalo. **Ker se sami sebi zdijo vsevedni in VEČvredni, zahtevajo za svojo čisto kravato višji standard, višjo plačo, kot jo, po njihovem, zasluži umazani delavec ali neumni kmet.** Prevzetni častilci citatov so bili, s svojo težnjo po ponovni razcepitvi družbe na kasto bogatih intelektualcev in kasto neukih in revnih učencev, spodkopali nastajajoči socializem po meri človečnosti. Skupaj z denacionaliziranimi revanšisti in na stranski tir odrinjenimi papežani so tudi dejansko pokopali Titov poskus sodelovanja po meri srca. Socialna država je bila zato umrla že davno pred Titom, a povej mi, kako se dejansko počutijo volilci v današnji takoimenovani demokraciji, ki jo, bogati imperialistični sofisti v svojih razlagah istovetijo z svobodo?*

V prejšnjem sistemu, katerega sedaj, v potrošništvo ujeti in v bogatost zazrti Slovenec, ki vsak zase upa na zmago in nedelo, tako močno preklinja, v tisti prekleti Titovi tiraniji, si je bil vsak kolikor toliko pridni delavec lahko zgradil lepo hišo, najbolj pridni zraven celo vikend.

A le pogled današnjega delavca, kako ubog hlasta le še za golo preživetje, brezobčutni vzvišeni goljufi in tatovi na položajih moči pa postajajo lastniki tovarn in delavcev, šahirajo z delavci in bogatijo na račun manjvrednega uslužnega uslužbenca, ki, reven, postaja vse revnejši.

Na milijone otrok je bilo pobitih in brez-števila mater je objokovalo svoje mrtvo srce v vseh uporih proti tiraniji moči v suženjskih vstajah, v kmečkih uporih, v francoski revoluciji, v uporu narodov, v delavski revoluciji, v obeh svetovnih klanjih; in vsi ti milijoni, vsi so bili umrli zaman, kajti brezčutni NADljudje, vasezaverovani zakonodajalci in delodajalci, danes v navezi s sindikalci (Si se že kdaj vprašal, kakšne plače imajo sindikalni šefi? Delavske ali delodajalske?), spet držijo, kot v prejšnjem stoletju, proizvajalca na življenjskem minimumu, saj delavca in kmeta spreminjajo v podčloveka; in se še naprej igrajo šah s spoštljivimi ovcami in vojno z otroci. Ukročenimi junaki."

"A danes že stavkajo ali grozijo s stavko tudi zdravniki, učitelji, vsi razumarji po vrsti. Tudi intelektualcu država danes že daje le še ravno toliko, da še ne gre na ulico, a proti komu štrajkajo policaji, sodniki, psihiatri?" mi ni nič več jasno. "Kdo je 'na oni strani' zakona?"

"Pred prihodom odrešujoče demokracije," me spet pritegne Anonimusov pogled v spreminjanje, "in ponovno vzpostavitevijo kast in kastRATnega sistema, se je bil bančni rop v Sloveniji zgodil le parkrat v desetletju.

Si se že kdaj vprašal zakaj?

Mogoče zato, ker ljudem na socialnem robu v prekletem socializmu ni bilo treba krasti za preživetje, kajti socialno ogroženih ni bilo? 'Brezsrčni sistem', kot ga sedaj demokrati radi kličejo, je bil poskrbel za vse. Obdarjene in neobdarjene. Poštene in goljufive. Ni bilo sicer na mizi vedno najboljše? kraljevsko, ni imel vsak trgovec mercedeza in jahte, toda ni bilo niti beračev."

"Toda v povojnem vzdušju socializma, ko je bila država radodarna, tudi ni bilo prisotnega pohlepa po posedovanju lastnine," me opomni spomin, "saj si direktorji niso bili kradli? privatizirali tovarn in zviti pravniški sofisti, s pomočjo lukenj v krivičnem zakonu, niso bili 'legalno' kradli skupnega bogastva."

"In če krade oče," mi Anonimus razloži genetiko odnosov, "in ponosno bogati ter si večja bančni račun in moč, pa čeprav-in-ravno na račun vedno večje tuje bede, tudi na račun mrtvih otrok, 'zarež' na puškinem kopitu? Kakšen vzgled daje tak oče otroku? Očetov pohlep po denarju otroku cekin postavi za center bivanja, center Ega; in potem? Otroku pohlepni staršev in pohlepne družbe oropati banko, brezčutno ubiti v imenu denarja, ki je bil očetu prinesel velespoštovano moč, ni nič nemoralnega. Saj je otroku očetova brezčutnost vzgled in s hitrim obogatitvijo le izpolnjuje očetove sanje."

A pogledj primer Finske," me spet čisto drugam potegne Anonimus. "V petdesetih letih so bili ušli izpod jarma in bede stalinizma, a v sedemdesetih so bili že tik pod vrhom življenjskega standarda ljudi na svetovni lestvici. Zakaj? Ker si ne njihov predsednik Kekonen, ne vlada, zase nista prilastila ničesar? In vladi protestanska cerkev ni metala polen, temveč je bila finski usmeritvi v oporo?"

Vidiš lahko sam.

Ko ne krade glava, ni treba, da roka roki ukrade. Vse dokler pa glava vzvišeno skrbi le zase, morajo krasti tudi udje, da sploh preživijo, saj morajo 'futrati' sebe in še požrešno glavo povrhu. Skromnost in poštenost se zato začneta lahko le pri glavi. Če pa oče krade, sin ropa.

Ali greste, po zakonu genetike, torej v mir?"

"Kaj pa pravo, zakon, ki naj bi bil nad vsemi. In sodstvo, ki naj bi bilo neodvisno, pravično, nepristransko? Kaj pa policija?" mi strah išče rešitev, skrivna vrata.

"V Titovem, zdaj prekletem sistemu, je bila oblast na začetku obdržala v rokah besedo. Zadržala je pravico resnice oziroma 'pravo', zato so bili ljudem sprva res jemali moč in zatrli besedo nasprotnikov, a puščali so bili raji denar. Socialna varnost je bila vsem neupornim zagotovljena. Ko pa so hoteli spustiti iz rok še moč ukaza in so dali besedo ljudem in jih, samoupravljalce, postavili v samo-odločanje in samo-upravljanje, v obzirno samovsemodgovornost, v sistem enakovrednih-in-sodelujočih, se je bil Titov poskus sodelujoče družbe razsul nazaj v kastno družbo. Intelektualizem, oplojen z sovražnim revanšizmom cerkve in s sovraštvom z nacionalizacijo obubožanih bivših bogatunov, je postal jedro slovenske uporne politične zavesti. In šli so intelektualci v revolucijo."

In kako je zdaj, v sanjani demokraciji?"

Socialna varnost je postala lep spomin, ki v nostalgicnih dušah vzbuja hrepenenje po vrnitvi nazaj v Titov socializem, kajti volkovi danes koljejo ovce brez reda, kot se jim le zljubi.

Zakaj?"

Ker so bili sofisti, politiki in pravniki splavali na vrh, da postanejo ukaz namesto padlega tirana in ostali so 'božja beseda' demokracije? Kralj družbe? In ššš?templarji, notarji so danes najdražji, ali ne? Ker je zaupa-nje med ljudmi izpuhtelo in ne beseda ne roka ne držita nič več? In mora biti vse ?kolikokrat? kolkovano in podkupljeno, da je vse 'pošteno'?

Ali vidiš, kje ste?"

Danes sistem skrbi le za goljufive, a poštenost je obsojena na beraško palico.

Če v vašem dandanašnjem 'pravnem sistemu' ukradeš malo, greš v zapor, če pa ukradeš veliko, prideš celo v vlado. In, podprti z zakonom, ki ga pišejo sami, ter s sodniki-in-policaji, ki zakon?privilegije velikih goljufov ščitijo, pri-vilegirani bogati klani postajajo bogatejši; a poštene ljudi vedno bolj izkoriščajo. Tisti, ki neprestano nepovratno jemlje, je z zakonom zaščiten, kajti, če svet pogledaš s policijskega stališča ali s stališča biriča, je država nedotakljiva, ali ne? Delodajalec je nedolžen, dokler mu ne dokažeš krivde, a državljan je kriv, dokler ne dokaže svoje nedolžnosti. In ko si 'majhen', ali nimaš policaja vedno proti sebi, postavljenega na vsakem vogalu in za vsakim prometnim znakom in podprtega z neštetimi neumnimi uzakonjenimi prekrški in vzvišeno pravico kaznovanja, da širi strah v vzdušje družbe in s svojo brezsrčno dolžnostjo neprestano vbija v zavest raje ubogljivost, brezpogojno uboganje predpisov, pogojni refleks ubogljivosti? Ordnung und disciplin.

Razmisli.

Ko policaj dela v dobro naroda, zapre vse, ki drugim ljudem kradejo. Najprej državo oziroma vzvišene manipulante, birokrate, vse prevzetne tatove na vrhu, ki zaukazujejo dajatve, sebi kradejo pogačo, a zaničevanim mečejo drobtinice.

A če si dandanes delodajalec?

Saj vidiš sam.

Če si pozicija in se svet vrti na tvoj podpis, pred teboj oziroma med teboj in med rajo vedno stoji policija, in te, pred jeznimi ovčami, štiti, ali ne? Kajti če gre 'hlapec Jernej', ko se mu godi krivica, saj mu pravični volkovi neprestano namenjajo skorjo, medtem ko sebi volijo kračo, na ulico v protest, išoč pravičnost, ga policija tepe s pendreki, nanj tudi, po potrebi, strelja, ali ne?

Zato zaman upaš na pomoč policije. Prodana, pasje-zvesta duša, nima ne srca ne lastne glave, saj pes čuvaj vedno brani roko, ki ga hrani oziroma plačuje. Ali si že kje videl policaje tepsti svojo vlado? Ne? Policaji so povsod izvršilno orožje države, oprode velikih tatov, orodje vzvišenih oblastnikov in brezsrčnih zlorabnikov soljudi. Zavezniki tim. vplivnih, ki so si bili, v zgodovini, že nekoč nakradli. Lutke vladarja sveta. Denarja in oblasti. Biznisa-in-notarjev.

In sedaj poglej v leporečje povzpetniške dvolične družbe, ki razlaga, da 'osvobaja', kadar krade, in pravi, da 'ljubi', ko te tepe. Svoje kraje vaši ljubljani politiki, ekonomisti in pravniki opravičujejo, češ, da je pri vas demokracija še v povojih. Da ste pač še v fazi prestrukturiranja, v kaosu zakona, kakor sofisti sofisticirano imenujejo fazo kraje premoženja. Toda če pogledaš stare demokracije po svetu. Francosko, angleško, ameriško demokracijo; ali so kaj drugačne?

Pogled v Anglijo ti pove, da se 'zgornji dom' bori proti 'spodnjemu domu'. Konzervativna 'desnica' nasproti liberalni 'levici'. Bogati dediči modre krvi, veleposestniki, za katere so bili pobili, nakradli in bili za to 'dobro delo' nagrajeni z visokozvenečimi titulami že predniki, v parlamentu branijo svoje privilegije proti na novo obogatelim povzpetnikom, ki bi radi postali lordi, pa še niso; a radi bi zlezli gor, v zgornji dom, dosegli zlati klub in priznanje elite oziroma pripadnikov visoke družbe."

"Borba med otroci in odraslimi?" mi šine v glavo primerjava. "Med revnimi, ki še nimajo, a bi radi imeli bogastvo in priznanje, in tistimi, ki ga že ljubosumno posedujejo, a otroke pustiti na isto raven? Tega nočejo, razen če si ne zaslužijo z dejanji. S krvjo.

Ali ni angleški parlament živa slika medgeneracijskega problema? Problema avtoritete očeta, ki, 'konzervativec', drži vso pozicijo v svojih rokah in do smrti drži otroka v pokorščini in revščini, saj sinu do smrti ne da nič in zato le očetova smrt odreši sina bede?" zazveni v meni Hamletov 'To be or not to be? Ubiti očeta ali poklekniti v smrt, v ubogljivo neustvarjalnost?'

“Dedno vzvišeni,” zveni naprej Anonimusov glas, kot da ne sliši mojih medklicev, “proti povzpetniškemu liberalcu, se v angleškem parlamentu, tekmujoč v slepomišenju, prepirajo za jabolko, a jablane ne vidijo več. Prepirajo se za nadzor, za oblast, za diktat in diktaturo, kot v vseh parlamentih sveta, a za rajo se dejansko ne brigajo. Rudarji jim umirajo v rudnikih, delavci štrajkajo, Ira se bori proti krivičnosti zavojevalcev in vzVIšenim podtika bombe, a objestni ‘LORDS-and-SIRS’ v parlamentu s svojim in irskim narodom igrajo šah. Raja so jim le figure pozicije in opozicije. Prizadetih soljudi, katere njihov visok nos prizadeva, ‘pravični’ v parlamentu in vladi nočejo videti, razen kadar le-ti kričijo na ulici ali mečejo bombe. Mašijo si ušesa pred njihovimi resnicami?bombami, ki rušijo njihovo iluzijo o obvladovanju. A nočejo sestopiti dol-ven iz vzvišenosti v enakovrednost. Ljubše jim je, da se narod pobija na ulici, kot da bi npr. Ircem priznali samosvojost.”

“A le zakaj?” me presune slepota srca in krutost ‘modrih po krvi’.

“**Ker tiran živi od sužnje, brez njih bi moral pljuniti v svoje roke in delati sam?**” me pribije z vprašanjem Anonimus. In pridoda: “Živeči od davkov so zavezanim davku od nekdanj odrekli svobodo samostojnega odločanja, saj država živi od davkov davkoplačevalcev. Pripadnikov. Prav kot cerkev živi od davkov na slabo vest. In več ko jih je, vernih krvodajalcev, in bolj ko grešijo, bogatejša je zakladnica, iz katere se ‘pujcek fujtra’. Zato si, gospodje oblastniki, še danes -od kod že?- jemljejo pravico, da zahtevajo od manjvredne raje pripadništvo njim in z biričem izterjajo od nepokornih, kot mafija, davek na članstvo. Vse avtoritete, duhovne in posvetne, od raje zahtevajo podrejenost, uboganje njihovega ukaza in ‘ubogajme’ - davek. Tako v vojaški kot v policijski kot v verski državi.

In poglej v Ameriko (amo ricco). Deželo zaljubljenec v bogastvo.

Sužnjelastniki, pravniki in filmski igralci kandidirajo za predsednike, a vsi hodijo k psihiatru. Zakladnico pa imata dejansko v rokah vojna industrija, vojska in špijon, ki od zadaj šepetata dogajanje, saj West Point in Pentagon vodita ‘birokracijo’, ki diktira osvajalno politiko obljubljenе dežele, dežele ‘neomejenih možnosti’, dežele svobodnega trga z vojno.

Politiki govorijo nevednim Američanom: demokracija = svoboda in jim ‘svobodo’ enačijo z imperializmom, z brezobzirnim izkoriščanjem tretjega?tujega sveta.

Ali res v to-isto sanjsko demokracijo, kjer vladajo general Custer, Billy the Kidd, Wyatt Erp in Rambo, a indijanci so zaprti v rezervatih in črnici v getih, hočete tudi Slovenci?”

Spomnim se.

Bil sem v Yosemiteh, v enem izmed čudovitih nacionalnih parkov severne Amerike. Videl sem policijo odpeljati, v lisice uklenjega ‘kriminalca’, Japonca, ki je bil zapičil svoj žepni nožek v skorjo tisočletne sekvoje. Obtožen in kaznovan je bil za uničevanje nedotakljive narave. Tako strogi so ameriški zakoni o varstvu narave.

A ekološki zakoni veljajo le doma.

Da v Amazoniji podro na tisoče in tisoče dreves dnevno in brezobzirno uničujejo deževni gozd, pljuča celega planeta, to pa se kavbojskim krotiteljem sveta, zdi normalno. Saj ne uničujejo svojega. Uničevanje tujega pa njim prinaša le dobiček. Za ‘pri-mitivne domorodce’ in tudi za lastne otroke jim je pa, ‘kavbojem’, tako ali tako, vseeno.

“Toda,” me zruka nelogika, “ali ‘primitivnost’ v dejanjih ne pomeni ‘brezobzirne krutosti’? In ‘kulturnost’ naj bi pomenila ‘človečnost’? **Kdo se torej v tem zmedenem svetu v dejanjih kaže kot primitivno in kdo kot človečno bitje?**”

“Vidiš, takšna je logika ‘napredne’ demokratične zavesti Amerike.” me opozori Anonimus. “In ta pohlepna logika izkoriščanja vsake prilike za izkoristiti kogarkoli vdira danes skozi vsa vrata in okna in skozi vse medije v slovenske domove in vaše vse bolj zmedene glave.

Povzpetniški pohlep kot ogenj uničuje vse medsebojne dobre odnose, vso obzirnost in objektivnost v družbeni zavesti in v zavest posameznika prižiga vzdušje nezaupanja, ki v zmedenih ljudeh krepi strah-in-željo po bolj varni prihodnosti. In to logiko brezobzirnega povzpetništva Slovenija danes tako obožuje in uzakonja za svojo moralo. Na račun... in v imenu...koga?

Si se že kdaj vprašal, kdo je Slovenija? In kdo se predstavlja in govori v imenu Slovenije?"

Pogled v usmerjenost Slovenije in hitri sprehod po globinah slovenske duše mi govori, da velika večina tega, kar stoji pred njimi, dejansko noče, a kaj, ko ne vedo, saj se jim niti ne sanja, kaj jih pričakuje na poti v lepšo prihodnost, ki so si jo pričeli s komolci in zvijačo krčiti. Pred seboj vidijo le tisto, kar si želijo videti. Dobro plat medalje.

"Za zlo so slepi," opazim vzrok njihove slepote. "Beseda 'demokracija' jih je bila uročila in jim zveni tako lepo, saj obljublja svobodo in srečo. A ne vidijo, kam dejansko gredo, niti se nikoli ne vprašajo, kaj bi naj demokracija sploh bila oziroma kaj demokracija dejansko ni."

"Pogled nazaj ti pove," me v zgodbo zgodovine spet potisne Anonimusov glas, "da se je bila, po tisočletjih diktature levje, mikenske moške kulture meča, v Atenah rodila beseda 'demokracija', ki naj bi pomenila nasprotje vsake, tako posvetne kot duhovne, tiranije; in rodil se je modri Solon, ki je bil poskusil ustvariti družbo enakovrednih. Uzakonil je volitve in ustvaril volilca.

Rojstvo volilne pravice je v grški duši in grški družbi vzbudilo občutje državnosti: 'Volismo, torej smo pripadniki države!'. In pripadnost državi je bila postala osnova grške samozavesti. Toda demokracija je bila prinesla na površje tudi politike, zakaj demokratične volitve so povzročile rojstvo strank. Nastala je razcepljena družba skreganih strank, pristransko strankarstvo, navijaštvo. Pripadnik države je torej istočasno postal tudi opredeljen navijač stranke. Ene izmed strank.

'Znotraj sebe' je volilec postal raztrojen med 'dobro za državo', 'dobro za stranko' in 'dobro zase', a popolnoma je bil pozabil na dobro za vse ljudi sveta. In na Boga.

In navijači oziroma volilci so dobili besedo ter pričeli živeti za volilni dan.

'Z bičem si ne pridobiš volilnih glasov oziroma pripadnih navijačev, razen če tepeš volivčeve nasprotnike.' *to so bili takoj spoznali že prvi voljeni vodje. Zato je grškemu politiku tiranov bič ostal le še za krotitev sužnja, a na volitvah se, prvič v zgodovini, pojavi: 'Obljubim!'*

In državljani so pričeli voliti obljubo svetle prihodnosti.

Na višku atenske demokracije, v času grško-perzijskih vojn, so bili, prestrašeni pred nadštevilnim sovražnikom, še volili najpametnejšo idejo, ki naj bi jih rešila grožnje. In 'modro' so bili ubogali Temistoklov predvidevajoči razum in njegovo premetenost, ter mu sledili v zmago. A po veliki zmagi nad Perziji so Atenci postali ponosni na svoja bivša dejanja, prevzeli so se s svojo bivšo veličino in postali prevzetni. Na krilih stare slave so poleteli v domišljavost in razum jim je odpovedal. Ubili so 'krepostno srce' Sokrata. Nič več niso volili modrosti, pričeli so voliti lastno sanjo, ki naj bi jih povzdignila še bolj, še višje. Pričeli so glasovati za najlepše besede in kot osli hoditi za korenčki, ki jih v vseh demokracijah tudi danes ponujajo ambicioznim volilcem politiki? odrešeniki, premeteni zagovorjevalci delnih resnic, sofisti, ki so postali advokati svojih strankarskih interesov.

Grški državljani so se bili tako, prvi v zgodovini, spustili v so-upravljanje lastne prihodnosti; a ujeli so se bili v past, kajti telo-in-dušo je bil vsak volilec s črepinjo sam zapisal pod nadvlado izvoljenim. 'Možnost, da si lastnega tirana izvoliš sam', je bila postala grškemu

demokratu sinonim za svobodo in častna beseda zaupanja, volilni glas je postal sinonim za demokracijo.

A v praksi?

Dejansko je grški svobodnjak lahko le jezno tepel 'navzdol' oziroma pretepel svojega sužnja, otroka in ženo, a ubogljivo je moral prikimavati gor-postavljenim. Samo-izvolil si je bil položaj dvoličneža, ki zGORnjim prikimava, a spodnje zatira. In pokoren svoji lastni izbiri, svoji 'dani besedi', se je volilec počutil soodgovoren za odločitve vlade, ker si jo pač sam izbira sebi."

"In, ali ni tako še danes?" me strese vprašanje. "V današnjih demokracijah?"

*Večno nezadovoljni volilci volijo lepo obljubo o jutrišnjem užitku. Nebesa. Ne-delo. In tudi danes je državljanova edina možnost oziroma pravica le, da si sam izbere, kdo ga bo kradel in, na njegov račun, bogat šel mlad v kraljevsko penzijo. **Državljan izbranim impotentnim obljudarjem, ki vsi po vrsti, a vsak le svojim volilcem, obljudljajo blagostanje, podari glas zaupanja in s tem podari položaj moči, oni pa mu v zahvalo, varno skriti za državo oziroma zakon, brez vprašanja nabijajo 'davek na potenco', pošiljajo vse višje in višje položnice in cuzajo iz volilca denar, katerega sami potem zapravljajo za urejanje svoje-klubske blaginje ter grabijo zase skupno premoženje. A volilcu? S težkim srcem in pod pretnjo štrajkov mu določajo minimalno mezdo.***

In voliti," me prešine usidranost prevare, "v zavesti navijača oziroma volilca, ne zveni le kot 'pravica' (lahko, če hočeš, a ni ti treba), temveč je bila postala tudi 'dolžnost' (moraš!), kajti brez volilcev sistem debelih prašičkov & skupne odgovornosti ne deluje.

Ali se v tisočletjih atenska demagogija oziroma demokracija res ni bila nič spremenila?" me strese obup.

"Je," mi, začuda pritrdilno, odgovori Anonimus. "Toda v katero smer, presodi sam.

Poglej v antične Atene. Atenci so poleg volišča na Pnixu, kjer so privilegirani 'svobodni' državljani volili človeka z dobro idejo, imeli tudi ljudsko sodišče, Areopag, kjer je bil, vsaj ob višku demokracije, vsak politik pred volilci polagal račune. Na Areopagu so bile vse neizpolnjene obljube kruto kaznovane, ne glede na morebitne poprejšnje zasluge obljudljajočega, največkrat kar s smrtjo ali z izgnanstvom iz območja mestne državnice. Kajti, skupaj z zaupanjem in žezlom je bil izvoljeni voditelj dobil tudi dolžnost izpolnitve obljube.

Zmagovalca znamenite maratonske bitke, genialnega vojaškega poveljnika Miltiada, ki je bil, s spremembo ustaljenega poteka bitke, zvito presenetil v zmedo ter pahnil v paniko in v poraz desetkrat številnejšo vojsko perzijskega osvajalca Dareja, so le nekaj mesecev kasneje kaznovali z izgonom iz mesta. Le zato, ker ni, kot je bil obljubil, uspel kaznovati prebivalcev otoka Parosa, ki so bili, pri nedavnem napadu na Atiko, pomagali Perzijcem. Ni držal dane besede. Prelomil je bil častno besedo. Izgubil je bil zaupanje soljudi in zato vse pravice svobodnega.

In tudi Temistokel, ki je bil, v svojih načrtih upoštevajoč in predvidevajoč ošabni narcizem perzijskega kralja Kserksa, zmamil z genialno zvijačo v past in poraz Kserksovo ladjevje ter dokončno dotolkel desetkrat močnejšo per-zijsko vojsko, tudi ta veliki Atenec je končal v izgnanstvu. Azil je končno našel pri svojem največjem sovražniku, pri premaganem Kserksu, ki mu je v fevd celo dal eno od svojih zavojevanih pokrajin, Magnezijo.

Vidiš sam, kako neusmiljeno so bili atenski demokrati nagrajevali neizpolnjene obljube. Kserks, poraženi sovražni perzijski vladar, je bil bolj odpuščajoč do velikega demokrata, kot so znali odpustiti prelomitev častne besede so-dravljani, katerim je bil pomagal, saj jih je bil vse rešil pred suženjstvom. Hvaležnosti niso poznali in izgubili so stik s pravičnostjo in s tem realnost, kajti 'obljuba' in 'izpolnitev obljube' jim je postala edino me-rilo za končno razsodbo o 'si človek/nisi človek'.

Ob višku atenske demokracije, za časa Temistokla, ko sanja o sebi-bogu še ni zaslepila Atencev, saj so bili ogroženi od Perzijcev, so bili prestrašeni sanjali svobodo, ne pa veličine. Zasluga tedaj še ni imela nobene vrednosti in stara slava še ni bila čaščena. Težo je imela le izpolnitev obljube. Izpolnitev dane besede...”

“A današnja demokracija,” me odnese v primerjavo, “pozna le Pnix. Obljube in volitve. A Areopaga ne pozna. Nikomur več ni treba na zagovor zaradi neizpoljenih obljub, kajti gospodje so bili iznašli ‘skupinsko odgo-vornost’. **Politiki, ekonomisti in pravniki so si bili vzeli pravico pisanja zakonov, pravico določanja davkov in kaznovanja. Vso dolžnost so bili zvito preložili na državljana; sami pa so se bili skrili za imuniteto države, zato nihče več ne stoji za tem, kar obljublja.** Le brezobziren pohlep po pečatnem prstanu, po moči. Besede zato povsem izgubljajo smisel. So le še leporečje. Sofisti vladajo bedakom in številke ekonomom,” me zaliva brezup.

“V atenski demokraciji,” mi Anonimusov glas spet zjasni glavo in zgodovino, “je enakovrednost veljala le za volilce, za ‘svobodne’, kar je pomenilo petino prebivalstva, a za sužnje se ni bilo spremenilo nič. Ostali so brezpravni sužnji, manjvredni in zatrti v ponižnost. Le da je bil pred prihodom demokracije le en tiran, v ‘demokratičnih Atenah’ pa je bilo nenadoma tiranov trideset tisoč.

Tudi v vašem demokratičnem svetu ‘demokracija’ velja le za bogate delodajalce v vladi, ki se med seboj, bolj ali manj diplomatsko, dogovarjajo o biznisu in trgujejo s stolčki in z delojemalci, a volilca ‘demokrat’ le izkoristi za le-svoje povzpetje na položaj moči in ga, takoj po volitvah, manjvrednega sužnja, brcne. A volilci tega ne vidijo.”

“Zakaj so slepi?” me prešine bolečina.

“Beseda ‘pravica’ ima na vse zatrte ljudi magično moč, saj je ne razumejo in jo zamenjujejo s ‘svobodo’. **Vendar ‘pravica’ ni ‘svoboda’**,” mi razjasni temo Anonimus. “Ljudje niso zavestni dejstva, da sta ‘pravica-in-dolžnost’ neločljiv par, dva konca istega krepela, ki človeku greni življenje od začetka časa, saj je vsaka pravica dejansko privilegij in zato izvor dolžnosti. ‘Pravico’ imaš namreč lahko le, dokler ima nekdo drug ‘dolžnost’. Pravica dolžnost vedno naloži drugemu, torej je ‘pravica’ osnova neenakovrednosti, vedno krivična, nikoli pravična. In dandanes, plezajoč po lestvici uspeha, vsakdo hoče vse večje pravice. Kraljevski privilegij zase. In v borbi za čim večji kos torte zase, v bitki za nadvlado, človek uničuje soseda, sonaravo, sootroke.

Ker bi radi napredovali ali zavarovali obstoječe privilegirane pozicije, se volilci istovetijo z voljenimi in volijo obljubo sreče. Vsakdo voli: **‘Vsak dan vse več čokolade...zame.’** In vsak normalen državljan bi danes rad tja gor, kjer se jemlje-in-ukazuje. Ali imel vsaj nekoga blizu pozicije, s katere se delijo pri-vilegiji in določa dolžnost, zato ima vsak vernik stranke nekoga v vladi, kateremu zaupa, da zastopa njegov interes. Njegovo korist. In uzakonjenje njegovega interesa državljanu pomeni ‘pravica’.

Le opazuj.

Beseda ‘pravica’ je past za vse zavistne, ki hočejo navzgor, ker se počutijo prezrte od privilegiranih, ogoljufane od krivičnih. In manjše se ljudje počutijo, bolj bi radi zrasli, bolj se borijo za pravico. In bolj se počutijo ogoljufane, bolj jezno zahtevajo isti privilegij, kot ga imajo gornji. **Večja je zavist sužnja, bolj si želi premagati kralja in sam postati kralj in si podrediti vse sužnje.** Vsi povzpetniki bi radi pravico kraljev, pravico kraje-in-ukaza, le sužnjev dandanes zmanjkuje, kajti nihče noče več dolžnosti sužnja, nihče več noče ubogati in delati, zato demokratične države izkoriščajo in ropajo ‘tretji svet’, nesamozavesten in v tradicijo zavrt svet.

A le ko umre pravica in z njo večvrednost, napuh, vzvišenost, tedaj zamre tudi ukaz, dolžnost in z njo manjvrednost, ponižnost in zavist. In iz krempljev avtoritete se izvije inteligentno, nepristransko, obzirno in ustvarjalno bitje, brez vsake težnje po pravici, a tudi brez dolžnosti. Kot Sokrat odgovorno le življe-nju. Za svoja dejanja odgovorno le bogu.”

Pred seboj vidim volišče in ovčice, ki izbirajo lepe obljube, volijo lastne sanje, slepo ubogajo najzvitjerega sofista, ki njihovi bolečini ali strahu ali pohlepu ali sovraštvu ‘posodi glas’. Pred oči se mi pripelje parola: ‘Vaš glas, delo za vse nas’.

“Kako resnično sporočilo ljudem! Brez laži,” me prešine. “Brez volilčevega glasu bi bili vsi politiki brez dela. A prevzetnih Narcisov v parlamentu in vladi ne potrebujemo, zato...” zaslišim svoj odpor in jezo, “bom jaz volil le še tistega, ki si ne domišlja, da je on vreden več od volilca. Volil bom le-tistega, ki ni domišljav in se je bil odrekel poslanski plači in kra-ljevi imuniteti. Kajti poštenjak ne potrebuje policaja za obrambo pred volilci in le kriminalci potrebujejo imuniteto oziroma vnaprejšnjo zagotovitev nekaznovanja za svojo pristransko izkrivljenost. Volil bom tistega, ki se je bil odrekel privilegiju ‘biti Zakon’ in istočasno ‘biti izven in iznad Zakona’, za-upal le tistemu, ki ne bo skrbel le zase (družino) in za svoje (stranko), niti egoistično le za korist Slovencev ali cerkve. Tistega torej, ki ni omejen lokal-patriot ali slepi vernik in ki ne bo bogatel iz vreče davkov vseh Slovencev ‘v imenu ljudstva in domovine’ ali ‘v imenu Kristusa’ ali kogarkoli. Volil bom za tistega, ki se odreka privilegiju neenake vrednosti in ki ni spoštljivi klovn prevzetnih tujih ali domačih objestnežev. Kajti vsi spoštljivci so podkupljivi, dvolični in zato brezsrčni. Slepi in kruti.

Kaj pa vi?” se zagledam v mrtve oči volečih množic. “Koga volite? Dobre?

Poglejte le npr. ‘primer Janša’. Žalosten primer, kako dobri otroci, na žalost, izgubijo orientacijo, ko pridejo na položaj moči. Dokler je bil upornik, je bil ‘poreden otrok’, a ‘dober Slovenec’. Upiral se je bil ukazu Srbov in hotel je bil svobodo ne-tlačenosti sebi, vsem Slovincem in najbrž tudi vsem otrokom sveta. A ko se je bil skozi arest prebil v vlado in je dobil v roke ministrstvo za obrambo in priliko revanširanja za prejete udarce?

Od tedaj...

V trenutku, ko je bil sprejel odgovornost za le-delček in postal dober gospodar za obrambo, je bil že v sporu z vsemi preostalimi ministrstvi, kajti poistovetil se je bil z vojsko in padel je v bitko za čim večji kos davkov za vojsko. ‘Zase’. Obramba mu je bila postala jaz-prioriteta. Sveta. ‘Dobro.’

In slovenska kultura, gospodarstvo, sociala?

Tanki so mu postali pomembnejši od soljudi in od slovenske kulture in od sociale, pomembnejši od slovenske duše. Poistoveten s topovi, je bil zapadel v pristranskost in izgubil objektivni oziroma realen, celosten vpogled. Nič več ni videl vseh Slovencev in otroci so zanj postali ‘vojaki’. Lutke na ukaz. In pričel je prefinjeno tlačiti nasprotne otroke, zakaj postal je bil krivičen in brezobčuten za krivičnosti.

Vidiš.

Otrok, ki je bil nekoč dovolj pogumen, da se je bil uprl pokornosti in tlačenosti in je bil dovolj ‘živ’, da je vstal proti tiranu, je zrasel v ‘odgovornega moža’ in sam postal ‘od.Raa.sel’. Na začetku borec proti tiranski nadvladi, bežeč iz brezličnosti statistike, se danes, če opazuješ njegova dejanja, z vso močjo in z vsemi sredstvi na vse načine bori, da bi sam postal tiran. Bog Raa. ‘Sonce naroda’. Nepréstano žuga vsem tiranom, načrtno zatira škodljivce svoje stranke, nenehno preklinja tiste, ki so ga bili nekoč topli, a nikoli jih ne pokliče po imenih. A ni mu več mar ne Slovenije, ne vseh Slovencev, temveč le še ‘nekaterih’. Svojih. Zaupnih. Sofisticirano se danes bori le zase, za dobro svoje stranke in svojih navijačev in za ukaz, za tiranijo nad

nasprotnimi strankami in kontra-navijači. In še vedno ima o sebi mnenje, da je dober in da misli dobro. Celo pravično. A ne vidi več, ne koga danes tepe sam in komu jemlje svobodo besede s svojim statističnim pogledom, ko vse nasprotno oportunistično in brezkompromisno ruši, saj 'minira' tudi vsako dobro idejo, če jo slučajno predlaga nasprotna stran.

*Toda povejte mi, volilci, kdo tam gori na 'sveti' gori, kjer naj bi gorel ogenj modrosti, v slovenskem 'božjem hramu', je kaj drugačen? Boljši? **Kdo ne govori v 'dobro vseh Slovencev', a ne išče koristi in oblasti le zase in za svoje?** Ali sleherni ne napeljuje vode le na svoj mlin in onemogoča gradnjo drugim? Kdo v parlamentu in v vladi ni lobist? Kdo ni strankarski in zato pristranski? Kdo ni spoštljivec?*

Povejte mi, koga naj torej volim?

Kdo med 'bogovi' je pravičen oziroma nepristranski?

Kdo male ljudi upošteva kot enakovredne? Kdo je prijatelj? Kdo dober človek?

KDO bo s pomočjo vašega glasu," se zaslišim spraševati njihova srca, "ob naslednji izvolitvi dejal: 'Sedaj sem pa jaz gospod, desetkrat več vreden kot ti, bebec, ki si me volil. Jaz zahtevam imuniteto, zaščito policije, vse privilegije, hočem čimprej bogat v penzijo, ti pa kar delaj in moli za boljši jutri, delaj in služi narodu. Meni in mojim. Na, volilec, odrejam ti minimalno plačo, a sam zahtevam najmanj desetkrat toliko.'

A ne slišijo me. Kričim v puščavo gluhih in slepih. Navijači in pripadniki imajo gluha srca. Slepe oči občudujejo le sebe in gluha ušesa poslušajo in ubogajo le svoje svete besede.

"Ali v glavi te družbe res ni nepristranskih," me spreleti groza, "in zato torej ni pravičnosti in ne modrosti?" me prešine žalost. "In še manj srca," me strese groza ob uvidu. "In zato, v zadnjem času, tudi roka roki vse bolj brezobzirno krade?"

"Če nočete," me izbije iz gneva Anonimusov glas, "v Sloveniji kmalu imeti nove vojne, nove revolucije, se morate vsi vi soočiti, ne le z vzvišeno Evropo in 'Aleksandrom juniorjem' - NATO-m, temveč tudi in predvsem s seboj, saj se le s spoznavanjem svoje-kot-tuje slepote rojeva v človeku vid in vztrepeta v duši človeka svoboden duh. S spregledanjem neumnosti vseh svojih in tujih moral se prebujata v človeku etika (nepogojenost in lepota), kateri ne vlada spomin in zato ne pozna nezaupanja; in z etičnim življenjem se pričinja estetika (ljubezen).

Toda, ali ste, otroci Slovenije, res pripravljeni videti in priznati, ne le tujih, temveč tudi in predvsem svoje napake oziroma zablode? Spregledati svojo 'fovšarijo', svojo slepo zagledanost vase in svojo fasciniranost z 'zablodo zahoda' - materialnim svetom ali 'zablodo vzhoda' - duhovnim svetom? Ali ste pripravljeni odpustiti v minulo vso pogojenost, ki ste se jo bili nalezli skozi pogojevalno vzgojo v to, kar mislite, da ste? Ali lahko izklopite vsajeno vam logiko, ki upravlja vaše misli, zatira vaše srce in vam krade prisotnost večnosti? Ali se upate soočiti z lastno brezOBZIRnostjo?"

"Ali smo pripravljeni?" zveni v kaosu moje glave. "Ali se sploh upamo soočiti sami s seboj?" Praznina zeva vame: "A kako?"

"Prisluhni," me reši iz zmede spet Anonimus. "Ruski znanstvenik Pavlov je bil nekoč opazil, da pes-hrana-zvonček skupaj delujejo kot pogojni refleksi, kajti, če pes poveže hrano in zvonček v komando, mu zvonček vedno kliče o hrani. In ob vsakem cingljanju se mu pocedijo sline.

Odkril je bil skrivnost dresure in dokaz za logično odzivanje živali (LAW GO S/love). Mnogi razumniki občudujejo opažanje Pavlova, ki je bil videl vzorec pogojnega refleksa, razodel skrivnost logike in razkril skrivnost magije, a sami še vedno neprestano razmišljajo pogojeno,

sklepajo: 'Če je, je...Če je, bo.. Če bi, bi..' in živijo ter sanjajo pogojeno, 'po pasje', saj če zaslišijo zvonec, pohitijo v razred. Če zaslišijo himno, strumno vstanejo in spoštljivo stojijo mirno. Če zaslišijo: 'Streljaj', brez greha, slabe vesti ubijejo. Če srečajo vplivne, pokleknejo.

Pogojni refleksi jih, spoštljivce, postavljajo v mirno ali pa vržejo v pretep ali celo v umor, pa se, tako kot psi, ravno tako ne zavedajo, da so le izučeni-in-priklopljeni na besedo. Da delujejo na gumb. Da jim dogajanje in doživljanje dirigira beseda..."

Pogled mi uide nazaj, v Grčijo.

Spomnim se.

Bil je čas, tik pred razpadom Jugoslavije.

Bili smo v Atenah. Na Plaki. Greek party. Grška folkrola.

Topla poletna noč. Zvezdnato nebo. Terasa. Črički. Grška solata. Vino.

Zadnji zvoki sirtakija so zamirali v hrupu ploskajočih dlani in prikloni nastopajoče folklorne skupine skupaj s trebušno plesalko so naznanjali konec programa. In na vrsti so bile pozdravne melodije skupinam turistov iz tujih držav, melodije, ki naj bi zvabile ljudi od hrane na plesišče in dotedanje opazovalce popeljale v akcijo. Na žur.

'Avanti popolo' je hrup enčezdrugega vpijočih Italijanov usmeril v prepoznavno in opletajoči udje so zapolnili plesišče.

'Green, green grass of home' je hladne Angleže očitno spomnil na hipoteke, kraljico in nekdanjo veličino; in le redki so se objeli v ritmu.

V lokalnu so bile tudi tri grupe iz razpadajoče Jugoslavije; in 'Od Vardara pa do Triglava' je zabučala proti Akropoli. Novosadski in sarajevski maturantje so se, še neobremenjeni s politiko, prijeli za roke in stonožni kolo je topotajoče zdrvel po vsej dvorani; v pretežno starejši slovenski skupini pa so se pričele stikati glave, godrnjanje: 'Tega pa ne bomo poslušali!' je prešlo v odkimavanje: 'Zajebavali nas pa ne bodo!'.

Temperatura slovenskega omizja se je dvignila; in nacionalna prizadetost v slovenskih dušah je eksplodirala v nacionalno užaljenost; in v nekaj minutah je avtobus že peljal kopico jeznih slovenskih turistov proti hotelu.

"Neumno, ali ne?" me obide žalost, a tudi srh.

"A tudi grozljivo," se vmeša Anonimus. "Čudovita pesem 'Jugoslavija', na katero je bila ne-davno še večina v avtobusu, zdaj jeznih in razburjenih, veselo plesala, pesem, ki je le lepa želja, zavita v veselo melodijo in ki vabi v objem in na skupno rajanje, kot tisoče drugih pesmi (dokler je ne povežemo z določenim PREDsodkom; in ji v svoji glavi ne damo posebnega pomena), je bila sprožila prizadetost, ki je skupino zavedenih ljudi sredi tuje dežele, sredi prijetne zabave, vrgla ven iz dobrega razpoloženja v jezo in ven iz prešernega vzdušja v lokalnu, na cesto. Čudovito lepa pesem je v glavah zavedenih ljudi postala gumb pogojnega refleksa.

Res, da se je bilo vse to dogajalo v obdobju jugoslovanske krize poistovetenja, v obdobju odločevanja in ločevanja, v trenutku čustvene prenapetosti in razdvojenosti, toda povej mi, ali ne postane vsaka pesem<beseda>melodija, impregnirana z določeno idejo ali izkušnjo, torej gumb, ki sproži točno-določeno čustvo (jezo.sovraštvo.žalost/ hrepenenje.veselje), ki nas vrže v točno določeno (dol oče,no dol! o če ne?), pogojeno reakcijo? In ali ni Prešernova 'Zdravljica', ki je bila prej lahko navduševala vse narode enako, zdaj že postala 'sprogramirana bomba', ki vzbudi različna čustva, katera zavedne postavijo v mirno, a nekoga drugega spodijo iz lokala in v sovraštvo sprogramirani lutki ukažejo, naj udari? Kot v povojnih časih 'Lily Marlen'?

Vidiš zdaj.

Vsak predsodek, vsak 'če...', vsaka beseda ali melodija, vezana na čustvo, postane torej 'gumb', ki zdresiranemu oziroma hipnotiziranemu zaukaže odnos... Če se torej poistovetiš z

besedo in jo spremeniš v svojo Sveto besedo, beseda preneha biti le orodje zblíževanja med -istimi, temveč istočasno postane tudi tempirana bomba, signal, ki v nasprotniku sproži ukaz: 'Ubijaj!'.

Povej mi, kakšna je torej razlika med odzivi psa in ljudi dejansko? V dejanjih? Razen te, da je v obnašanju oziroma odzivanju človeka na tisoče pogojnih refleksov?

Saj prav gotovo poznaš butalost odraslega sveta: 'Kar se Janezek nauči, misli, da je res, in to Janez trdi kot sveto resnico in jo, če je ogrožena, tudi brani.', ki je osnova za obstoj religij in nespremenljivosti sveta in krivec za vse verske vojne. Poglej le okoli sebe in opazuj, koliko Janezov po svetu umira na besedo svetih za sveto besedo, besedo 'bog', 'kristus', 'alah', 'svoboda', 'domovina', 'demokracija', 'ljubezen'?

Ker so pač sprejeli besedo za svojo svetinjo in pripadajo besedi?

Ali ni pripadništvo torej tisti JAZ," me Anonimus osredotoči v opazovanje pripadnosti, "pred katerim bežite, ko iščete neujetost oziroma netlačenost, a katerega se istočasno zaščitniško oklepate in ga s pestmi in puško branite, saj ga, prestrašeni, neprestano iščete in zahtevate, ker vam občutek: 'Smo' daje lažni občutek varnosti, lažno predstavo, da veste, kdo ste? Brez enakih, brez poistovetenja se čutite nezaščiteni in izgubljeni, zapuščeni in osamljeni otroci, ali ne?

Toda 'Navijam za Bullse, torej sem bik.', to nisi v resnici ti, ali pač?

A če nisi to, v kar so te bili pogojili in kar misliš, da si, kdo torej si v resnici? V dejanjih? Si se že bil kdaj resnično vprašal, kdo dejansko si, kajti navijač v tebi, katerega družba tako visoko ceni, je očitno le proizvod prestrašenega in osamljenega okolja? Pogojni refleks nebogljenosti in osamljenosti.

Poglej.

Ljudje se pogovarjate z besedami, ki opisujejo prisotno in 'nevidno', materialno in duhovno. Pri tem uporabljate tudi veliko pojmov, kot so 'ljubezen', 'modrost', 'svoboda', 'pravica', 'bog'..., a dejansko ne poznate njihovega pomena. Sploh ne veste, kaj blebetate, kajti povej mi, ali sploh kdo lahko opiše, definira svobodo, ljubezen, mir, boga?

Pripadniki svete besede sploh ne vedo ne dejanskega pomena besed, ne vedo zakaj in ne za kaj pravzaprav ubijajo in umirajo, ali ne?"

Glas Anonimusa zamre; in v nastalo praznino mi privrejo verske vojne in različne domišljajske predstave o bogu, vse zmotne trditve o svobodi in ljubezni, vse slepote...

"Pojdiva od začetka," me Anonimus cukne za ušesa in potopi v pradavnino. "Nekoč, ko so ljudje začeli prepoznavati ponovitve, cikle, zakone narave, so bili spoznali, da obstaja človeku še nerazumljiv red, 'višja' logika; in poimenovali so ga: 'božji red'. Ko so se bili ozavedli minljivosti, je smrt postala največja zagonetka in izziv človeka, zato je predstava o življenju-in-smrti in o stvarniku postala večnoprisoten del človekove zavesti. In z Mojzesom je vseмогоčen, krut, a pravičen bog postal fascinacija človekovega življenja.

Zgodovina je govoreča priča zablod o bogu, saj je verodostojna zgodba o različnosti predstav 'o bogu', v katere so, v različnih obdobjih preteklosti, ljudje zapadali, vanje verovali, a tudi izkaz, kako so se vsa dojemanja boga, skozi čas, spreminjala. V vsakem obdobju preteklosti, od učlovečenja človeka pa do danes, so bile veljale drugačne predstave, ki so bile določale človekovo dojetanje sebe in obdajajočega. Zato le opazuj pot bitja, ki se rodi v umiranje, da umre v življenje in se rojeva v zblojeno umiranje, vse dokler išče krivca za veselje.

Na svoji poti skozi zgodovino umiranja se je bilo trpeče bitje vedno spraševalo po krivcu, saj nikdar ni povsem jasno dojelo izvora svojega trpljenja. A vedno ga je bilo iskalo. Predstave in razlage o krivcu, o bogu, o okolju in predstave o sebi, so bile v zavesti človeštva vedno nastajale v skladu s 'stopnjo' pozornosti, obzirnosti in razumevanja obdajajočega. In v skladu z

njegovo predstavo so potekali človekovi odnosi z 'notranjim', z 'zunanjim' in z 'vsem'. S seboj-okoljem-bogom.

Le pogledj.

V starem Egiptu so bili ljudje verjeli, da je faraon bog na zemlji. Njegova 'božja' misel je bila sužnju ukaz, življenje, smrt.

Izraelska mitologija in Mojzes ukrojita židovsko zavest. Iz zavesti sužnja Mojzes vzame predstavo o božanskosti človeka nasploh. Vpelje predstavo, da bog na zemlji sploh ni prisoten, da ga tosvetno sploh ni in da je brezbožna Zemlja izven območja raja. V človeški predstavi se je bil bog preselil v nepri-sotna nebesa. Židje so tosvetno doživljali kot kazen, kot prekletstvo za Evin (ženin) in Kajnov (otrokov) greh.

Pohomerski grški živelj pa je, v nasprotju z židi, verjel predstavi, da je božji panteon iz nebes prizemljal in da stanuje na vrhovih mogočnega Olimpa. In od Izraelcev prekleto Zemlja, boginja-mati Gea, je bila Grkom postala glavno božanstvo. Mitologija jih je bila prepričala, da so se bili, zviti bogovi, razplodili v vse Grke in pričeli so se tudi počutiti kot bogovi. A prvi svobodno vzgojen, nejeverni otrok, kateremu nihče ni bil nikoli niti ukazal niti mu nihče živ ni ugovarjal, Aleksander Veliki, je, rojen v tedanje vzdušje olimpijskega duha, ki je bil častil le zmagovalca, dvanajstleten splezal na Olimp in videl, da Zeusovega gradu na zemlji ni. In ker je bil edini preveril dvom in premagal strah pred soočenjem z bogovi, je z mečem presekal gordijski vozal strahu, zavzel?osvobodil celoten znani svet in se pred smrtjo samega sebe povzdignil za boga. Človek-bog je vse prisilil v mir. Z mečem si je kruto podredil vse.

Njegove kopije, rimski cesarji, so božanskost svojega ukaza uzakonili; a od Grkov prevzete prizemljene bogove so Rimljani izgnali živet nazaj v vesolje, na planete. In pod zastavo boga vojne Marsa, grškega Aresa in boga zmage Jupitra, grškega Zeusa, so cesarji, 'božanski', z mečem osvojili, posekali, pokorili in izželi vse dosegljivo.

Po padcu krutega rimskega cesarstva si je bil rimski škof s prevaro prisvojil posredništvo med bogom in ljudmi, ko se je bil proglasil za pol-božanstvo, za papeža; in boga je bil zopet zaprl iz predstavljivega vesolja in ga umaknil v domišljijaska nebesa. Papeška beseda in cesarjeva beseda sta postali 'božja beseda', 'sveta' beseda, in življenje tragedija, 'dolina solza'. Toda z Dantejovo Božansko komedijo vera pade in z Dekameronom se 'tragedija' spremeni v 'satiro' in 'humor'. Boccaccio se zasmije neumnosti oblastnežev. Prične briti norce iz posvetne in duhovne aristokracije, demisticira svetost 'od boga poslani oblasti' in sproži renesanso, saj je bil strah pred papežem in cesarjem v Italiji zamrl v brezverje in dvom v stare 'svete resnice' je ljudem renesanse obrnil pozornost navzven v neposredno obdajajoče stvarstvo. Pričeli so, kot so bili nekoč stari Grki, sami opazovati okoljni svet in pričela se je doba radovednosti, opazovanja, doba novih odkritij v znanosti. A človek se je vse bolj naslanjal na svoje znanje, na svojo lastno presojo, na svoj razum in z Voltairom in Descartesom padel v ateizem. Racionalizem. In znanost.

Racionalistična znanost, trenutno usihajoča religija modernega sveta, temelječ na dokazu vzorca, uspešnem preizkusu in težeč k statistiki, slepo sledi logiki učinkovitosti in koristnosti, zato razumar srce vidi le kot hrano, a ne-logičnega, nekoristnega odnosa brezpogojne ljubezni ne prepozna, ker ji ne more dokazati koristnosti in določiti vzorca. In ker vseprisotnega ne more izdvojiti in zato torej boga, razen z metrom 'vse-smo-eno', na noben način izmeriti in ga s tem dokazati, za znanost bog sploh ne obstaja. Ne-logičnega, ne-predvidljivega, ljubezni, jih je, razumnike, strah.

Katera predstava med vsemi temi predstavami o bogu in o 'pravem' mestu človeka na zemlji, misliš, je 'bolj' prava? Za katero je vredno umreti? Je bog prisoten na zemlji ali ne? Ali sploh obstaja? Ali je človek bog?

KJE torej je/ni Bog?” nastane tišina.

“*A animisti?*” se mi iz spomina prikradejo mentawajski vrači. “*Neolitske kulture, še danes živeče v odmaknjenih divjinah po svetu?*”

“*Niso še bili ozavestili ‘enosti’,*” mi njihovo zaznavanje sveta razloži Anonimus, “*in zato si o bogu še niso zgradili nikakršne predstave. V njihovem svetu ima vsak kamen svojo dušo, vsako drevo, vsaka žival, vsak človek in tudi vsak predmet ima svojo dušo. In vsaka duša vpliva na vse preostale prisotne duše in na dušo vesolja. In le, kadar so vse prisotne duše v soglasju, kadar zvenijo v medsebojni harmoniji in v skladu z dušo vesolja, je prisotno zdravje, cvetenje in človeška duša živi v rajju,*” mi Anonimusove besede odstrejo pogled skozi mentawajsko oko. Strese me vpogled v njihov svet enakovrednih duš, prepletenih v soupoštevanje in obzirnost.

“*Animisti živijo torej v živem svetu, duhovnem svetu. Spoštujejo voljo duhov in jih brezpogojno upoštevajo, zato živijo odgovorno do boga, živijo enost,*” me šokira spoznanje. “*A mi? Kulturni?*” se v meni vse bolj rojeva dvom. “*Njih, prvinske in nezastrupljene z brezčutnim doseganjem, zapadnjak imenuje ‘primitivne’; a sam? Blebeta o enosti, a živi v razparceliranem, brezdušnem, prekletem, neštetokrat oropanim in preprodanem mrtvem svetu. In sanja o ‘živem rajju’.*”

Kdo torej vidi prav? Mi, ki okoli sebe vidimo le mrtve stvari? Ali animisti, ki se skromno bratijo s kamnom in drevesom in opico in ptico in se veselijo vsega?

Kaj živi? Kaj umira? Kaj je mrtvo? Kaj torej je?ni resnično?

“*Kaj pa, če so vse te teorije, vsaka zase, vse ne-popolne?*” zastane Anonimusov glas dvomeče.

Strese me negotovost: “*Kje se torej nahajamo? In kam smo namenjeni?*”

Ostanem sam s grozečo tišino, ki seka vame in mi budi dvom, me razdvaja v strah, a zaslišim prihajati Anonimusov glas, ki me zbudi v prisotnost: “*Poglej nazaj in opaziš lahko, kako človek že tisočletja zbira koristno znanje in opisuje strahove. Zbira in opisuje boga. Vse koristno, kot tudi duhovno znanje, je zbrano v obliki zaključkov v svetih knjigah, katere v nedogled ponavljate kot dejstvo. Kot zakon. Vaš predstavni svet, lahko opazi vsakdo, je zato svet trditev, trdilni svet, trd svet, krut svet; statičen svet. Zato življenje doživljate statično. Skozi ‘bilo je nekoč’ stoično prepoznavate trenutno obdajajoče vas, neprestano spreminjajoče se okolje, saj vedno zrete v prisotno skozi filter minulega in prepoznavate ‘bilo je nekoč’, spomin. Vse teorije o bogu, življenju in smrti so trditve in vsaka trditev je podatek o BILO in zato neresnična.*”

Toda, poglej ven iz sebe v obdajajočo živost narave okoli sebe. Opaziš lahko, da prisotno okolje živi, da je, na nek način, tekoče, v vsakem trenutku drugačno. ‘Bivanje je tekoče spreminjanje, ki nikoli ne obstane’, je bil opazil že Heraklit, zato so edino življenjska in resnična le vprašanja, kajti neumne zaključke?trditve odklene le en ključ: modro vprašanje.”

“*A le koliko ljudi se sploh kdaj vpraša o svojem obnašanju in odnosu do ob-stoječega?*” zaslišim spet svoje misli. Pozornost mi kar vleče v sedanjo družbo. “*Dandanes spoštljivi normalnež, če ga že strese strah in se že vpraša, hitro poišče kogarkoli, pač znano avtoriteto, nekoga s slavo, ki mu bo na njegov vprašaj? odgovoril s tolažbo, njegovi bolečini vlil novo upanje in ga pomiril z novim zaključkom. Sam lahko vidiš, da se pozornost prestrašenega učenca usmeri predvsem v iskanje zaščitnika-in-tolažbe, v iskanje guruja ali znanstvenika ali duhovna, zato dejansko sploh ni pozorna na vprašanje samo.*”

In ko najdejo zadovoljivega vrača,” me prešine, “*ki jim zadovolji strah pred neznanim? Tujo trditev brez pomisleka sprejmejo za svojo resnico, le da jih spet zaziblje v lepo, v varno; in uspava razjedajoči strah oziroma dvom,*” me žalost in jeza zavijeta v vrtinec nemočne moči.

“Nočejo prevzeti odgovornosti zase nase. Preložijo jo na avtoriteto in sprejmejo vsako zadovoljujočo, čeprav neumno, trditev za resnico. Nočejo biti samostojni.”

“Ne iščejo resničnosti,” prekine Anonimus, s pritrditvijo, moj obup, *“temveč resnico, potuho, odvezo za svoje rakavo početje. Na begu iz brezčutja gluhe družbe, ujet v prešo med ponižnost in napuh, a sprejemajoč dvoličnost ljudi za normalnost in plazilni povzpetniški sistem za nespremenljivo dejstvo, današnji iskalec odrešitve išče le nagrado ali tolažbo. Beži pred dvomom.*

Toda le vprašanja so tista, ki dejansko mehčajo kar zakoni-ukazi betonirajo in kar trditve trdijo. Le ne-jasnost, dvom, ne-vedenje napravi človeško bitje radovedno in slepo oko spet sprejemljivo in dojemljivo za prisotno lepoto. In le vprašanja, ki jih otrok zastavi samemu sebi, ga resnično modrijo, odpirajo, saj nezavedno obračajo pozornost opazovalca ven iz spomina, ven iz sebe, izven obroča znanega, izven blodnjaka, navzven v opazovanje nejasnega, v obdajajoče trenutno-večno spreminjanje. In le lastna razkritja napačnosti uveljavljenih trditev, lastna spoznanja o lažnosti svetih resnic rušijo stare, tisočletja v obnašanju družbe živeče predsodke, zakoreninjene trditve, statična opazovališča, s katerih ‘merite’, ‘sodite’ in ‘streljate’ ta svet.

***Le dvom torej mehča, kar trditve trdijo.** Le nelogičnost zbuja vprašanja, katera zamajejo stare, uveljavljene svete zmote. In le vprašanja, ki jih za-staviš sebi, te odpirajo v prisotno, saj obračajo tvojo pozornost ven iz osebe, ven iz spomina in izven znanega navzven v nejasnost večno-prisotnega spreminjanja. V zmedo pred našimi očmi. V prisotno dogajanje.*

***Dvom je ključ od vrat v svobodo samostojnega učenja in modro vprašanje je zato, na žalost, postalo prekletstvo za vse še žive otroke.** Na križu maščevanja za neposlušnost ali ognju greha niso zgoreli le Sokrat, Kristus in apostoli, temveč je, obtožen izdajstva oziroma herezije, v bolečinah gorel vsak nepokoren otrok, ki ni bil hotel sprejeti utečenega, starega, tradicije. Le zato, ker je bil podvomil v avtoriteto in se vprašal. Saj ti zgodovina priča, da so, pismouki, diplomirani vedci, še vedno do zdaj, dvom v njihovo resnico označili kot greh do boga in prekleli še vsakega otroka, ki je bil opazil laž, ali ne?*

***Vsaka trditev je bila, do razkrinkanja njene lažnosti oziroma nepopolnosti, določeno obdobje zgodovine avtoriteta in je predstavljala sveto resnico.** Prav vsako novo spoznanje, ki je bilo kasneje prepoznano kot pravilna trditev (?in še kasneje, največkrat, spet kot lažna, npr. da je zemlja središče vesolja?) je uveljavljena avtoriteta vedno najprej križala in cvrla na ognju herezije, kajti vse avtoritete se istovetijo z vsevednim-bogom in zatirajo samostojno spoznavanje. Uveljavljena resnica je zabetonirala svet v navidezno nespremenljivo dokončnost in poučenim otrokom določala statično predstavo o svetu ter jim šepetala pravilno mnenje in mišljenje, medtem ko je za neumnost proglašala vsako drugačno mnenje od uveljavljenega in preprečevala spoznavanje novega-prisotnega. A pomisli: ‘Če že tisti, ki trdi, zaustavlja spreminjanje in s tem ubija življenje, kaj počne šele tisti, ki ukazuje?’*

Vprašanje zaseka vame in prešine me vizija, kaj vse bi se zgodilo, ko bi se ljudje pogovarjali le še z vprašanji in v zavedno se mi rodi novo vprašanje, novo zanimanje. “Ali bi se bili sploh lahko skregali? Ali ne bi vsakemu problemu prišli do dna v trenutku?”

“Za vsako rušenje vsake svete trditve,” me Anonimus potegne spet ven iz iskanja rešitve, *“je moral, na sramotilnem odru izdajstva, umreti vsaj en inteligenten otrok, a starši to že tisočletja mirno gledajo. Vidiš lahko sam. Celo kot kanon-futer jih pošiljajo, svojo kri-in-srce, v prve bojne vrste umirat za ohranjanje tradicije (trade-CIA) in starih zatrditev, predsodkov, ali pa jih tlačijo v pohlepno osvajanje novega tržišča. In istočasno seveda trdijo, da svoje otroke ljubijo!*

Kakšna veličastna prevara otrok.

Če bi starši, ne z besedami, temveč v dejanjih ljubili svoje otroke, ali bi jih postavili kot ščit pred sebe in jih žrtvovali za sebe? Ali bi jih pošiljali umirat ZA preživeto? Ali pa bi stopili pred nemočne otroke in jih zaščitili pred brez-obzirnimi generali, za katere so otroci le številke? Ali jih ne bi zavarovali pred oblastizelnimi častihlepnimi posvetnimi in duhovnimi politikami, ki neprestano govorijo o miru, a iščejo privilegij le zase ter izkoriščajo vero vernikov, preprodajajo volilce, orožje in droge in s tem pogojujejo vojno in bedo in umiranje otrok?

Le poglej klečeplazne slovenske starše in se vprašaj o njihovi ljubezni do otrok.

Komaj so jih bili, svoje otroke, iztrgali iz rok enega, srbskega generala, že jih spet pošiljajo, sedaj celo z veseljem, v roke drugega norca, ki jim bo ukazal: 'Ubij!' in 'Bodi ubit!', ter jih poslal v smrt. V morilce izučeni slovenski otroški krvni davek Aleksandrovskega NATU že umira v imenu vzvišenega pohlepa, skritega za besedo 'american dream'. Torej starši lažejo. Ne ljubijo svojih otrok. Drugače bi jih ne-pošiljali umirat za oholost kavbojev."

A Anonimus mi ne pusti v sanje: "Vse trditve in teorije so torej le začasne zablode, toda te trditve so temelj vašega bivanja, zidaki vaše sanjske hiše. Na utrjenih zablodah stoji vaša predstava o smislu življenja in izza teh okopov streljate na boga in preklinjate okoljino; in ker ste svet navajeni določati v trdilni obliki, tudi pojme npr. 'ljubezen', 'svoboda', 'Boga' poskušate opisati s trdilno obliko: 'Svoboda je pravica. Ljubezen je dolžnost in ljubosumje. Bog je belec z dolgo brado.'

Toda, tako kot življenja, ki je večno spreminjajoče se gibanje, se tudi ljubezni, svobode, boga ne da definirati oziroma ujeti, saj so živi dejavniki, zato vsaka definicija ljubezni ljubezen ubija, vsaka definicija boga ubija božje, saj je definicija zaključek, nekaj dokončnega, omejenega, 'navidezno nespremenljivega'. Mrtvega.

A poglej z druge strani.

Ko si prenehaš domišljati, kaj naj bi ljubezen bila, temveč ustaviš domišljijo, se ustaviš in v prisotni družbi opazuješ, kaj vse ljubezen ni, kaj svoboda ni, kaj demokracija oziroma prijateljstvo ni, potem opazuješ le tisto, kar sicer v človeškem svetu deluje, a je v resničnem svetu ne-resnično in ne-živo. Bolj ko definiraš vse, kar dobrota ni, bolj ko prepoznavaš ne-svobodo, ne-ljubezen, bolj ujameš nečlovečnost in omejiš nebožje. In bolj ko prepoznavaš zablodo in bolj ko zablodo ločiš od resničnega, živega božjega sveta, bolj jasno lahko slutiš in zaznavaš brezmejnost svobode in čutiš so-dih harmonije, čeprav jim ne moreš nikoli priti do konca, saj definiraš lahko le mrtvo.

Spomin vidi le v preteklost in uporablja stare besede in zamegljene barve, ne vidi navzven v sedanost in ne opazi ljubezni, boga, lepote ali kakorkoli pač poimenuješ nepojmljivo. Nepojmljivega se lahko le dotakneš, mu pri-sluhneš, zaznaš vzdušje ter občutiš in sočutiš.

Zato znanje, spomin, staro, kakorkoli že široko in poglobljeno, ne more nikakor postati vsezajemajoča in vseupoštevajoča modrost, ker sicer resda nenehno raste, a je vedno omejeno, saj nikoli ne ve za jutrišnje razkritje in zato znanost, vedno nepopolna, nikoli ne more doseči, kaj šele premagati boga. Boga ne moreš znati in obvladati, lahko ga le neprestano spoznavaš.

Toda vsaka definicija svet navidezno jasni in z definicijo zato dvom oziroma strah umreta. Otrdita. Zato večina človeštva tudi živi v slepilu, da le svetlo znanje in razum vodita človeka v varno prihodnost. In v svobodo. In v nebesa. In zato iščejo ljudje le koristno znanje. Trditve. Zidake za svojo samozavest.

Poglej le vaše šolstvo. Poglobi se v bitko otrok za koristno informacijo in ukaz v družbi. Starši jim predstavljajo 'koristno' kot 'pozitivno', kaj pa takoimenovani Satan? Ali si se že kdaj vprašal o nekoristnem in škodljivem? O hudiču?

Če v prisotnosti vernih rečeš 'Hudič', se zgrozijo, v grozi pokrižajo in zbežijo stran; toda le v razkrinkavanju laži se nakazuje vzdušje svobode in ljubezni, odstira neujeto bivanje brez odločitev (izbire), brez ne-svobode (resnice), brez preračunljivega: vsak dan v vsakem pogledu napredujem oziroma 'pozitivnega razmišljanja'. S prepoznavanjem neresničnega in odpuščenjem lažnega iz svojega vzdušja in krivičnosti iz svojega odnosa, se pričanja življenje v božanskem, božajočem svetu, v katerem odмира trditev, ki je napuh starega; in se rojeva iskrena akcija, prosta lažnega, pogojnega dojemanja sveta. Kajti iskren človek ni odvisen od situacije oziroma pogojev, torej je neodvisen od volje oziroma hotenja, niti ni odvisen od kaprice oziroma predsodka okolja. Nezlaganost se porodi in zaživi, ko človekovega stališča ne določajo nič več ustaljeni predsodki družbe in mu preteklost ne ukazuje več odziva. In torej nič več nima stališča in ni ujetnik prepoznavanja, suženj pogojnega refleksa. Ni več 'na gumb'. Ni več ne avtoriteta ne pripadnik avtoritete. Ne učitelj in ne šolar. Samostojno opazuje svet.

Avtoritete zgodovine so bile usmerile pozornost ovčic in jim določile smer poti z zapovedmi in s prepovedmi, z 'moraš, če ne bo bolelo', svojim otrokom zakoličile domet božjega in s tem otroka ločile od prepovedanega dela boga.

S spregledanjem njihove slepote in svoje osebne ujetosti v merila moral vzvišenih avtoritet, se rojeva neujeta pozornost in samostojna, nepogojena, iskrena akcija, svoboda izražanja, kot se nežnost rojeva s prepoznavanjem lastne ne-občutljivosti, lastne zaslepljenosti; in modrost se udejanja, ko postaneš zavesten svojega človeškega neznanja, ko torej postaneš zavesten dejstva, da v svoji omejeni zmedi in nebogljenosti ne moreš ne trditi ničesar, kaj šele komu karkoli ukazati. Niti sebi in še manj drugemu. In od nikogar nimaš pravice karkoli zahtevati.

Danes se cel svet bori za pravice, vendar človekova duša ni 'svobodna', kadar ima pravico ukaza in lahko s sužnjem stori vse, kar hoče, temveč le takrat, ko stopi izven strahu samopomembnosti in torej iz spoštljivosti, bobu reče bob in prepozna lažno kot lažno, krivično kot krivično. Ko ljubosumju oziroma posesivnosti reče egoizem in ne ljubezen, ko ambiciji reče zavist in pohlep, ko vsako omejeno pripadništvo in navijaštvo vidi kot omejenost v so-vraštvo. In torej ozaveš, kaj je prevara oziroma, po budistični terminologiji, 'maya'. Magija."

Besede 'iskrenost', 'nepreračunljivost', 'nekoristolovstvo', 'pripadnik' odzvanjajo v meni. Obrnem se proti družbi, da si ogledam, ali je še kaj nepreračunljivo-sti oziroma iskrenosti v odnosih naše družbe, a Anonimus me potegne nazaj: "Toda vse dokler je ujet v avtoritativni odnos, v večno-nesamostojno spoštljivost, prestrašeni otrok ne upa misliti sam in vedno išče nekoga, zaupanja vrednega, neko avto-riteto, človeka ali knjigo, da bi se nanjo lahko naslonil in bi mu na njegov dvom?strah odgovorila z novim zaključkom, novo tolažbo, z novo 'moralo'. Torej se pozornost iskalca usmeri v iskanje odrešenika; iskanje 'svetega Petra s ključem', avtoritete, ki ve pravo 'besedo' ali 'številko', a dejansko sploh ni pozorna na vprašanje samo.

A koga iskalec išče, ko išče avtoriteto, ki ve 'resnico'?

Ali si se že kdaj vprašal, kje iščeš resnico?"

Pavza je poglobila praznino, a vanjo, smrtno resno, zaseka Anonimusov glas: "Avtoritete znanega sveta se imajo za boga. Trdijo, da oni vedo. Njihova beseda je vsem vernikom sveta beseda in njihov podpis vreden zlata.

A prisluhni.

Kot je z: 'Vem, da nič ne vem!', skromnost modrih pa tudi butalost vsevednih, na svoj osebni način, opisal Sokrat, ki je zelo malo trdil, večinoma le spraševal, je s: 'Tisti, ki misli, da ve, se je bil že prenehal učiti', ne-tako-davno opisal omejenost odraslega sveta in brezmejnost

otroške duše Krishnamurti in s tem nakazal na razliko med dušo skromnega, radovednega, učečega bitja in med zastrašenostjo vzdušja, ki ga tvorita ^{VZVIŠENI} učitelj/ponižni UČENEC.

Modro bitje je učeče bitje, ki še ne ve zaključka in zato, nevedno, vedno pozorno opazuje dogajanje in dogodke. Zgodbe in podatke. Modrost se ne veča z obsegom enciklopedije in se je ne doseže z zbiranjem podatkov in s slepim kopiranjem avtoritete, ki se je, prepričana, da že ve, očitno že prenehala učiti in trdi le stare priče.

Toda vsi otroci tega sveta ste, na žalost, rojeni v avtoritativno vzdušje spoštljivosti, v vzdušje čaščenja avtoritet, ne pa v ljubeznivo vzdušje. Vzgajani od avtoritet, ki so bile mislile, da vedo že vse, ste bili z vzgojo ujeti v od staršev zapovedano vam kulturo, v moralo, ki vam zapoveduje 'prav' družbe, določa meje obzorja, merila normalnosti in vzorce medsebojnih odnosov. 'Morala' omejene družbe otroku torej določi predstavo o svetu in vam, odraslim, določa obvezen odnos do neposrednega okolja: do sebe, soseda in do vsega. **Kajti, da je 'moralen', pomeni, da se otrok "mora" pokoriti določenim pravilom obnašanja in sprejeti uzakonjen sistem vrednot ter hierarhični red moči razslojene množice, v katero se vrašča in vklaplja. In če otrok ne verjame v 'prav' družbe, če 'moraš!' družbe ne priznava in ne uboga ponižno tudi vseh predsodkov in zasvojenosti okolja, ga normalna družba (kdo?smo?družba) obsodi, kaznuje, izloči, uniči.**

A glej zlomka.

V vojaškem osvajalskem vzdušju, moraš ubijati, da si '-isti'. V vzdušju herojske družbe, kjer dedec prezira bolečino in je solza sramota, moraš kruto poniževati vsa ženska bitja, ki jokajo, da si 'normalen', kajti mačotu vsaka mehkoča pomeni 'gay'. V olimpijski družbi moraš tekmovati, da si 'običajen' in zmagati, da si 'cenjen'. V družbi pijancev moraš piti alkohol, da te sprejmejo za svojega.

A pogledaj si le dve, v mnogočem nasprotni si, morali. Indijsko poljedelsko kulturo, ki živi letne čase, časti svetost živali in ne uživa mesa, v primerjavi z zapadnjaškimi mesojedimi lovci, ki živali dojemajo le kot zrezek, saj je njihov ideal le plen. Pozabili so bili na leto in na zemeljski zakon setve-in-žetve, saj z očmi, prekrižanimi in osredotočenimi le v cilj, na večni poti skozi neznano, sledijo le ulov. Dosežek. Dogodek. Slavje ob zmagi. Nebesa. Kajti ideal pohlepnega zahoda je: 'Nagrabiti vse zase'.

Na vzhodu je ideal: 'Odpovedati se vsemu. Stopiti iz prekletstva želje v neujetost duha'; a judu in kristjanu je ideal: 'Pobegniti pred bolečino pomanjkanja v udobna nebesa'. Zato zahod beži proč iz pekla v užitek. Od bede proč bežeč, pohlepno išče udobje in pomembnost in čim več vse več bogastva, varnosti, moči, nadzora.

Indijcu njegovo življenje pomeni nagrado za dobra dela oziroma kazen za grehe, storjene v prejšnjem življenju, zato dandanes indijski otrok mirno trpi zasluženno kastno življenje, saj prejema le plačilo za prejšnja dejanja. O zdajšnjem trpljenju, o bolečini se ne sprašuje. Stoično sprejema bedo, usodo, kaste, avtoriteto učitelja, in ne sili neprestano navzgor po lestvi uspeha, kot to počno otroci zapada. A na zapadu je uspeh otroku, z najboljšimi željami, zapovedan že ob rojstvu. Postati kralj je njegova neizbežna, od rojenic?staršev pričakovana usoda; in zato je 'otroku neomejenih možnosti' dejansko odprta le ena pot. Svoje življenje pred seboj vidi kot nenehno pot navkreber, pot brez-kompromisnega nenehnega vzpenjanja do kralja-oziroma-boga. Zato vsak otrok individualno panično išče le svoj rajski stol zase, zmago, priznanje, le da zadovolji vsa pričakovanja staršev, odraslih, da izpolni družbeno pričakovanje oziroma moralo družbe. Ravno zato je bila, na demokratičnem zahodu, v tekmovalni družbi vse bolj egoističnih individualcev, družinska vez razpadla, a na vzhodu, kjer je individualizem še v povojih, je družinska vez močna in sveta.

Indijska kultura uči, kako 'ustaviti svet', kako ustaviti svoje blodnje in obsedeti v nemiru; a zapadni otrok se uči, kako 'najhitreje in najučinkoviteje spremeniti svet', kako porušiti obstoječe stanje in uresničiti svoje lastne egoistične sanje. Zapadnjaki častijo moč razuma, a vzhodnjaki se klanjajo svetosti spomina. Indijci iščejo 'notranje bogastvo', a 'zunanji svet', svet izven človeka, doživljajo kot lažni svet maye; a zapadnjak išče 'zunanji blišč', cilje v materialnem, in duhovnega sveta sploh ne prizna. Duhovno zanj ne obstaja, saj boga ne more izmeriti.

Na vzhodu so ljudje do sosedov obzirni in zato 'stisljivi'. Na enem sedežu v avtobusu običajno sedita dva, in če je gužva, se najde prostor še za pol riti, a zapadnjak 'je bil plačal cel sedež' in ga baš brigajo stoječi in trpeči. V revni Indiji vsakega berača spoštujejo kot svetega človeka in ga nahranijo, a na bogatem krščanskem zapadu ga, 'cigana', srčni kristjani zbrcajo proč od vrat in ga, grožnjo morali družbe, prestrašeni zbašejo v ječo. Kajti Indijec išče svobodo in sanja srce, a zapadnjak sanja korist in misli, da je svoboden, kadar ukazuje in ubija; in ko osvaja in ubija, misli, da osvobaja in ljubi.

Vzvišena in s seboj prevzeta materialistična kultura zahoda, lahko opaziš sam, je torej v mnogočem nasprotna ponižni in obzirni duhovni kulturi vzhoda. A to sta le dve, najbolj očitni in poznani izmed kultur sveta. Lovska in poljedelska logika, ki krojita dve izmed vzdušij, v katerem danes biva odrasel in odraščča otrok. Kaj pa pastirska logika, trgovska logika?

A kdo ima prav?

Katerim otrokom starši govorijo resnico?

Kaj je 'sveto' in kaj 'preklete'?

Kaj je torej moralno, kajti kot vidiš, si je 'Moraš!' (dobro?slabo) različnih družbenih sistemov v popolnem nasprotju; a vsi duhovni svetilniki religij že vso zgodovino vsa drugačna verovanja razglašajo za herezijo, ne-avtoritativen odnos za satana. Anarhijo. Kajti vsaka zaključena družba ima o sebi mnenje, da je edina kulturna^{IN} normalna, saj pripadniki nikoli ne vidijo, kako so v resnici le z usmerjeno vzgojo kultivirani v določeno razlago sveta in utečeno vzdušje okolja. Kot vsi drugi verniki vseh drugih logik. Vsaka 'blood' blodi po svoje.

A katera morala oziroma kultiviranost, misliš, je bolj 'prava'?

Vaša?

?Zakaj?

Ker je pač vaša?

Ker vam je bila, v otroštvu, predstavljena kot edina prava? In ste jo, otroci, od staršev brezpogojno sprejeli za svojo, se z njo poistovetili, z drugimi pa ne? Ali zato svojo lokalno moro povelečujete in branite, a tuje sanje zaničujete in ponižujete? Ker svojo poznate in cenite in vam znano daje lažni občutek obvladljivosti?varnosti, a drugačnih protokolov ne poznate in se jih zato bojite?"

"Toda, ali se tega sploh kdaj ozavemo?" me obnašanje soljudi spravi v dvom. "Ali zaznamo kdaj svoje pogojene odzive kot pogojne reflekse? Ali opazimo lastne ujetosti? Ali pa smo, ukročni v brez-pogojni odziv, v ne-dvomno ubogljivost, v lutke na vrvici, res popolnoma slepi in torej sploh ne opazimo svojega skakanja na gumb oziroma na 'močne besede', katere so bili magi podtaknili v naše zavesti kot 'svete' in zato prožijo v nas bolečino duše, pristranskost in nas potiskajo v krivično akcijo?"

"Poglej vse otroke sveta," mi Anonimus usmeri pozornost v opazovanje. "Otrok je svobodno oziroma radovedno pozorno človeško bitje, dokler se s čemerkoli ne poisti, dokler od okolja ne sprejme 'Ego EHO' oziroma 'Jaz sem spomin', ta dih boleznini oziroma pristranskosti. S sprejetjem omejene resnice in pripadništva, otrok postane opredeljen lokal-patriot, odrasel

navijač in potem je, navadno vse do smrti, le še slepi vernik, odziv lokalnih idej in odsev laži, kot je: 'Daj cesarju, kar je cesarjevega in papežu, kar je božjega.', laži, katere čuti kot del sebe, jih čuva kot resnico in ki zato upravljajo energijo njegove volje in ga vodijo v vojno s sosedom - nepripadnikom.

Z usmerjeno vzgojo nasilno poistoveten z lokalnim opisom sveta, izkrivljen v lokalna sovraštva, umerjen z lokalnimi predsodki? strahovi ali prežet z lokalno sanjo, nedolžen otrok postane pripadni spoštljivec, ki je bil sprejel vzdušje lokalne družbe za normalno. Otrok postane ...isti, od Raasel, orodje zablodelih avtoritet, lutka strahu, želja, idej, ki se v zgodbi zgodovine rojevajo v človekov odnos do okolja, naredijo vzdušje družbe in vztrajajo v družbi, včasih tudi tisočletja.

Povej mi le, koliko štetij že vztraja v medčloveških odnosih zabloda, da je moški 'gospodov dar' in ženska manjvredna od moškega? Da otroci morajo v vojsko? Služit 'enemu'.

Si se že kdaj vprašal: komu?

Ali otroci že celotno zgodovino ne služijo egoističnim željam lokalnega povzpetnika, voditelja? svetnika, ki je v nenehni vojni z nasprotnimi egoističnimi hotenji drugih svetih zavojevalcev in v neskladju s sožitjem celote? Ali otroci niso izkrivljani v lutke, plešoče na ukaz oholih, ki otroke? številke neprestano na bojnih poljih žrtvujejo zase v imenu ekonomije? V imenu kra-ljestva. Države. Dog.me. Zakona. Ljubezni?"

"Čigave lutke?" me strese groza. "Le kdo je lahko tako krut? Le komu dandanes še odgovarja, da smo vzgajani v različne !moraš.!? Kajti, s 'Če nisi naš pripadnik, si proti nam!', smo ujeti v Slovence, Američane, Albance, Srbe, Hrvate, Indijce, muslimane, papežane, pravoslavne, budiste, hindujce, ukalupljeni v trgovsko dušo, vojaško dušo, tiransko in suženjsko dušo? Komu koristijo vse te vojne grozote in trpljenje nešteti otrok in mater, umiranje brezštevlnih, v morilce zavedenih - zavednih otrok?"

In zanima me, kaj bi se zgodilo, ko bi, vsem nam zemljanom, nekdo prišepnil, da smo na ta svet vsi le posvojeni in bi vsi odkrili, da smo ne-slovenci, ne-judje, ne-srbi, ne-črnogorci, ne-albanci, ne-hrvati, ne-američani ne-rusi, ne-levi in ne-desni, ne-kristjani, ne-budisti in ne-muslimani? Da smo vsi skupaj le zmedeni in nebogljani zemljani? Smrtniki in ne bogovi?

'V imenu...koga?' bi potem še lahko vladala ošabnost? 'V imenu koga?' bi lahko streljala vojska, tepla policija, ko bi ne bilo pripadnikov in navijačev, ko bi ljudje ne bili več na gumb in bi ne vstajali na himno in se bi ne-klanjali pobarvani cunji, imenovani 'zastava', in bi se ne trkali po prsih kot narod, kot verniki, kot Bulls, kot '-isti'? Oziroma če bi jim srce utripalo pri vseh himnah enako, če bi molili hrano vsem bogovom enako? In bi ne molili: 'Daj nam vsem danes naš vsakdanji kruh, a meni zraven še kračo.'? Če bi vsakdo pred vse torej ne predpostavljaj sebe? Svojega boga. Svojega guruja. Svoje lastnine. Svoje identifikacije?

Poglej.

Če bi ljudje ne-bili pripadni navijači, ali se ne bi potem morali Clinton, Husein, Gadafi, Milošević, Tuđman, Izetbegović, papež, patriarh, ajatola, Janša, Peterle in Kučan...vsi, na piramido vernikov in državno zakladnico priklopljeni kiklopski politiki in ekonomisti tega sveta, končno stepsti med seboj v imenu samega sebe v kaki zakotni oštariji; in nacionalne ter verske vojne, kot tudi strankarske vojne bi ugasnile?

Ali bi sploh še živela smrt?" me strese upanje.

"Razodkritje lastne slepote in videnje krivičnosti pripadništva," zadoni Anonimus, "podira stara prepričanja, predsodke, morale, mnenja, stališča, torej podira zavednost oziroma zavedenje v egoistično pripadništvo. Spoznanje agresije vseh moral ruši '-izme' in pripelje v zavest človeka novo resničnost. Novo obzirnost. Upoštevanje tistih, ki so bili prej pray?mrtvi.

Kajti spoznanje, da je vse, kar so mu bili do sedaj povedali, pristransko, in zato lažno, da je bil rojen v omejen tolmunček usmerjene informacije, bil začaran v točno določen omejen pogled na svet in ujet v pripadništvo, proži v osuplem otroku odpor do vsakega omejenega pripadništva in dvom v lastno identiteto, in sokratski dvom prične, sam po sebi, podirati sveto resnico oziroma 'jaz vem?sem.', ta, od okolja vsajen, pogojeni ego. Spoznanje vzgajanosti v tujo kulturo, omaje človeku družbene predsodke oziroma odpor do drugač-nega, mu spodmakne stališče oziroma egoistični pogled. Spreminja torej dojemanje in razumevanje sveta, spreminja zavedanje-poistovetenje in vedenje do sveta oziroma odnos do vsega. Spreminja odzivnost in s tem dejavnost v svetu.

Spreminjati se prične človekovo vedenje?zavedanje in vedenje-obnašanje. Nenadoma himna nič več ni gumb, ki bi te, razvezanega ukaza, vrgel v naučen, vedno isti odnos do okoljnega. Beseda 'srb' ali 'slovenec' ali 'črnc' ali 'musliman' ti ne zaukaže več vedno iste, stare, sprogramirane, pogojene reakcije: sovražnosti. Pripadnik religije zavrne tolažbo, sprejme odgovornost zase nase in postane človečno bitje. Zavedni Slovenec, nekoč zaveden oziroma zapeljan v lokalnega navijača, postane 'svetovljan'.

Spoznanje omejenosti nacionalizmov in krutosti religioznih zablod pahne zavest človeka v popolnoma novo dojetje okolja in doživljanje življenja. Povzroči novo občutljivost, katera sproži mutacijo človekove zavesti, oživi srce, ki postane izvir popolnoma novega odnosa-in-vzdušja, iz katerega gradite dogajanje, ki mu pravite: življenje. Spregledanje lažnosti zablod oziroma sprevidenje omejenosti avtoritete torej vedno teži k etiki, soupoštevanju, obzirnosti in osvobaja ljudi pogojenosti oziroma morale; zato združuje človeštvo.

In sedaj poglej drugo plat medalje.

Poglej vse verske vojne.

Vsi verniki tega sveta imajo, tako trdijo sami, boga na svoji strani; in vsi umirajo za edino-pravega boga; a tuji bogovi so jim 'zabloda'.

Ali torej današnja lokal-patriotična vzgoja, izobražujoč z 'moraš/ne smeš' v poistenje z le-eno oziroma 'sveto resnico' ali z omejenim ozemljem ali z omejenim znanjem ali z lokalno zgodovino ali z maternim jezikom ali z le eno mitologično zgodbo, ni dejansko tovarna, ki proizvaja lokalno istomisleče, a v globalu razdvaja različno naučene? Proizvaja nerazumevanje, odpor in celo sovrašstvo do drugačnega? Vojno? Ali ni vzgoja v različne 'moraš, če ne te ne maram' torej kriva za razdvojenost družbe? Pogojevanje v različne grehe?svete resnice, krivec za vse vojne vernikov?

Tako pač trenutno je, a res je tudi, da spoznanje zablode vedno podira meje in teži k združevanju. A na žalost so bili v zgodovini iz vsakega spo-znanja, iz vsakega razkritja zablode tedanje razlage sveta še vedno zgradili 'novo' religijo, 'novo' piramido duhovne moči, ko so sebe?citate pismouki povzdignili v učitelje in spoštljive vernike vzgojili v ubogljive ovce, ki, združene v stajo pripadnosti, meketajo na ukaz. Izdvojili so verujoče z lažjo v slepe zavedence in lutke na besedo.

Le poglej.

Iz boga-boječega Mojzesa, ki je bil spregledal in ukinił tiranijo in suženj-stvo in je vernike Izraela izenačil v enakovredne brate, je zrasel prevzetni 'božji narod' in v domišljavi geto samo-zaprť, v 'notranjo zavezo' zazrt judaizem, kajti judje so se bili povzdignili v izjemnost, a za-padli so v napuh in ošabnost.

Iz neponižnega-in-nevzvišenega, vsem enakovrednega Bude, ki se je bil osebno odpovedal bogastvu, zmagovanju, časti in ukazu, odpustil od sebe očetovo besedo, ponižnost učenca kot tudi vzvišenost učitelja, izenačil vse ljudi v enako-pomembne ter izničil kaste, je zrasla nova piramida

moči: budizem. Hierarhija prosvetljenih je budizem razcepila na ceh vzvišenih razsvetljenih učiteljev in ceh spoštljivih učencev; in še danes vzdržuje dvojni avtoritativni sistem, v katerem ni enakovrednosti in ni skromnosti, vse dokler obstajajo navidezne lestve svetosti, po katerih se plazijo in klanjajo spoštljivci.

Na Sokratovem iskrenem vprašanju so bile zrasle Platonove trdilne šole, Aristotelova učiteljska in Sorbonska univerza, kjer slišiš le zakone, a iskrivo vprašanje učenca prevzetnim avtoritetam znanosti že pomeni dvom v učitelja-boga; in so, prav kot vsi duhovni učitelji, zato vprašanje prekleli. Dvom v resnico učitelja učitelji imenujejo: 'herezija'.

Na Kristusovem skromnem in ljubečem srcu, ki je bilo vse otroke sveta, ne glede na jezik, obrt in vero, sprejelo za enakovredne ter odpustilo slepoto in posledično krutost svojim sodnikom-očetom, so zrasle brez-srčne prevzetne zlate cerkve. V imenu srca, ki je bilo odpustilo krivičnost pripadništva in maščevanje, so pravičniški jezuitski m-učitelji pričeli z grmadami utrjevati 'božje besede' in vse heretike, vse dvomeče v nezmotljivost oziroma božanskost papeževe besede, zažgali v ognju greha. V 'imenu ljubezni'. V imenu Kristusa, ki je bil nastavljen še drugo lice. Kakšna farsa.

Iz Elijevega ognja, iz človekovega najglobljega hrepenenja 'po svobodi' ter Mojzesove želje po enakovrednem so-bivanju, po odnosu, v katerem ni več sužnja, kajti ni več kralja in ni več privilegija in zatorej ni dolžnosti, so si, sofisticirani Francozi, zgradili 'demokracijo' in 'pravno državo' ter znanost navidezno ustoličili kot avtoriteto-religijo modernega sveta. Sofisti, mojstri besede, pravniki-in-politiki so 'častno besedo', kot že stari Grki, postavili NAD vse ljudi. Izglasovani dogovor so ustoličili za "zakon", ubogljivost zakonu so ustoličili za os nove države in 'sebe' za os nove družbe. Za pravične razsodnike.

V starih demokratičnih Atenah je bil izbrani voditelj z volilnim glasom volilcev prejel zaupanje in dolžnost, da izpelje in uresniči svojo zamisel ter pravico ukaza za izpolnitev načrta. In odgovarjal je za vsako neizpolnjeno obljubo. V Franciji pa je Zakon postal svet, državni uradnik je dobil pravico ukaza in kaznovanja, a državljanu je ostala dolžnost in odgovornost. Dolžnost do države in odgovornost pravičnemu zakonu države.

Kralj-in-kraljestvo sta s francosko revolucijo sicer umrla; a država oziroma birokracija je postala pijavka naroda. Kajti sofisti so 'svobodo' razdelili na 'pra-vico' in na 'dolžnost'. Ljudem so opisali 'svobodo države' kot pravico kralja, ki je bil imel pravico ukaza-in-kraje, a dolžnost oziroma pokornost državi so ljudem predstavili kot 'pravico državljanov'. In padel je volilec v pest birokrata.

Iz Marksove materialne enakovrednosti, iz te dvojčice Mojzesove duhovne-enakovrednosti, je bila vzcvetela Stalinova tiranija enakovrednosti, kult vzvišenega enoumja. Novo Davidovo kraljestvo, le da je tokrat nastalo 'kraljestvo Davida Delavca', ki se je bil uprl objestnemu Carju Goljatu, katerega migljaj z mezincem je bil kulaku in delavcu določal 'smrt' ali 'življenje'.

A strojnik David je, ko je bil prišel na oblast, iz soljudi naredil stroj, in zatrl je brata Davida Poljedelca. Kmeta, živečega logiko setve-žetve, logiko celega leta, je bil Stalin spremenil v 'delavca na polju', ki na polje hodi le v službo, a mu je figo mar za pridelek, saj čaka le mesečno plačo. 'Leto' je bilo zato iz ruske zavesti izmrlo, povezanost z zemljo se je bila pretrgala, zakaj ruski poljski delavec je pričel živeti iz meseca v mesec, živeti za plačo.

Delavska revolucija je bila izkoreninila rusko kmečko dušo. Spremenila logiko ljudi. Kmečka pamet ter intelektualec sta bila v komunistični 'delav-ski' Rusiji postala zaničevana manjvredna. Intelektualec je postal orodje, a delavec je bil, najprej, med uporom, ko je bila

revolucija potrebovala prostovoljnega krvodajalca, povišan, a kasneje, po zmagi 'svobode', je bil obrezpavljen in zatrt v prestrašenega sužnja.

Pred Darwinovo 'Evolucijo' je bil evropski človek doživljal svoje okolje kmečko, kot vedno spreminjajoč, a v resnici statičen, stoičen, nespremenljiv ciklus borbe za hrano, za preživetje želodca. Teorija evolucije pa je nakazala spreminjanje, a tudi znanstveno dokazala, opravičila človeško vzvišenost nad obdajajočo naravo, saj je bila postavila človeka na vrh drevesa življenja ter zapovedala človeku borbo za vrh. Iz Darwinove logike: 'Le najboljši so vrh evolucije in le najboljši preživijo.', se je, vzpodbujena s Coubertinovo olimpijado moderne dobe 'teorija svobode' spremenila v zmagovalni fašizem-mačizem; in rodil se je nemški uber-mensch oziroma ego², ki je vse nečiste?manjvredne dojemal kot nevredne življenja, a 'sveti' narod, kot nekdanj judje, koval v zvezde in vodjo postavil za 'sonce': za faraona-Aleksandra.

No vidiš.

Če spoznanje postane 'merilo' oziroma 'morala' oziroma 'zakon', se iz spoznanja rodi avtoriteta (ukaz, GREH, kazen), vzvišena tiranija razsvetljenih in pomembnih. In lestve svetosti. Religija. Ukaz in © in davek. Vojska slepih vernikov in lestve norosti. Vojna.

Prišla sva do dejstva, da vsako spoznanje, ki otroku postane vsiljena morala, kot tudi vsaka lokalna morala, torej povzročata razprtije in da vsaka 'sveta resnica' torej vodi v vojno slepih."

"In kadar smo v vojni," me zmrazi po hrbtu, "kadar jezni slepo sekamo in tulimo, ne moremo slišati, spoznati in sprejeti nikogar, ali ne? Kadar smo jezni, slišimo le sebe, razbijamo okoli sebe in drobimo v prah vse tuje in tudi svoje. Vsak naš dotik je drugemu vedno bolečina."

Zalije me konec sveta. Strah pred predvidljivo prihodnostjo.

"Dokler se oklepate, kot pijanec plota, le svoje omejene resnice," me usedanji Anonimus, "boste vedno v vojni s tujo.

Toda spoznanje otroka, da je bil le posvojen v ta kruti in nejasni svet, vsadi v srce otroka dvom v sprejeto prepričanje, dvom v 'sveto resnico', katero odrasel človek kliče: 'Jaz'. Sokratski dvom v resničnost sveta, zapovedanega od staršev, pomeni krizo identitete: KDO sploh sem, če nisem, kar mislim, da sem?

Vprašanje: '**Kdo nisem?**' porodi razpad prevzete-lažne morale. Oporne točke bitja se zamajejo in otroku razložena razlaga sveta se prične sesuvati, opravičila za zaprtost in krutost pripadništva prično izgubljati smisel. In otrok pade v nevedenje, ki je izvor skromnosti in učljivosti. Začetek modrosti.

A pomni.

Povzpetnež se uči le Svete resnice in resnic se uči le od modrih glav, kajti na lovu je za koristjo in močjo. Občutljivo, še neujeto otroško dušo pa oblikuje in mehča tudi jok trpečih pod jarmom krivičnih pravičnikov. Učijo pa ga tudi slepote avtoritet in brezsrčnost vzvišenih nadzornikov. In le spregledanje zablod avtoritete, videnje slepote Narcisa, omejenosti resnice, neumnosti !morale!, pristranskosti vseh "zakonov", statičnosti vseh stališč, arogance vseh !lukazov!, pomeni razkrinkanje pogojnih refleksov, katere proži identifikacija. Z razumevanjem le-teh 'gumbov', ki prevzetnim magom po cerkvah, gradovih, parlamentih in sodiščih sveta, predstavljajo koristne vzvode manipulacije z rajo ter o odpustitvijo le-teh neumnosti iz svoje lastne akcije, se pričinja neujetost v magijo laži, svoboda opazovanja, obzirnost, nenasilje, etika, in etično vedenje plodi estetiko. Ljubezen. Dobroto."

"Toda," me zmrazi ukletost sveta, "otroci tega sveta so večinoma že bili zrasli v odrasle in omejenost lokala so že sprejeli za sveto resnico in sladkost bokala so sprejeli za užitek. Živijo v svetu maye, v svetu laži in prevare. Star lokalni družbeni opis okolja večina ljudi prepozna za

svet svet. Živijo v duhovni temi, kričijo: 'Vidim, sledite mi'; a oči jim iščejo le zlat pečatni prstan. Pozicijo. Moč. Uveljavljeni mačistični odnos dojemajo zapadni otroci kot edino-pravi odnos do obdajajočega, kajti ujelo jih je bilo pohlepno vzdušje družbe, sprejeli so bili sebe-in-družbo za normalne in statistični (državni) način razmišljanja in življenja zato dojemajo kot sinonim za varnost in za demokracijo.

Toda, kaj storiti?" mi iskanje rešitve zastavi vprašanje. Zavestnost grozljive agresije povzpetniškega vzdušja, v katerem živi in v katerega se vrašča vsak dandanašnji otrok, mi trga razum in zaliva srce: "Kaj lahko stori posameznik? Kaj lahko, otroci, storimo?"

"Vidiš," me Anonimus iz iskanja rešitve potegne nazaj v opazovanje. "V tvojo zavest so bili skozi vzgojo vložili množico predsodkov in v svojem spominu zato nosiš množico privzgojenih strahov in želja, kajti požrl si bil pravilnost vnaprejšnjih obsodb in egoizem družbe, kot normalno običajnost. Ta blokada ti preprečuje, da bi se bil lahko dotaknil tujca, pri-sluhnil preostalemu svetu in razumel drugačnost, kajti vzgajan si bil v prepričanje, da ti je vse, kar je bilo drugačno od vašega (druge kulture, religije, celo jezik), sovražno. Da je vse, razen vaš prav, satansko. Zato ti je tuje vedno zvenelo kot grožnja, a domače te pomirja, običajno te zaziblje v vzdušje varnosti, ceremonije ti uspavajo pozornost.

Toda, vse dokler si ujet v stališča?predsodke in zato svetost sveta meriš skozi vnaprejšnje sodbe, dokler obožuješ svojo moralo (samega sebe), a tuje dojemaš kot manjvredno ali kot grožnja ali kot cilj, si vedno z nekom 'v strahu'. V sovraštvu. In politiki to čustvo strahu in čustvo sovraštva, ki ljudi silita v grupno poistovetenje, seveda pridno vsodbujajo, saj od njega živijo, kajti 'skupni strah', 'skupno sovraštvu' in/ali 'skupne sanje' so energije, ki ljudi bližajo v vodljivo grupo, v zmedeno moč, ki potrebuje, seveda, jasnovidnega voditelja. Njih. Mučeniške borbe za pravice volilcev; a zgodovina nam priča, da je, na žalost, vsaka takšna poveljčana grupa pripadnikov, vedno postala od poveljčanih voditeljev izkoriščena vojska.

Tudi v Sloveniji so predsodki do drugačnosti oziroma strahovi pred tujim zelo strašni. Kažejo se v zaničevanju pripadnikov 'manjvrednega' ustnega sporočila. Kažejo se v sovražnem nacionalizmu, ki je v resnici le bolešno napihovanje prestrašene žabe oziroma poveljčevanje lastne majhnosti. Predsodki se kažejo tudi v skreganosti parlamenta, v sovraštvu, enih do Marksa, marksizma in komunizma, ki so bili, 'Hvala Stalinu!', postali sinonim za 'tiranstvo'; in v odporu drugih do besede 'bog', do Jezusa in krščanstva, ki so bili postali, 'Hvala cerkvi', sinonim za prevaro oziroma dvoličnost. Zmedenost pa se kaže tudi v slovenskem begu iz nevrščenosti nazaj v novo pripadnost vzvišenim in zavezanost z oderuhom. Iz 'socializma po meri človečnosti' padajo medčloveški odnosi Slovencev nazaj v srednji vek, v kastni, izkoriščevalski sužnjelastniški imperializem, ki ga, po krivem, nevedni enačijo z demokracijo, kajti ljudje ne razločijo razlike med toplino socializma in ledenim absolutizmom Stalina, kot ne vidijo razlike med skromnostjo Kristusa in objestnostjo papeža."

"A kaj storiti?" me pripadništvo ljudi spet vrže ven iz opazovanja magije: "Poglej le na nogometne in ostale stadione. Kako navijaču predočiti njegovo pristranskost, slepo zaljubljenost? Poglej volišča. Kako opredeljenega iz uročenosti zbuditi med nedolžne otroke, med ptice in travo, ko pa je tako močno ujet v korist ali lepo blodnjo o sebi in/ali o jutrišnji zmagi, da je za okolje slep, za resnično gluhi in do vsega nasprotnega kruti in brezčuten? A svoje kuje v zvezde, čeprav 'favlirajo'..." me oblije nemočen obup, a tudi upor. "Toda, ali se bomo še kar naprej pretvarjali, da iščemo spravo, zraven pa skakali v 'mirno' pred svojo himno in teptali zastave drugih zablod v blato? Ali bomo mirno sprejeli dejstvo, da naša svobodna volja, ujeta v pogojeno odzivanje, vedno stori akcijo, ki je nekomu le predvidljiva re-akcija? Dresura po

Pavlovu: Zazvončkljaš: 'Kosilo!'; in žleze slinovke začno špricati slino? Ali bomo še kar naprej ostali slinarji, slepe lutke, skakajoče na besede magov?"

"Kaj pa svoboda?" me z vprašanjem vrže iz samopomilovanja Anonimus. "Osvobodili ste se bili tujega jarma, vstali v 'pokončnost', toda ali boste samostojno samosvojost znali tudi ohraniti?"

Razmisli.

Nekoč, ne ravno daleč nazaj, so otroci svoje starše 'onikali': 'Ata so rekli...' V Titovi dobi je čaščenje in spoštovanje zamrlo. 'Tikanje' je ljudi izenačilo in zbližalo v enakovreden odnos. Toda 'gospodje' so se bili uprli enakovrednosti in enakopomembnosti in vas vodijo nazaj v 'vikanje', v spoštljivost, v poveličevanje in zaničevanje. V moralo.

Toda, povej mi, ali dejansko ni živa le etika? Tikanje? Iskrena, nezlagana in nepreračunljiva prisotnost? Ljubezen?"

'Nepreračunljiva prisotnost' me vrže v opazovanje današnjega preračunljivega pridobitnika, ki brez računice nikoli ne premakne svoje riti. Opazujem ljudi, ki jih zjutraj vedno zbudi le korist, zato lepote sončnega vzhoda še nikoli niso bili opazili.

A Anonimus me takoj vrže v ujetost zavesti človeka: "Vendar je pogojenost v '!Moraš, če nočeš brce v rit!' omejene družbe in posledična nasilna pripadnost državi, naciji ali religiji, le ena od pasti in slepot dandanašnjega človeka, ki mu kradejo svobodo. Objektivnost. Pravičnost. Kajti, če pomembnemu nekdo ruši čudovito predstavo, ki si jo je bil domislil in jo ima o samemu sebi, je Narcis užaljen in jezen, torej je večina ljudi ujeta tudi v iluzijo o sebi, saj je sreča marsikoga, v vsakem trenutku, odvisna od zadovoljenosti lažne predstave, ki jo ima, o svetu in o sebi, Narcis v svoji glavi.

Poglej vse tiste, ki se za nekaj imajo in se visoko nosijo. Avtoritete se menijo le s sebi enakimi, a 'manjvredno kasto' nevednih služabnikov in učencev zaničujejo in ji ukazujejo. Poglej le bogatunsko high society in/ali izobražene-intelektualce, poistovetene s prof., dr. ali mr. ali katerokoli diplomo. Opazuj tiste, ki se opirajo na katerokoli priznano avtoriteto ali katerokoli 'sveto knjigo', ki so se jo bili naučili na pamet in na katero se izgovarjajo, saj jo neprestano citirajo kot 'zakon' in 'dokaz'.

Poglej kot primer le, še najbolj humano vejo znanosti, zdravilstvo.

Uradna medicina brani svoje znanje in preklinja vse 'vzhodnjaške coprnije'. Pravoverni profesorji vzvišeno zanikajo verodostojnost alternativnim zdravljenjem, ki prihajajo iz zapadni medicini nepoznanih kulturnih dediščin. Trdijo, da le oni znajo. Kajti če bi bili priznali moč vzhodne medicine, ki je sami seveda ne obvladajo, kajti o njej nimajo pojma, bi se, diplomirani in profesorizirani, morali spet spustiti iz vzvišenih učiteljev v ponižne učence. Zgubiti bi morali greben. Postati učljivi. Priznati, da ne vedo.

Tega nočejo. Nočejo sestopiti iz svoje vsevedne prevzetnosti.

Pod Hipokratovo prisego so, nesebično in z vsemi pomagali naj bi pomagali bolanim, a več jim je do tega, da ostanejo pomembni, da vzdržujejo imidž vsevednosti. Večvrednosti. Ostati hočejo čaščene avtoritete, zato svoje napake stanovsko zatušajo, a vsako napako alternativ s pompom pribijajo na križ.

Torej jim dejansko ni prav dosti do pacientovega oziroma tvojega zdravja, kaj meniš? Ali je tebi pomembno, katera roka ti pomaga iz gnoja, če potrebuješ pomoč?"

"Ti torej verjameš v alternativo?" bi rad Anonimusu izsilil mnenje oziroma nasvet.

"Zaradi mnenj oziroma stališč se vedno rojevajo nove vojne," me prečita Anonimus. "Saj imaš ja svoje oči, svojo glavo in srce. Kar sam opazuj in sam preveri.

Če te zaboli glava in se zatečeš k pravovernemu zdravniku, ti le-ta da aspirin. Kemija ti ubije bolečino in počutiš se spet zdrav, ali ne? Če pa greš npr. k bioenergetiku, ti na glavo položi roko in ker si želiš pomoči in zato sprejmeš vero, ti roka zdravitelja pomaga.

A ko te zopet zaboli glava?

Stečeš po nov aspirin ali 'pod roko', ali je tako?

Oba 'zdravitelja' sta te bila torej naredila odvisnega. Uradna medicina od kemije in bioenergetik od svoje roke. Brez njiju ne moreš več. A noben od njiju ne zdravi dejanskega vzroka bolezni, 'uroka', ki je bil bolečino povzročil. Le lajšata bolečino in prikrivata simptome, a izvora bolečine ne ugasneta. Dajeta le lažno počutje zdravja-harmonije. Res pa je, da ti oba omogočita čas brez bolečin, čas za razmislek o bolečini: 'Zakaj se je bila sploh pojavila?'

"A mi?" me strese naše početje. "V trenutku, ko bolečine ni več, hop nazaj v staro kolesje in v iste razvade in navade. Kot da ni bilo nič. Le koliko ljudi izkoristi čas anestezije, prisluhne nelagodju in se vpraša?" sem se zamislil.

"Kajti bolečina," me zgrabi za ušesa spet Anonimusov glas, "tako fizična kot psihološka, je, kadar se pojavi, prijateljica, ki ti je bila prišla prišepnit opozorilo, da počneš nekaj narobe. Da si v sebi razdvojen. Sam s sabo sprt. Sam s seboj v vojni. Kajti vsaka bolečina in bolezen je simptom greha. Simptom razdvojenosti in od-dvojenosti od harmonije. Zato bolečina človeka stalno sledi, da bi ji prisluhnil. Da ga odreši strahu. Uroka. Zablode, ki ubija."

"Če bežimo pred bolečino, nas utruji. Izmozga. Uniči," zagledam pred notranjimi očmi usodo Izraela. Usodo današnjega zapadnega človeka.

"A ne bolečina," me takoj preseka in popravi Anonimus. "Bolečina ne uničuje, temveč, ko ji prisluhneš, te zdravi. Popravlja. Beg pred njo je tisti, ki vas, na poti iz kaosa sovraštva v harmonijo ljubezni, uničuje."

"Beg nas uničuje..." odzvanja v meni iz tihote.

"Človek ne mara bolečine. Tisočletja, od Mojzesa naprej, že beži pred psiho-fizično bolečino v sanjo o nebolečini, o nebesih ali v užitek ali k zdravniku. A bolečina (bo le, če ne...) je, če ji prisluhneš, učiteljica obzirnosti, modrosti in ljubezni, saj vedno prihaja iz temine prezrtega in vedno šepeta o ujetosti in kaže na prizadetost. Bolečina je od boga dana 'mera', meja med božjim in ne-človečnim. Med božanjem in udarcem.

Le poglej.

Človek neprestano, celo življenje 'potuje' med vdihom in izdihom. Med vdihom-^O-izdihom je točka prisluhnenja nevarnosti in med izdihom-_M-vdihom je točka prisluhnenja večnosti, točka zaupanja. Predanja. Zdravja. Sreče.

Raziskovanje in spoznavanje meje možnega, meje fizične bolečine in potrpežljivosti, je početje indijske joge. Sproščeno izdihati-izdihniti bolečino v popoln fizični gib. Raziskovanje psihološke bolečine je početje meditacije, ki poglobljeno opazuje krutost človeka v zrcalu lepote stvarjenja."

V tišini opazujem, kako večina ljudi naše družbe zajema sapo za boj, za napad na kak vrh, a v zavest se mi pripelje: "Joga in meditacija. Kaj pa tantra? Tretja budistična pot?"

"Živali, če jih opazuješ," spet začne Anonimus na začetku, "nazaj ne vidijo, zato sovražniku nikoli ne nastavijo hrbta oziroma šibke točke, ki je zobje ne morejo braniti. Srečujejo se le iz oči v oči in drugih se dotikajo le z zobmi. Le samica zaupljivo nastavi hrbet samcu in zaupa nevidnemu, da se je dotakne.

Razmisli.

Le zaupanje razkrije in izpostavi šibkost in zato prejme dar ljubezni.

Tantra na novo odkriva 'dotik', uči prisluhljenje dotiku in zaupanje ne-vidnemu, saj le, kadar se nežno dotakneš in pozorno prisluhneš dotikajočemu, lahko zaznaš 'skrivnost' in zveš, kaj je skrito na oni strani dotika. Le z dotikom 'zunanje' lahko postane 'notranje'. Skupno. In strah nezaupanja se raztopi v ekstazo zaupanja in veselja. Ljubezen.

Tantra uči občutljivost duha in zaupanje onostranstvu oziroma obdajajočemu okolju. Zato okoljnega sveta tantriku ne opisuje glava oziroma spomin, temveč mu dogajanje sprti razlaga le neposredni dotik-stik z obdajajočim in svet NA ONI STRANI DOTIKA mu pomeni edini resnični svet oziroma življenje, ki ni prevara.

Toda v vašem svetu, ki je bil nekoč preklel vse zemsko, vse prisotno okolje dojemate kot sovražno, le požegnano zemljo okoli cerkva in sterilni laboratorij vidite kot svet?razkužen svet. Zato prestrašeni bežite pred umazanijo v sterilnost, in vse tozemsko, tudi svoje telo, obsojate kot grešno in tudi vsak dotik dojemate kot greh. Dotakniti se sebe ali drugega, Izraelovi duhovni potomci vidite kot dejanje padca v Satanovo skušnjavo, zato je, kot pač vsak greh, skrivnost, tudi spolnost, grešniku, postala junaška avantura grešenja. Skušnjava-in-užitek.

Materialistični zapad čuti-in-meri le telesno, a duhovnega sveta ne prizna. Zato 'tantró' vidi le kot fizični dotik, telesno telovadbo, strast, sex, zakaj tujega telesa se grešnik dotakne, če se ga že dotakne, le iz poželenja mesa, nikoli zaradi lepote duha. Toda užitek je bil pozabil skrivnost dotika in nežno za-znavanje prisotnega je zanj filozofija, kajti izgubil je bil prisotnost v prisotnem in s tem občutljivost, izgubil inteligenco dotika, zaupanje in samo-zaupanje. Potenco. **Le še domišljija mu buri kri, a na rokah nosi rokavice, da se ne dotakne umazane zemlje in na spolovilu kondom proti dotiku in spoznanju;** a le ko se brez strahu dotakneš, zaupljivo obmolkneš in radostno prisluhneš, lahko zaslišiš melodijo večnosti, meditacijo, odo življenju, ki ni molitev v pomoč, a zaigrati melodijo tudi drugim, je stvar joge. Krepostne vztrajnosti.

Kaj pa ti?" začutim nenadoma Anonimusov predirni pogled na sebi. "Ali je, zate, 'notranji' svet ločen od 'zunanjega' sveta? Ali ti zaznavaš lepoto onostranstva? Cvetlice? Svoje bližnje? In daljne? Ali prisluhneš obdajajočemu? Ali zaznavaš ob, ki se vam razdaja in nad vami joče? Ali pa se čutiš ločenega od 'zunanjega sveta' oziroma prisotnega okolja? Ali si ti 'ti', a okolje zaznavaš kot 'ne-ti'? In ti je 'onostranstvo' le koristen/škodljiv tujec? Ali ni del tebe tudi solata na vrtu, brez katere boš jutri najverjetneje umrl od lakote? Solata, ki raste na vrtu zate? In tudi cvetlica, ki raste za vse in diši vsem?"

Si 'materialist' ali 'verniki' ali 'tantriki'? Razumno, čustveno ali občutljivo bitje?" se Anonimusove besede izgubijo v praznino. Zalija me tihota in samota. Zaupanje.

A nenadoma se vame zazrejo slepe oči, hiteče za svojimi cilji. Zagledam nas, črede ovac, hiteče za svojimi zvonarji. Iz prs se mi izvije vzdih: "Izgubili smo bili zaupanje. Strah nas je postalo so-ljudi, greha?dotika z drugim in strah nas je sprevidenja grozljivosti duhovno večno drugje-prisotnih trupel, ki se, zroč v neobstoječe, neprestano gužvajo okoli nas in nenehno objestno nekaj ukazujejo in hočejo zase. A najbolj nas je strah soočenja s samim seboj, ki smo '-isti', mrtvaki, vampirji, ki, le telesno prisotni v sedanjosti, duhovno živijo že v prihodnosti. Strah nas je videti svoje lastne zablode, ki osmislujejo naše vse bolj zmedeno bivanje in nam jemljejo prisotnost, kradejo pozoren dotik in nežno zaupanje.

Zato večina neprestano pred resničnostjo beži v tolažbo: 'Jutri bo bog'. V sanjo o prihodnosti in nebesih. V iluzijo navidezne resničnosti. V svojo glavo. V svojo 'resnico'. V domišljijo in domišljavost. In zato ne moremo zaznavati lepote prisotnega. Ne vidimo lepote cvetlice in sobitij," mi obup mrtvih govori svojo resnico. Zalije me groza odkritja: "Zato neprestano hodimo mimo boga in ga neprestano zmerjamo s Satanom. Bežimo pred bogom in teptamo boga..."

“Zbeži le panika, v napad oziroma v odrešenje,” me opozori Anonimus. “Poglej pse. Le ko strah preide nevidno mejo in pade v paniko, za psa ni umika, kajti nagon za preživetje srca tedaj vidi pred seboj le še iz megle šavsajaoče čeljusti, zato vso svojo energijo zbere v napad in brezkompromisno plane, da lakotniku ubije lakoto. Da ubije svojo smrt.

Za razliko od panike, strah nikoli ne zbeži. Strah obstane. Otrpne. Kot vkopan trpi in opazuje, dokler se megla ne zbistri. In ta strah je ‘oče osredotočenj’ oziroma izostrejanja nejasnega delčka. Oče znanja. In doumevanja. Srepeč pogled skozi strah človeku zbistri nejasen, strašljiv delček in čisti ‘notranjo zmedo’, saj odžene meglo skrivnosti izpred neznanega in topi nezaupanje. Kajti vztrajno opazovanje nejasnega bistri neznano. Opazovanje strahov v obdrvečem okolju, ti pove zgodbo strahu. Odkrije skrivnost delčka. Skrivnost atoma. Enega.”

“S spoznanjem svoje skrivnosti,” me zasanja spoznanje, “prej nejasen strah postane človeku znanec-in-zaveznik, celo orientacijska točka, saj krepi prepoznavno, krepi spomin, ki je z vse večjo sposobnostjo prepoznanja nekoč postal ‘notranji glas’ človeka. Ego sum. Samozavest.

Strah je torej oče osredotočenja in znanja in bolečina je mati pozornosti, ki razsvetljuje vseobdajajoče. Ko pozornost ugasne, ugasne tudi svet oziroma človek. Pozornost je sveti duh življenja, saj bistri vseokoljno. Večnoprisonna živi le v večnoprisonnem okolju, zato vidi vsenaokoli in opazi tudi strupeno kačo.”

“Poglej le primer,” me zbudi iz prisotnosti odsotnega Anonimusov glas. “Rastlinojede živali vidijo drugače kot mesojede.

Poglej le zajčka, srno, konja. Ker trava ne beži, je zato vegetarijancem ni treba slediti in njih pogled ni osredotočen, ker pa so v glavnem vsi plen mesojedih predatorjev, imajo oči obrnjene na stran, da pokrijejo čim večje vidno polje in laže opazijo lačne krviželjne zobe. Nепrestano pozorno opazujejo vso okolico. A mesojedi imajo prekrizhan pogled, da lahko fiksirajo plen, osredotočijo cilj, saj so lovci, sledilci, plenilci. Ko prekrizajo pogled, izostrijo le žrtev, a preostalo se izgubi v nejasni megli.

In sedaj poglej v človeški svet.

*Nekoč se je bil David Razumni zaljubil v cilj-bogastvo. Preusmeril je svojo pozornost v še-neprisotno jutrišnjo srečo. Padel je izven resničnosti in iz obdajajoče prisotne okolice. Postal je predator, ki s prekrizanim pogledom uprtim v jutri, neprestano lovi zajca, ki ga ne more nikoli uloviti. **Sanja o boljšem jutri mu je bila vzela prisotnost, pristnost in pri-sebnost, kot je sanja o nebesih po smrti vzela resničnost verniku.** In še dandanes novodobni David lovi zajčev rep, zato nima prav nič časa za opazovanje obdajajočih zgodb, saj v prisotnem svetu osredotočeno pazljivo išče le koristne podatke za doseg jutrišnjega zajca, zakaj osredotočeno pehanje za dogodkom v prihodnosti je fascinacija vaše dobe. Srepenje v prihod konca časa pričakovanja je želja-in-strah krščanskega dela človeštva.*

Le poglej, kako dojemate svet.

‘Dogodki dneva. Danes se je zgodilo...’ se prično vsakdanja poročila. Nikoli ‘Danes se dogaja.’ Kajti odrasli danes-sedanost ne dojemajo kot prisotno dogajanje, za njih je sedanost že preteklost. Podatek. Nihče od vaših staršev se ne vpraša: ‘Kaj pa se tebi dogaja danes? Kaj pa jaz zdaj tukaj dejansko počnem? Kaj pa se zdaj dogaja v tebi, otrok? Kaj se dogaja danes v glavah in v srcih Slovencev? Srbov? Albancev? Kitajcev?’ To jih ne zanima. Pozabili so že na sedanje dogajanje, čakajo le ‘Kdaj bo?’ in ‘Ko bo sreča.’ Čakajo planirane dogodke. Živijo za praznike. Od praznika do praznika. Od podatka do podatka. A zato zamudijo vse vmesno dogajanje.”

“In ker čakajo smrt, smrt tudi pride,” me šokira spoznanje. “Sami si vnaprej določijo potek življenja in tudi smrt, saj si izračunajo vse dogodke: maturo, diplomo, štalco, kravco, mladiče, penzijo in predestinirajo smrt... in čakajo, da se teh nekaj praznikov izpolni. In kdor

čaka, dočaka; saj so vsi strahovi, vse želje, vsa sovraštva in vsi načrti energetski dejavniki, ki neprestano težijo k izpolnitvi.”

“**Osredotočenje v še neprisotno, materializacija prihodnosti je past otrok vaše civilizacije,**” me na realna tla postavi Anonimus, “**in poguba vsem, ki se pustijo prihodnosti ujeti in voditi za nos.** Kajti le-to, kar tvoja pozornost osvetljuje, to si. A pozornost sanjajočega bitja blodi v zdaj-neprisotnem svetu. Večno-prisotni zdaj, ta večno-edini trenutek življenja, v katerem biva njegovo fizično telo nenehno vse življenje in iz katerega nihče ne more pobegniti niti v sanjano srečno prihodnost niti v izgubljeno varno preteklost, sanjač neprestano žrtvuje na oltarju prihodnosti. Nebes. Zmage. Dogodka. Sanjajoč o jutri, tudi povzpetna odrasla slovenska družba danes izgublja prisotnost v prisotnem in s tem izgublja srce. Živi za jutrišnjo srečo, za nebesa, za uspeh, za imidž. Živi v času pričakovanja, med ‘še ni’ in ‘bo zmagal’.

In odrasli hočejo, da postanete takšni, kot so oni-starši, tudi vi, otroci. Hočejo, da tudi vi pozabite na drevesa, veverice in cvetlice, da zanemarite prisotno, vržete proč božje in predano živite za prihodnji dogodek. Zahtevajo od vas, da vedno živite le osredotočeno uprti v cilj. Vedno za jutri. Za boljše. Za nagrado.

Ukalupljajo vas po svoji podobi.”

“In če otrok le za trenutek pogleda proč od mrtve knjige, proč od starih resnic, in se zazre skozi okno v čudovitost živega sveta matere narave, v obstoječi svet okoli sebe,” zagledam pred seboj našo usmerjeno vzgojo v papige oziroma vernike, “*takoj od učitelja oziroma ljubečega starša prileti zaušnica: ‘Pazi. Ne bluzi. Ne glej ven. Skoncentriraj se v knjigo. V knjigah je modrost, ki ti bo pomagala do položaja in bogastva. Pozabi na igro. Pozabi na svet tam zunaj. Življenje je resno.’ Takoj nam, ?porednim? otrokom, naravnajo glave in obrnejo pozornost iz živega v mrtvo. Iz prisotnega v star zakon. V koristno zatiranje škodljivcev. V ‘moraš/ne smeš’. V moralo in v greh.*

Zato, ubiti v prestrašeno sledenje nekdanjih ‘pravil življenja’, pozabimo na čudovitost prisotne živosti sveta onkraj okna. Zresnimo se; skoncentriramo se v koristno in učitelj postane center naše pozornosti in steber učenosti, katerega se pričnemo oklepiti; a okno in lepota zunanjega sveta? Za naše oči ne obstaja nič več. ‘Okno’ se zapre in lepote ni več.

Avtoriteta in predpostavljeni cilj zameglita vse preostalo v nepomembnost, zakaj obstoječi sistem izobraževanja uči le osredotočenje, osredotočenje, osredotočenje...” me preseneti opažanje. In zgrozim se: “Z nenehnim treningom koncentracije in zatiranjem pozornosti, nam je nepozornost pri-vzgojena in zaznavanje lepote, obzirnost v otroku je zato zatrta. Usmerjeni v omejen koristen delček, a izključeni iz celote, pazljivo napredujemo, usmerjeni v cilj, sanjajoč prihod. Kam?”

“!Pazi!” se vmeša Anonimus, “te sicer dela pazljivega, a ‘pazljivost’ te napravi nepozornega. Kajti pozorno bitje zaznava vseokoljno, a pazljiv človek pozornost usmeri le na opozorjeno. Zato opozorjen človek pazi na hudega psa, a ne vidi cegla, ki leti nanj; pozorno bitje pa opazi tako psa kot tudi letečo opeko.”

“Zakaj noben vzgojni sistem danes ne uči pozornosti, obzirnosti, zaznavanja lepote?” se mi prikotali vprašanje, “Vse šole osredotočeno usmerjajo le v materjalizacijo koristne prihodnosti. How to get there. ‘Know how’. Kako čimpreje do bogastva.”

“Kroti vas odrasli svet v svojo podobo; a kakšne podobce so sami? Ali si se že kdaj vprašal?” me iz samopomilovanja potegne Anonimusovo vprašanje in mi pozornost preusmeri v opazovanje ujetosti staršev: “Sami so, z glavami-in-srci, že v jutri. Neprestano pazljivi (kaj bodo rekli oni sami in kaj bodo rekli drugi) in vedno odsotni, vedno brez časa, so bili izgubili otroško prisotnost v prisotnem okolju. ‘Prihodnost’ jim je bila ukradla vso obzirnost do okolja, kar je

tudi vzrok za brezbržnost odraslih do vsega, kar, njim nekoristnega, soživi sedaj, pa tudi opravičilo za njihovo brezčutnost celo do svojih 'lastnih' otrok, saj si otroke večinoma starši lastijo, prav kot si njih in otroke lasti država, ko jih, pod krinko dolžnosti, čistega srca stlači v uniformo, z zastraševanjem vcepi vanje pokornost in krutost ter v njihovi duši ubije otroškost in samosvojost.

A to se jim ne zdi greh.

Naučijo vas, otroke, moliti-in-moriti in vas, v imenu ljubezni, pošiljajo v smrt za zastavo, za čast, za iz-boritev svojih egoističnih ciljev ali ZA oživitev svojega zgodovin-skega spomina in za ohranitev očetovih svetih resnic. Privilegija države. Ali religije. A sami, 'ubogi starši', doma molijo za vas, za svoje otroke: 'Daj nam jutri naše da-našnje sanje.', medtem ko vojaki statistike, 'številke' generalov, umirate na bojišču."

"Grozljivo," mi šteka pamet.

"Vidiš?" mi namigne Anonimus in me vrže iz obupa v prisluhljenje. "Sebe odrasli doživljajo kot zgodbo, kot 'živost', saj imajo vpogled v celotno zgodbo svojega spomina, a druge osebe dojemajo le kot koristen, škodljiv ali brezveznik. Celo lastne otroke merijo skozi dr. ali fr. z le-enim metrom - korist/škoda, saj le skozi koristnost in pomembnost dosežka ocenjujejo ljudi okoli sebe. Kot doktor, gospod župnik ali zajedalec, ta-spoden ali budist ali hippy. S koristnimi/škodljivimi podatki potem trgujejo in si z njimi računajo korist. Tudi z otroci manipulirajo, kajti otrok jim, v igri lastne prevzetnosti, očitno ni pomemben, pomemben jim je le njihov imidž in njihov 'prav' in dosledna izpolnitev njihovih sanj. Njihovih utvar o nebesih. Vsakdo sebe doživlja kot živo bitje, kot zgodbo, a koristolovstvo mu je ves preostali svet razčlenilo v mrtve podatke.

In sedaj poglej.

Vsak podatek pomeni dogodek in dogodek pomeni srečanje vsaj dveh usod. Brez srečanja ni podatka. Vsak podatek ima torej več udeležencev in več 'zornih kotov' in torej več interpretacij, kajti vsakdo doživi dogodek skozi svoje oči. S stališča sužnja je svet popolnoma drugačen, kot svet vidi tiran. Nemcu 'gift' pomeni 'strup', a Angležu 'darilo'. Si se že kdaj vprašal, kako vidijo vojno v bosni Bosanci? Kako Srbi? Kako Hrvati? A v zgodovini bo napisan podatek: 'Bila je vojna.'

A le zgodba je 'živa melodija'. Le v zgodbi so čustva in občutki.

Toda odrasel koristolovec ne zna več čitati zgodb iz podatkov. Podatek je zanj le koristna/škodljiva stvar. Mrtvo. Izgubili so korist loveči Davidovi potomci realnost, otroškost, čarobnost dotika, kajti postali so bili dvolični, otročji odrasli, ki cepetajo, kadar jih 'usoda' ne uboga, ko se, čustveni bolniki, brezčutno igrajo 'greh', 'sovražstvo' in 'vojno s svinčenimi vojaki'. S svojimi otroci. A ne opa-zijo, da mečejo proč srečo, saj so bili prisotno lepoto in veselje že zamenjali za zadovoljstvo, ki ga bodo, če bo vse po sreči, dosegli nekoč-jutri.

Pozabili so, da vedno srečuješ le sebe. Dokler si razdvojen, srečuješ vedno le svojega 'dvojnika'. Svoje zrcalo. In le to 'zrcalo' te lahko ubije. Dokler podlegamo principu združevanja, ki ga proži strah, ta strah vedno išče sovražnika, nasprotje, in srečanje z 'dvojnikom' je vedno 'usodno' za strah ali človeka.

A vi otroci?

Rojeni ste bili v koristolovsko vzdušje in vzgojeni ste bili v povzpetništvo, usmerjeni v pohlepno zbiranje vse več in več in več 'dobrin' in koristnega 'znanja', tako materialnega kot duhovnega, matematičnega in besednega. Potisnjeni ste bili v nikoli dobljivo bitko za nadmoč obvladovanja in jutrišnjo varnost. Nema zahteva družbe skozi povzpetniško vzdušje pritiska na vas in vas, otroke, skozi pričakovanja staršev sili v brezobzirno tekmo za jutrišnji vrh, v borbo za

zmago, za bogastvo, za oblast, v bitko za velecenjene vrednote 'napredne' starševske družbe. In s tem vas odrasli svet vpreže v svojo sanjo po užitku in nedelu, pahnejo vas v pohlep, v strast v ambicijo. V dos-ego. V raz-dvojena, shizofrena bitja, živeča v zmedenem času med 'Jaz bi' in 'bo suženj'.

Sanjajo sicer mnogi o jutrišnji ljubezni in miru, a olimpijski 'mit o zmagi' in Aleksandrova sanja o 'miru po zmagi', jih pehata v nenehno osvajanje in zavojevanje. V vojno.

V tako ljubečem vzdušju, v kakršnega vas odrasli usmerjajo in krotijo, jutrišnja lepa zarja, kot jo odrasli (adulterers) nestrpno pričakujejo, njihovim otrokom nikdar ne pride. Nikoli ne pride lepši jutri, dokler danes razum grunta vojno in izkrivljen egoizem služi z vojno.

A razmisli.

Vedno, celo življenje, ne-glede kje potuje in kod je ujeta človekova pozornost in ne-glede kam si želi zbežati vaš strah pred bolečino, vsak trenutek življenja človek živi le 'sedaj', v času dotika. V času bolečine. **Le sedaj lahko spremenite svetost sveta. Nikoli ne bo jutri, po zmagi...**

V tihoto odmeva Anonimusov: 'Nikoli jutri ne pride', ko opazujem okoljno brez-srčno, lakomno povzpetniško paniko. Vzdušje obstoječe družbe me zbije v žalost, a tudi dviguje v jezo na samovšečne obljubarje lepše prihodnosti, ki vlečejo ljudi za nos v 'srečo, ki nikoli ne pride' in s propagando v vernikih zbujajo lažne sanje in pohlepno lakoto. Gledam revanšiste in versko blazne, ki, polni bolečega napuha, v otroke vcepljajo stara sovraštva in groza ob slepoti odraslega sveta mi dvigne pokrov in odpre tok besed: "Vse nepozabljene bolečine, vsi nerazrešeni strahovi, vsi predsodki in domišljavosti, vse slepote prednikov se, skozi odnose staršev do otrok in do okoljnega sveta, vrivajo v naše dogajanje in nam, otrokom, zastrupljajo dušo-in-telo ter usmerjajo našo akcijo v nenehno vojno. Na nas neprestano pritiskajo sovraštva in posledične fanatične pripadnosti, ki so v človeških glavah in jetrih prisotne že tisočletja, prastare zamere in napačne oziroma nejasne razlage, ki nam kot 'svete resnice' krojijo ne-razumevanje in določajo trenutno učinkovanje. Na nas nevzdržno pritiskajo jeze in pohlep ambicioznega okolja. Strah pred jutri.

Ujeti smo v pogojni refleks družbe, v uzakonjene običaje staršev, katerim navada nespremenjene vsakdanjosti pomeni 'varnost' in zato otrokom svoje oziroma poznano zapovedujejo kot 'normalno', 'spoštovano', a vse nepoznano otroku prepovedujejo, vse svoje strahove predstavljajo kot 'hudiča, ki te zapelje' in ga je zato treba zatreti. In kadarkoli je vzorec njihove družbe ogrožen, jih postane strah, postanejo agresivni in se prično zbirati v udarno grupo. In porinejo nas, v uniforme oblečene in v morilce vzgojene otroke, v prvo bojno vrsto. Za kanonfuter.

A to je le ena stran preše, v katero je ujeta otrokova duša.

Poleg 'normalnosti', kakor rečejo ubogljivosti, starši od nas pričakujejo tudi zmago. 'Nenormalno agresijo in rivalstvo', ki dandanes vse bolj postajata pogoj za 'dobrega', staršem všečnega otroka. Pričakujejo, da bomo v svoji borbi za kak od njih velecenjani vrh najboljši oziroma najbolj okrutni, kajti zmagovalec mora se-ve-da pohoditi vse tekmece, da se Sam prigrebe na vrh in postane popolnoma sam, osamljen duhovni kripelj... staršem sicer všečen junak, a brez prijateljev ...kajti zmagovalci nimajo prijateljev...

Pogled v brezobziren pohlepni egoizem tako-imenovanega svobodnega sveta in v brezsrčen liberalizem potujočo Slovenijo, me napolni z bridkostjo, ko vidim, kako se zobje otrokom v Sloveniji vse bolj bliskajo. "In ne od smeha," me trese groza pred pogledom v jutri. Opazujem, kako še nepokorjeni, še 'poredni' radovedni otroci vse bolj in bolj bežijo pred ukazi in zahtevami oziroma pričakovanji proč od staršev, vidim jih, kako svoja ušesa vse bolj skrivajo za slušalke walkmanov v zvočno izolacijo trušča. Opazujem, kako zaradi nezaupanja staršev

padajo v obup izobčenega, neljubljenega, zavrženega in kako se zatekajo v lastne nerealne sanje, boleštni egoizem in zagrenjenost, kako se tolažijo z vsemi mogočimi drogami in iščejo izhod iz prezira odraslega sveta.

“Otroci bežijo iz dosega shizofrenih staršev proč v le sebi lastno drugačnost na kakršenkoli način. Tudi v droge. A droge,” Anonimus opozori na problem človeštva, *“so prekletstvo oziroma blagoslov sveta.”*

“Prekletstvo oziroma blagoslov?” me začudi nelogika.

“Vsaka droga skriva skrivnost. Vse droge so bili zato od nekdaj uporabljali kot ‘zdravilo’ oziroma ‘strup’, saj človeku obračajo pozornost in spreminjajo zaznavanje obdajajočega in doživljanje sebe. Bolanemu sicer trenutno, za kratek čas, lahko da pomagajo, mu na primer vzamejo bolečino, a ga dejansko le zavajajo v navidezno resničnost, navidezno zdravost, saj mu prikrijejo simptom greha in bolečina izgine le navidezno, kajti v globini, ‘uročevalec sporočil’ preži, da ti, ob prvi priliki, pove svojo zgodbo.

Naraščajoča zasvojenost otrok z drogami? zdravili, o kateri zadnji čas nenehno govorijo mediji, je le gnojni tur slepote in gluhosti vaše družbe, saj je celoten vzpon farmacije v zadnjem času zastrašujoč odraz bolečine in simptom bolanosti medsebojnih odnosov. Kajti v droge begajo predvsem mladi uporniki. Iz brezdušne neobčutljivosti in brezupnosti okolja, iz podrejenosti in ubogljivosti bežijo proč od bedastih dolžnosti in pravic, s katerimi jih odrasli svet mori in med katerimi komaj še životarijo. Bežijo iz suženjstva patriarhata in proč od mačizma v homoseksualnost in v suženjstvo drog. Toda, dokler otroku droga predstavlja beg od bolečine oziroma beg iz neusmiljenega brezobčutja družbe, mu ne more pokazati izhoda. Lahko ga le, kot aspirin, potolaži in ‘dejansko’ naredi ‘navidezno’, a ‘namišljeno’ jim postane ‘resnično’.

Če pa se resnično poglobiš v problem zdravit? drog, se neizogibno srečaš s problemom svobode, saj je problem zasvojenosti? odvisnosti oziroma zadovoljstva/nezadovoljstva precej globlji, kot ga postavlja katerakoli zaključena družba, kajti vsaka družba ima določene zasvojenosti za normalne in kot ‘droge’ obravnava le tiste, ki motijo že ustaljene, običajne, tradicionalne, v navado vključene odvisnosti.

Le kdo se sprašuje o zasvojenosti z sladkorjem, ki je na primer avstralskim aboriginom, katerih telo, izolirano tisočletja od preostalega sveta, ni pripravljeno za presnovo sladkorja, prinesel epidemijo sladkorne bolezni? Kdo se sprašuje o zasvojenosti s sveto besedo? Zasvojenosti z oblastjo? Denarjem? Zasvojenostjo s seboj?

A poglejva si, katere droge vaša družba sploh imenuje ‘droge’.

Reciva, da te na cesti ustavi pravični mož v modrem.

Če imaš pri sebi kup denarja, si za policaja ‘gospod’. Pa čeprav je denar poleg ‘svete besede’ največja droga tega sveta, saj se zaradi zasvojenosti z ‘zlatnikom’ pobijajo vojske in umirajo milijoni, ali ne? In kdo ima največ cekina? Koga vse kličejo: ‘Gospod’? Tirane, ki izstradajo in iztrebijo celotne narode? Vzvišene bogatunske pomembneže z najlepšimi kravatami, ki izkoriščajo in molzejo delavca, kmeta, zemljo? Cerkevne gospode, ki blagoslov-ljajo ubijanje drugače-mislečih in ti odpustijo greh, a le, če ga storiš v njihovo korist? Drugače te prekolnejo.

Če ti kriminalist najde v avtu ‘tono’ alkohola, ki je, po vseh strokovnih merilih in statistikah, torej znanstveno dokazano, veliko ‘trša’ droga kakor npr. hašiš, si, po vašem Zakonu o drogah, vzoren državljani, saj se normalno drogiraš z normalno drogo, s katero se drogirajo tudi vsi politiki, policaji, tožilci, sodniki in fajmoštri. Vsi takoimenovani ‘normalni’. Nihče ti s pivom v roki ničesar ne očita. Nihče te ne obtožuje, da si nevaren družbi, če si naročiš whisky, pa čeprav alkohol vsako leto ubije nekaj tisoč Slovencev, razbije nekaj sto lokalov in nekaj tisoč

zakonov in čeprav iz nedolžnih otrok neprestano proizvajajo sirote z agresivnimi brezčutnimi starši, katere je bil alkohol spremenil v brezčutne svinje. Vse to je 'cool'.

A policaj ti najde le en sam joint, pa si že ožigosan za 'narkomana' in za 'kriminalca' in 'prekupčevalca', obsojen na sramotilni steber, naj te celotna pijanska družba spljuva kot 'nevarnega državljana'.

Oglej si vaš Zakon o drogah in prisotno družbo in se oglej.

Poglej le kaj počne policija z nasadi čisto navadne, industrijske konoplje. Požigajo in uničujejo najbolj uporabne rastline tega sveta; če pa slučajno toča usuje grozdje ali če je kislina, joka cela Slovenija in kmetje terjajo od države 'nadomestilo za katastrofo'.

Kajti vi ste alkoholizirana civilizacija.

Alkohol je uzakonjena droga agresivne, pohlepne, 'junaške' zahodne civilizacije, kot je, na drugi strani, npr. hašiš civilizacijska droga vzhodne, ponižne, duhovne kulture, ki ne išče zunanjega, temveč notranje bogastvo.

No, in zdaj te vprašam.

Sodstvo naj bi bilo svobodno, kar pomeni 'pravično', ali ne?

Ali je?

Povej mi zdaj, koliko tistih, ki v Sloveniji pišejo vseh sort zakone, tudi Zakon o drogah, ne pije alkohola?" je neusmiljen Anonimus. "Ali vam Zakon torej piše modra pravičnost ali izdelovalci in prodajalci alkohola, ki imajo od pijanih pijančkov korist? Ali torej zakona o narkomanih ne sestavljajo pristranski narkomani, ki besno ščitijo svojo legalizirano trgovino z zasvojenostjo, zagovarjajo svojo 'normalnost' in prepovedujejo vsako drugačnost? Ali nimate zato 'dovoljene' in 'nedovoljene' droge?"

"Torej niti droge pred našim zakonom niso enakovredne, kako naj bodo potem ljudje," me strese spoznanje. "Kajti dokler so sodniki zasvojeni z eno drogo in le-ta vsem preostalim sodi;" mi zaustavi dih, "ali je razsodba sodišča sploh kdaj lahko pravična?" se mi vtihotapi dvom. "Kajti 'pravičen' pomeni biti nepristranski in nepristranskost pomeni, da nihče nima prednosti, da so vsi podatki enakovredni. Da so vsi ljudje enakovredni. Da na razsodbo sodnika ne vpliva noben stranski interes oziroma nikogaršnja korist. Noben predsodek. Ne plačilo oziroma podkupnina. Nobena zasvojenost."

"Vsak zakon zapoveduje in prepoveduje istočasno. Ščiti nekoga in izključuje nekoga," me Anonimus sune v vzrok zakona. "Vaš Zakon o drogah ščiti alkohol, saj država živi, med drugim, tudi od davka na alkohol.

A kako deluje alkohol?" me cukne Anonimus nazaj iz pristranskosti sodišč v kraljestvo drog. "Si bil že kdaj opazoval njegovo delovanje?"

Če stopiš v gostealno, lahko vidiš enega peti, ker ga veselje kar razganja, drugega gloda jeza nad krivičnim svetom, nad šefom ali ženo ali sosedom, tretji joka, v samopomilovanju pestujoč le svojo lastno bolečino, a četrti prenaslaži teži vsem in bi se rad tudi stepel, le da, drugače vedno neopažen, pokaže, da 'je'. Da privabi pozornost zazibanih v lastno vzdušje in zazrtih v osebno zgodbo in celemu svetu izkriči svojo bolečino in dokaže svojo prisotnost.

Vsakdo je v svojem 'vzdušju'. In vsak je pri svojem kozarčku. In v vsakim nadaljnjem kozarčkom? Dobrovoljčki so še boljše volje, jezni pričnejo razbijati okolje in žalostni se zjokajo."

"A razočarani gredo in se obesijo," nagonsko dopolnim zadnjo stopnjo na poti alkoholnega brezupa.

“Vsakdo,” se ne da prekiniti Anonimus, “je vse bolj omamljen in vse bolj osamljen le v svoji lastni blodnji. Vsakdo je z vsakim požirkom vse glasnejši v le-svojem vzdušju, a vsakdo vse manj in manj sliši drugega. Vsakdo je vse bolj sam. Svet se mu zapira v vse gostejšo meglo.

In poglej z druge plati.

Če imaš npr. probleme z ženo in se ga iz jeze ali žalosti napiješ, pijan vidiš dve ženi. Vidiš ‘dvojno’ in imaš torej dvojni problem, kajti alkohol vedno le potencira problem, podvaja prvotno stanje, pogloblja žalost in žalost spreminja v jezo ali v obup, in jezo v bes. Še nikoli ni skušal rešiti nobenega problema drugače kot z agresijo.

Enega spiješ, pa gre. Kajti alkohol je ogenj, ki gasi strah, saj ‘zalije razum’ in zato daje moč. V pijanem stanju miška postane lev, ki nasilno ruši zapovedane plotove, predsodke. Prepovedi. Zapovedi. MORALO. Zato nič več prestrašeni, ‘junaki’ storijo, česar si ne upajo storiti trezni. Alkohol slači sramežljive, zato zavrti v pijanem stanju plešejo streaptease, slačijo maske in ‘remelni’ se lomijo na glavah sovražnikov. In človek postane opica. In svinja.

Opaziš lahko, če ga opazuješ nepristransko, da je alkohol droga prestrašenih. Droga neboljelih. Zatrlih. Alkohol je ‘medicina za negotovost’. Navidezno zdravilo za strah, žalost in obup.

Opazuj, kako svojo nemoč zaliva z vodko v stalinistično prestrašeno pokornost ubiti Rus, ki brez ‘ognjene vode’ brezupa stalinizma sploh ne bi bil mogel preživeti. Le poglej, kako je bilo, skozi zgodovino, v vseh kriznih obdobjih, število gostiln naraslo, da so bili nemočni trpini lahko krepili svojo nemoč, topili svoj strah, brusili svojo jezo in zalili obup. Le v pivnicah se je bil, v pijanih glavah, namočenih v močno pivo, v nemočnih delavcih, lahko porodil ‘močni’ fašizem. Navdahnjeni z Wagnerjevim triumfalnim nibelunškim herojskim egom in podpihnjeni z ničejanskim poveličevanjem ‘matere Bolečine’, stvarnice ‘očeta Strahu’, grškega boga Urana, so, spodbujeni v čaščenje naroda in samožrtvovanje za očeta naroda, nacisti šli, kot Mohamedovi muslimani, ‘prostovoljno’ in z navdušenjem v smrtni boj in klanje za ‘očetov ukaz’ in nadzor nad tretjim kraljestvom Davidovem. Tretji Reich. In Hitler je, kot nekoč faraon, pričel trebiti uporne davidovce. Neuklonljive Žide in svobodne cigane.

Kult alkohola se je bil rodil v mali Aziji in se v stari Grčiji z ‘dvoličnim’ bogom Dionizom uveljavil. Z alkoholom je v indoevropsko dorsko raso vstopila razdvojenost. Treznost-in-pijanost. Dvoličnost. Grški junaki so bili, pijani in zato korajžni, šli pogledat in raziskat svoje strahove. Alkohol je bil premagal nemoč strahu, planil v boj in raziskal in razblinil strahove. Spoprijeli so se bili z ne-varnostjo in ‘NE’ je bil Grkom postal izziv: JA!. Pogum, neustrašnost, jim je postal mera za veličino človeka.

Aleksander Veliki je, dvanajstletnik, kot prvi zemljan, opogumljen z močnim vinom, splezal na Olimp preverit Zevsovo palačo; in ko na vrhu ni našel ne Zevsovega steklenega gradu in ne bogov, je za boga proglasil sebe, ‘sebe’, ki je bil premagal smrtni strah, strah pred soočenjem z najvišjim bogom. In nadaljevanje Grčije, zgodovino vina in krvi žejnega, agresivnega, pijanega, junaškega Rima, poznaš.

In čeprav vsi ljudje danes lahko opazite in vidite, kako agresivna je ta droga, čeprav veste, kako so bili pijani bronamerni papežani z ‘ognjeno vodo’ v preteklosti izničili celotne civilizacije Indijancev in danes uničujejo Aboridžine v Avstraliji, kulture v Indoneziji, na Tajskem, povsod, kamor alkohol pride, je ta agresivna droga, ker je pač v zahodno kulturo vtkana že tisočletja, dostopna vsakemu odraslemu in je, razen za volanom, dovoljeno mamilo. Celu ‘uzakonjeno’, kajti od ‘svete cerkve’ je bilo vino postalo, kot ‘Kristusova kri’, zapovedana droga v celotnem takoimenovanem krščanskem svetu. Do kamor danes sega roka židovsko-

krščanske cerkve, sega tudi moč Dioniza: alkoholizem, dvoličnost in vladavina prevare. In štirje letni časi.

V nasprotju z agresivnim alkoholom, indijska 'trava', marihuana 'pribije' in umirja. Človeka sesede vase. Človeka umiri, kajti canabiol deluje kot sedativ, saj, podobno kot apavrin, pomirja, 'zmanjšuje hitrost' in zato znižuje stres ter povečuje ne-aktivnost. Neodložljive zadeve zadetemu postanejo odložljive, pomembne stvari postanejo manj pomembne. Lahko počakajo. Torej Mary-Juana spreminja vrednote, saj umirja hitrost, spreminja občutek za čas, raztaplja obstoječo nujnost in spreminja željam in stvarjem pomembnost.

Zato urejeni, redoljubni stoični materialisti, ki mislijo, da vedo, kako svet stoji in kaj vse hočejo, trave ne marajo, saj najeda njihov ustaljeni razumarski red in ruši urejenost njihovega sterilnega sveta. 'Zadeti' nenadoma pozabljajo ključne, ne vedo več, kje kaj stoji, ne obvladajo več obdajajočega. Zunanji red se jim sesuva in majejo se jim vrednote pijane lovske družbe, zato se jim zamaje svet pod nogami. Ker imajo svoje stvari radi 'pošlihtane', jih vsako neobvladanje pahne v vzdušje prestrašenosti. In ker trenutni strah vedno išče oporo materialnega, za razliko od dolgotrajnega trpljenja, ki išče oporo v duhovnem, prestrašeni zato navadno obrnejo pozornost navznoter, v telo in v telesu najdejo najbolj materialen organ, želodec; mu prisluhnejo; in si izsugerirajo slabost.

'Materialisti' imajo zato veliko raje stabilen alkohol, saj jim le-ta vedno velikodušno podvaja gotovost-in-obvladljivost sveta; saj ubija regulator razumnega mišljenja, strah pred posledico. Pijani vedno vse obvladajo. Tudi tisto, kar si ne upajo trezni. Kadar si pijan, misliš, da si močan, da vse zmoreš, da vse obvladaš, ali ne? Koliko pijanih prizna, da so nesposobni za volan? In pijana glava vedno vse ve. Vsaj zdi se ji tako, ali ne? Ali je pijanca že kdo v kaj prepričal? Razen v pretep?

A zadetim se ne da pretepati.

Joint kot pipa miru povezuje kadilce v krog skupne komunikacije in kot Tezejevo potujoče žezlo sili v prisluhnjenje in opazovanje drugih-in-sebe. Zadeti niso agresivni. Celotna flower power oziroma 'cvetlična revolucija' v Ameriki je temeljila na travi in budizmu, edini svetovni religiji, ki se nikoli ni bila širila z mečem. In hipiji so se bili uprli vojni in se objeli v radostnem sprejemanju drugačnih. Zato jih je uradna politika obsodila za anarhiste in travo pribila na križ greha."

"Ali je zato vsaki avtoritativni, agresivni družbi, ki vsako svobodomiselnost doživlja kot 'izdajstvo naroda', trava tako nevarna?" me prešine vprašanje. "In prepovedana zato, ker se hipiji usedejo dol, se prično pogovarjati in si, upočasnjeni in prosti materialnih vrednot, celo prisluhnejo, se prično slišati in občutiti ter so-čutiti drugega in jih je, 'zbistrene' in obzirne, težko spraviti v Vietnam, v vojno, za razliko od pijančkov, ki tako radi kakega 'krivca za svojo bolečino' brcnejo in dokažejo svojo korajžo?"

"Opaziš lahko sam," me iz dvomov potegne nazaj Anonimus, "kako si je, tudi v Sloveniji, veliko neagresivnih otrok dandanašnje družbe, ki jim ni do komolčenja in nenehnega neusmiljenega doseganja zmag, za 'odklop od normalnosti' pohlepne in pijane obdrveče družbe, izbralo drugačno, veliko bolj miroljubno mamilo, kot je uzakonjen agresivni šnops. A če podležejo njihovi duši bolj primerni in veliko bolj prijazni drogi, katera pa je, po 'pravičnih' merilih pijane 'krščanske' družbe, družbi škodljiva droga, za razliko od alkohola, ki je Slovencu 'božja hrana'? Tak grešni otrok, zakonsko gledano, res stori prekršek in je 'kriv', toda storil je bil prekršek proti krivičnemu zakonu, proti kalupu slovenske ne-ozaveščenosti, kajti dokler zakone o drogah pišejo pivci alkohola in kazni za 'drogeraše' določa torej 'gospod Alkohol', sam izvzet iz enakega prekletstva, je zato, posledično, vsaka obtožba in obsodba po uve-ljavljenem

Zakonu o drogah pristranska, brezobzirna, krivična. In zato nevredna vsakogar, ki se smatra za 'pravičnega človeka'. Kajti, otrok je bil naredil le prekršek, točno takšnega, kot ga stori pravoslaven musliman, ki spije kozarec piva, kar mu religija, verniku, prepoveduje. Greši, kot greši pravoslaven kristjan, ki čita Krishnamurtija. Kot rimo-katolik, ki prijateljuje z protestantom. Naredil je bil pač prekršek proti pravovernim.

Toda, ali imajo pravoverni alkoholiki resnično 'prav', ko si lastijo pravico soditi nepijanem? Miroljubnim. Obzirnim. Ker nočejo alkohola, razdvojenosti in vojne?

Kdo jim daje pravico?

Zakon. A kdo piše zakone? Oni sami. Sprejmejo Zakon o drogah, obsodijo svoje otroke za narkomane in odidejo na počitek pravičnih na pir ali whisky v bife.

'Kadija pravi zakon, kadija tuži i kadija sudi'.

Ali poznaš ta srednjeveški pregovor?

Ta opis krivičnega zakona-sodnika-rablja velja še danes. In vi, državljani, živite še po tiranskem pravu. V temnem srednjem veku. Nič se ni bilo spremenilo. Pred besedo zakona ljudje niste vsi enaki, dokler zasvojenici in drogirani mečejo kamenje v 'narkomane'; in trdijo, da so čisti."

"Naš svet je svet drog in le nedrogirani naj mečejo kamne," me prešine asociacija.

"Misliš resno?" me ustavi v trditvi Anonimus. "Če ne veš o čem govoriš, ali je tvoje mnenje sploh kdaj lahko pravilno?" me vrže v nelogos. "Poglej, kdo v medijih ustvarja splošno mnenje o drogah? Ali satanizacijo drog ustvarja poznavanje drog ali strah pred drogami?"

Obstoječi Zakon o drogah najbolj podpirajo zasvojenici s sladkim okusom 'Kristusove krvi', 'vampirji', katerim alkohol sploh ne pomeni droge, temveč jim predstavlja 'hrano' in 'zdravilo' in 'blagoslov'? Toda preostalih drog, razen svoje 'opojne dvojnosti', sami niso bili, bog ne daj, nikoli poizkusili, zato je pišejo o preostalih drogah iz nepoznavanja. Ne pa iz poznavanja.

In ali je na drugih področjih življenja drugače? Povej mi, ali največ 'strokovnih' knjig o družini in spolnosti ni bil napisal duhovnik 'Celibat'?

'Modro', neporočeni samci pridigajo teorijo patriarhata in uzakonjajo mačistični odnos v današnji družini in družbi, toda povej mi, ali o ljubezni ne pridiga brezčutna moška duša, jasni logiki koristi zaprisežen ekonomist, jasni poti v 'nebesa' posvečen samosebezavesten Narcis, ki se, nikoli poročen z nežno žensko dušo, sam nikoli ni bil dotaknil, prisluhnil in občutil 'preklete Eve', razen mogoče skrivaj, na hitro, ko je bil, 'ko bog ni gledal', grešnik grešil? Neporočeni moški, ki je bil preklel žensko in rojstvo otroka na našo 'nečisto' zemljo?

Nihče ni torej dovolj čist," mi zagotovi Anonimus, "da bi lahko vrgel kamen. Kajti tudi nedrogirani očitno nimajo 'prav', saj ne vedo o čem govorijo. Nikoli se niso bili dotaknili boga. Vendar, prekletstvo drog niso droge same, kajti droge le so, obstajajo, kot kladivo, katero lako uporabimo za gradnjo ali rušenje ali pa ga pustimo ležati na polici z orodjem.

Si se že kdaj vprašal, zakaj se dandanes vse več in več otrok drogira in kaj je tisto prekletstvo, ki otroke sili v preklete droge? Ali ni vzdušje egoistične, grebatorske, brezdušne potrošniške družbe tisto prekletstvo, ki odraščajoče otroke sili v 'pridne', ambiciozne, brezčutno-agresivne povzpetne pravnike in ekonomiste? A tiste še-neukročene, upirajoče se in zato razbolene otroke spreminja v odpadnike, v takoimenovane 'barabe', v 'izmečke družbe'. V sanjsko osamo bežeče dankije.

Kajti pogled, poleg alkohola in trave, še druge, vse bolj množično prisotne droge.

Poglej le npr. opij. Opij je bil nekoč na pot proti 'nebesom' poslal celotno civilizacijo, kajti sladkobni dim opija odpušča 'grd spomin', a 'lep spomin' tke v rajske sanje in ščasoma v

dejansko resničnost. Prav kot morfij, tako tudi opij, le da v milejši obliki, ubija bolečino telesa in duha. In prav tak 'pain-killer', kot morfin, je tudi heroin. Heroin trpečemu vzame fizično bolečino telesa in razboleli duši zamoti bolečino duha. Zaziban v sladki bluz, mora zafiksiran otrok, ko se vrne s potovanja v sanjsko deželo in 'prizemlji' spet nazaj iz domišljije v prezirljivo vzdusje odrasle grebatorske družbe, najprej sprejeti 'nazaj' bolečino-lakoto duše in nato še bolečino-prezir telesa. Prizemljenje v osamljeno mrtvilo brezobzirnega norenja starševskega sveta, otroku prav gotovo ni lahko.

Heroinu so zato podložni razboleni, nad dvoličnim odraslim svetom razočarani, sami sebe pomilujoči otroci, ki ne vedo, kaj bi s seboj počeli, ker, za razliko od 'normalnih', že 'normiranih', že 'odraslih otrok', pred seboj še nimajo jasnega cilja in še ne vedo za 'smisel' življenja. Niso še bili sprejeli bogastva, pomembnosti in moči za sveti cilj življenja, niti šola>diploma> služba> položaj> družina> penzija> smrt kot edino možno pot življenja, zato se temu uroku upirajo. Bežeč od krotitvenih metod starševske večno-odsotne brezsrčne družbe v lasten domišljijski svet, nočejo sprejeti butastih materialističnih vrednot odraslih za svoje vrednote, zato se zatekajo, prav kot so se bili nekoč zatekli starši, v lastno zablodo in s tem v izolacijo in neresnični svet. Bežeč pred bolečino osamljenosti, preobčutljivi na bolečino izdvojitve, večinoma zavrženi in prekleti od svojih 'dobromislečnih' staršev, padajo vse globlje in globlje v brezno bolečine nezadovoljstva in samoprekletstva. In bolj ko izgubljajo samopodobo, globlje so, več sanj in heroina potrebujejo, da jih samopomilovanje in samozaničevanje ne ubijeta.

A starši ne vidijo vzroka odtujitve in ne sočutijo trpljenja svojih otrok, ker ne sočutijo svojih otrok, kot ne opazijo lastne zmede in lastnih zasvojenosti, na katerih otrokov beg in bluz temelji. Presenečeni opazijo le posledico."

"Nenadoma svojega otroka," me otrpne grozljiva slepota krivične odrasle, pijane družbe, "kateremu so bili izračunali življenje in ga nenehno videli že kot 'doktorja', zagledajo kot 'đankija' in 'kriminalca', ki njih, spoštovane državljane, sramoti in škoduje njihovem ugledu. In namesto, da bi otroku vsaj tedaj prisluhnili..."

"Heroin," razlaga naprej Anonimus, "je droga od staršev prezrtih, neupoštevanih, zapuščenih, osamljenih in razbolenih, brezciljnih upornih otrok in je v nasprotju s kokainom.

Le poglej.

Liste koke so bili žvečili inkovski poštarji, raznašajoč kraljevi ukaz, kajti koka povečuje vztrajnost, saj jemlje lakoto želodca. Pozornost tekača zato ni bila ujetnica želodca in je ni motilo obdajajoče in vabeče sadje. S pogledom jasno uprtim v cilj je bil, popolnoma brezbrizen do okolja, tekač lahko potoval neverjetno hitro.

Kokain je zato droga tistih, ki točno vedo, kam so namenjeni in kaj hočejo."

"Zato je kokain droga brezčutnih biznismenov," me prešine. "Kokain jim nabrusi razum, zbistri pot in zjasni cilj, a napravi jih tudi brezčutne. Neobčutljive. Neobzirne. Pohojeno cvetje in pohojene ljudi kokainski jasnovidec ne vidi in ne sočuti bolečine, ki jo prizadeva, ko brezobzirno in po najkrajši poti hiti svojemu cilju naproti. A cilj je vedno plen... zadovoljstvo. Potešitev energetske luknje. Potešitev pomanjkanja pozornosti..."

"Vidiš lahko," nadaljuje Anonimus, "da so droge oziroma zdravila tista all?kemija, katera ima v celotni zgodbi zgodovine ogromen pomen, saj so bile razne droge bitju na njegovi razvojni poti pre-usmerile pozornost in včasih fascinirale in zvezale pozornost celotne civilizacije. Na njih temeljijo 'kulture' in človeku spreminjajo pozornost in vrednote še danes. Zato vsaka kultura oziroma tradicija svoje civilizacijske droge zapoveduje, a nasprotne prepoveduje.

Alkoholizirani zapad zato zatira in otrokom prepoveduje indijsko 'travo'.

A poglej si le, kako prepovedano radovedne mami. Kako majhnemu otroku vse, kar pred njim umikaš, postane neznansko zanimivo, saj otroku 'bežeča skrivnost' vztrajno privlači pozornost in vse ostale, dovoljene igrače, mu zaradi 'skrivnostne' postanejo nezanimive. Vleče ga raziskati 'skrivnost, ki ni zanj'. Prepovedano ga vabi in mu vleče pozornost, zaposluje zavest saj buri domišljijo in otroka sili v 'grešno' akcijo.

Ali si bil že kdaj opazil, kako se z grehom neprestano pretepa vernik? Kako s tehtnico bije boj požeruh? Kako se s prepovedanim alkoholom zaliva turist iz prohibirane Finske ali Danske, ki v alkoholizirani Evropi vidi rajski poligon za sproščeno pijančevanje? Kako se je v Ameriki v kriznih tridesetih letih gospodarske recesije in Al Caponeja, ko se je ameriška oblast zbala delovanja alkohola na človeka v krizi in alkohol prepovedala, alkohol razmnožil? Pred prohibicijo je pilo četrtno Američanov, po njej tri četrtnine..."

Spomnim se mame, kako jo je bilo strah višine in nam je zato vedno prepovedovala plezanje po drevesih, ko smo bili majhni. "Ali smo zato morali preplezati vsa drevesa?" me preseka utrinek. Slišim, kako so nas, malčke, strašili, da v temni noči grozi 'Bau-bau', da bi se zvečer ne potepali zunaj in nas ni bilo treba iskati naokrog. Odrasli smo, a nekateri verniki Bau-baua še vedno pobirajo le piškavo sadje in še danes jih je ponoči strah stopiti izven soja luči, zato, vse dokler jim tema grozi in jih iz teme grabi strah, nikoli ne bodo mogli zaznati čudovitosti zvezdnega neba.

"Le ukročenega otroka," mi potrdi moje opažanje Anonimus, **"prepoved zadrži v ogradi.** Strah ga bo že šelestenja kače in predsodka sam ne bo nikoli raziskal; vedno bo zbežal; in še na svoje otroke bo prenesel svoj strah oziroma predsodek, saj vsak urok vztraja, dokler radovednost ne zmaga in si 'zmaja' ali 'kače' od blizu ne ogledaš. Le v strah ubit otrok torej ne skoči čez plot, kajti prepovedano je radovednemu otroku vedno zapoved. In radovednost je vztrajnost, ki ne odneha, dokler ne razkrije skrivnosti: 'Kaj se skriva tam zadaj? Zakaj jaz ne smem?'

Ko otroku nič ne prepoveš, sploh ne ve kaj bi počel, saj mu pozornost ni ujeta v 'grešno'. Postane mu dolgčas in tedaj mogoče lahko najde 'svojo' igračko, najde svoj 'talent' in radovednost odprta v še neznano ...

Če je v slovenskem sodstvu ali parlamentu kdo vsaj razumen, če že ni pravičnih, bo dekriminaliziral vse droge," mi spelje pozornost Anonimus iz dejstev v dogajanje. "in kriminal otrok bo s tem ukinjen. Zakaj? Pogledaj le, kako danes odrasli vzbujajo v otrocih s prepovedmi zanimanje za 'greh' in jim taisti 'greh' potem po najvišji možni ceni prodajajo. Ali jih s tem ne ženejo v potrebo po 'ogromno' denarja in s tem v kraje in prostitucijo in rop?"

A pogledaj Nizozemsko. Nizozemski otroci, katerim so bili modri starši dekriminalizirali travo, v celi Evropi najmanj kadijo, kajti skušnjava, ki jo vsaka prepovedana droga buri, vsaka prepoved prinaša, je bila otrokom zmanjšana in ni jim treba krasti za cenjeno.

Dekriminalizacija vzpostavi pravičen odnos.

Koliko ljudi krade, da si lahko privošči 'dekriminaliziran' šnops oziroma jabolka in koliko stane grozdje za vino? Po koliko je vino na trgu? Kot trto ali jabolka ima vsakdo pravico saditi tudi konopljo in streči svoji 'zadetosti'. Potem 'trava' postane trava. Črni trg zamre, kajti pohlepni trgovci služijo le z grehom. A greha ni več. Niti kraj in ropov iz potreb po 'nakupih odklopa'....

"Bog ve," me zsrbi radovednost, "ali 'normalni' alkoholiki in ubogljivo-ošabni verniki res ne opazijo svojega početja, svojih krivičnih obsodb in brezsrčnih dejanj? Ali so vsevedi v vladah res tako vasezarti, da še nikoli niso bili opazili, kako prohibicija oziroma prepoved na otroka dejansko deluje? Ali niso bili opazili, da so zaplenjene Mladine ljudje prebrali največ? Ali

res ne štekajo, ali pa so tako pokvarjeni, da s prohibicijo zavestno mamijo radovedne otroke v droge?"

"Dejanja ljudi," me reši, že ničkolikič, iz odnašajoče reke obupa, Anonimusov glas, **"večinoma ne vodi ne srce in ne razum. Njihova akcija izhaja iz rezervoarja strahu, želje, bolečine, sovraštva, zavisti, jeze, pohlepa. Ali domišljavosti. Ali pripadnosti. In tisti, ki si želijo, so kupljivi. Prestrašeni so vodljivi, saj jih vsaka močna osebnost lahko zapelje v namišljeno varnost sanjskega raja. Tisti, ki jih boli, iščejo sorodno dušo, katera bi jih razumela in jim dala občutek, da v bolečini niso osamljeni. In tisti, ki si domišljajo, da obvladajo, so domišljavi in zato slepi. Jezni razbijejo vse okoljno, a pohlepni uniči, kar mu na poti do cilja stoji napoti."**

"Kaj misliš," se zasanjam, *"kaj bi se zgodilo, ko bi 'čas pričakovanja' in 'čas bojazni' le za trenutek prenehala tiktakati? Če prihodnost-ozroma-preteklost obmolkneti in vzdušje pohlepa in vzdušje sovraštva, ki vse hitreje rolata dogajanje in Zemljo, iz prisotnega vzdušja človeške družbe za trenutek izgineta?"*

Kaj rečeš, koliko ljudi bi obstalo vkopanih sredi giba brez 'smisla' življenja, ko bi v njih umrl strah, ki jih podi po svetu in se razblinila 'odrešujoča' želja, ki jih vleče za nos? Kaj bi se zgodilo, ko bi ljudje odpustili sovraštvo, to še-neodpuščeno bolečino, ki iz brezna minulega neprestano terja ponovitev bolečine in ponovno oživlja krutost? Ali bi jim ne bila umrla 'volja, ki jih po svetu goni', saj bi nenadoma ne-vedeli, kaj naj počno in kdo sploh so? Ker bi izgubili svojo identiteto? Svoj 'ego'?"

*A vsaj za trenutek bi, zaslepljeni z nenehnim doseganjem kakega cilja in zato vedno 'brez časa' in zato nepozorni tudi do najbližjih, 'dobili čas' vpogledati v prisotno dogajanje in si ogledati dogajanje sedanosti, ki je po vsem svetu vojna za ukaz in pomembnost, vojna za 'sužnja'. Vedno zaposleni s prihodnostjo bi, vsaj za trenutek, dobili priliko **videti sebe-in-druge otroke sveta v zrcalu medsebojnih odnosov.** Imeli bi čas spregledati svojo zmedo in vse opore?bergle, ki jih delajo kripeljne. Telesne in duhovne.*

Ali bi potem ne odvrgli zablod, ki jim jemljejo svobodo, vid in možnost ljubeznive obzirnosti?" Prešine me: *"Ali bi se ne zaustavila tudi Zemlja, danes prehajajoča v spin in tik pred tem, da jo odnese iz krožnice? Ob strahovitem naraščanju želja in potreb, ki pospešujejo čas, le poglej, kako jo že trese.*

Povsod po svetu je vse-več potresov in toče in požarov in poplav, vseh sort naravnih katastrof. Neprestano in vse močnejše mati Gea opominja objestnega odraslega k skromnosti. Obzirnosti. Nežnosti. Sočuthu harmoniji. Kajti večji so strah, želja, pohlep in sovraštvo, hitreje se vrti zemlja, hitreje ljudem teče čas in vse manj imajo imbiciozni ambiciozneži časa za otroke in resničnost. In za spoznanje svoje slepote. Svojega narcizma in svoje agresije.

A agresija človeštvu spet raste...

Vsak v svojem 'balonu', v vse večjem pričakovanju, pospešujemo čas in s tem povečujemo hitrost vrtenja... in v strahu čakamo konec časa. Bo? Ne bo?

A če bi odpustili svoje zablode..."

"Ne bluzi!" mi sanje ugasne Anonimus in mi ne pusti zbežati v pogojni svet, v domišljijo in domišljavost predvidevanja. **"Z odpuščanjem sovražeči človek izgublja identiteto, saj je sovraštvo tisti 'jaz', ki mu izbira pot in mu zapolnjuje čas, ko hiti proti trenutku izpolnitve maščevanja. Zato je tako težko odpustiti sovraštva, saj je brez te 'pripadnosti' človek ogrožen. Ko odpusti, izgubi smisel bivanja. Logika maščevanja mu je zapolnjevala vso pozornost. Prenehanje sovraštva mu vzame 'pomembnost' in 'samozavest' in cilj. Nenadoma ne ve več, kdo je. Ne vidi poti dalje in se čuti izgubljenega. Zato zamerljiv človek ne mara odpuščati, saj mu je zamera postala center ega,"** me Anonimus pretrese v odkritje, zakaj sovraštvo v človekovi

zavesti vztraja in vztraja in tako počasi izumira “A tudi uresničenje maščevanja,” me potegne Anonimus v alternativo, “maščevalca ravno tako pusti praznega. Brez poti. Brez identitete. Nesrečnega. Osamljenega. ‘Mrtvega’.

Pogledala sva le eno izmed čustev, ki prerpetuirajo vojno in kradejo ljudem razsodnost, modrost in ljubezen. Vidiš lahko torej sam, da ste ljudje le orodje različnih energij, čustev, ki že tisočletja pletejo zavest človeštva, gradijo vzdušje družbe, vztrajajo kot ‘morala skupnosti’ in se dedujejo skozi starševski odnos, odnos do sebe, odnos do otroka in obdajajočega sveta.

Vsaka teh čustev oziroma energij ima svojo ‘voljo’, ki usmerja pozornost človeka in ‘lutki’ narekuje dejanja. In vsakdo razdaja okolju svoje vzdušje, vsakdo daje okolju lahko le, kar je v njem. Nihče ne more dati ničesar, kar nima. Sovražeci ne more razdajati ljubezni, plodi v okolici lahko le grozo, paniko, jezo in žalost, a svobodno bitje razdaja okolju vzdušje nenemira in zaupanja.

Razočarani sanjači širijo žalost ali jezo. Jezo lahko vsak opazuje, kako ‘skače’ s človeka na človeka. Ali še nisi bil opazil, kako jezni zjezijo še druge? Kako humor razelektri ozračje? Kako veseljak razplamti iskrico veselja v okoljnih ljudeh? Ali še nisi bil opazil, kako zavistna povzpetnost, ki izhaja iz panične lakote osamljenosti in iz prezira okolja, povzroča v grabežljivcu popolno neusmiljenost, botruje umiranju otrok in je pogonska sila za neprestano ustvarjanje ‘boljšega’ orožja, ustvarjanje večjih zalog, večjega ego-izma, -izmov, vojn.

Poglej le v dogajanje Slovenije in opazuj, kako zmedene avtoritete zmedejo vso družbo, kako lakomni povzpetniki plodijo revščino, bolečino, strah in jezo in zavist, ki ukrade.

A vsakdo lahko ‘zaustavi svet’,” me prebudi Anonimus v upanje, “**ko le-tistega, kar iz okolice leti nanj, ne-prenaša naprej, ko torej jez in sovraštev in pohlepa in predsodkov ne-vrača nazaj v okolje.** Ko ‘ne vrne udarca’ in ne postane tat, če so ga zavistni ukradli, in ne-ubije, čeprav si brezsrčni mačoti lastijo pravico, da ubijejo; temveč še kar naprej razdaja sebe nesebično. In se ne gre več sužnja, pa čeprav živi med narcisi, ki se prevzetni nosijo kot kralji in ne igra več vloge vzvišenega odRAslega sla od boga Raa. Od boga Sonca poslanega ‘božjega poslanca’. FaRaaona. Prenašalca ‘svetih resnic’. Ukazov. Prepovedi. Zapovedi.

Ko odRaasel opazi in razkrije svojo slepoto in spregleda v lepoto obdrvečega okolja, iz prej zatrte zadržanosti ugajaške, povzpetniške duše, spet zacveti radoživ, iskrov otrok, obziren, pozoren, radoveden in iskren do okolja. Pogojen, preračunljiv razum izgubi moč nad usodo človeka in srce lahko zaživi. ‘Če nisi moj suženj, si preklet.’, takoimenovana ‘pogojena ljubezen’, ki ni ljubezen temveč posestništvo in ljubosumje, izgubi svoj smisel.

Takrat ‘adult-and-adultery’, odraslost-in-pokvarjenost izmre in otrok se lahko rodi v vzdušje, ko slehernik nudi slehernemu svoje najboljše in živi žive v raju. Ko so vse celice v telesu v soskladju in telo v soskladju s preostalimi telesi, ko si Ego ena...”

“A v našem pohlepem svetu,” me primerjava vrže iz prislunjenja in spet zanese v obtoževanje vzorca našega bivanja, ki ga lahko mirno opišemo kot pehanja za srečo, “revez dobi drobtinice in poštenjak nož v hrbet. A vsak ‘dober državljan’ in ‘dober državnik’, sebe celo ponosno imenujoč ‘kristjan’, brezgrešno sebi voli pogačo in bedro, a kosti in drobtine vrže psom pod mizo, in celo uživa v njihovi borbi za kost...”

“**Brez kosti se psi ne kregajo,**” me ustavi Anonimus, “**in kadar se psi kregajo za kost, ne vidijo, kaj dela gospodar, ali ne? Ali ni to celotna skrivnost magije oziroma vašega načina življenja? Družbenega dogajanja? Tvojega življenja? Ali ni obljuba jutrišnje sreče in pričakovanje raja tista ‘kost’, ki jo gloda vse človeštvo?**”

Pravljica o jutrišnji sreči in samopašni mačizem butata milijone in milijone spoštljivcev zmage, kot vihar, ob čer resnice in prisotne otroke sveta spreminja v okostenele odrasle in v okostnjake, brezobzirne borce za 'kost'.

Zato ti, če smem, svetujem: Čeprav neumni vojak Goljat, slepi intelektualec David in lažnivi trgovec Odisay kričijo: 'NE besa' in skačejo v karmično brezno trpljenja, ko še kar naprej zatirajo brate in vse-okoljno, tebi, otroku, ni treba slepo slediti slepim. Ne špegelj se po drugih. Ne obešaj se na avtoritete; to delajo le spoštljivci. Tekmovalci. Sledijo vzornike in jih želijo prehiteti. Toda tam, kjer ni zgornjih in spodnjih, kjer ni prvih in ne zadnjih, tudi ni prehitevanja. In ni borbe. Ne bojnega polja. Ne kosti.

Zato le pozorno opazuj, kaj leti nate iz prisotnega, a tudi kaj oddajaš v obdajajoče okolje sam. Kajti pomembno je le-to, kar daješ-in-širiš ti sam. Kajti isto boš tudi žel.

Si se že kdaj vprašal, kateri energetski rezervoar polniš, da se zlije nazaj nate in tvoje otroke? Rezervoar ljubezni ali vojne?

In ali vidiš, kaj sebi in svojim otrokom sadiš v verjetno prihodnost? Semena strahu? Semena pohlepa? Semena sovraštva? Ali pa seješ semena zaupanja? Ne-nemir in neujetost skromnega? Semena smrti ali semena življenja?

Ali si zavesten svojega vpliva na obdajajoče?

Opazuj svoj odnos do obdajajočega in vzdušje, ki ga plodiš v okolje in ugotovi, ali tvoja roka boža ali tepe, ukazuje, žuga, krade ali pa je delovna in radodarna? Ali si vzvišen tepec? Ponižen služabnik? Hodiš po kraljevski poti zakona-IN-pravice? Po suženjski poti strahu-in-dolžnosti? Po 'kaplarski' poti dvoličnosti in prevare? Ali po poti srca?

*Ali zahtevaš spoštljivost? Ponižnost? Ali deluješ kot otročji odrasel oziroma velik otročaj, ki cepeta in razbija, če igračke ne ubogajo? Ali pa si srčen, pokončen, vsemu-enakovreden 'Nevečnemanj', ki se nikomur ne klanja, a tudi nikogar ne gleda navzdol? Ako sebe dojemaš kot "Zakon" in zase domišljavo zahtevaš pravico kralja, medtem ko od preostalih, tebi manjvrednih, zahtevaš dolžnost in jih ponižujeh v sužnja? Potem nosiš v sebi greh ošabnosti in sebe podpiši **Slawenec**.*

*Si spoštljiv dvoličnež, vzvišenoponižen, odvisno od prilike? **Slowenec**?*

*Ali pa si **Slovenec**? Obziren otrok matere narave?*

Kaj je torej v tebi, ki se kličeš: Slovenec in govoriš: 'moja Slovenija'?

Kako pišeš I...ME svojega raja, S....nije?" se stiša v nerazpoznavno Anonimusov glas.

law....low....love zvenijo v meni in mi zastavljajo vprašanje: Sem res zakon? Sem res suženj? Ali pa sem etično, nepogojeno, do vseh uvidevno in razumevajoče bitje?

Nenadoma me je nekaj zmotilo.

Nedeljsko umirjeno jutranjo tihoto lenobnega avtobusnega bifeja je zapolnila prisotnost nekakšne napetosti. V nos mi je udaril alkohol.

Obrnil sem glavo.

"Kaj pišeš? Vohuniš in ovajaš?"

Iz kotička ust viseča cigareta me je skoraj spekla v brado, ko se je nagnil naprej, še bolj nad moj obraz in preiskujoče zapičil svoj neomajni kleščasti pogled nekam v ozadje mojih oči.

"Jaz sem gledal v zvezek, vohuni so tisti, ki drugim gledajo čez ramo," sem mu vrnil 'milo za žajfo'. "Kdo pa si?"

“JAZ,” je objestno izprsil svoja ozka prsa, “sem predstavnik najvišje inteligence na tem svetu.”

Prav gotovo bi se bil tudi potrkal po svoji zibajoči prevzetnosti, a obe roki je imel zaposleni. Drhteča desnica mu je oklepala polpraznega takratkega, levica pa je čez rob skodelice pluškala črno kavo.

Šlo mi je na smeh ob pogledu na njegovo pojavo; a nenadoma sem ‘jo’ začutil. Njegovo skrito bolečino. **Bolečino prezrtega otroka, ki v povzdigovanju sebe, neprestano tako sebe kot druge prepričuje v svojo vrednost in od drugih išče potrditev svojega namišljenega Ega.** Prepričeval je sebe; ni govoril meni. Njegove oči so gledale nekam globoko skozme... kot da mene sploh ni.

Zasmilil se mi je.

Zaznal sem, kako globoko v meni brska in napeto išče posmeh, omalovaževanje, kakršnokoli zavračanje pomembnosti njegove ‘osebnosti’. Ves napet je bil komaj čakal, da ga z odporom odbijem, s prezirom ranim njegovo namišljeno veličino in bo njegova bolečina dobila krila oziroma opravičilo, da eksplodira v jezo, skoči v napad, kajti očitno je njegova prizadetost iskala dvoboj, prepir, pretep. Da svoje razočaranje nad tem krivičnim svetom, svojo ‘sveto jezo’ znese nad komerkoli, nad prvim tujcem in bi njegovo bolečino so-čutil še kdo. Tudi stepel bi se, le da bi bolečini dal prosto pot. Da bi pokazal, kaj je v njegovih hlačah.

“Jaz pa ne,” sva oba zaslišala odmev moje duše na njegovo prevzetno trditev.

Bil je šokiran. Vržen iz običajnega scenarija.

Nepripravljen je bil ‘obvisel v zraku’. Brez običajne opore.

Namesto njega, kot običajno vsi, je bil ta tujec ponižal sebe in nenadoma ni vedel ne ‘kaj’ ne ‘kam’. Opazil sem usih njegove napadalnosti, zakaj ostrina njegovega pogleda se je bila sesula v začudeno zmedenost. Nekaj mu ni šlo v glavo.

Pogled se mu je prvič zostril na mojo daljavo in imel sem občutek, da me je bil, dejansko, prvikrat res pogledal. Obstal je...za hip...se zazibal, nato pa je nenadoma privrelo iz njega, kot bi bil odprl šampanjec: “Poglej samo, kaj vse obvladamo. Gradimo rakete. Sprehajamo se po Luni, skoraj že po Marsu. Smo genetski inženirji na pragu učlovečenja robota. Obvladamo...” je pričel z naštevanjem dosežkov znanosti zagovarjati vzrok svoje supermenske trditve.

Moja nemoč je bila očitno poizkus fizičnega obračuna omilila v besedni napad, v prepričevanje. Zdelo se mi je, kot bi me, ‘ubogega revčka’, nenadoma hotel pobrati iz blata in dvigniti na svoje vzvišeno stališče, a neka misel ga je bila ustavila. Obmolknil je z zmedenim, nevednim pogledom.

“Zakaj se pa podcenjuješ?” se je nerazumevanje izkristaliziralo v vprašanje. “Saj si tudi ti del te iste inteligence...” Obmolknil je v vzdušju dvoma.

“Ustavil se je bil,” sem se oddahnil.

Iz njega je namesto trditve (!) zavel vprašaj (?) in pričakovanje odgovora. Zmedena radovednost je bila v obzidju njegovih trditev izvrtala luknjico. Zanimanje je ustvarilo nevednost, ki vleče vase. Praznino, ki srka...

“Saj se ne podcenjujem,” sem jo zapolnil s pojasnilom. “Ne ponižujem se, kot imaš ti mogoče občutek. Le precenjujem ne našega znanja in ne povečujem človeškega razuma.”

Debelo me je gledal, kot bi skozi svoje oči gledal norca.

“A ne morem verjeti, da ti, inteligenten kot si,” sem ga, na hitro, s pohvalo, matiral, “res verjameš v iluzijo, da se je dandanašnji človek prebil že do dokončnih spoznanj. Da ve vse.”

Bil je zmeden. Beseda ‘vse’ je bila nenadoma postala težka. Buljil je vame.

Utihnil sem za dolg trenutek, da iz 'luknjice' zraste 'luknja', nato pa ga vprašal: "*Si res prepričan, da smo postali vsevedni supermeni? Nadljudje? Da smo bogovi in da obvladamo svoje umiranje, ki mu pravimo življenje? In ali si res tako trdno prepričan, da ni nič več novega, ničesar še nespoznanega in zato ne-prepoznavnega tam zunaj,*" sem z roko zajel in obkrožil vesolje, "*oziroma tu znotraj?*" se mi je roka ustavila na srcu.

Namerno sem spet zastal, mu fiksiral oči in pustil vprašanju, da odpre vrata...

Umaknil je pogled.

Zazrl se je v svoje tresočne roke.

Začutil sem njegovo nelagodje. Bil je brez opore, s katere bi lahko udaril, zato je bil čas, da ga vržem ven iz njegove blodnje: "*Ali taista Hitlerjeva zabloda o nadčloveku ni bila, v nekem prikladnem trenutku zgodovine, izdvojila v vzdušje izjemnosti celoten nemški narod in ustvarila agresivni 'ego'², militantni 'nemški duh', ki je bil, nadut in krut, zaničeval bolečino in slavil le zmago? Podcenil vse nearijce? 'NEčiste' ponižal v manjvredne ter zatiral vse samosvoje? Ali ni ta zabloda povzročila drugo svetovno morijo? In ali ni bila ista objestnost nekoč samopovzdignila Žide v 'božji narod' in jih zaprla v krog vzvišenih med prekletimi, v zaprt krog pripadništva, ki je križalo vse nepripadnike, vse ne-kimavce, celo svojega odrešenika Jezusa?"*

Bil je popolnoma zmeden.

Zagledal se je bil. In prepoznal 'zmoto', ki jo je bil klical: "JAZ".

Lastna slepota ga je vrgla ven iz prisluhljenja.

Resnost vprašanja in njegova resnica sta v njem spregovorili istočasno in v njem je nastal dvom. Prepirl med srcem in prevzetnostjo. Dve 'resnici' sta se med seboj stepli. Začutil sem, kako se njegov povelečevani ego, njegov razum, podprt z človekovimi dosežki, nase tako zelo preponosen, ranjen zvija v krču bolečine. A ni mogel kar priznati svojega napuha in samoprevare in stopiti ven iz svoje blodnje; sestopiti s položaja boga.

A nekaj v njem se je premaknilo. Trznil je.

Opazil sem, kako se iz čiste zbežanosti pričenjajo kaditi nevihtni oblaki.

"Primerjava je bila prehuda," sem pomislil. "Hitler ga je bil vrgel s tira."

Na hitro sem moral pomiriti ali zamotiti njegov rastoči, v jezo dvigajoči se, prizadeti 'ego3p', kajti resničnost povedanega je očitno izgubljala bitko z njegovim užaljenim ponosom.

Pohiteti sem moral.

"Si bil že kdaj koga čakal na železniški postaji ali na letališču, kjer mrgoli vse polno neznanih obrazov?" sem ga, na brzino, poskusil prestaviti iz razburjene glave v razburkano gužvo množice. "Tako si bil prepoznal poznan obraz, ali ne?" sem hitel naprej.

Prijelo je.

Spet se je zmedel. Ni vedel, kam merim. Spet se je umiril; in prisluhnil.

Nevarnost prepira je spet minila. Oddahnil sem se in nadaljeval: "*Spomni se. Med tisočeriimi neopaznimi, se ti je bila pozornost kar prilepila na znan, iskan obraz. In brezlična gneča obdajajočih tujcev na letališču? Nisi jih bil niti opazil, ali ne? Množico si mogoče zaznal le bežno, kot moteči faktor, saj te je bila le begala pri iskanju pričakovanega? Ali ni res? Kajti iskal si bil poznano.*"

Debelo me je gledal in padla spodnja čeljust mi je govorila, da ne dojemam čisto dobro, kaj govorim.

"Razmisli zdaj!" sem hitro nadaljeval, dokler je v šoku njegova glava molčala. "*Ali ne deluje spomin vedno tako izbirno in prepozna vedno le že od prej poznano? Le samega sebe? In ga neznano oziroma še-neprepoznavno le bega?"*

Njegov zmedeni obraz je bil očiten dokaz, da ni navajen na vprašalno obliko pogovora, zato sem moral obrniti smer pogovora v trditev: "Spomin je 'Nekoč je bilo'. Zgodba o minulem. Če ga dobro pogledaš, lahko vidiš, da je le vtis, odtis, 'slika', nastala nekoč v preteklosti, ki jo neprestano nosimo s seboj. A ker prepozna le prepoznavno, spomin nikoli ne more prepoznati prisotnega. Novega. Spomin je mrtvak, iz groba opazujoč trenutno dogajanje. Vedno gleda stare slike in na sliki vedno najprej najde mamo in ata.

In sedaj poglej.

To nekdanjo sliko, statično predstavo, prinašamo v prisotni trenutek življenja s seboj iz preteklosti. Skozi njo gledamo v svet in zato slišimo-in-prepoznavamo le izkrivljen odmev bivše resničnosti, čeprav si domišljamo, da vidimo sedanjost."

V njegovih zmedenih očeh sem videl, da ni več vedel, kam naj me vtakne. A resničnost povedanega ga je ujela in nemo je buljil skozi me.

"Sredi nepoznanega, drobcen trenutek pred spominom, živi človekovo telo, saj te strela ni bila zadela, če slišiš grom, ali ne?" sem naložil na ogenjček. *"Karkoli izveš, je torej že bilo resnično. Povedana resnica je le odmev resničnosti, eho, ki pa ga človek jemlje resno in ga prepoznava kot sedanjost."*

Vsaj meni se tako zdi," sem popustljivo dodal. In poskusil še enkrat: *"Spomin, ki se tihotapi v prisotno, ne more zaznati, občutiti in sočutiti prisotnega, kajti umrlo ne more prepoznati večnosti; zato spomin o novem, o zdajšnjem še nič ne ve in je v prisotnem trenutku in okolju vedno delno slep, saj prepoznava le 'sebe', neživo sliko v zmedi živeče sedanjosti."*

Strmel je vame kot zaklan teliček; in moral sem se vrniti na njegov teren, ga spet najti: *"A resnično je tudi, kar si bil opazil. Veliko koristnih podatkov in vzorcev oziroma zakonov sta človeško oko in sposobnost povezovanja in razčlenjevanja že iztrgala okolju tokom zgodovine. In vsa ta spoznanja je bil človek zložil v zakladnico znanja, v enciklopedijo, v Spomin, tako da je naša sposobnost prepoznavanja okolja, razlage dogajanja, predvidevanja in nadzora dogodkov res že prav osupljiva. Ravno zato je večina ljudi tudi tako očarana s svojim znanjem in prevzeta s svojim urejenim, vzornim vzorčnim razmišljanjem, s svojo logiko. S spominom. Pametjo. Le poglej, kako so nekateri ta-pametni stanovi vzvišeni zaradi zbranega znanja, s katerim se poistovečajo. Poglej le politike, učitelje, fajmoštre, dohtarje, pravnike. Poglej, kako drago prodajajo svoj podpis. Prevzetno zviška gleda na neuke delavce in 'neumne' kmete."*

Intelektualec, poln starih trditev-in-zakonov, poln enciklopedičnega znanja, se je zaljubil v svojo glavo, v spomin, a ravno ta prevzetost z logiko že znanega je, če vprašaš mene, naredila kravatarja omejenega. Slepega. Prevzetnega. Misli, da obdajajočemu lahko vlada. Da obvlada. Zapomnil si je podatek več, a ni zavesten dejstva, da je znanje le omejen, podatkovni, nečustveni del spomina. Predal s koristnim orodjem, ki nam šepeta, kje mislimo, da smo in kaj je okoli nas mogoče.

Poglej v dojetje odraslega, razumskega, 'pametnega človeka', ki se otrokom postavlja za avtoriteto, za učitelja, sodnika in rabla. Znanje mu daje nadmoč oziroma avtoriteto nad tistimi, ki njegovega znanja nimajo, zato je poln dreka.

Občudujoč svoje znanje, svojo logiko in uspele dosežke v preteklosti, se je razumar poistovetil z naučenim opisom sveta, pričel častiti svoje logično razmišljanje, se poistovetil še z logiko in zato 'sebe', kot kliče svoj previdni razum, doživlja kot večvrednega. O sebi ima mnenje, da je pameten, sposoben vladar sveta, dober komandant okolju. Super-men. Čuti se vzvišenega, izdvojenega in nadmočnega nad nevednim okoljem, povzdignjenega v gospodarja nad neumno naravo. In nad ne-razumnimi otroci. Kajti, poistoveten s svojim omejenim znanjem in nepopolno

logiko, razumar razum jemlje kot dokončen. Absoluten. Zato se ima za nezmotljivega. Ima se za Boga.

Sebe jemlje resno, ker je bil sprejel pripadništvo in dolžnost uboganja, saj vedno ve: 'Če ne bom priden, bom tepen', a nedolžnega otroka ne jemlje resno. V korist še ne-pogojena bitja odrasel ne upošteva. Ker otrok še nima koristnih podatkov in nima diplom in še ni pogojen v logiko spoštljivca, saj še ni bil sprejel 'moraš/ne smeš' določene družbe za sveto obnašanje in mu 'če boš priden, boš nagrajen, če boš poreden, boš tepen' še ni regulator vedenja, otroka odrasli svet podcenjuje.

Vidiš!

Ta blodnja je največja samoprevara človeka v celotni zgodovini življenja, kajti če res dobro razmisliš, se ima civiliziran človek 'za več' od živali le zaradi svojega znanja o uporabnosti orodja, zato, ker je bil ujel ogenj, iznašel obrestnoobrestni račun za izračun davkov na dodano vrednost in ker zna lagati v oči ter zgraditi orožje za masovno morijo. **Ker zna pisati in brati in svinjo je, ne z rokami, temveč z vilico in nožem, ker si zna zavezati kravato, vzvišeni Narcis sebe seveda vidi kot dobro-in-kulturno bitje, toda krutosti dejanj svojega pohlepa ne vidi več.** Noče opaziti. Vsaj ne kot nenormalno. Za neusmiljeno pobijanje, za svoje kraje in laganje za zlato in čast vedno najde koristno opravičilo. Ščit. 'V imenu...'

Zato bolečine, ki jo njegova domišljavost plodi, ne sočuti. Saj so ga bili naučili, da je življenje borba za vrh in da v življenju brez žrtvovanja pač ne gre. Zato je bil žrtve in žrtvovanje sprejel kot nujno zlo in se 'umiranja srca' navadil. Zato zdaj normalno, brez vsake slabe vesti, brez greha krade in mori ljubezen, a za vsako žrtev najde opravičilo, češ: 'Saj je cel svet ambiciozen. Saj vsi kradejo. Saj vsi....''

Pomolčal sem. "In najbogatejše vsi ugajači častijo, ali ne? Vsi bi bili..."

Bilo je, kot bi ga ne bilo. Utonil je v povedano.

Tiktakanje ure nad šankom je postajalo bučno.

Nenadoma je, kot bi se zbudil, dvignil oči in iz njih se je zazrcalila treznost. Nasmehnil sem se mu: "Meni se današnji človek vidi kot zaljubljenec, ki fascinirano bulji v znano podobo v ogledalu. Omejen v spomin ni zavesten svoje omejenosti, zato Narcisek vztrajno vidi in občuduje le samega sebe. Ne opazi, kako časti svojo slepoto, ker ne vidi ven iz svoje zaljubljenosti, saj je niti ne opazi, svoje slepe začaranosti. **Zato tudi ne opazi, da je v svojih dejanjih postal bolj primitivno, bolj brezobzirno, bolj objestno, krutejše bitje od vseh mesojedih živali, od vseh preostalih lovcev, ki sicer ubijajo za preživetje želodca, a niso niti požrešni niti ne uživajo v krutem poniževanju osovražnih, v maščevanju, mučenju, križanju, natikanju na kol...**"

Strinjal se je sicer s teorijo, to mu je pisalo na nosu, toda sebe kar ni mogel vtakniti med 'slepce' in 'požrešneže' in 'neOBčutljive'. Začutil sem spet njegov upor, odpor proti resnici povedanega. Moral sem mu pomagati.

"Tako pač delujemo," sem ga potolažil in hitro prešel na njegov teren: "Si že bil kdaj zaljubljen?"

Videl sem, da ve, o čem govorim, zato sem nadaljeval: "Potem veš. **V stanju zaljubljenosti se ti, razen ljubljenega, vse preostalo zdi brezvezno, mrtvo.** In vse dokler si zaljubljen v delček, si slep in brezbrizen do vsega preostalega, ali ne? Spregledaš šele, ko opaziš svojo neobzirnost, postaneš zavesten svoje slepote in te ujetost v posledično krutost do preostalega zmoti. Šele tedaj tvoje srce omeči do tedaj prezrti del sveta, ki, prebujen v odčaranje, spet oživi v obzirno upoštevanje. Seveda le-zate."

Čudno me je pogledal, zato sem mu takoj preusmeril pozornost v okolico: "A poglej okoli sebe. Opaziš lahko, kako nas obkrožajo sami zaljubljenici, ki so celo ponosni na svojo slepoto, ki

jo kličejo 'Jaz'. Slehernik te družbe je obkoljen s pripadniki in navijači. In vsi navijači navijajo, vsak le za svoje, vsi tulijo: 'Mi smo frajerji in vi ste bebcí. Mi smo gospodarji in vi ste gnoj. Mi vemo resnico in vi ste heretiki.' Kam to pripelje, ti kažejo pretepi na nogometnih stadionih. Navijači iz objestnosti, kar 'za šalo' pričenjajo vojno. Poglej sovražnost strankarskih navijačev. Sovražnost zavednih narod-njakov ali vernikov katerekoli vere. Poglej sovraštvo vseh zavedenih v zavednost in vse posledice te zavedenosti v navijača. Vse vojne so posledica navijaštva.

In sedaj se vprašajva, ali so navijači kdaj nepristranski? Pravični?

Sam lahko opazuješ, kako izdvojenost pripadništva in vzvišenost navijaštva povzročata neusmiljenost in kako vsaka narcisoidna grupa povzroča teror nad nasprotnimi navijači.

Dal sem mu nekaj trenutkov za razmislek, nato pa dodal: "Vsakdo lahko opazi kaj navijaštvo, pripadnost, sovraštvo počno, a kaj, ko so ljudje tako radi slepi, zaljubljeni v lastno omejenost, vzvišeni v zablodi domišljavosti, ali ne? Kajti slepota jim daje kruto moč bojevnikov. In ker se slepota deduje skupaj s samovšečnostjo tradicije, zgodovina ponavlja svoje kosovske bitke in vojna živi, kolo smrt/življenje se vrti."

Ni bil pripravljen.

Bil je 'paf', ko sem omenil smrt, kar onemel je v stanje prisluhnjena, slišanja. Moral sem pohiteti. Bil je pripravljen.

"Ali te je strah smrti? Strah konca časa? Konca misli?" sem mu pokazal vzrok njegove okamenelosti. "Ljudje bežijo od smrti v življenje, toda umiranje starega, 'trdega', odpuščanje statičnih zblod je del oživljanja celovitega življenja stvarstva.

Toda skrivnost odmiranja oziroma odpuščanja, 'smrt', ni edini izzivalec slepega človeka. Stara tolteška modrost, ki jo don Juan razkrije učencu Carlosu, pravi, da ima vsak človek na poti umiranja v svobodo štiri 'izzivalce', ki so mu hkrati sovražniki-in-prijatelji, saj je pot skozi četvorna nepremagljiva vrata edina pot v svobodo. Ti izzivalci so: strah, jasnost, moč in smrt."

Izraz njegovega obraza mi je govoril, da o Castanedi in don Juanu nima pojma, a to ni bilo pomembno. Pomembno je bilo le, da sem v njegovi glavi jaz in ne njegova jeza. Kajti pod zmedo je bil še vedno skrit jezen človek, zato je bilo pomembno le, da je v njegovi glavi vakum, ki srka in ga drži v negotovosti in v ne-akciji. Pohitel sem dalje: "In če razmisliš to ugotovitev in opazuješ ljudi okoli sebe in 'sebe'.

Mnogi, velika večina ljudi je res negotovih in zato neboljjenih in nemočnih. Niso vodniki lastnega življenja in strah jih je. Nimajo samozaupanja in zato, nesamostojni, živijo v večni bojazni ter prestrašeni iščejo zaščito moči, kajti prestrašeni vedno iščejo varno oporo močnega prijatelja in učitelja ali voditelja ali odrešenika, da jim vzbuja zaupanje in daje občutek varnosti.

Nekateri posamezniki pa so bili, s pomočjo fizične moči, denarja ali znanja, 'premagali' prvega sovražnika, strah. 'Ko strah umre, se svet zbistri'; in ta navidezna popolna jasnost razgleda, daje neprestrašenemu vidcu samozavest za samosvojost in pokončnost, a tudi nadmoč nad nemočnimi, nesamozavestnimi prestrašenci. Toda v trenutku, ko so bili jasno-vidci postali v svojih očeh pomembnejši od 'neukih ovc' in so samovšečno izkoristili moč jasnosti v osebno-svoje povzdignjenje in izkoristili nemoč soljudi v lastno korist, so postali izkoriščevalci, sužnji lastne jasnosti in neustrašne moči. Postali so vzvišeni vrači, krojači suženjske karme, kajti ujel jih je bil in jim ukazuje tretji sovražnik - moč.

Padli so med avtoritete. Med zatiralce življenja.

Poglej.

Če sprejemem npr. Križaja za ideal in bi rad smučal kot on, bom posnemal in ponavljal tudi njegove napake, ne da bi jih prepoznaval kot napake. Kajti v trenutku, ko sprejemem nekaj za ideal ali nekoga za avtoriteto, ki ima vedno vse prav in o kateri se ne sprašujem več, je mojega

samostojnega učenja konec. Ko pa opazujem smučanje asa nepristransko, lahko spregledam njegove pomanjkljivosti, jih odpravim in smučam celo bolje od njega.

Vidiš, kako že samoizbrana avtoriteta, idol torej, častilcu zveže inteligenco in vzame možnost spregledanja napake. Kaj pa vsiljene avtoritete? Avtoritete, ki temeljijo na strahu?

Vsi voditelji in učitelji v zgodovini, ki so se bili postavili nad druge s trditvijo: 'JAZ sem razsvetljen, torej sem svetloba. Ubogajte me. Le jaz vem pot, sledite mi! Le jaz vas lahko rešim!' in sami sebe povzdignili v UKAZ, so vse prestrašene spoštljivce, vse vernike pogojili v svoj 'jasni vzorec' dojemanja sveta, ujeli verne častilce v slepo posnemanje, prestrašeno prilagajanje in pokorno sledenje.

Zato vsak učitelj, ki trdi svoj prav kot edino in dokončno resnico in kaznuje nepapagajstvo, uničuje ustvarjalnost učencev, saj jih zatira v nesamostojno zaznavanje sveta in jih, vernike, ujame v nebogljeno odvisnost od sebe, avtoritete, ki ima v rokah škarje in platno. Palico in korenček. Bolečino, strah in željo. Besedo. Urok.

Poglej le naše šolstvo.

Opazuj sindikat vsevedov, ki si od nekdanj lasti prav in pravico trditve, ukaza kot tudi kazni. Če gospoda učitelja kaj vprašaš, si s tem že priznal, da nečesa 'ne veš'. In neznanje se kaznuje, ali ne? Dobiš slabo oceno. Palico.

Kaj meniš, ali otroci zato v šoli, pa tudi doma, prenehajo postavljati vprašanja? Ali ne prenehajo biti radovedni, ker se vprašanje kaznuje? In potem 'varno', brez zanimanja, le 'pridno' ponavljajo, kar 'se mora' za oceno?

Kaj pa potem, na 'pragu življenja'? Z maturo v roki ne vedo, kaj početi s svojo pozornostjo, zakaj padli so bili v spoštljivost, strah jih je iskrenosti, pokleknili so bili v pokornost sistemu. Izgubili so svojo 'igračo', kajti zatajili so bili svojo radovednost. Pozabili so bili svoje zanimanje. Poslanstvo.

Prestrašenost je bila zatrla njihov 'talent', darilo boga, ki ga vsak otrok prinese s seboj na ta svet, a le redki nezatrta ga v sebi tudi odkrijejo in ga, umetniki, večni uporniki proti normalnosti in dokončnosti uveljavljenega, razkrijejo drugim skozi dejanja, melodijo, besedo, sliko, formulo, skozi 'nov odnos'.

Toda poglej.

Če razmišlja z lastno glavo, je otrok kaznovan in ožigosan kot 'neprilagodljiv' in 'poreden', a najboljša papiga se, v papagajskem, avtoritativnem izobraževalnem sistemu, najdalj in najvišje priplazi, ali ne? Dobre ocene imajo tisti prilagodljivi učenci, ki znajo najbolje citirati samovšečne avtoritete, ali ne? In diplome dobijo učenci takrat, ko so bogovi prepričani, da je bil učenec vse njihove zlate besede sprejel za verodostojne in jih zna ponoviti. Tedaj ga posvetijo v svoj elitni krog in mu dajo diplomo in pečatni prstan. In z dr. mr. fr. grrr., s članstvom se prične 'članarina', odgovornost do 'sočlanov'. Zavezanost cehu. Pripadništvo eliti. Dolžnost služenja.

Ujeti v avtoritativno vzdušje omejenega pripadništva in v strah podrejenosti, se nesamostojni, v citiranje vzgojeni diplomiranci, odpovedo svoji lastni presoji in prepustijo odločitve o svojih dejanjih 'avatarju, da jih vodi v svetlobo'. Postanejo verniki 'modrih', vedno spoštuječ spoštovane in vedno naslanjajoč se na že kakega razodkritelja-in-rešitelja sveta; in zato vedno tudi zahtevajoč 'svet nasvet'. Avtoriteto. Besedo voditelja, roko zdravitelja ali aspirin.

Vidiš.

V trenutku rojstva avtoritete, notranje-ali/in-zunanje morale, se rodi tudi 'sveta resnica', 'Moraš!', discipliniranje, nasilni red, pa tudi strah pred napako oziroma kaznijo. Mora?greh.

Pričneta se zavist in užitek grešenja, a tudi zloraba 'greha', izkoriščanje vernikov in zatiranje 'grešnih nevernikov'.

Strah pred avtoriteto človeka ali zakona? dogme ali boga proži posledično ponižno uboganje iz strahu in trpljenje ujetosti. Toda z rojstvom strahu in z zlomom v ubogljiv UNDERstanding je svobode učenja in vsake samostojnosti, vsake takoimenovane 'svobodne volje' konec. Kritičnega opazovanja, radovednosti ni več, zakaj začne se spoštljivost, slepo sledenje 'svetim' besedam in varnim 'svetilnikom'. Avtoritetam.

Avtoritete, duhovne in posvetne, so utrjevalci že-znanega in zato blokatorji in zatiralci spoznavanja misterija življenja, a tisočletja že živi, čeprav od Mojzesa naprej počasi umira, navpični, tiranski, avtoritativni moški red. Levji red. Lovski red. Predatorski red.

Ljudem je bil z mečem vsiljen in nekoč so se mu bili podredili, ga sprejeli za 'normalnega', zato padec kralja/sužnja vsem spoštljivcem, ki se redu in ukazu uklanjajo in klanjajo, smrt ukaza pomeni padec v anarhijo, v strašljiv kaos, saj jim pomeni konec varnega, utečenega, tradicionalnega življenja, ki ga dirigira ukaz avtoritete. Očeta. Države.

Vedno znova se sprašujem, ali gospodje 'Le mi smo pravi!', 'Le mi vidimo!', 'Le mi smo najboljši!' vidijo, kako s svojo vzvišeno distanco in kaznovalno/nagrajevalno politiko otroke zapirajo v egoizem in dvoličnost dandanašnje 'normalne' družbe? V neusmiljenje in v sovraštvo? Kako s svojo 'sveto besedo' v otroke vzgajajo zablode, strah, statičnost, ugajaštvo, nesamostojnost in nezaupanje?

Kajti 'prestrašeno nezaupanje' lahko poimenujemo vzdušje odraslega sveta, v katerega se vraščajo otroci; in to vzdušje bojazni v otroku potem išče ne-koga, varnost grupe in odrešenika oziroma voditelja, ki ve 'rešitev'. In vedno se najde kak: 'Jaz Vem!' in nebogljenim ovčicam obljubi zaščito pred volkovi. Vsi parlamenti in cerkve in univerze so jih polni. Borba za nadzor nad resnico in za stolčke v piramidi moči je dogajanje našega sveta. Prav zato je dvom v vse trditelje 'svetih resnic', dvom v avtoriteto prvi korak v svobodno zaznavanje."

*Zazrl sem se v sam center njegove poštenosti: "Si se že kdaj vprašal, zakaj ljudje neprestano načrtujemo in gradimo piramide iz kamnov? In piramide sužnje? In zakaj se vsaka piramida človeku sesuje? **Zakaj noben naš izračun ne najde izhoda iz blodnjaka vojn in nezadovoljstva?** Zakaj skoraj vsi ljudje po vrsti, razočarani prekli-njamo svoje življenje, v jezi razočarani razbijamo vse neubogljivo oziroma 'škodljivo' in brezbržno uničujemo obdajajoče?"*

Ostal je brez besed. Ni vedel in najbrž se še nikoli ni vprašal...

"Ker se imamo za najpametnejše, za avtoritete, za vsevede?" sem ga presenetil z vprašanjem. "Le zato, ker si slepi v svoji domišljavosti domišljamo, da obvladamo pametno izkoristiti manjvrednega. Ker smo, pohlepni v svoji bitki za najboljšega, izgubili skromnost? Pozabili, česa VSE še NE vemo? Ker nočemo upoštevati pri svojem planiranju prihodnosti dejstva, da nikoli nimamo vseh podatkov? Ker ne upoštevamo nepoznanega?"

Logika mu je odpovedala.

Kar zataknilo se mu je: "Kako pa bi lahko upošteval nekaj, če niti ne veš, da obstaja?"

"Poglej!" sem mu pomagal. "Vsi objestni na polju spoznanj, svoj omejen spomin jemljejo kot dokončno, absolutno resnico. Prevzetno trdijo: 'Le mi vemo prav!' In grozijo: 'Ponovi za mano; ali pa ti ne dam diplome oziroma odveze. Te ne priznam. A posledice pripiši sebi.'

Imajo torej moč nad tvojo 'karmo', nad tvojim dogajanjem, vse dokler jim, seveda, verjameš. Vse dokler jih jemlješ resno, jim s tem daješ moč in njihova vzvišena beseda ali boleča batina določa dogajanje in počutje tvojega bivanja.

A koga jemljemo resno?" sem ga prešinil z novim vprašanjem. "Si se že kdaj vprašal, koga se bojimo in komu se uklanjamo? Le tistim, ki imajo položaj moči nad našo usodo?"

Ustavil sem se, da začuti pomembnost vprašanja, nato pa nadaljeval: *“Prestrašena duša se trudi ugajati tistemu, katerega se boji, ali ne? Temu reče ‘spoštovanje’. In pohlepna duša časti le ‘dobre veze’, ve-ličine, pomembnost in se plazi pred tistimi, od katerih nekaj pr-ičakuje z namenom doseči, pridobiti. Tudi temu reče ‘spoštovanje’.*

A če sva oba odkrita, lahko oba vidiva, da takšna obsedenost s seboj, kot jo kažejo namišljene veličine in lovci na veličine, vsekakor ni vse-upoštevajoča modrost, ali ne? Niti resnost. Kajti, če pogledaš nepristransko, lahko opaziš, da ubesedena resnica nikoli ne zajame celotne resničnosti, kot pravica nikoli ne more biti pravična.

Vsaka resnica je vedno nepopolna. Torej znalci, ki trdijo ‘sveto resnico’, v resnici niso modri. Niti resni. Kajti vsakdo, ki trdi, da mu je vse jasno in da ve dokončno resnico, ne govori ‘resničnega’ in ni resen. Resnica je edino-le, da se je bil že prenehal učiti in da ga v pesti drži don Juanov drugi sovražnik - jasnost. Dograjena ograda.”

Zastal sem da se zagleda v svojo jasnost in svojo meglo istočasno.

Ostal je zamišljen, potr.

“Dokler ti ni jasno, se učiš, ali ne?” sem dodal namig. In nadaljeval, da mu vzamem čas za pobeg. *“Zato se tudi učiš, ker še ne veš.*

Povej mi, ali bi Einstein izvedel za novo formulo, če bi verjel uveljavljenim avtoritetam znanosti? Ali bi se rodila ‘nova zaveza’, če bi bil Jezus slepo pokoren avtoritetam ‘stare zaveze’ in ostal ubogljiv pripadnik judovske slepote? Če bi ne podvo-mil v cerkvene pismouke?

Toda vsem avtoritetam je bilo vedno vse jasno in njihova jasnina ‘svetost’, saj že celo zgodovino ukazujejo, nadzorujejo resnico in kaznujejo neposlušne heretike. Nepripadnike.

Poglej le malo nazaj v podatke zgodovine!

Nekoč, a ne tako davno tega, je bila človekova zavest dojemala planet Zemljo še kot ravno ploščo, kajti videlo je bilo bitje le do dosega svojih oči. To staro, lahko rečeva, ‘živalsko’ predstavo o svetu, so nova opažanja logično skrivila v globus. ‘Okrogla je!’ so slutili že zvezde opazujoči Tibetanci in Babilonci in dokazovali razumniki od starih Grkov dalje. Okoli Zemlje, ki je človeku od stare Grčije pa vse do renesanse predstavljala središče vesolja, se je vrtelo sonce, luna, zvezde, sanje, želje. In ko je Kolumb po nekajtisočletnem slutenju resnice ravno potrdil in dokazal okroglost planeta, je Kopernikova opazitev nelogičnosti v starem sistemu, Zemljo poslala krožit okoli Sonca in jo spremenila v jajce.

Staro predstavo o svetu je sesula nova, širša logika.

Planet Zemlja je nenadoma izgubil pomembnost centra. Postal je spet le eden med mnogimi. Pozornost je radovednim raziskovalcem pričelo pritegovati spet vesolje; a Zemlja je izgubljala pomembnost in skrivnostnost. In v post-renesančni Evropi so nenadoma zvezde in luna in horoskopi in magi spet, kot v faraonski in rimski dobi, postali središče človekove pozornosti.

A danes?”

Obmolknil sem. Nastala je tišina.

“Danes smo se, kot praviš, povzpeli že na Luno, osvajamo vesolje, a znanstveniki nam že nalagajo o brezštevilnih vesoljih, ki jih je treba, po osvajalni logiki zapadnega človeka, seveda čimprej zavojevati, premagati, osvoboditi tiranov?”

A, zamisli se, pri vsej tej znanosti človek še danes ne ve, zakaj počne, kar počne, zakaj je nesrečen, zakaj jezen, zakaj sovraži, zakaj nas življenje tepe, zakaj nas boli, zakaj na svetu živi vojna.”

Povešena spodnja čeljust mi je povedala, da se mu nekaj svetlika, a mu ni ravno jasno.

“Hočem ti le prikazati,” sem hitel s pojasnilom, *“kako so si, v vsaki dobi zgodovine, avtoritete vedno domišljale, kot si tudi še danes, da je njihovo stališče edino pravo, dokončno*

razgledišče in večna resnica, pa tudi, kako se predstave o vsem-in-sebi skozi čas spreminjajo. Opaziš lahko, kako je vsako novo spoznanje prineslo nova merila in popolnoma spremenilo človekovo videnje sebe in doživljanje obdajajočega. Vsako novo izhodišče je prineslo nov odnos do okolja. Spremenilo logiko. Vrednote. Meter. Vsako spoznanje spremeni naše upoštevanje..."

Zdelo se je, da je pozabil dihati. Kot bi se v njem nekaj ustavilo. Lahko sem ga postavil pred dejstvo: "Povej mi zdaj, ali se ti ne zdi, če pogledaš nepristransko in upoštevaš najine ugotovitve, da naše dožemanje sedanosti kot tudi načrtovanje prihodnosti torej temelji na precej trhlih nogah? Na stališčih pol-slepih avtoritet, ki niso upoštevale še ne-prepoznavnega? A nam so njihovi 'aksiomi' postali naše svete resnice? In zato na vedno nepopolnih trditvah avtoritet, na zablodah preteklosti, na verniški logiki, ki še vedno 'rola' večji del našega planeta, povzpelniki še vedno gradijo gradove v oblakih."

Buljil je vame, a njegov pogled je šel skozme, kot bi škilil narazen. Gledal je v dvojnost sveta. Bil je torej v 'trenutku resnice'. Prvič je videl življenje še z druge strani. Tekoče. Spremenljivo. Prvič je prisluhnil zgodbi življenja.

"Vidiš, prišla sva do dejstva, da nobena avtoriteta ne ve dokončne resnice, a opaziva lahko, da spoštljivci še vedno verjamejo vsemu, tudi neresnico sprejmejo za 'svetost', le da jo izreče avtoritativna, pomembna oseba, ali ne? Če besedo spregovori papež ali kralj ali gospod Denar ali katerikoli zvezdnik, vsi spoštljivci padejo na kolena, a beraču nikoli ne prisluhnejo in materinega joka in otroških nikoli ne slišijo. Od revežev in solzavih mevž se zaničljivo obrnejo stran, zato poznajo le polovico resničnosti.

Zato, vidiš, jaz pač ne precenjujem človeškega znanja, ne častim našega razuma, niti čisto resno ne jemljem avtoritet. Ne verjamem njihovim vzvišenim trditvam, pa čeprav vsi normalni zemljani še vedno živijo v slepilu, da jim avtoritete zagotavljajo varnost in da z njihovo pomočjo lahko obvladajo življenje, dobro gospodujejo obdajajočemu in da pametne, kot se sami sebi zdijo, znanje vodi v war-no prihodnost.

Domišljajo si jutrišnjo brezskrbnost in računajo pot do cilja. Gladijo pot do uresničitve želja. Z mečem posekajo vse prepreke do cilja. Izborijo si 'srečo', ne-glede na pobite žrtve in prizadete preživlele. In, najbolj žalostno od vsega, vse to počno v prepričanju, da so 'dobri'. Da gredo naprej. V boljše. V nebesa.

Si se že kdaj vprašal, zakaj ne opazimo, da sploh ne hodimo naprej, temveč se dejansko vračamo na prejšnje, v preteklost?"

"Zakaj na prejšnje?" mu je odprlo usta.

"Povej mi, ali si lahko domisliš karkoli in si želiš nekaj, kar ne poznaš? Nekaj, kar ni 'ponovitev'?" sem mu nastavil 'past' in mu namignil na 'past' prihodnosti. "Nekaj, kar nimaš kje v skladišču spomina in ni izračun, rezultat razuma, domišljajska predstava, zgrajena na možnem, na znanem?"

Zamislil se je. Nastala je tišina.

"Želimo si lahko le poznano, ali ne?" sem jo ugasnil. "Nekaj, kar ima že drug in si želimo tudi mi. Ali pa iz lepih spominov in obstoječih možnosti stkano željo, predelano preteklost torej postavimo, kronološko, pred sebe v bodočnost kot jutrišnji cilj. Hočemo izdvojiti zase delček nebes; a v slepi veri, da hodimo naprej, rinemo proti nazaj, na 'pray'?"

Debelo je požrl in čeljust mu je spet padla na prsa.

"In ali v vedno bolj zviti borbi za dosego sanjanega bogastva in zmage, ne postajamo spet vse bolj in bolj okrutni in izkoriščevalski do okolice, do soseda, do tujca?" nisem odnehal. "Kajti naš svet se vse bolj amerikanizira. Vse večji del človeštva sledi idealom 'dežele

neomejenih možnosti', in časti zvezde, olimpijsko zmago, bogatost, svobodo osvajalca in svobodni trg s sužnji.

Magično ljudi vleče na zahod.

A le poglej, kako deluje magija.

Poglej, kaj so dobronamerni spletkarji storili Slovencem.

Razdelili so nevednim takoimenovane 'certifikate'. Liste zaupanja. Z enim samim brezvrednim listkom papirja, so cel slovenski narod zadolžili in z eno samo zvito potezo, so ovčice vrgli iz slovenske kmečke in komunistične delavske logike v trgovsko vzdušje in v špekulantsko logiko. Tako kmet kot delavec kot intelektualec, sleherni Slovenec je, z vložitvijo certifikata, postal aktivni navijač izbranega podjetja. A to pripadništvo je vezano seveda le na pro-fit, ne pa na dejavnost podjetja, in zvestoba podjetju je odvisna le od dvigovanja/padanja delnic, kajti logika borznih igralcev na srečo je: 'Prodajati padajoče in kupovati dvigajoče delnice'.

In Slovenci so v trenutku padli na kolena pred Gospodom Denarjem, zakaj sprejeli so bili logiko brezobzirnega izkoriščanja za svoj idol in zapadli v suženjstvo trgovske logike: poceni-kupiti-in-drugo-prodati. Delničar vidi pred seboj le še dobiček. Ne briga ga, kaj gradijo zmagovalne oziroma dvigajoče delnice. Tudi če mu srečo gradi izdelovanje smrtonosnega orožja ali trgovina z mamili ali propad kake banana države. A delnice Pentagona in delnice Krke in Leka danes najhitreje rastejo, ali ne? Vojna industrija, izvažanje vojne in vseh sort droge so največji biznis zahodnega sveta.

Ali ne hitimo torej v krute vojne za dobiček. V bitko za zlato tele?

Ali se tebi ne dozdeva, da vzdušje egoizma zato vse bolj poplavlja v pohlep in vojno drvečo Slovenijo, saj naš medsebojni odnos pada v brezno brezobzirne primitivnosti?"

Zastal sem, da vdihne vprašanje do konca, nato pa skomignil kot v obupu: "Kaj moreš. Človek je bil nekoč v zgodovini, na žalost, preklel okolje in se proglasil za nadnaravno bitje, a obdajajoče je proglasil za nečisto, sovražno stvar. Želi si iz dreka v sanjski, varen, sterilen raj. In iz fičkota v mercedeza.

Kmet je bil nekoč preklel zemljo, pustil ralo in odšel v mesto, v tovarno. Motorno olje mu je bilo izgledalo čistejše od prsti in mesečna plača varnejša od nepredvidljive, muhave žetve. A nezadovoljen strežnik stroju je poslal otroke v šolo, da jim ne bo, kot njemu, treba delati z rokami in študirani otroci delavcev so se bili povzdignili v čistunske intelektualce. Kravatarje. Ko se usedejo na tla, si pod rit podložijo cunjjo, da se njihova 'svetost' ne dotakne umazane zemlje. Prekleli so bili intelektualci zemljo in svoje prastarše, kajti beseda 'kmet' je v mestu postala žaljivka. Zemlja jim je, intelektualcem, postala gnoj, ki prinaša dobiček. Stvar, ki se kupuje-in-prodaja. Mrtva ekonomija. Denar. In kravatarji si, če pozorno pogledaš, danes že počasi natikajo metuljčke. Radi bi bili buržujji. In metulčkarji bi bili radi vladarji.

Opaziš lahko, kako si človeška zavest očitno neprestano o sebi misli, da, dvigajoč se po lestvi pomembnosti, postaja božanska, toda še kadarkoli se je bil kdorkoli dvignil nad mater zemljo in pričel okolico dojemati le kot mrtvo stvar, le kot koristno/nekoristno robo, vedno je, skozi pisano zgodovino gledano, ta zabloda spremenila rodovitno polje v poligon, kjer so se močni vojak, zviti trgovec in pametni intelektualec med seboj pretepali za tron, položaj vladarja, lastnika zemlje in sužnje, za upravitelja zakladnice in vladarja mrtvih duš. Za biti vsemogočni bog na zemlji, ali ne?"

Obrnil sem se neposredno vanj: "Zvito vsiljujejo magi otrokom slovenske kmečke matere v zavest logiko brezčutnega trgovca, a povej mi samo eno. Ali lahko prodaš, kar je zate živo? Kar imaš rad? Recimo, otroke? Svojega psa? Staro mamó?"

Pomolčal sem. Mu pustil nekaj trenutkov za občutenje ne-občutljivosti današnje trgovske družbe, in nadaljeval: **“Izkoristiš in prodaš lahko le, kar je zate mrtvo, ali ne? Kar zate živi, do česar si občutljiv, ni nikomur naprodaj. Kar ljubiš, ne moreš uničiti, zavreči ali izkoriščati, ali pač? In če zemljo dojemaš kot živ vrt in ga, žejnega, ob suši zaliješ, pokrajina postane raj, ali ni tako?”**

Poglej tele cvetlice,” sem mu hitro obrnil pozornost v mrtev, a še vedno lep šopek cvetja v vazi, ki je krasil pustoto avtobusnega bifeja. *“Navidezno brezvredna, nekoristna stvar, ali ne, če nisi ravno cvetličar? A oglej si iz njih žarečo lepoto. Umetnino narave. Ali jo je tvoj razum sposoben ustvariti?”*

Pustil sem vprašanje obviseti v zraku...

“Ali jo je sploh opazil?” sem poglobil tihoto...

Njegov nepremični molk mi je govoril, da mu je lepota španska vas. Bil je zmeden, torej dojemljiv, zato sem nadaljeval: *“Ptički nam pojejo, pa jim le redko prisluhnemo. Cvetje nas opozarja na lepoto, pa jo le redko opazimo. In čeprav mogočnost potresov in drugih na-ravnih katastrof, vzvišenega Narcisa opominja k skromnosti, vzvišen intelektualec ne sliši svaril, saj še vedno verjame v zmago razuma. Ne vidi, da je razum, na katerega smo tako prekleto ponosni, le del človeka, organ, ki skrbi za varnost.”*

“Varnost?” je zazijal.

“Razumnost nam pomeni sposobnost predvidenja varnega konca, ali ne? Najprimarneje to pomeni jutrišnjo sitost želodca in večno nebolečina telesa. V današnji potrošniški družbi pomeni jutrišnji psihofizični užitek in varno starost. V najširšem pomenu pa dobro predvidenje pomeni konec vojn in mir na zemlji.

Razumnik vedno izbira koristno, išče ‘boljše’ in zato zatira škodljivo in zanemarja nekoristno, ali ni res? Uporablja koristne podatke, na teh opekah gradi ‘dobro’, a zna tudi kruto, brezčutno zatreti, kar njegovemu načrtu škodi. Vedno opazi le koristno in škodljivo, a nekoristnega in neškodljivega sploh ne opazi več. Koristno/škodljivo mu megli oči, zato razumar ne zaznava lepote okolice. Lepota je zanj le beseda. Neobstoječe. ‘Filozofija’.

Z rožami, z lepoto le trguje.”

Izraz njegovega obraza je kazal popolno nerazumevanje.

“Poglej, razum se je bil razvil, da namesto vonja, sluha in vida poskrbi za preživetje želodca. Je neusmiljen gospodar prihodnosti. Današnje okolje opazuje s stališča jutrišnje sitosti. Iz groba, iz prihodnosti, iz stališča jutrišnjih nebes, danes računa srečo za jutri,” sem mu skušal pojasniti, a še vedno ni bil popolnoma dojel pomena povedanega. Udaril sem naravnost: *“Človeška zavest živi v časovni zmedi. Naše telo, vedno prisotno v vedno obstoječi sedanjosti, vedno živi le ‘zdaj’. A človekova tavajoča zavest se, namišljeno, sprehaja v časovni dimenziji naprej-nazaj. Pred seboj si domišlja srečnejšo prihodnost in misli, da za seboj odpušča nezadovoljstvo v preteklost.*

Razum ne živi sedaj, saj prisotno dojema kot že mrtvo hrano za jutri, ki že-jutri živečemu razumarju pomeni ‘sedanjost’. In ker ne zaznava živosti okolja, ki ga neposredno obdaja, ne more občutiti prisotne lepote. Zato je hladen, brezobziren, po potrebi tudi krut. Srce skrbi za vse celice telesa enakovredno, a razum žrtvuje tudi roko ‘svojega’ telesa za preživetje ‘sebe’, želodca. Na begu iz spomina na bolečino lakote, želodec oziroma njegov majordom razum, zvito sledi le sled jutrišnje varne sitosti. Zato vedno preudarja in predpostavlja varno (war no!) in se pazljivo izogiba vsega nevarnega na svoji poti na cilj. Domov v nebesa. V jutri.”

Čudno me je gledal, kot bi mi manjkala kaka dila v glavi.

A nisem odnehal: "Opaziš lahko, da razum človekovo telo smatra za 'svoje telo' in za svojega 'sužnja', saj ga brezobzirno tera za svojimi visokoletečimi cilji, kajti živi za dosego, za 'Bo.'. 'Če hočem doseči, moram...!' je razumarjev ukaz svojemu 'truplu', katerega čudovito soskladje mu je popolna skrivnost. Ne pozna niti svojega izvora, niti svoje sestave, niti ne razume delovanja svoje zavesti. Predvsem pa ni zavesten svoje omejenosti; toda ker ne hodi, kot to počne žival, le od obroka do obroka, od site zadovoljnosti telesa, preko tečne lakote, do ponovne zadovoljnosti, temveč si je, med obroki, zastavil še svoj visokoleteči cilj, se samemu sebi zdi super-inteligenčen. Ker zna izračunati 'nič.lo' (0 law 0 love 0 low) in si domišlja, da razume končnost večnosti, razum v svoje veličastje sveto verjame, saj so ga avtoritete v to prepričale s svojim zgledom, s svojim ošabnim odnosom do okolja, s svojo vzvišeno držo do vsega znanega in neznanega, in mu z diplomo dovolile isti vzvišeni odnos do okolja."

Zastal sem, in se usmeril nanj: "Tako se nekaterim pač nevrprašljivo logično zdi, da so "oni" boljši, njihov razum vseveden, rojen za ukazovanje. Domišljajo si, da so bili požrli vso znanost in da obvladajo življenje. Da so predstavniki najvišje intelligence..." sem udaril kar naravnost, da ga preizkusim.

Zadel sem spet njegovo Ahilovo peto; in ni si bil čisto na jasnem, ali naj se čuti prizadet ali naj mi da prav. Postrani me je pogledal. Preveril je, ali sem opazil, da sem se ga neposredno dotaknil, a ker sem zatopljeno boljščal v resničnost povedanega, se je zabuljil nazaj v resničnost še on; in čez čas mu je glava kimnila v strinjanju.

Opazil sem bus, ki se je pripeljal in postavil pod tablo 'Ljubljana', a nisem mogel kar nehati sredi stavka brez pojasnila.

"Jaz razum dojemam kot računalnik, programiran in usmerjen v korist in osebno varnost želodca. Deluje kot država oz. nedelj-ski gobar, ki gobe, katere prepozna kot užitne, pobira, a njemu nekoristne brezobzirno brca. Razum meče 'nekoristno' ven iz spomina, logično preračunava najvarnejšo pot do cilja in brezobzirno ukazuje zemlji, rastlinam, živalim, so-ljudem in tudi svojemu telesu: 'Ubogajte ME! Jaz vem! Jutri bo raj. Mora biti...'

Sam sebi se razumar, seveda, zdi mojster; in zaupljivo sledeč razumu si je bil že izračunal nebesa in srečo ter si veselje določil za cilj. 'Ko bom dosegel, bom srečen...' je najpogostejša misel sodobnega preračunljivega povzpetneža. In na vrhu Sizif vedno pričakuje veselje.

Že med potjo proti cilju živi le za prihodnost in občuduje sebe že na cilju. 'Bo' mu je pomembnejše kot 'je', zato prisotnega ne vidi. Pohojene rože in poškodovane žrtve ga ne prizadanejo in ne zanimajo. Njih bolečine ne zaznava in ne sočuti. Na poti do izpolnitve sanje brezčutno tepta po tujih vrtovih, slepo osredotočen le v cilj. Zmago. Srečo.

Toda, ko dosežeš cilj?

Ali nisi vedno le zadovoljen, da si uspel, da si dosegel splanirano? Da si odložil breme? Ali nisi dobil le potrdilo oziroma dokaz svoje sposobnosti? Prodornosti? Koncentracije? Nikoli pa nisi resnično vesel, kajti med 'zadovoljstvom' in 'veseljem' je neznansko velika razlika, ki si jo bil prav gotovo že opazil.

Kadar se nekaj dobrega dogaja, a se zgodi nepričakovano, smo veseli. Nepredviden dar, ki pade izpod neba nas prebudi v vzdušje navdušenega sprejemanja prisotnega trenutka, v občutenje darujočega okolja, v objem z vsem.

Veselje je vedno posledica nepričakovane lepote. A trenutka, kdaj ti bo dih od presenečenja zastal, sebi ne moreš predvideti, kot ne moreš splanirati samomora iz zasede; torej zadovoljstvo ob izpolnitvi načrta oziroma samopotrditev nima prav nobene veze z veseljem, z začudenim presenečenjem. Le prevzeti od lepote smo sprejemljivi za neznano, dojemljivi za vse. Le brezpogojno odprti navzven lahko občutimo veselje.

Postavljamo si torej cilje v prihajajoče, kot Siziŕi valimo skalo proti izpolnitvi, proti veselju, toda veselje se nam na vrhu vedno izmuz-ne, ali ne?

Razleti se na dva dela, na 'zadovoljstvo' in 'nezadovoljstvo'."

"Pa vendar," je prvič vskočil v so-opazovanje, "za en sam predviden, dogodek, za triumf ega, ljudje zanemarimo vse neposredno obdajajoče. Vnaprej se veselimo, a vse-prisotno neprestano ŕrtvujemo na oltarju sanj o jutrišnjem veselju. Na oltarju spomina na jutri." Ustavilo se mu je. "A zakaj?"

Dal sem mu trenutek, da vprašano sede, nato pa pohitel, da mu vsadim novo vprašanje: *"Ugotovila sva, da razumne vodi predvidevanje. Verjetnost. Po njihovem, previdno v varnost.*

Toda, od kod misliš, prihajajo vse te nenehne vojne, vse te morije širom sveta? Zakaj toliko sovraštva, medsebojnega ubijanja?

Razmisli malo o današnjem dogajanju na planetu.

Ali imaš občutek, da dandanes res svet vodita znanje in razumno predvidevanje?

Ali nista tako znanje kot tudi razum, oba le sužnja pohlepa in sovraštva, orodje in oroŕje objestnih nenasitnih lakotnikov, ki so bili ostali obzirni le do sebe in zato slišijo le svoj ukaz in sluŕijo le lastnemu 'boŕjemu' kraljestvu? A do onih spodaj, do nevredne raje, so povsem brezobzirni. Őahirajo z njimi, jih ŕrtvujejo na oltarju svojega dobička in iz njih trpljenja kujejo svojo 'srečo'. In oni tam spodaj?

Tam spodaj sredi množice pa prestrašen, poniŕen človeček, verujoč v varnost, obljubljeno od le do sebe obzirnih vsevednih bogov tam zgoraj, v blodnjaku razpok med od avtoritet zapovedanem in od avtoritet dovoljenem, v luknjah zakona išče koristno oziroma pametno rešitev zase?

Povej mi, si se že kdaj resnično vprašal, kaj se dejansko dogaja na svetu? Kaj dejansko usmerja našo akcijo in kdo uporablja naše znanje in našo sposobnost domišljanja in naše početje? Ali se ne pojavlja tudi v tebi vprašanje: Kdo torej nam, ljudem, tako 'zgornjim' kot 'spodnjim', vzvišenim in poniŕnim, gospodari? Kaj z nami upravlja?

Ali se ti ne zdi to vprašanje v tem trenutku najpomembnejše, kajti človek danes dejansko poseduje znanje in logiko za 'stvarjenje' ŕivega robota. Lahko ustvari samega sebe. Toda, sprašujem se, ali ne bo ta 'otrok' prav tak kot njegov oče? Prav tak suŕjen pohlepa? Ujetnik strahu? Slepi pripadnik sovraštva? Ubogljiv, brezčuten vojak? Morilec na ukaz?"

Utihnil sem.

Dal sem povedanemu čas, da postane vzdušje. Őivo. A ko je vprašanje izzvenelo do konca, sem brŕ nadaljeval: *"Če opazuješ ljudi, lahko opaziš, da smo ljudje 'trojna' bitja. V sleherniku se skriva razumsko bitje, čustveno bitje in občutljivo bitje.*

In sedaj mi povej, če veš, kam se, po tvoje, skrije naš razumni varnostnik, kadar nas ugrabijo čustva? Kje je naša razumnost, kadar nas v krempljih drŕi jeza? Kadar naša dejanja poganja neodpušćena zamera, sovraštvo? Kje je razumno bitje, kadar smo zaljubljeni? Kadar nam misli krivi zavist? Kakšna je bodoćnost našega telesa, kadar načrtuje svoje osvajanje poŕtrna rakava celica?

In povej mi, ali zaljubljenemu, jeznemu, sovraŕećemu, pohlepnemu lahko kaj razumnega svetuješ, karkoli dopoveš z logiko? Odpreš oči z razumnim dokazovanjem? Preprićevanjem?"

Zastal sem v prićakovanju odgovora. Nastala tišina je le poudarila nemoć razuma in nebogljenost besede pred poplavo čustev, ki nam krojijo sedanjost.

Ustavil se je.

Prenehal je zagovarjati moć razuma, lahko sem ŕel naprej: *"Őe beŕen pogled v dandanašnje dogajanje ti odkrije, kako znanje in sposobnost predpostavljanja in domišljanja,*

vsepovsod izkoriščajo zaljubljeni za svoj ego-trip. Sovražeci za naklepanje maščevanja. Zavistni za dokazovanje sebe. Pohlepneži za načrtovanje poti do plena. In strah razum vedno usmerja v iskanje varnosti. V gradnjo obzidja in v navijaško grupo. In kovanje udarnejšega orožja za dokončni spopad z zlom? Ali tekmovanje v oborožitvi ne povzročata pohlep in strah pred pohlepnimi?

Vidiš lahko torej sam, kako ta velespoštovani 'racio', s katerim se je bil intelektualec poistovetil in ga kliče 'JAZ', ni zavesten preprostega dejstva, da je razum in razumno bitje le uporabno orodje. Podobno, kot je uporabno kladivo, s katerim lahko zabijemo žebelj. Niti tega ne opazi, da to kladivo, kadar ga zapopadejo in vodijo čustva, preneha biti koristno orodje, temveč postane morilsko orožje v rokah čustev.

'Čustveno bitje' nas spremlja in napada iz zatajevanega, neizživetega, neodpuščenega spomina. Skozi 'včerajšnje' jeze, strahove in zamere in želje se čustva tihotapijo v našo trenutno doživljanje iz temin mrtvega in nam današnji dan spreminjajo v ponovitev včerajšnjega dne. Kadar 'eho' zavlada sedanjosti, razum postane suženj preteklosti in roka morilsko orodje.

A 'občutljivo bitje', tretji človekov 'pol', ne ve za jutri in ne za včeraj. Ni ne razumsko in ne čustveno bitje. Ni logično bitje, saj ni vpeto v časovno dimenzijo pridobitništva, ne v naklepanje maščevanja. Ne-ujeto v strah nedosežka, ne-ujeto v pričakovanje, ne-ukleto v prepoznavno, je le pozorno v prisotnem okolju, zato neposredno zaznava energije prisotnega sveta in ker občuti tudi bolečino prisotnih sobitij, je inteligentno in nežno. Lahko bi mu rekli 'človečno bitje'."

Nasmehnil sem se: "Ljudje smo, prav si opazil, bolj ali manj nežna oziroma bolj ali manj inteligentna bitja, človečna bitja. A ko opazuješ ljudi, lahko opaziš, da vsakdo okolje dojema 'po svoje' in razmišlja drugače. Kajti vsakdo izhaja iz svoje izkušnje in iz lokalnega opisa sveta. Iz 'drugega časopisa'. Iz druge 'svete knjige'. In v glavi si vsakdo domišlja drugačen plan do plena, do zmage. Samo-izpolnitve. Pred očmi vsakdo vidi drugačno pot v prihodnost.

V dosedanjem življenju se je bil naučil eno od logik preživetja in če torej le pozorno opazuješ početje ljudi okoli sebe, lahko v vlogah, ki jih ljudje igrajo, zaznaš različne vzorce razmišljanja, različne logike preživetja in drugačen odnos do sveta.

Poglej npr. lovsko logiko. Lovec deluje in razmišlja kot zver. Vodi ga pričakovanje ulova. Potrpežljivo spoznava pot plena in navadam plena nastavlja pasti. Srečanje s smrtjo mu prinaša zadovoljstvo, ali ne?

Poljedelec ne sme niti en dan v celem letu pozabiti na zimsko lakoto. Živi ujet v ciklično logiko: poseješ-počakaš-požanješ-preživiš zimo. V stoično večno ponavljanje. 'Zdaj' mu pomeni čas trpljenja za zimsko sitost. Sanja o nedelu in večni sitosti. Večnosti.

Nabiralec svet uživa zdaj, saj hedonist besede 'jutri' in 'večnost' ne pozna.

Živinorejska pamet je pamet države. Zaslužjeno živinče najprej izkoristi oziroma izmolze do konca in iz ostankov skuha ob nedeljah juhco, poje 'dobro', le kosti vrže psom ovčarjem.

Delavcu ciklus diktira mesečna plača in živi ujet v pričakovanje prvega dne penzije, ki mu pomeni prvi dan svobode. Trpi na delu in trpi, ker, ko počiva, ne uživa ob nedelu. A popolnoma drugače doživlja obdajajoč svet panično nezaupljiv lakomnež, ki, neprestano na kupček noseč, nenehno načrtuje materialno ali psihološko varnost, a nikoli ne zna reči: 'Dovolj!'"

Zastal sem za trenutek, da zajame sapo, nato pa prešel v neposredni napad: "Povej mi, iz katerega 'filma' prihajaš ti? In s stališča katere logike si bil zmeril svet?"

Spet me je zadel začuden pogled.

Premeril sem ga: "Študent si. Kaj študiraš?"

Obotavljal se je. Ni čisto dobro vedel, ali me to kaj briga ali ne, nato pa je planilo iz njega: "Ekonomijo. Zakaj?"

"Poglej okoli sebe in opazil boš, da ljudje vsako logiko, ki so jo bili sprejeli za svojo in jo poimenujejo 'Jaz', potem vidijo kot edino pravilno, edino možno pot skozi življenje. Te logike potem ljudi živijo in jim tudi določijo in ukrojijo pogled. Toda včasih so si logike v popolnem nasprotju in nasprotujoči si nazori lahko vodijo v jezo, prepir, vojno.

Poglej le nasprotje med ekonomijo in ekologijo.

Ekonom pravi: 'Vse je mrtvo!' Ekolog pravi: 'Vse je živo!'

Kdo ima prav?

Trgovec ve za povpraševanje in ponudbo, za 'realno' ceno rože, intelektualec vse o njenih lastnostih; a le 'neumen' kmet opazi, kdaj je roža žejna in jo je potrebno zaliti. Zato poglej kmeta, kako vriska od veselja, ko dežuje, četudi je nedelja, kajti obeta se mu bogata žetev; a delavec, trgovec in intelektualec so si bili želeli sonca, dobrega vremena za lep izlet konec tedna, zato preklinjajo boga in dežne kapljice, ki odplavljajo njihov načrt, njihovo pričakovanje, ki se sesuva v razočaranje in se kaže v njihovi jezi.

Kdo torej je sodnik, ki razsoja o 'dobrem' in o 'slabem'? In ne le o vremenu? Recimo o človečnosti in dobroti."

Zastal sem, da si ogleda različna merila za 'dobro', nato pa ga potegnil v jedro zablode: "Ali ni torej uresničevanje načrta tisti meter, ki planerju prihodnosti govori o 'dobrem' in 'slabem'? Ali vsakdo ne doživlja in ocenjuje trenutno okoljno dogajanje v skladu z logiko, katero mu vsiljuje njegovo pričakovanje?"

Povej mi zdaj ti, kakšno vreme je, po tvoje, 'dobro' vreme?

Kdo ima prav? Največji egoist?" sem mu nastavil zanko.

Zdrzil se je. Beseda 'egoist' ga je zbadla in uprl se je: "Ali ni na tem svetu vsakdo sebi najpomembnejši? Kaj pa je s tem narobe?" je začel braniti svet oziroma sebe. "Tudi bog je najprej sebi ustvaril brado, pravijo ljudje. Vsak normalen človek dojema svet okoli sebe na ta način."

"Žalostno, ne?" sem mu pritrdil, zastal da zajame svet, nato pa nada-ljeval: "Poglej. Zavest normalnega državljana civilizirane družbe je sama sebi pomembnejša od vsega preostalega. Večina ljudi zaznava le do meja svoje bolečine-veličine, do meja svoje imovine in so pripadniki edino-prave ideje oziroma ideologije. Preobčutljivi so na svoje 'notranje kraljestvo' in zato ranljivi in vodljivi. Od 'zunanjega sveta', od matere narave terjajo uresničitev svojega načrta, katerega sanjajo v svoji domišljiji, v lepih sanjah, v lepem spominu.

Ali ni res?

Neobčutljivi na tujo bolečino in na lepoto stvarstva, smo jezni ali pa žalostni, če se nam sanje, izračuni in pričakovanja ne izpolnjujejo. Preklinjamo dež, sonce, vse 'bogove' po vrsti. Borimo se se le zase, za svoje pravice oziroma privilegije, ki jih tlačimo v svojo predstavo o svobodi, o ljubezni, o varnosti. Umiramo, za kar so nam bili povedali, da je naše in zato svetost. Bojimo se vseh, ki ne mislijo po naše in jezni smo na vse, ki odločno zagovarjajo svojo resnico, prav tako, kot sami zagovarjamo svojo.

Sovražimo torej vse, ki so točno takšni, kot smo sami.

Ali nas torej ni v resnici tudi strah samih sebe?

Ali nismo v resnici torej tudi jezni sami nase?

Ali v drugih ne sovražimo samega sebe, toda, ker je lažje biti jezen na drugega, vedno iščemo 'zunanjega sovražnika'?"

Zagovarjamo svojo modrost, kar pomeni, da branimo svoja slepa prepričanja, svoje omejeno znanje, predsodke, mnenja, zaključke in račune. Svoje koristi, ki jih imenujemo 'pravica'. Naša sprejeta logika nam je merilo in zakon. A sam lahko vidiš, kako vsaka egoistična, omejena in prevzetna misel razdvaja in prepira ljudi in kako različne logike osamljajo otroke v objestne individualce, v neuvidevne, neobzirne lovce na lastno korist. In ko otrok sprejme logiko lastne koristi kot absolutno, edino pravilno, je mrtev."

Oči so mu skoraj padle iz jamic. Roka, ki je nezavedno stiskala kozarec, je v šoku spustila pozabljeni vinjak. A ni slišal žvenketanje stekla. Kar buljil je skozi, zato sem nadaljeval: **"Koristolovec ne sočuti bolečine soljudi, le razumsko z njimi računa in jih uporablja kot koristno sredstvo za dosego lastnega cilja. Ne boli ga, če boli tebe. Čuti le sebe. Boli ga le njegov poraz in njegova izguba.**

Predpostavil si je bil koristen oziroma 'vzvišen' cilj pred vse ostalo in pred celoto. V imenu koristi oziroma 'ljubezni' oziroma cilja vse sebi škodljivo zatira, kajti na svojo korist je postal preobčutljiv. Zato je postal brezobziren do vsega, kar njegovi 'ljubezni' ni koristno, nekoristen in neškodljiv del okolja pa mu je postal nevreden, nepomemben, mrtev. Izdvojenemu iz celote in odmaknjenemu od lepote, je nekoristno padlo v 'podzavest'. Nezaznavno. Postal je ekonomist. Statistik."

Beseda 'ekonomist' ga je stresla. Bil je prizadet, saj se mu je sesuvala 'življenjska odločitev', a resnica v povedanem ga je ukovala v ne-reakcijo. Zato sem lahko nadaljeval: **"Posrkal ga je plan. Za preostalo je bil umrl. Izgubil je duhovno širino in globino, izgubil rahločutno pozornost, sposobnost zaznavanja lepote in bolečine, kajti vsa njegova pozornost se je bila osredotočila v cilj. Padel je v osamo preobčutljivosti in zabljen z zaljubljenostjo strmi le v majhen delček.**

Sam lahko opaziš, da vsi, katere vodi cilj, izbirajo le skrbno izbrane uporabne podatke in prikladna orodja in vedno iščejo pomembne oziroma koristne ljudi, da bi dosegli željeni rezultat, a zato prezrejo vse, kar jim je na tej poti neuporabno. Kar cilju ne koristi, za njih ne obstaja. Zaznavajo le po merilu koristno/škodljivo za moj namen.

Opaziš lahko sam. **Koristno/škodljivo je bil razumni človek izenačil z dobro/slabo, zato vzvišeni in prevzetni, preračunljivi Narcisi čutimo le svojo lakoto in sitost, v obdajajočem okolju pa zaznavamo le cilj: hrano in denar in užitek. Mrtvo. Zato smo živi mrtvaki, mrhovinarji in zato cvetlice, živali, soseda, celo svoje otroke doživljamo le kot koristno stvar, ki nam prinaša blaginjo ali pa kot škodljivca."**

"Res. Če pogledaš..." se je zamislil. "Ljudje danes nimajo več prijateljev, le še partnerje in koristne znance." V njegovem pogledu sem prvič zasledil žalost.

Razveselil sem se.

Bivša jeza na sočloveka je mutirala v žalost zaradi sočloveka. Energija, ki ruši 'zunanji' svet je mutirala v energijo, ki ruši in spreminja 'notranji' svet. Postal je mehak, človečen. Raznežil se je. Agresije v njem je umrla.

"Vsaj za zdaj," sem pomislil.

"Toda živeti izven koristno-nekoristno?" se mu je sesul svet.

"Teško si je sploh zamisliti kaj takega, kaj?" sem sprejel njegov dvom, a takoj nadaljeval: "Poglejva še z druge strani. Si se že kdaj vprašal, ali okolje obdaja tebe ali ti obdajaš okolje?" sem spet zastal, ponujajoč mu čas, da vpogleda v ločenost 'Ega' od 'obdajajočega', nato pa mu razložil svoj dvom: "Kajti meni se zdi, da je vsakdo le čisto majčken delček okolja, ki obdaja vse preostalo okolje.

In koga obdajaš?

Okolje. Okolje, kjer, lahko opaziš sam, vsaka presnavljajoča celica dobiva ravno pravnšno hrano, da lahko presnova deluje, da pre-meditacija, sanje lahko tečejo dalje. Da odmiranje lahko živi in se rojeva novo.

Poglej le človekovo telo.

Neverjetno, kakšna božanska harmonija, ali ne?

Vsaka celica nesebično sodeluje z okoljem, z vsako celico telesa. A pojavi se le.ena sama narcisoidna celica in rak izmaliči in razje celo naše telo. Ena sama celica s povzpetniško logiko, logiko raka, le en objestni zmagovalc, človeškemu telesu že pomeni pogreb.

Šokantno, ali ne?

In zdaj si oglej telo bolnika, ki se imenuje 'človeška družba'.

Sestavljeno je iz, med seboj žročih se, egoističnih celic, pov-zpetnih tiranov in zavistnih sosedov. Polno je različnih zajedalskih rakcev, pohlepno plezajočih čez trupla tja na kak vrh, kjer je BOG, Ass, TV, O/oo. Tja gor, kjer je sedež moči in kjer s prestola določajo simetrijo (sem meter) in dirigirajo vzdušje človeški družbi.

A najbolj grozljivo pri vsem tem je, kar tudi kaže na stopnjo zblojenosti družbe, da vsak 'normalen' človek, egoist, požrešna rakava celica, živeča v skupnosti, kjer je rakova logika brezobzirnega zmagovalca uzakonjena in celo občudovana, o sebi seveda celo misli, da je 'dober človek'.

Ali smo res dobri?

Le poglej.

Vsak spoštljiv ugajač, sanjajoč sebe v nebesih, vsak egoistični povzpetniški grebator, občudojoč vrhove Olimpa, zaverovan v Beverly Hills, samega sebe imenuje 'zdrav državljan' in 'kulturno bitje'. 'Napredno bitje'.

Do vseh nezaupljiv, dandanašnji normalnež nemiren hrepeni po ne-nemiru, po zaupanju, a v prebujenem stanju s puško uveljavlja svoj nedotakljivi mir in v borbi za svoj mir, mir 'pod njegovimi pogoji', iz vojne kuje dobiček. Preklinja svoje neubogljivo, boleče telo in preklinja vse druge stremuške konkurente. Vse preostale ljudi. A zraven si, le-sebi seveda, želi manj bolečin, večno srečo nekje v prihodnosti, ko si bo nagrabil že 'dovolj'.

Sanja o miru nekje v megli prihodnosti. Iz Budovega in Jezusovega ne-egoizma, iz Mojzesovih jutrišnjih nebes in iz Sokratovega 'zdrav duh v zdravem telesu' si dela celo religijo. Zato muči svoje telo v 'zdravje', a zraven svojemu telesu?sužnju neprestano preračunljivo ukazuje: 'Pojdi tja, se splača.' in 'Ubogaj in trpi! Smej se, saj slišim žvenketati zlatnike!', kajti njegova ambicija si sanja pečatni prstan, priznanje veličin. In istočasno seveda pobožno hodi v cerkev po odpustke za svojo brezobzirno ambicioznost in za svoje sovraštvo do konkurentov. In je glasnik 'po-zitivnega mišljenja' in 'zdrave družbe'. Otroke uči: 'Ne kradi!', a sam vedno 'le vzame', kjer le more in kolikor mu znese.

A vse to je, tako kaže zrcalo družbe, človeku normalno. Spoštovano. Saj 'normalni' ja zapovedujejo vojno, vodijo v blaginjo, merijo s puško in, po njihovo, pravično sodijo ta svet, ali ne?" zazija pred nama celotna dvoličnost človekove zavesti.

Bil je popolnoma zmeden.

"Kakšna ironija, ali ne?" sem ga potegnil še globlje v odpor proti hipokritom: "Kako veličastna slepota. Koliko nasprotujočih si vlog v enem 'normalnem' človeku?"

Zastal sem, da si ogleda zmedo in bedo človeške normalnosti, nato pa ga prikoval z novim vprašanjem: "Kaj rečeš, koga potem psihiatri imenujejo 'shizofrenik'? Kdo je/ni razdvojena osebnost?" sem poudaril nesmisel s kratko pauzo, nato pa sem se mu zagledal globoko v oči in zagrabil njegovo poštenost: "Današnja družba je odsev omejenosti človeškega

znanja, odsev omejenosti navijaštva in ne-širine srca. Dogajanje in dogodki so pokazatelj usmerjenosti, obzirnosti, pozornosti, upoštevanja, občutljivosti ljudi oziroma zrcalo njihovih blodenj, nepozornosti in neobčutljivosti.

Tradicionalna družba, pogojena v dolžnost in strah pred avtoriteto besede (zakona, znanja, boga), ubita v strah pred zmoto/kaznijo in v strah pred neizpolnitvijo naloge, v rituale in čaščenje veličin preteklosti, je vedno vzgajala pokorjene otroke, poavtoritetinarejene otroke, slepe sledilce, 'grešnike', ki odrastejo v odvisnost od avtoritete in se vse življenje nebogljenoko klepanjo starega 'sistema'. Tradicija vzgaja v strah pred vsako drugačnostjo, pripadnost čredi (družini ali državi ali veri) in otroke preparira v 'sveto vojsko' z vsemi, ki niso pokorni uveljavljenim 'svetim' avtoritetam. Sovraštvo do vseh, ki se ne uklanjajo zapovedanim dolžnostim, jih torej postavlja v nasprotnost z vsemi, ki ne častijo stare, mrtve resnice. Njihove resnice.

A zamisli si, kaj se zgodi, ko ukaz, 'moraš', morala v nas umre in nihče ničesar več ne zaukaže ne sebi in ne drugemu? Kaj se zgodi, če dar življenja sprejmemo, namesto da ga v svojem ne-znanju z ukazom 'ustvarjamo' in z zakonom 'ustavljamo'; in končno spregledamo 'zlato tele', večni 'boljše'; opazimo vse, kar imamo preveč in prenehamo buljiti le v tisto, kar še nimamo?" sem ga presenetil z vprašanjem.

"Tradicionalnemu moškemu vzdušju se je uprla ženska duša Mojzesa in zaplodila židovski idealizem. Vsako idealistično vzdušje uči nasprotje od tega, kar družba sama počne. Uči ljubezen, a sama ubija. Idealisti prav tako kot optimisti lažejo sebi: 'Bo!' in otopelo čakajo, da bo nekdo drug, da bo 'Bog' zanje ustvaril raj, ali celo zahtevajo ideal od drugih, vendar ne od sebe. Od drugih zahtevajo to, kar bodo sami storili zadnji.

S propagando teorije idealist vzgaja otroke v diametralno nasprotje dejanskih odnosov v družbi, v katero se otroci vživljajo in ki otroke oblikuje. Idealist 'učencem' zapoveduje neobstoječe kot zakon, ki se ne more udejanjiti, dokler voditelji, učitelji in starši delujejo drugače, kot učijo otroke; kajti odnosov se učimo le preko odnosov. Otrok se uči s posnemanjem. In akcija staršev se tako prenaša na otroke.

Če otroka tepemo in mu govorimo, da ga imamo radi, bo tepel naprej v 'dobri' veri, da ljubi; in če ne bo tepen, se bo čutil zapostavljenega.

Če otroke učimo: 'Ne ubijaj', zraven pa z besedo, z ukazom, z dejanjem, z zgledom, s celotnim svojim učenjem maltretiramo njih in okolico ter z nezaupanjem ubijamo njihovo odgovornost, samosvojost, samozavest, samostojnost in ustvarjalnost, s tem otroke le begamo, raz-2-jamo in potem večno begajoči v nasprotjih med našim idealom in našo pokvarjenostjo, ne morejo doumeti ideala in ne morejo začutiti ljubezni, tudi če se Bhagavadgito, Sveto pismo, Kapital, če se vse znanje sveta naučijo na pamet.

'Bodite ponižni!' zahtevajo od ljudi tako posvetne kot tudi nadute duhovne avtoritete. In isto oče od otroka. Vzvišeni vedno govorijo o ponižnosti, ne govorijo o skromnosti, kajti otrok bi lahko opazil njihovo ne-skromnost, njihovo požrtnost.

'Ne ubijaj!' učijo isti, ki z blagoslovom ljubezni pošiljajo svoje otroke v ubijanje. Avtoritete takoimenovane krščanske cerkve že dve tisočletji učijo 'moralo enakosti?', toda sami nikoli nočejo biti enakovredni, učijo ne-ubijanje, toda ubijajo v ubogljivo neustvarjalnost, učijo poštenost, toda že celo zgodovino le preračunljivo prodajajo grehe in drugim z lažno obljubo jemljejo, kradejo.

'Ne kradi!' govorijo bogati, ki so si že bili nakradli. A od lakote umirajočemu beraču na stopnicah svetega Petra v Rimu ta zakon nič ne pomeni. Nihče mu nima kaj vzeti. Razen lakote, žeje in osamljenosti. Vse ostalo so mu že ukradli zakonodajalci, ki učijo poštenost, a sami

prejemajo podkupnine, prodajajo stolčke moči oziroma glasove vernikov in bogatijo. Govorijo o svobodi, a ujamejo otroka v moralo z 'Moraš, če ne, te ne maram!'. S svojo dvojno moralo pravoverni ugajači le nadaljujejo razdvajanje sveta na 'je' in 'bo, a še ni'. Razdvajajo in begajo otroke, saj se otroci obračajo proti 'bo'; in postanejo neobčutljivi na 'je', na stvarnost, stvarjenje, nepozorni do obstoječega-obdrvečega okolja. Boga.

A liberalci. Ali so res iskalci ravnotežja?

Sistem, v katerega nas liberalci vodijo bi lahko opisala kot duhovni in denarni imperializem v imenu ljubezni in prijateljstva. Liberalni zapadni svet je svet Ojdipa-Sizifa-fizisa, ki sta ga faraonovo zlato runo in judovski denar premamila; in ker ves svet gori v bakli olimpijskih iger, se ogenj pohlepne tekmovalnosti ter bolečina neodpuščenega sovraštva uničujeta med seboj. V imenu ljubezni.

*Kaj misliš, ali ni že čas, da se prebudimo v obdajajočo večno trenutnost? Ali ni čas, da naša pozornost preneha slediti le lastno nagrado, lastna nebesa? Ali ni skrajni čas, da prenehamo živeti le svojo bolečino, ampak se ozremo okoli sebe in se vprašamo: **Koga tiščimo za vrat?***

"Toda živeti izven vsega tega?" se mu je zataknilo.

Videl sem, kako njegov razum išče karkoli v zagovor. Ustavil sem ga: "Verjamem ti, da zelo dobro poznaš delovanje egoistične logike raka, ki sebe povzdiguje v center sveta, saj se na svoji poti skozi življenje neprestano srečuješ s sebičnimi bogovi. In verjamem tudi, da poznaš vsa opravičila, vse logične zagovore za egoizem, zakaj redko dandanes srečaš koga, ki ne (pred)postavlja sebe pred vse (pre)ostale in v nebo ne kuje le svojo pamet ali svoje imetje ali družino ali cerkev ali stranko ali nogometni klub ali državo.

Večina ceni le svojo namišljeno veličino. Vidi le do svoje ograje, do meje pripadnosti. Vedno vidi in zaznava le sebe in brani svoje polje preobčutljivosti. Čuti le svojo bolečino in neugodje, svoje nenasitne potrebe po rasti v BOGAstvo. Išče korist le zase in za svoje.

***Le kadar nas oblije strah, se zatečemo v varnost grupe in se poistovetimo s širšim skupnim.** Se še spomniš,"* ga pocukam za njegov spomin, *"kakšno neverjetno vzdušje povezanosti je trajalo med desetdnevno vojno v Sloveniji? A že prvi dan miru in že sta si bila Maribor in Ljubljana v laseh. V borbi za oblast, za nadvlado. V trenutku, ko je strah minil, je 'skupno' pohlepni postalo lovišče zase.*

'Normalno,' boš spet dejal."

"Kreteni!" ga je razburilo povzpelnštvo za ukaz in nadzor. *"Saj smo sami sebi v nasprotju. Saj ne vemo, kaj počnemo..."*

"Ta ugotovitev se mi sliši znana," sem se mu nasmehnil. *"A le poglej usodo vsakega otroka in opazuj, kako je potisnjen v pripadništvo in stremušstvo.*

Ko se rodi, čuti lakoto, a sitost ga zaziblje v spanec. Prisotnost redne hrane in toplina matere mu vzbujata prisotnost varnosti. Ugodje. Mir. Najprej vidi le do materinih prsi. Joka, kadar ga zbudi želodec in, kadar ne spi, lovi bežeče igračke. Ujame prvo. Jo vtakne v usta. Jo okusi. In jo vrže stran. Gleda kako leti; in odkrije novo dimenzijo. Prostor. Prostor poln igrač. Prične plezati po prostoru. Loviti igrače. Ko pogleda noter v vse delujoče igračke, se spomni na prostor; in začne raziskovati prostor. Razišče vse meje, vse špranje; in nenadoma se vidi v zrcalu hoditi po prostoru. Kapne mu: 'Obstaja znanje o prostoru in obstaja telo v prostoru. Kdo pa sem jaz? Kaj je torej 'zunanje' in kaj 'notranje'?'

Prične spoznavati svet. Notranji in zunanji.

Najprej mu pogled nese do tja, do kamor mu nesejo oči, potem pa preko predstav, ki jih v spominu prično buditi besede, bolj in bolj dobiva notranji vpogled v vesolje, kot mu ga

predstavijo starši. Povezuje predstave in polje njegovega znanja se širi in širi. Vse bolj se zaveda obstoječega stanja sveta in zunanjega dogajanja. Vse bolj je ozaveščen sebe in okolja.

A potem se v otroku zbudi spolni nagon in mu pozornost usmeri v iskanje 'nasprotja'. Nenadoma zagleda par čudovitih oči. Zagleda se vanje in postane slep za vse preostalo. Ustvari svojo družino in egoistična celica imenovana 'sveta družina' mu postane večpomembna. Koristno/nekoristno za družino mu postane merilo odnosa do okolja.

Od boga dano merilo za neljubezen, bolečina ujetosti, zakoncu postane 'nujno zlo', na katero se je vsak otrok od nekdaj poskušal navaditi; in večini uspe. Mafijsko logiko sprejmejo za svojo logiko. Družinsko zavezanost sprejmejo za sveto in vse preostalo vesolje ostane lovišče za preživetje sebe? družine.

Ravno zaradi tega pričakovanega egoizma družinske celice, družinsko pripadnost mnogo ljudi čuti kot ujetništvo in zato družino vidijo kot seme zla. Ne morejo sprejeti egoizma družine za normalno obnašanje, še manj za svetost, saj ne morejo postati brezčutni do ne-družine, kajti ne morejo postati pri-stranski, omejen egoist. Ne morejo kar odmisлити vse preostalo, zakaj odpovedali so se bili vsakemu pripadništvu, vsaki pogojenosti. Ne morejo sprejeti niti logike države, niti nobene religije, saj vsaka občuduje le sebe, povzdiguje le svoje, egoistično skrbi le zase, a ostale skupnosti ljudi vidi kot sovražnike..."

Debelo me je gledal.

"Če ljubiš," sem mu pojasnil, "ne moreš biti pripadnik nobene omejene skupine. Nobenega ego-izma. Niti sebe, niti družine, niti kluba, niti naroda, niti religije, niti človeštva."

"Niti človeštva?" me je debelo pogledal. "Kaj pa humanizem?"

"Humanizem oziroma krščansko človekoljubje pomeni nenasilje med ljudmi, a še vedno je zabljen le v človeka. Še vedno zagovarja prekletstvo zemlje, saj še vedno človeka izdvaja od preostale narave in torej postavlja nad boga. Poveljuje človeško nad preostalo naravo, a vse 'nečloveško' še vedno doživlja kot manjvredno. Živali in rastline vidi le kot koristno hrano/škodljivo nadlego. Kot mrtvo. Kot stvar.

Poglej.

Življenje mnogih ljudi lahko opišeš kot: lačno telo, nenehno skrbeče le za polnost želodca. V obdajajočem okolju brezobzirno lovijo hrano in egoistično shranjujejo za hude čase. Ubijajo zase. Čutijo le sebe. Družba-in-narava, vse okolje jim je le lovišče za svoj želodec.

Nekateri egoisti so si bili prilastili posest in se z njo istijo. Postali so posestniki-lastniki, navezani na svoje meje. Poveljujejo vse svoje. Vidijo le do svojega plota, iščejo prednost le-zase, a soseda zaničujejo in/ali mu zavidajo.

Nekateri pa so se bili poistovetili širše, z zaključeno družbo. S svojo družino ali državo ali svojim nogometnim klubom ali svojo cerkvijo ali svojih stanom. Takšni so postali pripadniki in navijači. Pripadnike istega pripadništva kličejo: 'Mi. Isti'. V imenu pripadnosti so se pripravljali odpovedati telesu-in-naravi. Za 'naše' so pripravljani moriti.

A nekatere je bila ujela sanja o posmrtnih nebesih, zato so postali slepi za svetost življenja, odpovedali so se prisotni lepoti, pozabili na soljudi in na naravo. Prekleli so veselje in vse tosvetno, zato vse-prisotno zaznavajo kot grešno, zanikajo tako svoje telo kot družbo kot okolje in postali so cinični, trpeči asketi. V prisotnem svetu le še vegetirajo. Le 'so', trpijo in čakajo na smrt, da jih odreši trpljenja.

Nekateri pa so bili spregledali v čarobno neopisljivost prisotnega sveta, a prekleli so vso človeško pokvarjeno raso, razen sebe, seveda, kajti človeški svet jih je bil razočaral. Zato poveljujejo sebe skozi ne-človeški svet in bi za svojo 'sveto žival' šli v sveto vojno in pobijali ljudi brez usmiljenja zaradi svojega 'svetega drevesa' ali 'svetega sadeža'."

“Iz ekstrema v ekstrakt, ali ne?” me je dolgo gledal.

Nenadoma pa sem v globini njegovih oči zasledil nasmeh in iz njegovih ust je prikapljajo: *“A sprejeti telo kot darilo, odpustiti soljudem njihovo privzgojeno slepoto in ljubiti vseprisotno? Trojstvo v harmoniji?”* se je nasmehnil.

Pomolil sem mu roko v slovo: *“Vidiš, vsak otrok je samotni popotnik skozi neznanu deželo, del vsega in s tem vse. A ni prisoten povsod, ker je v skrivnost umiranja prebujeno, v čas do smrti časa ujeto, v znanju omejeno bitje, tava-joče bi-tje, zaposleno z iskanjem večnosti. Večne sitosti in neimenljivega. Neminljivega.*

In rojen v babilon logik, v zmedo, v shizofreno vzdušje današnje potrošniške družbe, pogojen s pričakovanji staršev v pohlepno rast in iskanje nebes, vsakdo danes na poti skozi zmedo sedanjosti, išče obljubljeni deželo. Srečo. Ljubezen. Modrost. Svobodo. Vsakdo išče srce oziroma medsebojni odnos, ki ne pozna ne zgoraj/spodaj, ne spredaj-zadaj, ne levo-desno, ne ‘zunaj-znotraj’.

Poglej okoli sebe v dejanski svet.

Današnja družba je odsev čutenja pripadnosti posameznikov. Pripadniki in verniki ‘-iste’ blodnje se grupirajo v vojske, ki vidijo in častijo le sebe. Vedno in povsod pred nepripadnike predpostavljajo sebe. Zaveznike. Domače. ‘-Iste’.

Na vseh koncih sveta slišiš prestrašeno vzvišenost vzhičeno kričati: ‘Mi smo večvredni!’ Omejena pripadništva polnijo bazen sovraštva s tem, da vernika navidezno povzdignejo med boljše in nevernike ponižajo v drek. Pripadnika povzdignejo med bolj pomembne, a nepripadnika v .0. Navijača dvignejo nad ‘manjvredne’, da nasprotnika steptajo v prah.

In vsi guruji politike in religije trdijo isto: ‘Le Mi smo luč. Le Mi imamo pravo predstavo o življenju, o prihodnosti, bogu, o nebesih, kajti le besede Našega mojstra so prave. Vsi ostali učitelji so bebci. Blebetači. Pridigajo hudiča. Bojite se teh krivovercev. Ne zaupajte jim. Zato je bolje, da niti ne prisluhnete propagandi božjih sovražnikov. Naših sovragov. Vaših nasprotnikov. Lahko vas njihova beseda zapelje, zaslepi. In boste pogubljeni za vedno. A hodite za Nami, kajti le Mi edini vemo skrivnost večnega življenja in nenehne sreče. Le Mi znamo pot, zato, farani, plačajte davek pripadnosti in častite le Nas, faraone. Ubogajte Nas, pa boste dosegli nebesa. Le Mi smo pravi in vi ste butn-skala na kateri Mi gradimo Naše kraljestvo. Borite se za Nas. Žrtvujte se za Nas, Naši žrtveni jagenjčki. Pojdite blagoslovljeni v imenu ljubezni in v imenu ljubezni ubijte vse ne-pripadnike naše svete resnice.’

In resnic oziroma meril oziroma moral oziroma zakonov je, kot sva bila videla, veliko. Nasprotnih. Povsod naokrog divja logika VEČ/manjvrednosti. Piramid pomembnosti in zaprtih krogov pripadnosti je brez števila.

Vidiš.

Naš svet je svet različnih logik. Svet različnih svetih zablod. Različnih pristranskih pogledov na življenje. Različnih stališč, ki ljudem določajo odnose in usmerjajo pozornost. In vsakdo sledi svojo ‘usodo’, za katero misli, da je edina prava.

Vendar, karkoli že s svojim življenjem počnemo, je edino naša akcija edino pravo zrcalo naše duše, naše vedenje odsev našega odnosa z obdajajočim. Zato mi povej le še, ali smo rahločutni, nežni, kadar razum šteje dobiček oziroma nekogaršnjo izgubo? Ali smo dobrohotni, kadar smo lutke podedovanih sovrašttev, sužnji spomina? Kadar dobro ubijemo, braneč svojo slepo vero?

Kajti vse verske vojne so bile posledica prepričanj.

Ali prepričanje in prepričevanje torej lahko ustavi vojne?

Ali ljubezen lahko zaukažemo, izsilimo s strahom, osvobodimo s tankom?

Ali lahko prenehamo sovražiti na ukaz?

Ali pa lahko edinole pozorno prisluhnemo obdajajočemu, opazujemo prisotno... in spoznavamo laž v pristnem. Razkrivamo svojo ujetost v ugajaško spoštljivost, iz katere izhaja vse stremušstvo, tekmovalnost, ambicioznost, vojna, ter odpuščamo človeške zablode iz svoje akcije?

Zato le opazuj, kje se domišljavost neha in kaj ni neresnično. Opazuj, kdo misliš, da si; in kdo v tebi, v resnici, nisi ti. Opazuj, kdo upravlja s tvojo in našo pametjo. Kateri bog? Katera logika? Hedonistična logika užitka? Poljedelska logika koristnosti? Živinorejska logika izkoriščanja? Lovska logika sovraštva? Olimpijska logika junaštva? Logika sebičnega raka? Ali nelogika ljubezni?

Nekoč je nekdo rekel: 'Prvi bodo zadnji in zadnji bodo prvi.'

Vedno pogosteje se mi zastavlja vprašanje, ali ljudje danes res vemo, kaj je 'spredaj' in kaj je 'zadaj'? Kam gremo in od kod prihajamo?

A vsak išče na svoj način, kajti pred vrati spoznanja je vsak človek Sam, tujec v tujem, neznanem svetu. Od/dvojil se je bil od okolja in ni več vse. Je le svoje nasprotje. Odsev v zrcalu medsebojnih odnosov..."

Ura na steni je odbila polno uro. S kotičkom očesa sem opazil avtobus s tablico 'Ljubljana', kako zapira vrata.

Brezgibno sem mu pomahal...

Obrnil sem se spet proti njemu.

Opazoval me je: "Zaradi mene si zamudil avtobus?"

"Saj ni bil zadnji," sem odložil potovalko nazaj pod šank. "Čez uro pride drug. In tako ali tako bi te rad še nekaj vprašal."

Povej mi, odkod iz tebe odmeva ta brezdvomna gotovost, da nad vsemi omejenimi človeškimi logikami, od katerih vsaka egoistično teži k tiranskemu absolutizmu oziroma raku in smrti, k nadzoru okolja, ne obstaja vzdušje urejenosti, ki ni diktat, diktiran red, temveč obziren, sodelujoč ne-nered, v kakršnem živi zdravo človeško telo? Vzdušje, katerega še ne poznamo, a ga, zavestno ali podzavestno, vsi iščemo? Vzdušje, ki mu lahko rečemo brezpogojna svoboda oziroma zaupanje ali ljubezen ali prijateljstvo? Vzdušje, ki ni tiranska, uničujoča resonanca razuma ali moči ali čustev, temveč harmonija?"

Ni vedel odgovora.

Pogledal je v tla. Bil je zmeden in postalo mu je nerodno.

Trenutek se je zavlekel, zato sem ga rešil iz sramu in se vrnil v razkorak med srcem in razumom: "**Edino nelogičnost ljubezni se v korist zagledanemu razumniku ne zdi razumljiva, ali ne?** Koristnost in bogatost sta mu bili postali edino merilo 'dobrega', vrednost predmeta ali uporabnost stvari pogoj za opazitev prisotnega. Dobiček je bil postal os njegove logike. Brezmejno bogatenje prepozna kot normalno, časti moč denarja, vsak nepredviden dogodek pa ga bega in spravlja v paniko. Nepredvidljivega ne more obvladati, predvideti, izračunati in zato v njem vedno vzbudi strah, in kadar ljubezen zapazi, se mu vedno zazdi zmeda, nered. Zato je razumnemu ljubezen le filozofija. Bluz. 'Lepo bi bilo, če...' Pravljica.

Kot jaz zaznavam dogajanje, je naše bivanje in zaznavanje sveta zmedeno, saj se v vsaki človeški zavesti Davidov razumni red - simetrija bori z brezčutno anarhijo brezsrčne moči za komando in nadzor nad obdajajočim okoljem. A oba, tako David Razumni in Goljat Močni, se družno borita proti kaosu. Proti nerazumljeni aritmiji harmonije. Proti Bogu."

Zastal sem in še enkrat poudaril: "**Vzviseeni slepi človeček hoče z razumnim ukazom ali pestjo premagati, ukrotiti obdajajoči božji nered."**

Opazil sem, da ga je 'božji red' zmotil. Beseda 'bog' mu ni ugajala. Predsodek proti osovraženi besedi ga je vrgel iz prisluhljenja. Zato sem spremenil terminologijo, da ga popolnoma ne izgubim: "Poglej le okoli sebe.

Ukalupljen v različne uniforme in ukročen v krutost, borec Goljat hoče, s pestjo, pendrekom ali puško, premagati razum in z vsemi sredstvi zatira inteligenco. Okrutni nerazumni brezsrčni general hoče brezsrčno podrediti vseokoljno, tako ljudi kot preostalo naravo.

Razumni David, zakopan z glavo v znanost, v varno meglo starih, zaprašenih svetih knjig zakonov, skuša z omejenim znanjem-orodjem-logiko, premagati neumnega in brezsrčnega generala Goljata, in poleg tega skuša še materi naravi zaukazati poslušnost. Blaginjo. Jutrišnjo varnost. Proti egoizmu Goljata in proti božji spremembi istočasno se torej s svojimi ukazi bori intelektualec, a dvolični zviti Odisej? Tretji brat? Trgovec z dušami? Trguje tako z 'razumno simetrijo' kot z 'anarhijo tiranije', saj bežeč proč od bolečine ujetosti poskuša, na poti v nebesa, prevarati smrt in podkupiti boga. Kot Sizif bi rad s prevaro ukanil resničnost. Se ti ne zdi, da je v vsem tem prizadevanju malce napuha in početje v sami osnovi jalovo?"

Bil je obnemel in zablujen v povedano, a nisem mu še zbistril slike. Obrnil sem mu pogled v dogajanje sveta: "Le poglej, kako se človeštvo s svojo omejeno močjo, omejenim znanjem in omejeno logiko pretepa med seboj in z nelogično naravo; in slepi v svoji zablodi, nerazumni Goljat, razumni David in zviti Odisej, vsi trije bratje-kralji celo upajo na zmago. Vsakdo hoče premagati stvarnika, izkoristiti stvarstvo in določiti prihajajočo stvarnost bratu-in-bogu.

A največja ironija vsega je, da se 'minljivo' neprestano bori proti 'večnemu', o katerem neprestano sanja, a ne vidi da, na oni strani dotika, pretepa in ubija boga. Bog..."

Vrglo ga je 'ven' iz prisluhljenja.

"Jaz ne verjamem v nobenega boga," je zanikoval njegov kazalec. Ponosno se je izjasnil: "Nisem vernik. Sem ateist. In nisem egoist," se je postavil v bran svoji človečnosti. "Nočem zmagovati in premagovati druge," se je sesul vase in utihnil.

Ni bil prisluhnil povedanemu. Ni bil slišal bistva povedanega, kajti odpor do besede 'bog' je bil premočan. Moral sem po njegovi poti.

"Ateist!" sem ponovil kot v odmev.

"Ne priznaš duhovnega?" sem vprašal njegove oči. "Povej mi le, kako krivica boli otroško dušo? Kako beseda lahko užali odraslega, ki misli, da nekaj je? Kako pohlepno vzdušje počasi prižiga svet?"

A vprašanje ni prišlo do njega. Njegov neomajni pogled mi je pritrjeval njegovo trdnost v brezbožnost sveta.

"Torej verjameš podatku, da boga ni," sem zaključil njegov odpor s potrditvijo njegovega stališča; a takoj sem ga zbedel: "Toda meni se zdi, da je ateizem le druga stran kovanca, na kateri piše: 'Verjamem, da bog je!'."

Ali 'Verjamem' in 'Ne verjamem', teizem in ateizem, nista eno in isto? Izem. Vera. In verovati pomeni, da sam nisi videl, ali ne? Verovati pomeni ne-videti, a brezdvomno zaupati povedanemu. Verovati pomeni slepo slediti besedi, avtoritetam preteklosti.

Poglej.

Duhoven pravi: 'Bog je!', ker ga je strah neznanega in strah greha in kazni, a samo-sebe-zavesten znanstvenik trdi: 'Boga ni mogoče izračunati, torej Boga ni! Jaz posedujem najpopolnejše znanje, zato sem jaz avtoriteta. Vsemogočni bog!', kajti razumar je zaljubljen v svojo božansko sposobnost predvidevanja in zagledan v svoje znanje, s katerim se igra, gradi igračke in podira, a ne ve, česa vse ne ve...

Vendar, če se poglobiš v dogajanje, lahko opaziš, da osnovni problem našega življenja ni niti v verjeti ali ne-verjeti, niti v obstoju ali neobstoju boga. Vprašanje 'bog ali ne-bog' je le problem sofizma, prav tako kot vprašanje, ali imajo angelčki ritke ali vprašanje, kaj je bilo prej: kura ali jajce.

*Tisto, kar se, vsaj meni, zdi dejanski vsečloveški problem, je naša brezbržnost, naša dvočlnost, naš 'slepi pogled'. Problem so naša kruta dejanja, ki so zrcalo vzdušja naše duše in zrcalo družbe, ki jo tvorimo. **Problem človeštva torej ni bog, problem je v objestnem egoizmu odraslega sveta. V nadutosti mačističnih avtoritet in posledičnem ritolizništvu povzpetnih učencev. Problem sveta je stremuštvu in megalomanija.***"

Beseda 'nadutost' ga ni več vrgla ven iz prislunhnjenja. Izgubil jo je, kajti prizemljlil je bil v zmedenost. Lahko sem šel naprej.

Dal sem mu trenutek, da se vanj usede vprašaj, nato pa mu 'obrnllil pozornost' v duhovni svet: "Če dobro pogledaš, se je vse, kar je bil človek ustvaril, pa naj bo to stol ali raketa ali vojna, najprej zgodilo v njegovi glavi. V nevidnem oziroma v le-enemu vidnem duhovnem svetu. Duhovno potem materializiramo. Naredimo npr. atomsko bombo, ki je vidna vsem. Duhovno torej vedno obstaja pred in v materialnem. Brez duhovnega materialno izgine. Ne more obstajati. Zato, ko otroškost zamre v odraslost, razumski človek prične duhovno zamirati, in admirati prične tudi človekovo telo.

Torej ne moreš reči, da duhovno ne obstaja.

Toda opaziš lahko tudi, da za vsako udejanjenje ideje, za 'materializacijo', človek potrebuje čas. Zatorej je, če pogledaš skozi čas, današnje stanje sveta le trenutno-vidna slika človekovih včerajšnjih sanj. Rezultat naših včerajšnjih načrtov, naše včerajšnje egoistične molitve.

Si se že kdaj vprašal, kaj moli, kaj v svoji glavi prosi in naklepa za jutri pohlepna rakava družba danes?" Zastal sem, da se poglobi v vprašanje. In dolil: "Kakšni, misliš, bodo rezultati naše današnje vse bolj krvoločne egoistične bitke za najboljše, jutri?"

Sekunde so prešle v minute. Tišina je postajala težka.

Nenadoma se je v grozi zdrznil, kot bi se prebudil, zato sem brž nadaljeval: "Torta je le ena; in če se danes slehernik bori za čim večji jutrišnji kos le zase, pomeni, da bo jutri kopica prenažrtih, a veliko več razočaranih in jeznih bo ostalo, ne le brez načrtovanega in pričakovanega 'več', temveč brez drobtinice; in prišli bodo, opeharjeni v svojih sanjah, po svoj izgubljeni delež in od vzvišenih, ki se cenijo 'več' in si določajo več, zahtevali poplačilo krivičnosti.

Ali bomo, kot odgovor, nad uporne opeharjence, vzvišeno poslali v lutke vzgojene last?ne otroke? Vladarjem pasje-zveste policaje in soldate? Da s svojo smrtjo zagotovijo nam 'našo boljšo prihodnost'? Našo večpomembnost?

Ali se bomo vzvišeni tedaj-jutri tudi mi začudeno spraševali: 'Kaj jim pa je? Zakaj kričijo? Zakaj raja nori? Le kaj ovce blejajo?', kot se bogatunska delodajalska oblast sprenevedavo spogleduje danes ob štrajkih podcenjenih delojemalcev, ob uporih intelligence-študentov, uporih podcenjenih narodov?

Kajti zatirani in prezrti, še tako spretno prevarani in še tako kruto zastrašeni, so se v zgodbi zgodovine vedno končno dvignili v upor in razjarjeni prišli s pestmi, vilami, kosami, kladivi, šnel-fajercami, topovi, ali s peresi nad povzpetnega tirana, ki se je bil povzdignil v večvrednost avtoritete, si prilastil pravico ukaza-in-kazni in postal egoistični nadzornik in zatiralec obdajajočega.

Uporu prezrte raje se je čudila, še pred nekaj leti, holivudska aristokracija ob črnih nemirih v Los Angelesu. O čem se je bil, kaj misliš, ob delavski revoluciji, začuden spraševal ruski car, ko je, tiran, stal pred puškami svojih podanikov? Kaj ni bilo šlo v račun francoskemu kralju, niti tedaj ne, ko so mu jo, v svojo podobo zagledano glavo, pred francoskim narodom, vtaknili pod giljotino?

Svoje prevzetnosti, objestnosti in krivičnosti ni sprevidel niti izkoriščevalski graščak ob kmečkih uporih, niti bog?papež ob uporih heretikov, niti bog?cezar ob suženjskem, Spartakovem uporih, niti bog?faraon ob Mojzesovem uporih.

Razmisli, ali res lahko pričakujemo svojim otrokom boljši jutri, dokler nam dejanja sanjata objestnost in zavist? In želja po tiraniji, po oblasti? Ali lahko pričakujemo mir, ko sleherni povzpetnež hoče čim prej na vrh piramide?"

Bil je zaprepaden.

"Toda, ali si vsi ljudje tega sveta ne želimo miru in blaginje? Vsak normalen človek teži k miru. Vsaka obljuba politikov in duhovnov temelji na miru," se je uprl.

"Prenehaj verjeti v pravljice 'O miru', ki naj bi prišel potem, ko bomo premagali vse sovražnike," sem mu svetoval. "Prenehaj si že želeto mir, saj je ta želja adut, ki ga izkoriščajo vsi zviti trgovci z dušami za povzpetje sebe in za prodajo neobstoječe jutrišnje sreče. **Besede 'mir' in 'domovina' in 'blaginja' in 'bog' in 'nebesa' so postale korenček, za katerim hodijo osli,**" sem mu pripeljal klofuto.

Debelo me je pogledal

"Ali iščeš 'mir' ali 'ne-nemir'?" sem zakopal v njegovo globino.

"Ne-nemir," je tiho ponovil. "Kakšna pa je razlika?" se je zmeden zabiljil vame.

"Človek je, lahko mirno rečeva, nemirno bitje, ali ne?" sem ga potegnil z vprašanjem. "Vedno ga nekaj preganja naokoli. V njem vztrajajo boleči spomini, ki ga delajo previdnega, cagavega ali agresivnega, v njem spijo včerajšnje jeze in zamere, nanj povsod prežijo neobvladljivi strahovi in lepe želje, ki mu usmerjajo pozornost, upravljajo njegovo predvidevanje in akcijo, a logika možnega oziroma meje razuma mu ta čustva krotijo in ga navidezno varno vodijo skozi njegovo koristolovsko življenje.

Ta vojna med čustvi in razumom, med pohlepom in moralno, je tisti nemir, notranji prepir, 'greh', ki vedno išče odsotnost nemira.

Toda večina išočih ne išče notranje svobode, neujetosti v razdvojenost greha, prenehanje notranjega prepira; temveč iščejo le 'zunanji mir', kar jim pomeni odsotnost vseh zunanjih pritiskov, tako fizičnih kot psiholoških. Da bi jih torej nihče ne motil pri uživanju življenja; in bi lahko v miru, brez vseh nasprotovanj počeli, kar hočejo. Pritiskali na druge in jemali, razbili, ubijali, če bi se jim le zahotelo. A zahoče se jim veliko stvari.

A ne-nemir je notranja mirnost. Odsotnost nemira. Odsotnost 'greha'. Odsotnost besede. Nenemir je stanje samote, stanje zaupanja, ko se počutiš varno doma. Je vzdušje zavesti, ko v človeku ni nemira, ker ni 'gibanja', saj ni niti strahu, ki bi ga gonil in ni niti želje, ki bi ga vlekla. Ko ti nič ni treba in ti nič ne manjka.

Samota ni osamljenost, saj doma, v samoti, v stanju svobode ni osamljenosti. Ni pomanjkanja pozornosti. Ni nezaupanja-strahu. Le nezadovoljnemu bitju, osamljenemu otroku vedno nekaj manjka. Potrdilo od zunaj, da 'je'. Da sploh obstaja za obstoječe."

Zastal sem, da zazna razliko med 'samoto' in 'osamljenostjo', med mirnostjo ne-zadovoljnega in samopomilovanjem, nato pa ga vprašal: "Ali si bil že kdaj v življenju doma? Samoten. Ne-nemiren?"

Kajti večini ljudi le še 'nekaj' manjka do sreče. Imajo vse zunanje bogastvo, le 'sebe' nimajo več. Izgubili so bili otroškost, pristnost in prisotnost ter otroško nepokvarjenost, kajti zatrli ali prodali so bili svojo dušo, svojo svobodno pozornost. Svojo prisotnost, svoj 'notranji mir', svoj čas in svojo pot so bili prodali za nagrado, za denar, za pomembnost, za moč; in postali brezčutni statistiki. Odrasli. Statisti v svoji lastni statistiki.

Obnemel je. Nekaj mu očitno ni šlo v račun.

"Niti strahu niti želje, praviš," je ponovil kot odmev. "Razumem dejstvo, da te, če postaneš vernik razuma in koristno znanje sprejmeš za absolutnega boga, ni več strah, kajti vsaka palica prestrašenemu da oporo, toda... odsotnost vsake želje..." so besede zamrle na njegovih ustnicah. Obmolnil je. Se pogreznil vase. Opazoval je, kaj to novo dejstvo pomeni v njegovem življenju. Kaj v njegovem življenju 'odsotnost želje' spremeni.

"Toda želja nam pomeni prihodnost," se je naglas zamislil. A že nekaj trenutkov kasneje je udarilo iz njega kot iz topa: "Pa saj ne moreš živeti brez vsake želje. Brez karkoli fiksnega v prihodnosti. Brez cilja. Brez vednosti, kam greš in kaj te čaka," je trdo požrl slino. V dvomu me je pogledal.

"S tem se ukvarja budizem," sem mu namignil. "Budistu je želja kamen spotike in istočasno kamen modrosti, saj budist s samo-odpovedovanjem išče pot iz nesvobode, ven iz časa pričakovanja in vzdušja bojazni, za razliko od izraelsko-krščanske duše, ki živi v času nenehnega pričakovanja in pospešuje hitrost v domišljjski konec časa, lepši jutri. 'Mir po zmagi' predstavlja zahodnjaku smisel življenja, a o ujetosti v pričakovanja in bojazni se otrok zapadne civilizacije sploh ne sprašuje več, saj brezglavo drvi le čim hitreje in čim dalj proč od 'hudiča', proč od bolečine. In ne vidi, kako s posiljevanjem prihodnosti povzroča le bolečino," sem mu poskusil nakazati različni osnovi dojemanja sveta na tolerantnem vzhodu in na agresivnem zahodu.

"A le poglej," sem mu obrnil pozornost na samo učinkovanje cilja oziroma želje, "kako želja deluje. Če si npr. želiš diplomo, moraš na obvezno pot v šolo in v ponižno zbiranje priznanj vzvišenih avtoritet znanosti, da od njih 'odkupiš' njihovo skrivnost in pečatni prstan, ali ne? Če hočeš na stara leta dobivati državno penzijo, moraš ubrati pot služenja državi. Ko hočeš v Indijo, ti ta želja oziroma cilj določi 'pravo' smer in izbere pot.

Cilj torej lovcu vedno določi smer, najde pot in ga ujame v čas, kajti za graditev sanje v vsem ljudem vidno dejstvo, človek potrebuje čas. Kadarkoli si torej predpostaviš cilj, se začne obvezna smer in steče čas. Čas pričakovanja. Čas do izpolnitve želje. Čas 'materializacije'. Čas, ki se konča z zmagoslavjem ali razočaranjem.

Cilj je jedro sanjajoče zavesti, orientacijska točka lovca, kajti vsaka želja, kot tudi vsak načrt, je 'piramida v oblakih', najprej živeča le v glavi enega. Duhovno, ki teži v uresničenje. V materialno. Hotenje nas torej spravi v gibanje in gibanje pomeni hitrost. In nepristranski pogled v zgodovino ti pove, da je bila težnja človeka zadnjih dvesto let usmerjena predvsem v razvoj hitrosti, v kako čim hitreje do cilja. Do izpolnitve časa. Do konca časa pričakovanja.

Toda človek je, vsaj kot vidim sam, storil napako. Padel je, že dolgo nazaj, v zablodo.

Nekdo je nekoč modro ugotovil, da je pot v pekel tlakovana z dobrimi željami. In če razmisliš...

Ali največ slabega ne naredijo tisti, ki o sebi mislijo, da delajo dobro?

Toda, ali v resnici širi dobroto, kdor dobro ubija v imenu ljubezni? Kdor dobro izdelava dobro orožje, ki bo nekoč dobro ubilo njegovega lastnega otroka? Ali ima srce, kdor uči otroke slepega uboganja, nesamostojnega razmišljanja in dobro ubiti? Ali je general, ki nedolžnega otroka pošlje pred seboj v smrt, dober ali slab? Ali je dober, kdor razdvaja ljudi na pretepajoče

se navijače, kot to počno leporečni posvetni in cerkveni politiki? In ali je otrok, ki se odreče vojski in učenju krutosti in ki odreče pokorno pripadnost pobarvani cunji, imenovani zastava, slab?”

“Kje je človek zablodil?” se je njegova pozornost preusmerila v odkrivanje vzroka padca. Razveselil me je. Nič več ni bil zaposlen s seboj-in-menoj. Odprl se je navzven. Lahko sva se sprehodila okoli sveta.

“Poglej,” sem mu zagrabil pozornost in ga potegnil v realnost. **“Trenutno dogajanje na našem planetu je rezultat naših nenehnih prizadevanj, da bi ustvarili boljši svet. A nekoč, na poti iz pekla v nebesa, je človek izgubil merilo. Izgubil srce.**

Le prisluhni potrošniškemu okolju.

Ljudje imajo veliko hišo, nov avto v garaži, vse domače stroje, na banki oz. borzi varno spravljene kupčke denarja, pa vendar, če jim prisluhneš, skoraj vsi ljudje danes le tarnajo, češ, da jim gre slabo, ali ne?

Si se že kdaj vprašal zakaj jamrajo?

Povej mi, ali nima vsak normalen Slovenec, pa čeprav mu dejansko nič ne manjka, še nešteto neizpolnjenih želja, brez izpolnitve katerih si ne more predstavljati srečnega življenja? V prihodnje obilje zroč potrošnik je zato slep za vse, kar že ima, opaža le tisto, kar še nima. In vse, kar še nima, pa bi rad imel, ga neznansko onesrečuje, jezi ali žalosti. In več ko še nimamo, bolj smo nesrečni, ali ne? In zakaj? Ker hočemo zase vedno boljše od soseda? Ker se neprestano primerjamo in tekmujeemo le z bogatejšimi? Ker je bogovom dobro le najboljše?

Nikoli se ne enačimo z beračem, zato ne vemo več, kaj je dobro in kaj slabo, kajti Davidovo prekletstvo zemlje in grški olimpijski urok živita še danes zasidrana v zavesti potrošnika, ki mu ‘dobro’ danes pomeni ‘slabo’. Današnji individualist doživlja le svojo lakoto, občuduje le sebe že na cilju, na zmagovalnih stopničkah in lakomno izkorišča vzeto si pravico: tiransko izkoristiti vse manjvredno, vse ‘pod’. Sorastline. Soživali. Soljudi. Celo lastne otroke. ‘Cilj opravičuje sredstva!’, je njegovo opravičilo za svojo brezobzirnost in sluzasto ugajaštvo, kajti klanja se vsakemu, ki se mu zdi visoko in bi lahko imel od njega korist. In, ker hoče vsak dan v vseh pogledih vedno več in najboljše, doživlja svojo sedanost, še tako svinjsko sito, kot ‘nezadostno’, zato živi v vzdušju večnega nezadovoljstva. V vzdušju večne osamljenosti. Nепrestane duhovne lakote.

A kje je človek zablodil?

Poglej le malo v zgodovino, kjer so skriti začetki vseh zablod.

Nekoč, če pogledaš na začetek pisane zgodovine, je bil postal nadut le eden, David Razumni, oče ‘zlatega reda’. Stvarnik kraljestva bogatije, v katerem vlada spoznanje vode in uporabno znanje, kraljestva, v katerem je bila prvi poriv, torej temelj vsemu razmišljanju, le eno: skupna bogatost: Eden-za-vse-vsi-za-enega. Raj za vse. KoRIST USi.”

“Spoznanje vode?” ga je vrgla povezava vode, Davida, Kristusa in krsta.

“Spoznanje: ‘Če seme posadiš in zaliješ, vzkali in zraste in ti zopet da seme, a tudi sadež’, je največje odkritje na poti v učlovečenje človeka, saj je nabiralca in lovca spremenilo v poljedelca,” sem mu pokazal prvi kamen mozaika, temelj kmečke logike, božje logike setve-in-žetve.

“David Razumni je bil prejel to spoznanje,” sem nadaljeval, “in neuki soljudje so imeli roke. Skupaj so, pod njegovimi ukazi in z njihovimi rokami, zgradili namakalne naprave, ukrotili reko in ozelenili puščavo. Toda, zaljubljen se je David v svoje obvladovanje, v napredek svoje države, v bogato prihodnost. Pričel je razmišljati ‘statistično’, toda statistika mu je vzela srce.”

“Zakaj?” ga je zbodlo v njegov znanstveni živec.

“V imenu skupnega dobrega in v imenu napredka je pričel zatirati škodljivce, žrtvovati uporne in neubogljive roke. Navadil se je na žrtvovanje ‘gnilega jabolka’ in postal je brezčuten tiran. Ukazovati je pričel ljudem pot, jih nadzorovati in kaznovati nepokornost. In vse preživele oziroma ubogljive je, v svojih sanjah, vodil proti obilju, toda dejansko so vsi vse bolj služili le še njemu. ‘Eden-raj za vse’ se je počasi izgubilo iz njegove zavesti in iz ‘zakona’, ostalo je le pol njegovega metra: ‘Vsi za enega’. Vsi za kralja.

David je zapadel v suženjstvo statistiki, v egoizem in v svet brezobzirnega zatiranja škodljivcev v imenu koristi?dobrega.

In če danes pogledaš okoli sebe v takoimenovano ‘demokratično’, a v dejanjih družbo egoističnih kapitalistov, vsakdo razmišlja kot kralj David. Vsakdo si gradi ali vsaj želi graditi svojo lastno piramido, svoje podjetje, svoje bogastvo, svojo državo, kjer kraljuje on-gospod na vrhu in vsi služabniki pokorno delajo le zanj. V težnji po bogatosti in moči vsa zapadna kultura razmišlja statistično. Brezčutno. Pohlepno. Rakavo. Individual-no. Odmaknjeno. Oddvojeno. Kajti ljudje so bili sprejeli davidovsko državno logiko za svojo logiko.

Sam opazuj in razmisli.

Le poglej, kako razmišlja država.

Vse države usmerjajo ljudi v logiko raka, saj svoje državljane vzpodbujajo v napredek oziroma nenehno rast, v tako-imenovano ‘pozitivno razmišljanje’, da lahko, razvijajoča se država, pobere čim več davkov na rast, ‘davkov na potenco’. In če imaš čez leto dni le prav toliko, kot prejšnje leto, ti, pogojenemu v dojetanje po logiki nenehne rasti, to pomeni nazadovanje, saj te drugi sotekmovalci prehitujejo; a za državni proračun si mrtev. Nekoristen.

Zato, čeprav poskrbiš zase in še za koga, državna logika raje vidi, da propadeš, kot da stagniraš, raje vidi, da gre cela tvoja firma v stečaj in vsi, ki zanje skrbiš, na beraško palico, le da se sesuješ spet na tla in se pričneš spet dvigovati navzgor, kajti le vzpenjajoč si v njihovi igri, ki se imenuje: ‘davek na pohlep in zavist’. Kajti od davkov na zavist živi imperialistična država oziroma pujski, ki se z davkoplačevalci futrajo.

Vseeno je državi, če tisoče ljudi ostane na cesti. Gleda le profit. Svojo korist. Davke...”

“Toda, ali običajni ljudje razmišljamo drugače?” ga je pretreslo vprašanje. “Če zaprejo sosedno nerentabilno podjetje, to razumemo. In nam je vseeno. To se nas ne tiče. Damo jim, ekonomom, celo prav, saj ne morejo delati zgube celemu narodu. A če hočejo zapreti ‘naše’ podjetje? Tedaj razumnost odpove. Strah za lastno prihodnost nam zamegli vso objektivnost, jeza zgrabi pamet in ogroženi gremo groziti na cesto. Kot država ob uporabi raje, tedaj razmišljamo le o lastni koristi in lastni varnosti.”

“Vidiš,” sem ga potegnil nazaj v sam začetek slepote, “k bogati varnosti je bil težil že v boljše in v še več zazrt kralj David in ta sla po neprestanem bogatenju je zapeljala za njim vse njegove potomce v pohlepno zbiranje vse več in več.

Opaziš lahko, kako nas državna logika, logika brezčutne rasti, neprestano sili v napad, v pohlepno rast, v logiko raka; saj v pohlepni državi mora državljan biti celo bolj pokvarjen in pohlepen od države same, da sploh lahko preživi. Zato je najpogostejši rek oziroma tolažba oziroma želja moderne dobe postal: ‘Jutri bo boljše!’. Vsi optimisti jutri pričakujejo boljše in mir. Vsi politiki, od papeža naprej, neprestano govorijo le o nebesih in o miru. In Biblija prerokuje, da bodo ‘ob koncu časa’ vsi go-vorili le o miru. Govorili o ne-obstoječem.

*Toda, ali bo jutri res boljše?” mu kapnem vprašaj in z njim dvom. “**Ali bo res jutri mir, ko cel slovenski narod, osredotočen v brezobzirno borbo za naj, izgublja stik z obdajajočim, prisotnost, obzirnost do sobitij, nežnost, skromnost, inteligenco?***

Kaj nas torej, po tvoje, čaka v sanjani lepi prihodnosti, ko pa se ljubezen in egoizem, srce in razum, ustvarjalnost in koristolovstvo med seboj izključujejo? Kako lahko, ?dvigujoč? se v samo^{SEBI} pomemben ovoj brezobčutja, svojim otrokom jutri pričakujemo mir, ko pa je danes povsem normalno, da se slehernik egoistično bori z vsem in proti vsem preostalim na vse možne načine, saj vsak normalen individuallec načrtuje boljše-bogastvo le zase?

A za preostale? Za ostale ga ne briga.

Današnji ambicioznež, velecenjeni povzpetnik le obupano išče roko, ki bi ga, reveža, povzdignila iz fička v mercedez, izza stroja za blagajniško kaso, iz kaste delavcev v kasto delodajalcev. Iz kaste izkoriščanih v kasto izkoriščevalcev. Na plakat in v vlado.

Postati faraon je sanja 'svobodnega' zapadnega otroka."

Zastal sem za trenutek, nato pa ga vrnil nazaj v obdobje tiranije: "Načrtujem si prihodnost, in dosegam sanjano. Narava me uboga, torej sem bog!" je šinilo že nekoč davno v glavo kralja Davida, očeta države, in se nato pojavilo v glavi celotne civilizacije domišljavih Helenov. Zavest kralja Davida in kasnejša grška duša ni nič več ponižno čakala na plačilo ali milo prosila boga, kot so bili to počeli prej Izraelci, Egipčani, skratka pred-homerci. Želela je čimprej in hotela čim hitreje čim višje; in padla v čas krojenja in celo kročenja prihodnosti.

A poglej.

Prihodnost prihaja, pa če hočeš ali če nočeš. Če ga načrtuješ ali le sprejemaš, življenje neprestano leti nate. Če sediš ali pa drviš, se še neznano neprestano odstira pred teboj. Na tisoče prilik in ponujenih rok ti maha veselo v pozdrav iz mimoidočega, toda če si izbereš in predpostaviš 'le eno' in iščeš le 'izbrano' roko, vseh pre-ostalnih sploh ne opaziš, predpostavljeni cilj ti zamegli pogled in izključi pozornost iz obdrvečega življenja. Zato zgrešiš vse omne, vsa opozorila in vse nasvete živega sveta, obdajajočega.

Predvidevajoči človek je torej zgrešil usmeritev v dobro, kajti cilj si je bil postavil za os življenja in zmago in napredek še danes kuje v zvezde kot največji vrednoti. Napredek mu pomeni sinonim za nov dosežek in za vse večjo bogatost. Napredek mu pomeni nov avto. Težeč proti najboljšemu, graditelj lepše prihodnosti hoče vedno več od jutri, a izgubil je bil svoj čas, čas za biti prisoten v obdajajočem okolju. In izgubil je bil občutek za lepoto, za življenje tukaj-in-zdaj-in-večno.

Živi v času doseganja. Med 'BI' in 'BO'. Nikoli zdaj.

Doseči prihodnost je, po padcu Davidovega kraljestva pod oblast vračev, sicer spet postalo vodilo bogaboječi izraelski duši. A židje so bili morali do dosege nebes skozi vrata greha in vrata smrti, skozi 'moralo' oziroma skozi kritični pogled pravičnega, a krutega boga. Grška samostojna duša, samozavestna, ponosna na svoj premeten razum in prezirajoč vse bogove in zato prosta vseh grehov, pa je pričela sama brezčutno graditi svojo lastno prihodnost in dosepati svoj raj na zemlji.

S kraljem Davidom in rojstvom želje oziroma njegove sanje o še neobstoječem, se je bila nekoč Zemlja pričela vrteti in v stari Grčiji se je število sanj razmnožilo in planet se je pričel vrteti hitreje. In z rastjo želja in pohlepa se dandanes njen spin povečuje.

Zato pred grškim vnukom, današnjim nezadovoljnim zahodnim človekom, objestnim tiranom, stoji vse več in več ciljev, vse več neizpoljenih sanj in ima zato, normalnež, vse manj in manj časa opaziti in zaznati ter občutiti okoljno. Ne občuti in sočuti več niti svojih otrok.

Hiteč vsak za svojo sanjo, slehernik vse manj sliši tuje ukaze in vse manj ga ganejo tuje solze; kajti vse bolj in bolj sliši le sebe, ko gradi svoj grad, ki mu pomeni božji načrt. Ušesa mu lovijo le koristno informacijo, kajti hoče več in boljše od soseda. Toda, več hoče od prihodnosti, hitreje ta prihaja. Hitreje se vrti svet in večje je pomanjkanje časa.

Ali ni tako?

Nimamo več časa. Izgubili smo sposobnost slišanja. Vsakdo v svojem filmu, ne znamo več prisluhniti ne sosedu in še manj omnom duha.

Če se sprehodiš skozi zgodovino, lahko torej opaziš, kako je bil Mojzes nekoč suženjsko zavest napotil proti nebolečini in neizkoriščanju, proti enakovrednosti; a izraelski vernik v pravično in dobro je na poti v nebesa izgubil skromnost; kajti iz ponižnosti sužnja je bil preskočil v vzvišenega pripadnika 'božanskega naroda'. In tudi grški volilec je preskočil v vzvišenost gospodarja in padel v borbo za lasten raj.

In se še danes izgublja v ego-tripih. Sanjah. Ciljih. Darilih sebi.

Lepi cilji mu določajo pot življenja, dosežki so mu merilo močatosti. In cilji so vse višji in dražji, kajti 'optimist', pozitivno usmerjen, po olimpijski logiki napredka in napredovanja, sanja vse več in višje, in nikoli-zadovoljen razumar hoče vse večje udobje za svoje možgane. Temu sofisticirano reče 'pozitivno mišljenje': Vsak dan v vsakem pogledu vse boljše.

In nevedni ljudje v temi slepo sprejemajo to temo za svetlobo.

Poglej le okoli sebe in preštej vernike pozitivnega mišljenja. Na tisoče knjig se za med prodaja na to temo, ali ne? Kako pričakovati uspešen in bogat, lepši jutri. A povej mi, kako naj razmišljamo pozitivno, ko pa ne vemo, kaj je 'dobro', saj nam dobro pomeni 'slabo'?

Meni se zdi, da vse te takoimenovane 'pozitivne knjige' učijo: 'Kako postati brezobziren egoist in kontrolor nad okoljem in sabo; in se, brezobziren, sam sebi zdeti dober-pozitiven.'"

Teško je požrl slino.

"Povej mi, kaj je torej 'dobro'? In kako izgleda 'mir', ki ga drug drugemu, pod svojimi pogoji seveda, vsiljujemo? Ali po vsem tem še lahko verjameš, da ta svet obvladamo in da lahko računamo na jutrišnji mir in srečo?" sem ga pahnil spet v prihajajoče. Valeča se grozljiva 'verjetnost' je letela nadenj kot grozeč oblak. Oči so se mu široko zazrle v kataklizmo.

"Ta svet je res zmešan," mu je udarila ven potrditev prejšnjih zaključkov. Ni mu šlo v glavo: *"S to pametjo in znanjem...in vsakdo računa srečo le zase in za svoje. Zahteva mir le zase. In brezsrčno ubije in izkoristi vse ne-sebe."*

Obmolnil je in pomolčal sem še jaz v strinjanju, nato pa mu obrnil pogled v zaplet zgodbe: ***"Vidiš. Postavljamo si lepe cilje, a najlepša želja nam je bila uročila pozornost. Živimo izven sedanjosti, izven objema matere narave. Zaljubljeni v jutri, izgubljamo obzirnost do obdajajočega. Osredotočeni v neprisotno točko, smo izgubili nepogojeno pozornost. Uvidevnost. Modrost. Ljubezen. Zaupanje prisotnemu. Zaupanje življenju."***

Zastal sem, pustil besede izzveneti, nato pa dodal: *"Strah nas je jutrišnje lakote, zato zbiramo rezervo za hude čase in Kiklopi, uprti v le svojo-zgodbo o lepšem avtu, smo postali krotitelji okolja. Zabuljeno gledamo v zlat prstan na roki lepotice, a občudujemo le zlato, ne vidimo pa niti njene roke ne bujnega ozadja?ospredja."*

Odprta usta so kazala njegovo osuplost. Gledal je v nelogiko razumskega sveta. Usmeril sem mu pozornost v sfingo časovne zmede: ***"Si že kdaj opazil razliko med 'zakaj' in 'za kaj'? Razliko med otroškim vprašanjem in odraslim vprašanjem? Med 'Zakaj obstajam?' in 'ZA kaj žrtvujem?' Med Sokratom in sofisti. Med iskanjem neresnice in premetenim zagovarjanjem laži?"***

Pohlepno, odrasel, sprašuje le še 'ZA kaj?', sprašuje le še po plačilu, po nagradi, po posledici; a pozabil je bil na 'zakaj'. Na vzrok. Na začetek. Pozabil na boga."

Ustavil sem se, da zajame zrak, nato pa namignil: *"Če opaziš razliko med 'zakaj?' in 'za kaj?', boš videl tudi kaj loči pogojenega odraslega od iskrenega otroka, kaj loči prihodnost od večne trenutnosti in kaj človeka ujame v smrt."*

Beseda 'bog' niti 'smrt' ga nista več zmotili, kajti njegov pogled v neznano mi je govoril, da vidi in zaznava resnico povedanega. Začutil je svoje otroško srce. Lahko sem mu dal namig: "A ko željo ne postavimo v kronološki čas in ji ne določimo 'dead line'? Ali lepa domišljajska sanja ne postane spet le hrepenenje, zato cilj preneha biti Smisel-kača našega življenja in prihodnost preneha biti naša 'past' - preteklost."

"Ko umre želja, čas pričakovanja izgine?" kar ni mogel dojeti.

"Potem živimo izven iluzije časa. Izven pričakovanja in razočaranja. Nemogoče ne jemljemo kot napad nase in izgine energija jeze in samopomilovanje," sem mu malo pomagal. "In potem, mogoče, ko se imamo čas usesti in se skromno ozreti okoli-sebe-in-vase, se v nas mogoče lahko rodi brezčasje in nepogojeno zaznavanje lahko postane vodilo naše nepogojene, odkritosrčne, nepreračunljive, ne-zaigrane akcije in skromno, občutljivo, obzirno in uvidevno srce lahko postane vodilo razumu, kot je bilo Sokratu."

A nenadoma ga je vrglo ven. Zgroženo se je zazrl v obstoječe in iz njega se je usul plaz nerazumevanja: "Toda, vsem ljudem je normalno, celo častivredno, biti v življenju ambiciozen, uspešen, zmagovalc. **Ambicija je danes ja najbolj čaščena vrednota obstoječega sveta. Pohlep je, kot učijo naši oholi vzgojitelji, gonilo napredka. 'Iskra ustvarjalnosti' pravijo stremuhi častihlepju.**"

Ustavilo ga je in zgroženo me je pogledal: "Grozljivo, kaj? In otrok, ki si še ni bil začrtal življenja, ki še ni bil izbral edine poti in še nima določenega cilja in izračunanega življenja, je v današnji družbi imenovan 'zguba'. Ker še ne ve čisto točno, kako bo služil denar in penzijo, ker ne ve jasno, kaj bi rad postal in kaj hoče doseči, s prstom vzgojitelji kažejo za njim in ga zaničujejo," je osupnil, "a odločen borec, ki si je bil že določil potek življenja, ki misli da ve, kaj hoče, in ker misli, da ve, kam gre in si, tisto kar hoče, tudi brezobzirno izbori ali kupi, je v našem butalskem svetu najbolj spoštovano bitje, ali ne? Zmagovalc," me je v grozi pogledal. "Ali torej dejansko ne cenimo najbolj slepe? Najbolj brezobzirne do okoljnega? Največje egoiste? Nadute 'zvezde', ki iz občudovalcev klonirajo slepe papige, posnemovalce in navijače? Idole? Učitelje? Slavne? Brez srca?" so mu besede zastale v grlu.

"In ekonomiste? Statistike?" sem ga zbadel.

A ni več trznil. Resničnost je bila premočna in njegov ego se je v njej otrplo utapljal, zato sem ga prizemljal: "Vidiš. Tu smo. Sedaj. Mešana družba otrok in odraslih, ki so že bili izgubili otroškost in postali otročaji, muhasti samovšečneži, ki si, čakajoči na srečo, na mir, na službo, na smrt, na konec sveta, kupujejo zablode kot darila. Živimo normalno življenje, neprestano sprti med seboj, drug druge mereč po družbenih prokrustovskih merilih zavistno prevzetni računamo nenehno rast, želeč si zagotovljen raj oz. varno nesmrtnost.

Sprejeli smo boljše oziroma napredek kot usmeritev, 'vsak dan v vsakem pogledu vse bolje' za svojo večno mantra, borbo za uspeh za način življenja. In napredek nam pomeni boljše-udobnejše in več zmag-časti. Splezati po lestvi pomembnosti čim višje. Le zlato mačotu pomeni dovolj dobro.

Večno nezadovoljen, vsak zase živi in doživlja le svoje užitke in razočaranja, navdihujoče radosti in žalosti brezupja. Vsakdo se doživlja kot središče oziroma stičišče vesolja. Vsakdo gleda le svoj film, v katerem mu pot in akcijo ukazujejo njegove želje, zasvojenosti in slepila. Večinoma bežimo pred bolečinami k zdravniku, pred strahovi v navidezno varen vzorec navad, v red za vsako ceno ali pa se zatekamo v religije oziroma zaljubljenosti oziroma identifikacije, v dolgočasje ponavljajočega se poteševanja nepotešenosti.

Čakajoči na občutek ne-ogroženosti, na vzdušje varnosti, na svobodo brezmejnega zaupanja, sami ne zaupamo nikomur. Niti sebi. Še najmanj prihodnosti.

Odtujeni od zemlje in ujeti v varnost namišljenega intelektualnega sveta, obdajajoče okolje dojemamo kot grožnjo. Strah nas je vsega. V vsaki nečistoči vidimo klice bolezni, klic smrti, zato bežimo v sterilnost, kajti mati, Boginja zemlja, se nam zdi umazana. Dvomimo v vse na oni strani kože. V vsakem tujcu, v vsem nepoznanem vidimo sovražnika. Povsod okoli sebe vidimo ne-varnost. Zato škodljivce sto na uro uničujemo in panično zbiramo za hude čase. Čim več rezerv, bogastva, varnosti.

In mislimo, da gledamo pozitivno.”

Zastal sem, nato pa mu razložil sebe: “Jaz v takšno pozitivnost, na jezo mojih vzgojiteljev in včasih mojo lastno žalost, ne morem verjeti. Kajti vzdušje, v katerega smo bili mi vsi rojeni in v katerem živimo, in ga pozitivno bogatenje vsem nam vse bolj vsiljuje kot religijo, je v svojih dejanjih egoistično in grabežljivo vzdušje.

In prav kot smo se mi, se tudi naši otroci, na žalost, rojevajo v zmedeni mačistični red in z usmerjeno informacijo postajajo ukalupljeni v uniforme, v patriote, v kristjane ali muslimane ali Slovence ali Albance, v trgovce ali kmete, v mačote ali v reve. Vzgojeni v avtoritativno vzdušje, pogojeni v tekmovalni duh in v prestrašenost učenca ali z diplomo povišani v vzvišenost avtoritete, smo porinjani v spoštljivost in nesamostojni in zlahka vodljivi v paniko, skačemo kot Pavlovi psi na gumb, na himno, pod ‘za.stavo’...”

Pomolčal sem; in dodal: “Zato sam ne morem verjeti obljubam o miru, katere, za volilne glasove, prodajajo vzvišeni ukazovalci življenju. Zdi se, vsaj meni, da je jutrišnji dan bolj nene-miren lahko le, če !zdaj!, v tem trenutku prenehamo ‘pozitivno’ in ‘najboljše’ metati v isti koš, prenehamo upati na najboljše in se grebsti za najboljše, temveč se poglobimo in vprašamo: **‘Kaj v naših človeških odnosih dobrota ni? Kaj ljubezen ni?’**, se soočimo s slabim, spoznamo zlo v sebi; in !danes! prenehamo delati vojno. Prizadevati bolečino.

Prenehajmo si prizadevati in prenehali bomo prizadevati oziroma boleti druge. Priznajmo končno, da ne vemo, ne kje smo, ne kam bi radi šli, niti kdo sploh nismo. Priznajmo, da smo v temi. Kadar smo v temi, oko odpove, in le otip nam pove, kaj je izven kože. Le dotik nam govori, ali hodimo skozi trnje.

Dokler pa človek sanja rajsko plažo in išče razsvetljenje, kot ga učijo ‘pozitivne knjige’ in bogati guruji, dokler si izmišlja lepoto in se izogiblje grdosti, dokler meri svet s koristen/škodljiv in se tolaži s ‘pozitivnim mišljenjem’, a zraven nenehno beži od bolečine v ugodje, preklinja bolečino in samozavest nabija z dosežkom in strah tolaži z željo, vse do tedaj ‘kiklop’ vidi in zaznava le pol sveta. Ne more videti celote, niti zaznavati lepote čudovitosti stvarjenja, dojemati stvarnosti in spoznavati stvarnika. V njegovih prsah ne more zaživeti zaupanje življenju, nepogojena akcija, samota, nenemir, vesolje... veselje...”

Utihnil sem vase, iz njega pa je planil zagovor stoika: “A poglej le, kam je usmerjena pozornost današnjih ljudi? Komu se spoštljivci klanjajo in koga častilci občudujejo? Kakšni idoli so ljudem ideali?”

Globoko je zadihal, nato pa je planil iz njega obup otroka: “In poglej našo vzgojo. Poglej le, kam nas starši gonijo. Kam nas usmerjajo? Kje si nas želijo videti na koncu naše poti? Častijo moč in spoštujejo velike ribe. Vrh. Športne gladiatorje, zvite politične spletkarje, znane medijske zvezde, čez noč obogatele prevarante, duhovne in posvetne avtoritete, skratka, zmagovalce in bogastvo.

In pomagati otroku splezati med pomembne, čim višje nad druge glave, čim višje na tuja ramena, do čim večjega pečata, to so sanje vseh takoimenovanih dobrih staršev, ali ne? **Vzgojiti zmagovalca je idealna želja današnjih idealnih staršev in ni jim več važen način; pomembno je le priti na vrh.**

Le poglej usodo otroka.

*Ambicija je otroku družbeno zapovedana, pohlep čaščen kot vrlina. In če si ne nakradeš denarja, če nisi zmagovalec, v očeh prisotne družbe izpadeš zguba, bedak, nevreden. Vsi normalni te zaničljivo ali pomilujoče gledajo, če ne dosežeš vseh, od okolja narekovanih, ciljev. Danes vsak otrok mora diplomirati, in celo lastni starši se te sramujejo, če ne izpolniš njihovih dobrih načrtov zate in ne zadovoljiš njihovih pričakovanj. Vsak otrok se mora ukloniti in prikimati vsem njihovim 'moraš, če ne te ne maram...'” se je pritožil čez krivičnost v vedno večjo tekmovalnost padajoče družbe odraslih. **“Saj starši sploh ne občutijo otrok, z njimi le računajo. Vidijo jih že vnaprej kot pomembne dr. ali ing. ali far ali karkoli, kar se njim oziroma današnji družbi pač zdi pomembno in visoko.***

*Osredotočenost le v cilj jim je danes največja vrlina. **Brezobzirnost v imenu cilja je vedno opravičljiva in grehi vnaprej odpuščeni, saj cilj opraviči vso krutost v imenu pozitivnega mišljenja. V imenu ljubezni? Kakšne ljubezni le...*** Glas mu je omahnil.

Pogledal mi je v oči: “Ti praviš, da sreča ne temelji na ramenih drugega. A kako naj se vsej tej neumnosti povzpetniške družbe, slaboten otrok, upre? Saj ne more sam proti toku. Proti celi civilizaciji. Proti zablodi milijonov.

Poglej.

Če otrok zbere pogum in noče postati povzpetniški, če se upre ukročenosti v brezobzirnost do drugih, takega neubogljivca starši kar enostavno zavržejo in ga prekolnejo kot 'izdajalca'. Če ni prodoren, ambiciozen in učljiv, se ga sramujejo. Nikoli se ne poglobijo v otrokovo doživljanje. Nikoli ne vprašajo kaj otrok občuti? Zakaj se upira?” Solze so mu silile v oči: “Pa saj te sploh nimajo za živo bitje, doživljajo te le kot svojo lutko, svoj ponos ali razočaranje. Kot 'pridnega' ali 'barabo'. A otroka kot da ni...”

Začutil sem vzrok njegove pijanosti, potrnosti, bolečino prezrtega, ki ga je silila v neprestano bahaštvo in v poistovetenje s supermeni. V samo-dokazovanje. V pretep.

*“Vidiš,” sem potrdil njegove ugotovitve, “na svojem begu od bolečine smo ljudje zahodne civilizacije zabluzili in izgubili me-rilo o dobrem/slabem. Orientacijo. Zmagovanje in osvajanje je dandanes uzakonjeno pravilo življenja osvajalske, grabežljive, imperialistične kulture. **Danes človek drvi z blazno hitrostjo po začrtani si poti v napredek. V, vsaj tako upa, boljše.***

Kam?

Ali si se že kdaj vprašal kam napredujemo? Kam gremo?

Naprej ali na prej? pray? V že bilo?

Kakšno je vzdušje družbe, v katero tako nepremišljeno hitimo?

Poglej.

Televizija je v zadnjem času postala center sveta, a tudi ogledalo človeštva in človeške duše. In opazujoč današnjo družbo, lahko vidiš, da večina ljudi opazi le polovico sveta, le tisto, kar prepoznavamo kot 'dobro' in 'željeno'. Pozornost večine ljudi je zato usmerjena in ujeta le v tisto, kar še nimajo in kar morajo še za svojo srečo dokupiti, saj brez najboljšega, kot govorijo reklame na TV, ne morejo živeti.

Večinoma jih ne briga lakota tam zunaj. Stradajoče in umirajoče otroke Afrike, vojno v Bosni in na Kosovu in v bedo pregnane Kurde izključijo. TV preklopijo na video-spote ali Beverly Hills. Nočejo videti tuje bolečine. Zato buljijo proti zahodu in si želijo zahoda. Sanjajo le o svoji sreči, ko bodo bogati.

A sreče si ne moreš kupiti. Niti je ne moreš doseči. Za denar se smeji le trgovske duše. Kupiš lahko torej le lažno pozornost, lažno ljubezen, nadomestek, tolažbo za zapolnitev luknje, ki

jo vrta osamljena nebogljenost. Občutek, da si drugim neopazen. Nepomemben. Da si 'grd'. Zapuščen.

Meni se zdi človek kot izravana rastlina.

Tako kot drevo se tudi človek še vedno hrani iz zemlje, le usta niso na podplatih, kajti hodi po nogah-vejicah, a korenine (spomin in logika-zaporedje-čas) v glavi mu oblikujejo usodo. Dogodke, hrano, vodo in odnos z okoljem. Noge, roke in telo kroti v podrejenost razumu in vzdihuje nad izgubo povezanosti z zemljo. Hrepeni po varnem zaupanju, po materi Gei, po izgubljenem raju; a vedno bolj se odmika od zemlje. Današnji Ikarus bi se rad dvignil v nebo. Poletel v vesolje.

Zemlja, v kateri ima drevo glavo-korenine, je drevesu 'zgoraj', a človeku je postala 'spodaj'. Podloga. Po njej hodi, išoč udobje, kajti iskanje hrane mu je postalo nadloga. Prenehal je živeti kot dirigira drevesu mati narava in kot je živel kmet. Postal je intelektualec in individualec.

Hodi 'naprej' z očmi osredotočeno uprtimi v prihodnost. Hodi za svojo zadovoljtvijo, svojim ciljem. Njegova identifikacija je njegov cilj. Moli za cilj. Cilj je bog, ki mu planira pot skozi zastavljene si dogodke, kateri mu v njegovih očeh potrjujejo njegovo vrednost in ceno. Doseči cilj mu pomeni potrditev 'Jaz sem'.

Pozabil je na plimovanje sonca, na ciklus pomladi, poletja, jeseni, zime, pozabil na lunine mene in zvezde. Odvrnil se je od smerokazov narave. Ne sliši 'božjih omnov'. Ciklično gibanje narave, ki določa čas lakote in čas obilja drevesa in kmetu svetuje čas sajenja in čas žetve, sta bila zaslepila ogenj in 'beseda'. Luč (ogelj, sveča, elektrika) je dnevu vzela noč, beseda noči skrivnostnost, zato je beseda postala večno sonce intelektualcu, znalcu, načrtovalcu, graditelju.

Razumno bitje je pričelo načrtovati prihodnost, izračunavati življenje, svojo bodočnost, svojo varnost. Pričelo je potovati od cilja do cilja, od dosežka do dosežka, od zmage do zmage in padlo v linearni čas želje, čas doseganja in pričakovanja, čas, ki preteče od zamisli do izpolnitve želje. A za izpolnitev, materializacijo, udejanjenje želje morajo biti izpolnjeni vsi pogoji, drugače sledi razočaranje.

V pripravljanju pogojev za izpolnitev svoje želje se je želeči-verujoči človek izgubil na poti od starta do cilja, kajti izgubil je bil slišnost navzven, odprtost v trenutno prisotno obstajanje. Prisotno prepozna skozi filter spomina, v katerem živi njegova pozornost in iz katerega predvideva prihodnost, kamor usmerja vso svojo energijo. Zato živi že pred-časom, med 'sedanjostjo' in 'prihodnostjo', v času materializacije ideje, pričakujoč zmage, zmagoslavja in slavospevov ob prihodu na cilj. V pričakovanju časti in konca časa pričakovanja.

Sam lahko vidiš vso samoprevaro.

A to smo mi, zapadna, olimpijska kultura. Rojeni v mačistično vzdušje zmagovanja, neprestane ofenzive, napredovanja, v povzpetniški sistem, ki nepohlepne zaničuje in pacifiste oziroma 'flower power' označuje za reve. Vzgojeni smo v vzdušje, kjer fantje ne jokajo, obožujejo 'power' in teptajo po 'flower'. In vzgajani smo v počasi izgubljačo se zapuščino Kristusovega usmiljenja. Zapuščino, ki je prisotna le še v besednjaku, kajti brezsrčna pohlepna cerkev je usmiljenje le pridigala, sama pa neusmiljeno zažigala vse nepokorjene grešnike, vse misleče drugače od papeža. In tako kot cerkveni služabniki, so se tudi zapadnjaki naučili le lepo govoriti, a misli-in-dejanja jim vodita zavist-in-pohlep. Govorijo eno, a njihova dejanja, edino pravo merilo, jih izdajajo in kažejo njih resnično podobo.

Le poglej okrog sebe.

Množico dvoiličnih ljudi. Ob nedeljah ponižni v cerkvi, a med tednom vzvišeno sleparijo in pohlepno bogatijo. V imenu ljubezni te blagoslovijo; in ubijejo. Rečejo: 'Posodim ti!', in te oberejo do kosti. Govorijo 'Bog'; in te obsodijo."

Bil je do konca sesut. "Še nikoli nisem pogledal na ta način," je počasi pricurjalo iz njegovih ust.

"Verjamem," sem ga razumel. "Velika večina še danes ne opazi razlike med 'moralo', ki vedno sloni na strahu, in med 'etiko', ki temelji na skromni, rahločutni obzirnosti. Nikoli se resno ne vprašajo, kaj 'je' in kaj 'ni' neresnično, kaj dejansko pomeni 'dobro' in kaj je 'zlo', do kam je božanje in kje se prične bolečina in kje se začnejo pogojni refleksi, magija in nesvoboda: 'Moraš, če ne te ne maram. NE smeš, če ne boš kaznovan.'

Le malo posameznikov se je poglobilo in redki se danes poglobljajo v globok pomen dobrote in krutosti. Mojzes, Homer, Solon, Buda, Sokrat, Jezus, prakristjani, Frančišek Asiški, Dante, Michelangelo, Goethe, Dostojevski, Orwell, Ghandi, Steiner, Krishnamurti in še nekaj izjem. Vendar so Budovo samo-pozabo, neujetost v človeško avtoriteto, in njegovo odkritje tosvetne lepote, njegovi sledilci zlorabili in začeli graditi nov budistični navpični red vzvišenih avtoritet, avatarjev, ki 'znajo pot' in učence ponižali v neenakovredne. Enako je papež zlorabil Kristusa za povzdignjenje sebe v polboga in z odpuščanjem grehov si je boga kar prilastil. In Sokratova nevzvišena neponižnost in večna nezadovoljnost z odgovori na večna vprašanja, njegova zavestnost človeškega neznanja, je le za trenutek zasvetila v temo napuha človeške zavesti, toda s Platonom so sokratovska človečnost, sokratna celostnost in nepogojeno razglabljanje zamrli v sofizmu, premetenem zagovarjanju majavih stališč, v zaključkih omejenih spoznanj in nepopolne logike. In ves zahodni vzorec razmišljanja temelji na Platonu, Aristotelu in na kasnejšem Descartesu, ki je dejal: 'Mislim, torej sem bog!'; in s tem ustoličil domišljijo. Descartes je razvrednotil tako duhovno kot materialno resničnost in zapovedal Bluz and Rock-n-rolling. Kajti misliš si lahko karkoli. Domišljija blodi tudi po neresničnem.

Do tedaj so bili intelektualci le duhovščina, peščica pismenih. Z Descartesom pa se začne obdobje splošne intelektualizacije. Mislec se je dvignil nad oblast. In intelektualci še danes mislijo, da pametno vodijo svet."

"Kdo pa naj vodi ljudi, če ne pamet?" se je še enkrat postavil v bran svoji veri v razum.

"Kaj pa je narobe s tvojim srcem?" sem ga vprašal.

Debelo me je pogledal in roka mu je nezavedno ušla k srcu.

"Le poglej primer.

Kadar zamišljen hodiš po cesti, se zaletiš v cestno svetilko ali pa greš mimo prijatelja, ne da bi ga videl, ali ne?

Buška na glavi in spregledan prijatelj ti govorita, da, kadar razmišljaš, torej bivaš v svoji glavi in je tvoja pozornost obrnjena navznoter, v spomin. Hodiš sicer po zunanem svetu, a pozornost je uprta navznoter, v 'bilo je nekoč'. Ujeta v minulem, ni prisotna v trenutnem obdajajočem dogajanju, zato zamišljeni ne vidimo svetilke, saj nismo pozorni-odprti navzven in ne zaznavamo prisotnosti obdajajočega.

A sam lahko opaziš, da je človek le-to, kar njegova pozornost osvetljuje. Kadar smo zamišljeni torej nismo prisotni v dejanskem. Tedaj, za našo pozornost okolica ne obstaja, okolice ni. Smo omejeni s podatki spomina, ujeti v minulo, zaprti v 'Minotavrov labirint' in le občutenje zunanjega, tujega, Ariadne," sem namerno zastal in z roko obkrožil svet; nato pa pojasnil: "Le ljubezen ali boleči trk z resničnostjo obrneta pozornost zamišljenega navzven v zdaj, drugače njegova pozornost nikoli ni prisotna v obdajajoči prisotnosti in zato ne more opaziti živosti zunanjega sveta.

Si se že kdaj vprašal, zakaj se ti zgodi nesreča?" sem ga presenetil.

Ni se vprašal, so govorile začudene oči, zato sem nadaljeval: "Ker nisi pozoren navzven? Ker sploh ne vidiš ven iz glave? In ne opaziš opeke, ki ti leti na glavo?"

Vidiš, kadar razmišljaš, te ni. Si neprisoten, nepozoren in že skoraj mrtev. Saj si v spominu. V minulem. Pol že v grobu.

Intelektualci niso inteligentni in niso resni, kajti intelektualec spomin jemlje resno, a obstoječega ne opazi. Živeč v mrtvem svetu vedno prepozna le sebe in pazi le nase, a napačno misli, da vidi vse, saj se mu o 'nepoznanem', o okoljnem niti ne sanja. S prepoznanjem le-sebe kot popolnost in trditvijo: 'Sem edina resnica', prične zatirati vsak dvom vase in v kali onemogoči vsako nadaljnje spoznavanje.

Inteligentno bitje pa prepoznavno-znano vedno prepozna kot preteklo, neživo, že neobstoječe. Nikoli se ne oklepa starega stališča, ne primerja novo s starimi predstavami iz 'bilo je nekoč' in ne brani stališč oziroma predsodkov; saj zaznava neposredno zdaj iz prisotnega in spoznava spreminjanje, kaos, nejasno. **Inteligenca raziskuje in zaznava novo opažanje kot impulz, ki lahko v trenutku spremeni celotno staro prepoznavanje sveta.**

Kajti novo spoznanje, vsako, vedno ruši znano, ruši spomin, ruši tradicijo in spreminja človekov odnos do sveta, sebe in vsega. Vsaka ukoreninjena 'sveta resnica', vsak napuh spomina pa vedno povzroča krivico; in krivica plodi bolečino, bolečino, ki je mati strahu oziroma spomina na bolečino, pa tudi mati novih spoznanj, saj bolečina, kot je bil odkril že filozof Niče, uči o zlem, a s tem, posredno, vodi k nasprotju, v dobroto. Je edina vodnica slepim na poti skozi trnje v vzdušje obzirnosti, vodnica gluhim v sozvočje harmonije, v demokracijo. Kajti ko enkrat spoznaš njen izviri in enkrat občutiš in sočutiš vse svoje-in-tuje bolečine, pričneš zaznavati vse krivičnosti, vse vzvišenosti in ponižnosti v dejanjih okoljnih ljudi; in nenadoma lahko skozi merilo krivičnosti, skozi zrcalo napuha, sovraštva in pohlepa, vidiš vse zablode človeštva, vse predsodke, vsa lažna merila; in ne moreš njihovih omejitev sam nič več zagovarjati, z njimi meriti in podpirati omejenost. Ko si zavesten, kako krivica boli nedolžnega otroka in kako nezaupanje ponižuje otroka, kako pritisk otroka ubija v neustvarjalno topost, ali lahko še kar naprej egoistično pritiskaš in boliš druge? Ko veš, kako prezir ponižuje, ne moreš biti več ohol in brezobziren do soljudi.

Enakovrednih ne moreš več poniževati in zatirati.

In ko egoizem, narcizem in samovšečnost umrejo, in se supermenov ego² zmanjša na Ego=1, se lahko rodita skromnost in svoboda.

*In vsezajemajoča in odpuščajoča svoboda ne more nikoli več nikogar zvezati. Srce ne kupuje ljubezni otrok s čokolado in si ne gradi avtoritete na strahu. **Občutljivo srce vidi, razume in odpušča dejanja slepih razumarjev in slepih vernikov, a zapeljati v pristranskost se ne da. Zato otroke ne zatira v ubogljive sužnje, niti v kralje, ki bodo celo življenje potem iskali sluge.***

Zastal sem in 'stal' je tudi on. V tišini ni bilo čutiti več nobene agresije.

Nenadoma se je zdrznil in namignil je na moje zapiske.

"Kaj pišeš? In zakaj sploh pišeš, če ne moreš napisati resnice? Pa tudi, ali še nisi opazil, da danes nihče več ne bere knjig. Vsi buljijo le v TV. Če pa že kaj berejo, berejo 'Know how', priročnike 'Kako najlažje do denarja in sreče' ali Anteno, Oglasnik ali Športne novice, osmrtnice in Agatho Christie. Resne knjige so le za redke filozofe," se je namuznil.

"Že od malega me je bilo zanimalo, ZAKAJ so na svetu vojne, ZAKAJ se ljudje prepiramo, ZAKAJ je toliko trpljenja, krivičnosti, toliko zlega in zlaganega v tej človeški družbi in toliko 'teme' v človeški duši, obdajajoči svet svetlobe okoli nas pa je tako veličasten in skrivnostno lep, poln cvetočih rož, nagajivih veve-ric in ptičjega petja.

Opazil sem, tako kot si tudi ti, saj si na to, kot praviš, ponosen, kako je človek, v zadnjih nekaj stoletjih, poglobil svoj pogled od atoma do subatoma in kako razkriva skrivnost kromosoma in vesolja. Postal je fantastičen analitik, saj zna vse razčleniti na prafaktorje, a postal je, na žalost, specialist za točko in izgubil širino ter sposobnost sinteze. Postal je predator. Osredotočen vase. Osredotočeno zazrt le v točko, cilj, v še neobstoječe, neprisotno lepoto, je zato izgubil nežnost. Pozornost. In občutljivost. Drugih ne upošteva. Ne vidi več, kaj ga poganja po svetu. Le nori z vse večjo hitrostjo, mori z vse večjo spretnostjo, a ne vidi, kam se mu mudi, in ne, koga mori. Izgubil je bil človečnost. Sočutje. Celost. Boga.

Po eni strani torej dandanašnji normalnež vidi skoraj do konca vesolja, po drugi strani pa je povsem odtujen iz okolja in zato brezobziren do okoljnega. Celo do najbližjih. Slehernik doživlja svoj cilj kot center vesolja, vidi in živi le za svojo sanjo. Ne vidi mogočne lepote narave in ne občuti, kaj ga neposredno obdaja. Ne sočuti bolečine, ki jo njegovo prizadevanje prizadeva.

Ta njegova brezobzirno-brezbrižna drža, vsaj meni, kaže na nekakšno slepoto, ki je, lahko ugotoviva, kar skupni problem celotne človeške rase. In ta zagonetka je v meni sprožila vprašanje: **‘ZAKAJ dandanašnji človek, po eni strani, tako objestno bitje, polno vzvišenega zaničevanja do ‘manjvrednega’, po drugi strani nebogljeno, preplašeno, zmedeno blodi skozi priliko življenja ter se obupano oklepa ‘rešilnih sanj’ in besed avtoritet?’**

Prisluhni medijem...

Ničkoliko jih, avtoritet, neprestano ponosno citira stare norosti, neprestano kuje v zvezde veličino svojih učiteljev in časti svoje diplome in s temi potrdili ‘veličin’ poudarjajo svojo razsvetljeno učenost. V otroke nasilno vzgajajo svoje, od svojih duhovnih staršev darovane predsodke oziroma družbene uroke, katere so bili sprejeli za svetost. Mnogi opazijo vse, ki kradejo, a kadar vzamejo sami, ne kradejo. Takrat le ‘pravično vzamejo’. Kritizirajo slepoto drugih, a svoje slepe zabljenosti ne opazijo. Svojo celo častijo. In jo povečujejo nad druge slepote. Ubijajo otroke v uniformirane stroje, a zraven trdijo, da jih ljubijo.

In otroci?

Nekateri so bili sprejeli status sužnja in neprestano iščejo gospodarja; in vzgojeni v gospodarje iščejo sužnje, da jih izkoristijo in zavržejo. Prav kot junaki vedno igrajo zaščitnika in iščejo sovražnika, enakega, a nasprotnega. Pijavke so vedno iskale vir ugodja in se kitile s tujim perjem. A največ nesrečnikov sanja le svojo lastno ‘srečno’ blodno blodnjo, govorijo le o svoji želji in opravičujejo pred celim svetom svoj pohlep, ko zagovarjajo svojo vzvišenost in obnavljajo svoje sovraštvo. Ali pa jokajo nad krivičnim življenjem, ki jih tepe.

A vsega tega ne vidijo.

*Potujoč po svetu, opazujoč to dvojno moralo in vasezagledano bedo našega bivanja, primerjajoč ‘vzdušja’ in ‘morale’ (dobro?slabo) različnih kultur, različno kultiviranost v različne omejene vzorce razmišljanja, opazujoč pogojeno izobraževanje v strah ali v pohlep ali v sovraštvo, opazujoč lokal-patriotično vzgojo v predsodke do ‘ne-našega’, se mi je utrnilo spoznanje: **‘Le spoznanje lastne ozkosti nam lahko da širino. Le spregledanje svoje neobčutljivosti nas lahko napravi občutljive, obzirne. Le priznanje svoje lastne pogojenosti oziroma odvisnosti nas lahko osvobodi zasvojenosti. Le prepoznanje lastne slepote nam lahko odpre oči.’***

Toda opazil sem tudi, da večina odraslih tega sploh noče.

Prenehali so biti živi otroci, uporniki proti tiraniji in ukalup-ljanju. Izgubili so upanje in zaupanje. Pokleknili so bili v spoštljivost, vodljivost, običajnost. Sprejeli so bili dolžnost uboganja, zato iz večine odzvanja le nemočna apatija, usojenost, stoicizem: ‘Tako je vedno

BILO, tako JE in tako vedno BO! Prašiči so vedno pri koritu! Fantje so vedno hodili k soldatom! Svet je nespremenljiv!”

“A zakaj nespremenljiv?” mu ni šlo v glavo. “Saj večina ljudi, le prisluhni, danes sanja o prosvetlitvi, o ljubezni, ali ne? Neprestano imajo na ustih ‘prihod’ in ‘razsvetljenje’ in ‘srečo’ in ‘spremembo’ in ‘boga’...”

“Verniki so že prepričani, da že vedo resnico in imajo o svetu in bogu in sebi izdelano predstavo, zato, čeprav nenehno z bogom na ustnicah, ujeti v statičen svet, nočejo spremembe in s puško branijo svojo zablodo. Takoimenovani ‘ateisti’, ki jih je bilo streslo spoznanje minevanja in vprašanje ne-bivanja, prestrašeni sicer padajo v religije, kvasijo neumnosti o prosvetljenih, bluzijo svašta o bogu, a v resnici so, vsaj večina, zadovoljni v svojem slepem vzvišenem napuhu in svoji izjemnosti?” sem mu ponudil prvo možnost, a takoj serviral tudi drugo: “Večino ljudi pa je, če jih opazuješ, strah vsake spremembe, vsakega adrenalina, vsakega soočenja z neznanim. Znano jim pomeni ne-nevarno; in če se nič sistem ne spreminja, se velika večina ljudi počuti varno, pa četudi, pod krivičnim zakonom trpijo. Saj trpljenje že poznajo. Saj so se bili, prestrašeni v nebogljenost, že navadili na pritisk in bolečino, ju sprejeli za normalno, postali zanju neobčutljivi. Boli jih sicer, to je res, a to je v redu. ‘Le da ne bo slabše...’ upajo na statično-večno. A vsak najmanjši korak v neznano, nepredvidljivo, običajnežu že vzbuja gromozanski strah, ali ne?”

Razumni prizna le eno spremembo. Menjavo fičota za mercedeza. Spremembo na bolje. Zato stoično trpi, ziheraš, in se umika bolečini ...čakajoč... koga? Čaka penzion in smrt, da ga odreši? A česa?

Njegovih navad, ki ga zibljejo v zaspano omrtvelost, v dolgčas, v nezadovoljstvo? Lastnih predsodkov, kateri mu ne pustijo ljubiti zaničevano in prezrto? Njegovega odpora do spreminjanja? Odpora do učenja? Njegovih predpostavk, možnosti, ciljev, kateri mu kradejo pozornost in jemljejo obzirnost do okolnjega sveta?

Govorijo seveda, intelektualci, o spremembi, o svobodi, o lju-bezni, saj Gospod Razum že dolgo, dolgo skrivaj dvomi v svojo svetost in popolnost in zato vse bolj panično išče svetlobo in izgubljeno lepoto. Zato je danes tudi tako modno govoriti o pro-svetljenju in letati okrog vzvišenih gurujev, ki bluzijo o rajski plaži, molijo eno roko v poljub, a drugo v sprejemanje plačila za ©.

Vendar ni toliko pomembno, kaj ljudje govorijo. Besede so le kulisa in sredstvo magije.

Zato raje prisluhni ‘od kod’ govorijo. Prisluhni raje, kdo iz njih govori.

Ali izza besed ne tarna bolečina, neusmiljeno smileč se sama sebi? Ali izza povedanega ne mrzi strah? Napuh? Ali besede ne sanjajo željene prihodnosti? Ali iz besed marsikoga ne seka sovraštvo-preteklost-maščevanje?

Ali besede ne odkrivajo ‘videnje’, a tudi ‘slepoto’ ljudi?

Moja ‘pisma zemljanom’ so le moja opažanja, zakaj smo, kot se razkriva meni, odrasli ljudje slepi, pa čeprav gledamo; in kaj nas zaslepljuje ter nam, Narcisom, jemlje nežnost in svobodo. V njih so moja opažanja, zakaj smo ljudje gluhi, zakaj se ne slišimo in zakaj na svetu sploh živi vojna, pa tudi, kaj nas, lutke greha, odnaša v Smrt.

Toda, ker si, kot lahko na vsakem koraku opaziš sam, ljudje dandanes ne znamo več prisluhniti in sogovorniku venomer skačemo v besedo, saj v demokraciji je vsakdo pameten in vsakdo že ve resnico, zato hoče vedno le drugega prepričati v nepravilnost oziroma pravilnost svoje trditve; in ker zato nikomur, niti najbližjim, nisem mogel ničesar razložiti, sem pričel pisati pisma. Kajti če napišeš pismo, se bralec, ob branju pisma, nima s kom kregati, lahko pa se ‘prička brez prič’, torej le s samim seboj. Pismo lahko sicer tudi vrže proč, kot herezijo, ali kot

'neumnost', a če mu ni vseeno, bo nekoč le prisluhnil do konca; in vsaj enkrat slišal piščevo opravičilo do konca.'

"Opravičilo?" mu je obraz zresnilo nerazumevanje.

"Moja pisma so, enostavno povedano, opravičevanje vsem soljudem, zakaj vrednot, katere so dandanes, v gospostvo hiteči slovenski družbi spet v uveljavljanju, sam ne morem sprejeti za normalne; in zakaj mačizma, ki ga otrokom morala naše objestne družbe zapoveduje, ne norem sprejeti za običajnost. Pa tudi pojasnilo vsem bližnjim in daljnim, vsem, ki jih pač mogoče za-nima, zakaj se ne?kdo ne gre več njihovih igrice, zakaj se ne igram več slepih miši. Dvolične normalnosti. Ne kaplarstva in ne ugajaštva. Ne navijaštva, ne pripadništva, ne strankarstva in ne ponižnosti, ne vzvišenosti in ne povzpetniškega ritolizništva.

V demokratični skupnosti človečnih bitij ni vzvišenih in ne ponižnih. Ne 'pravice' ne 'dolžnosti'. Ni cesarja in ne sužnja. Ne 'naših' in ne 'tujih'. V družbi obzirnih in so-upoštevaljivih prijateljev, po kateri vsi hrepenimo, ni potrebnih nobenih zakonov, kajti v pravi demokraciji smo le enakovredni, enakovredno zmedeni otroci, ki pa so drug do drugega obzirni in vsakdo vsakega upošteva kot enakovrednega. Ni brezčutnih privilegirancev, niti izkoriščanja in ukalupljanja neukih otrok 'po svoji podobi'.

A današnja družba?

Krivica nepravičnih pravičnežev, ki dirigirajo svetu in povzročajo vojne, vsaj mene, boli in krivi, in napihnjena objestnost mačistične duše me moti, saj so vse vojne produkt mačizma. Posledica predatorstva. Zato pač pišem knjige. Da svoji bolečini dam prosto pot in možnost potrpati še na druga občutljiva srca."

Utihnil sem.

A tišina nenadoma ni bila več mučna. Spreminjala se je v notranjo tihoto. Besede so postale brez-predmetne. Bil je zazrt v resničnost povedanega in vase.

Čez čas je dvignil pogled in v njegovih očeh ni bilo več nobenega temnega oblaka. Smehljale so se. Svetloba je izpodrinila resnost: "In kakšne kritike dobivajo tvoje knjige?"

"Kritiko (dobro?slabo) pričakujejo tisti, ki bi radi ugajali in tisti, katerim šele mnenje kritikov pove, kaj so bili sploh napisali. Meni je vseeno, kaj kdo na moje knjige reče. Vem, kaj stoji v njih, vem od kod so bile napisane, zato me niti pohvale ne kritike sploh ne zanimajo. Upam le, da bodo ljudje napisano pač vzeli v roke, pri-sluhnili zgodbi o Lajevem kompleksu in da jim bo 'resničnost v povedanem' mogoče pomagala vpogledati, kam gluhi in slepi voditelji slepe poslušneže vodijo in komu mogoče pomagale razvozlati gordijski vozeli svobode, modrosti in ljubezni. Vpogled v tisto, kar psihologi skrivnostno imenujejo 'podzavest' in doumevanje kraljevskega, suženjskega in dvoličnega odnosa ljudi ter življenjskega pomena skromnosti, lahko pomaga razvozlati zmedo, v katero smo bili rojeni, v kateri živimo in smo jo večinoma sprejeli za svoj 'jaz'. Razumeti, zakaj se dogaja vojna, to današnje dogajanje, katerega kolešček smo (hočeš?nočeš) vsi mi.

Vsak vpogled v dogajanje prinese nova spoznanja, a vsako spoznanje je še-le seme, ki še-le s solzo sočutja zalito, lahko vzklje, zraste in obrodi... zato se sadovi oziroma opazne posledice teh vrstic lahko pokažejo mogoče šele sčasoma, v spremenjenem dojetju okolja in so-doživljanju življenja ozaveščenih obzirnih ljudi, kar pomeni, v razcvetu manj moške, bolj pozorne, občutljive, nežne družbe. Prijateljskega vzdušja.

Toda, v povzpetništvo hiteči družbi, v vse bolj amerikanizirani 'junaški družbi', kjer jokajo le zaničevane 'reve', 'pedri', a 'mačo z belim klobukom' nima srca in ne pozna usmiljenja in ne strahu, ko, z nasmeškom na faci, dela red in premaguje in iztreblja vse 'črne klobuke', vse samosvoje, vse nepodrejene krivičnemu kavbojskemu zakonu?

V mačistični družbi solze sočutja tečejo poredko in zato semena, na žalost, kalijo počasi...”

Zastal sem, nato pa mu vrnil vprašanje: “Zakaj ti piješ?”

Nasmehnil se je. Z očmi je ošvignil okolico: “Včasih se mi zazdi vse tako brezdušno. Prazno. ‘Mrtvo’. Ko pogledam okoli sebe, opazim le vase-zazrt egoizem, povsod naokoli se plazi lakomna prevara. Povsod vidim le iskalce prilike za obogatitev. Kamorkoli se zazrem, vidim le brezčutno ubijanje in žrtje nenasitnih požeruhov. In to boli.

Zdi se mi, da vsi lažejo. Še ‘zeleni’ v parlamentu, dejansko, le kupčujejo z upanji ekološko osveščenih ljudi, kateri jim zaupajo in jim dajo svoj glas. ‘Ekologi’ v razpoki med ekonomijo in srcem delajo kompromise, kupčujejo z zaupanjem volilcev in svojo slabo vest prodajajo kapitalu. Prav tako se sindikalisti, tampon med delodajalci in delojemalci, debelijo ob poslanskih plačah in zvito zagotavljajo izkoriščevalskim delodajalcem ‘minimalni socialni mir’ oziroma ‘maksimalni dobiček’.

A doma?

Karkoli storim, je mojim staršem in ženi merilo neumnosti, kar pa ne storim, a bi, po njihovih prepričanjih, moral, jim je merilo moje ne-ljubezni. ‘Pokornost’ so bili zamešali z ‘ljubeznijo’. Če jih ubogam, me prijazno nagradijo z nasmeškom, a če se samoumevno ne podredim njihovim pričakovanjem, ki so njihova edino pravična merila, mi odtegnejo vsak dotik, kaznujejo me s prezirom in neprestano se mi maščujejo z nezaupanjem.

Včasih imam občutek, kot da mi trgajo meso od kosti in stiskajo srce v njihovo neobčutljivo odločenost, kot da mi prešajo možgane v policaja; in to boli.

Kako naj bo, živeč med samimi žandarji, otrok še vesel?

Še dobro, da, kot praviš, bolečina uči,” se je nenadoma neresno, iskrivo, veselo, iskreno nasmehnil. “Pa tudi to je včasih dobro, da obstaja kje še kaka droga, da se včasih ‘odbijem’,” mi je pomežiknil. “Kajti če se človeku strga v tej zblojeni, egoistični sredini in ne more več prenašati bolečine ob videnju krivičnosti in dvoličnosti pravičnih Lajev?”

Govorijo nam sicer: ‘Papa vas ma rad’, a vedno le žugajo in podrejajo ter otroka utirjajo v spoštljivca in v manjvrednostni ovčji kompleks. A sami? Sami nepovratno le jemljejo zase ‘v imenu ljubezni’ in vsako neposlušnost, vsako samostojnost kaznujejo s prekletstvom. Kot vsi pastirji zahtevajo od ovc ‘ubogaj me’ in ‘ubogajme’, jih blagoslovijo, ko gredo ‘v imenu ljubezni’ pokorno v ogenj ubijat brata. Zanje. Da so še vedno lahko gor. ‘Božanski’.

*A če človek to opazi in od šoka zavpije in se mu od bolečine in gnusa zblodi, takega odtrganca takoj odpeljejo k psihiatru, da mu, specialisti za duše, pomagajo, norcu, prilagoditi se nazaj v zdravo grebatorsko družbo, med normalne spoštljive ritoliznike, povzpenjajoče se v visoko družbo. Na, po ‘Petrovem načelu’, mesto svoje nesposobnosti. In zatrjujejo, da se mu izboljšuje, ko postane spet ambiciozen oziroma zavisten oziroma ‘normalen’ ugajač. Nikoli, šrinki, ne rečejo: **‘Družba je zblojena. Naduti Narcisi so dejansko brezsrčni prasci. Ti vidiš prav.’**”*

“Tega ne morejo, saj so sami stil-os-steber te vzvišene in pohlepne družbe,” sem mu pritrdil, a se takoj popravil: “Eden od svetih stebrov dvolične normalnosti, poleg politikov, učiteljev, sodnikov in fajmoštrov, vseh brezdušnih ekonomov,” bi lahko našteval v nedogled **Stebrišče norcev**. Samozvanih. “Avtoriteta in njihovih krvnikov, ki se imajo za boga in si lastijo pravico ukaza, sodbe in kazni.”

Zastal sem in mu dal slišati odzven besed.

“Ali torej ne obstaja boljši jutri? In je vse brez veze?” mu je vpogled v zblojenost ‘normalnih ljudi’ očitno vzel upanje.

“Obstaja,” sem mu prižgal novo lučko v zavest, “a drugače, kot si ga ljudje znamo izračunati. Ne na takoimenovan ‘pozitiven način’, ‘logičen’ način, ki nas je bil zapeljal v egoistično povzpetniško vojno, v sedanje dogajanje sveta. Niti z novimi ‘dobronamernimi’ napuhi, saj je dandanes moderno celo zdraviti planet saj, kot sva videla, človeško omejeno znanje ne zmore nadzorovati, kaj šele reševati sveta.

Poglej.

Vse današnje religije so ‘pozitivistične’, ukvarjajo se le z lepim, pozitivno računajo nagrado: nebesa in boga; in se z ‘njim’ hočejo primerjati. Govorijo le o prihodnosti, o bogastvu, o svoji želji po miru, o Bogu, a dejansko odvrtačajo ljudem pogled od ‘grdega’. Nikoli se ne soočijo s ‘hudičem’, s strahom in vojno. Govorijo o življenju in se izogibajo umiranju, torej zanikajo celostnost življenja, zato nikoli ne morejo zaznavati resnično. Občutiti, kar nas obdaja in nad nami joče.

A resen človek ne bluzi o, danes tako moderni, ideji nenasilja, niti o večni sreči jutri ali v nebesih, kot pač počno vse religije, torej ne sanja o neobstoječem, temveč se bistro sooča z brezčutnostjo družbe, v kateri živimo. Ne išče, kaj bog je, saj je zavesten, da živi sredi boga in v bogu. Ne sledi lastni željeni projekciji boga, temveč le opazuje, kaj je ne-človečno, bobu reče bob in odpušča ‘ne-božje oziroma človeško’ oziroma lažno iz svojega mišljenja in akcije. Ne sanja o NEbesih, temveč se spoznava in z odkritim srcem sooča z BESom, z nasiljem, s strahom in željo, s trpljenjem. Z našimi medsebojnimi ne-odnosi.

Sooča se s tem, kar se dejansko vsakodnevno dogaja in kar nas vsakodnevno obdaja. Govori o tem, kar se dogaja edino-le v človeških glavah, govori o mrtvem spominu, ki ga ljudje s trditvami negujemo in s svojimi dejanji oživljamo v trenutno resničnost, kadar našo akcijo vodijo čustva, kot so strah, želja, zavist, napuh, pohlep, jeza, sovraštvo. Govori o vojni, ki je posledica naše brezobzirne tekmovalnosti in naše osredotočene zabljenosti v lepšo prihodnost, kakršno si sprti na poti izmišlja naša domišljija. Kajti človeštvo beži na krilih domišljije proč od bolečine v užitek, od smrti v življenje, od ‘vzhoda’ proti ‘zahodu’. In vmes spi in sanja svojo srečo.

Toda ravno ta domišljijski beg iz vzdušja obtrajajoče vojne, proč od trenutnega dogajanja v navidezno varnost ideje o nesmrtnih nebesih, v egoistično željo po lastni večni varnosti, po mirnem jutri, le odmika človeka od celovitosti, od sokratnosti; zato ne more spremeniti človekovega odnosa do okolja-‘tujca’.

Le spregledanje delovanja energij, ‘bogov’, ki so ukrojili in krojijo človekovo zavest in njegova dejanja, s spoznavanjem strahu, želje, pohlepa, napuha, zavisti, sovraštva, in opazovanje učinkovanja le-teh v svoji lastni akciji, torej prepoznanje svojega ‘okamenelega srca’ rodi občutljivost, ki ustavi ‘satanovo’ udejanjanje, ustavi brezčutnost. Ko prepoznavš Mefista kot Mefista, mu je odvzeta vsa moč.

A poglej v danes.

Razni stari in novi guruji, odrešeniki in avatarji se dandanes znova ustoličujejo za nove avtoritete. So nadaljevalci vzvišenosti/ponižnosti, vzdrževalci tiranskega navpičnega sistema, saj pozornost vernikov zaslužnjujejo s svojo namišljeno veličino, vzpostavljajo nove cerkve, nove piramide moči in lestve svetosti. In nove hierarhije nanovo razdvajajo ljudi in postavljajo nove meje med njimi.

A vsakdo se svojih zablod in dvoličnosti lahko osvobodi le sam. Vsakdo puško odloži le sam, ko roko spusti nezaupanje in strah spusti krepelo.

Demokracija v pravem pomenu besede, občutljiva svoboda zaživi šele, ko vzvišenih ni-in-ne ponižnih. Ko vzdušji prestrašenosti in vzvišenosti zamreta in se roka roke dotakne v nežnem zaupanju in obzirno prisluhne?

Jabolko nam je bilo že dano, davno, davno in jabolko je zdravo, le zmeda v človekovi glavi mora prenehati uničevati jablano. Ljudje se prepirajo o tem, ali je jabolko sadež greha ali sadež ljubezni, in se pretepajo za jabolko, a pozabili so na jablano. In na seme, iz katerega je bilo pognalo. Zato je, vsaj meni se vidi tako, človekova edina naloga ozavestiti svoje razdiralno početje. Ozavestiti svoj napuh in egoizem. Svoje slepe pege. Svoj 'boleči rep'. Preobčutljivost ega. Eha. Odmeva. Šepetanja preteklosti...

Pozdraviti moramo torej svoje 'oči'. In edine kapljice za oči so 'kapljice srca', solze sočutja in razneženosti ob lepoti narave. Le solze sočutja zdravijo 'vid' in oživljajo srce in le solza ganotja ob lepoti je sveti duh svobode...

Dokler pa smo dvolični in drugim pijemo srčno kri?

Vse dotlej smo 'vampirji', ki se futramo z energijo, ki jo krademo drugim. In življenje nas bo teplo; in je vsaka misel o boljšem jutri le iluzija. Bolna blodnja. Nobena lepa želja ne more prinesiti raja, dokler kaplar v nas ne umre."

"Kaplar?"

"Dvolični igravec. Prodana duša. Pohlepna duša. Zajedalski povzpetnik, ki se 'višjim' klanja, a 'nižje' prezira in 'zaničevane' izkorišča. Šele ko umre privilegij izkoriščanja in pravica preneha narekovati dolžnosti, takrat ukaz obmolknje in porodi se enakovrednost, medsebojna slišnost, občutljivost in krepostnost Sokrata.

Lahko zaživi sodelovanje, odnos, kjer ni višjih-in-nižjih."

Nastala je tišina. In obstala sva v tihoti.

V bifeju je čas stal, a vseeno je šipo zapolnila senca avtobusa in dvignil sem potovalko: "Vidiš. Živimo v svetu norcev. In ne vemo, ali je bolj nor norec ali tisti, ki igra igro paznika. A le kako naj norec prepriča norca, da je/ni nor?"

Podala sva si roki.

Na oni strani dotika sva oba začutila novega prijatelja.

knjige istega avtorja:

- * Ali sem živ mrtvec; ali sem živo človeško bitje (1991)
- * Zakaj vojna? (1992)
- * Ugovor vojni (1993)
- * Moč besed (1995)
- * Anonimus, kdo joka? (1996)
- * Komu žrtvujemo otroke? (1997)

vse informacije: **miha jensterle**
paneče 26
3273 jurklošter
tel: 063/ 735-013